

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

#1 *NEW YORK TIMES* BESTSELLING AUTHOR

J.D. ROBB

BROTHERHOOD IN DEATH

J. D. ROBB'UN BAŞLIKLARI

Ölümde Çıplak
Ölümde Zafer
Ölümde
Ölümsüzlük
Ölümde Coşku
Ölümde Tören
Ölümde İntikam
Ölümde Tatil
Ölümde Komplo
Ölümde Sadakat
Ölümde Tanık
Ölümde Yargı
Ölümde İhanet
Ölümde Baştan
Çıkarma Ölümde
Yeniden Birleşme
Ölümde Saflık
Ölümde Portre
Ölümde Taklit
Ölümde Bölünmüş
Ölümde Vizyonlar
Ölümde Hayatta
Kalan Ölümde
Köken
Ölümde Hafıza
Ölümde Doğum
Ölümde Masumiyet
Ölümde Yaratılış
Ölümde Yabancılar
Ölümde Kurtuluş
Ölümde Vaatler
Ölümde Akraba
Ölümde Fantezi
Ölümde Şımarıklık
Ölümde İhanet New
York'tan Dallas'a
Ölümde Şöhret
Ölümde Yanılsama
Ölümde Hesaplanmış
Ölümde Nankör Ölümde
Gizlenmiş Ölümde Şen
Ölümde Takıntı Ölümde
Adanmış
Ölüm Kardeşliği

ANTHOLOGIES

Sessiz Gece

(Susan Plunkett, Dee Holmes ve Claire Cross ile birlikte)

Bu Dünyanın Dışında

(Laurell K. Hamilton, Susan Krinard ve Maggie Shayne ile birlikte)

Hatırla Ne Zaman

(Nora Roberts ile)

Gecenin Bir Vakti

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Gecenin Ölüsü

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Süitinde

Üç Kişi 606

(Mary Blayney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölümde

Kayıp

(Patricia Gaffney, Mary Blayney ve Ruth Ryan Langan ile birlikte)

Diğer Taraf

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay McComas ile birlikte)

Ölüm Zamanı

Huzursuz

(Mary Blayney, Patricia Gaffney, Ruth Ryan Langan ve Mary Kay ile birlikte)
McComas)

Ayna, Ayna

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

Tavşan Deliğinden Aşağı

(Mary Blayney, Elaine Fox, Mary Kay McComas ve R. C. Ryan ile birlikte)

BaOTHfRHOOO

D

D. Robb

BERKELEYBOOKS,NEWYORK

B
BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
375 Hudson Street, New York, New York 10014

Bu kitap Berkley Yayın Grubu'nun özgün bir yayınıdır.

Telif hakkı © 2016 Nora Roberts'a aittir.

Penguen telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguen'in her okur için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY® ve "B" tasarımı Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır. Daha fazla bilgi için penguin.com adresini ziyaret edin.

e-Kitap ISBN: 978-0-698-16148-1

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data

Robb, J. D., 1950-

Ölümde kardeşlik / J. D. Robb. - Birinci baskı. sayfa ;
cm. - (Ölümde)

ISBN 978-0-399-17089-8

1. Dallas, Eve (Hayali karakter)-Kurgu. 2. Polis Kadınlar-New York (Eyalet)-New York-Kurgu. I. Başlık.

PS3568.O243B76 2016

813'.54-dc23

2015013368

İLK BASKI: Şubat 2016

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Penguin
Random
House

Sürüm_1

İÇİNDEKİLER

[J. D. Robb'un](#)
[Başlıkları Başlık](#)
[Sayfası Telif Hakkı](#)
[Epigrafi](#)

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

[Yazar Hakkında](#)

Şimdiki zaman, tüm Geçmiş'in yaşayan toplamıdır.
-THOMAS CARLYLE

Adalet her zaman suç işleyen tarafa karşı şiddetlidir, çünkü her insan kendi
gözünde masumdur.
-DANIEL DEFOE

PROLOGUE

Ölölere olan sadakati onu eve gitmek yerine buz gibi yağmur altında SoHo'ya götürmüştü. Evde ayaklarını uzatabilirdi -bugün yorgun olduğunu itiraf etti. Karısının eve gelmesini beklerken sıcacık bir ateşin, iyi bir kitabın ve küçük bir bardak viskinin tadını çıkarabilirdi.

Bunun yerine, olgunlaşmış biber ve birinin misk kokulu parfümü kokan bir taksinin arkasına oturdu. Çirkin bir yüzleşme olacağından korktuğu şeye doğru pis sokak boyunca kayarak ilerledi.

Çirkin yüzleşmelerden hoşlanmaz, bazen de görünüşe göre bunlardan hoşlanan insanları merak ederdi. Onu tanıyanlar, kaçma ya da kaçınma konusunda yetenekli olduğunu söylerdi.

onları etkisiz hale getirmek.

Ama bu sefer kuzeni Edward ile kafa kafaya gelmeyi bekliyordu.

Buz tutmuş yağmurun taksinin camlarına vuruşunu izlerken, gerçekten yazık, diye düşündü. Vurdukça tıslıyordu, diye düşündü, kızgın yılanlar gibi.

Bir zamanlar Edward'la kardeş kadar yakındılar. Bir zamanlar maceraları, sırları ve hırsları paylaşmışlardı - tabii ki yüce olanları. Ama zaman ve farklı yollar onları uzun zaman önce ayırdı.

Edward'ın dönüştüğü adamı çok az tanıyordu ve onu hiç anlamıyordu. Ve ne yazık ki Edward'ı daha da az seviyordu.

Ne olursa olsun, baba tarafından aynı büyükanne ve büyükbabayı paylaşıyorlardı; babaları kardeşti. Onlar bir aileydi. Bu kan bağlarını, bu ortak deneyimleri kullanmayı umuyordu.

karşıt görüşlerini makul bir orta noktada buluşturmak.

Yine de Edward'ın dönüştüğü adam nadiren orta yolda duruyordu. Hayır, Edward kendi iddiasını ortaya koydu. yere düştü ve herhangi bir yöne doğru bir santim bile hareket etmeyi reddetti.

Aksi takdirde Edward, büyükanne ve büyükbabalarının eski güzel taş evini satmak için bir emlakçı tutmazdı.

Edward'ın asistanının asistanı -ya da kızın sahip olduğu unvan her neyse- Edward'la iletişime geçmeye çalıştığında, bir toplantı ayarlamaya çalıştığında dili sürçüp bundan bahsetmemiş olsaydı, emlakçıdan, evi gezmek ve değerlendirmek için alınan randevudan haberi bile olmayacaktı.

Çok öfkeli değildi, öfke çok çaba gerektiriyordu. -Ama şimdi öfkeliydi. Emlakçının önünde kıyameti koparabileceğini ve olay çıkarabileceğini bilecek kadar öfkeliydi.

Mülkün (Edward'ın deyimiyle) yarı hissesine sahipti ve onun yazılı izni olmadan satılamazdı.

Vermeyecekti, büyükbabasının açık isteklerine karşı gelmeyecekti.

Bir an için, taksinin arkasında, tüm sıcaklığı ve zengin renkleri, deri cilt kokan kitaplarla dolu kitaplıkları, harika eski fotoğrafları ve büyüleyici hatıra eşyalarıyla büyükbabasının çalışma odasına taşındı.

Büyükbabasının bir zamanlar çok büyük ve güçlü olan elinin kırılmasını hissedebiliyordu. Eskiden top ateşi gibi gürleyen sesinin dalgalanışını duyabiliyordu.

Bir evden, bir yuvadan daha fazlası. Gerçi bu çok değerli bir şey. Bir geçmişi var, dünyadaki yerini hak etti. Bir miras kazandı. Bu tarihi onurlandırmanız ve bu mirası devam ettirmeniz için size, size ve Edward'a güveniyorum.

Taksi nihayet kaldırılma yanaştığında kendi kendine, bunu yapacağını söyledi. En iyi ihtimalle Edward'a bu dilekleri hatırlatacaktı.

sorumluluk. En kötü ihtimalle, kuzeninin hisselerini satın almanın bir yolunu bulacaktı.

Eğer sadece mülk, sadece para olsaydı, o zaman para Edward'ın olurdu.

Şoföre bilerek fazla bahşış vermişti çünkü hava gerçekten korkunçtu. Şoförü camı açmaya ve evrak çantasını taksinin arkasında unuttuğunu söylemeye iten de bu cömertlik olabilir.

"Teşekkür ederim!" Onu almak için aceleyle geri döndü. "Aklımda çok şey var."

Evrak çantasını kavrayarak kaldırımdaki buz pateni pistinde ilerledi, küçük demir kapıdan geçti ve yürüme yolundan aşağı indi; bu yol, mahalleden bir çocuğa bizzat para ödeyerek yaptırdığı gibi kürekli ve bakımlıydı.

Kısa basamakları tıpkı küçük bir çocuk, genç bir delikanlı, genç bir adam ve şimdi de yaşlı bir çocuk gibi tırmandı.

Evrak çantası gibi şeyleri unutabilirdi ama ana kapının şifresini hatırlıyordu. Avucunu plakanın üzerine koydu, kaydırma kartını kullandı.

Ağır ön kapıyı açtı, değişimi kalbinde taze bir bıçak gibi hissetti.

Büyükannesinin giriş masasına kendi elleriyle yerleştirdiği taze çiçeklerin kokusu yok. Onu karşılamak için antrede dolaşan yaşlı bir köpek de yoktu. Mobilyaların bir kısmı artık başka evlerde oturuyordu -bazı sanat eserleri de başka duvarları süslüyordu.

Bundan memnundu, çünkü bu da bir mirastı.

Haftada bir gün evle ilgilenmesi için büyükanne ve büyükbabasının uzun süredir çalışanı olan Frankie'nin kızı olan bir hizmetçiye de para ödemesine rağmen, limon yağı kadar kullanılmamışlık kokusu da alıyordu.

Evrak çantasını yere bırakırken kendi kendine "Yeterince uzun," diye mırıldandı. "Yeterince uzun süredir boş."

Sesler duydu ve bir an için onların da sadece anılar olup olmadığını merak etti. Sonra amacını hatırladı -Edward ve Emlakçı. Onlar

metrekare, konum ve piyasa değerini tartıştıklarını hayal etti.

Ve onun gibi, büyük masanın etrafındaki aile yemeklerini, mutfaktan aşırılan böğürtlenli tartları, güneşli bir Cumartesi öğleden sonrasında sevdiği kadını oturma odasında büyükannesi ve büyükbabasına gururla sunmayı da düşünmüyordu.

Kendini zamanın sislerini aşmaya, seslere doğru geri dönmeye zorladı. Duyguların Edward'ı etkilemeyeceğini biliyordu. Eğer bir adama verilmiş bir sözün başka bir hatırlatıcısı

Her ikisinin de sevdikleri bunu yapmadı, belki de yasal durumların hatırlatılması bunu yapabilirdi.

Her şey bir yana, para vardı.

Yine de onlara bir hırsız gibi sinsice yaklaşmak istemedi ve kuzeninin adını söyledi.

Sesler sustu ve onu rahatsız etti. Ondan saklanabileceklerini mi sanıyorlardı? Geri dönmeye devam etti.

bir tür silah olarak kullandı. Ve takside düşündüğü odaya döndüğünde Edward'ın büyükbabalarının masa sandalyesinde oturduğunu gördü.

Kuzeninin gözleri iriydi, hatta bir tanesi kararan bir morlukla şişmişti. Ağzının kenarından ince bir çizgi halinde akan kan, konuşmaya başladığında dişlerini lekelemişti.

şok ve endişe içindeki kızgınlığı unutarak hızla ileri doğru adım attı.

"Edward."

Acı patladı, başının arkasında bir ateş parlaması patladı. Kendi düşüşünü durdurmak için çaresiz, öne doğru savruldu. şakağının eski meşe zemine çarpıp her şeyi siyaha çevirmesinden saniyeler önce Edward'ın çığlığını duydu.

1

İlk yarısı mahkemede, ikinci yarısı evrak işleriyle geçen uzun ve sıkıcı bir günün ardından Teğmen Eve Dallas her şeyi kapatmaya hazırlandı.

Şu anda hayattan tek istediği sakın bir hayattı. Kocasını, kedisi ve bir ya da iki kadeh şarapla bir akşam. Ceketini alırken, Roarke eve çok fazla iş getirmemişse belki bir video izleriz, diye düşündü.

Bu gece -mutlu zaman boogie'sini yap- eve kendininkilerden hiçbirini getirmiyordu.

Eşinin Noel için ona yaptığı atkıyı çıkarırken, bu dilek listesini uzatabileceğine karar verdi.

Belki yüzer ve havuzda seks yapardı. Roarke'ın ne kadar çok anlaşılmaya ihtiyacı olursa olsun, onu her zaman havuz seksine ikna edebileceğini düşündü.

Uzun deri paltosunun bir başka cebinde aptal kar tanesi şapkasını buldu. Gökyüzü buz tutmaya başladığından beri onu takıyordu. Ortağını eve göndermiş, birkaç Dedektifler soğukta, sıcakta çalışıyorlardı. İhtiyaçları olursa onunla irtibata geçerlerdi.

Kendisine, ertesi sabah göreve başlama töreni yapılacak olan, yeni göreve başlamış bir dedektif daha olduğunu hatırlattı.

Ama şu anda, özellikle çirkin bir Ocak akşamında, tabağında hiçbir şey yoktu.

Spagetti ve köfte, diye karar verdi. Tabağında olmasını istediği şey buydu. Belki Roarke'u eve bırakır ve ikisi için bir şeyler hazırlardı. Yanında şarap ve Birkaç mum. Tam havuzun orada.

başladığı gibi düzeltti. Belki yemek masasında, yetişkinler gibi, ateş yanarken.

Birkaç salata programlayabilir, onun yarım milyon süslü tabağından birkaçını kullanabilir.

Ve dışarıda buzlar kırılıp çatırdarken, onlar- "Eve."

Döndüğünde, departmanın psikiyatristi ve en iyi profilcisi olan Mira'nın, koyu pembe takım elbisesinin üzerinde uçuşan soluk mavi ceketle süzülerek kendisine doğru koştuğunu gördü.

"Hâlâ buradasın. Tanrı'ya şükür."

"Sadece gidiyorum. Ne oldu? Neyin var?"

"Emin değilim. I . . . Dennis-"

Eve içgüdüsel olarak, 2060 yılının son haftalarında karlı bir günde Dennis Mira'nın nazik bir şekilde başına geçirdiği kar tanesi şapkaya dokunmak için uzandı.

"Yaralandı mı?"

"Hiç sanmıyorum." Normalde soğukkanlı olan Mira parmaklarını sabit tutmak için birbirine kenetledi. "Net değildi, üzgündü. Kuzeninin yaralandığını ve şu anda kayıp olduğunu söyledi. Özellikle seni sordu. Bunu sana söylediğim için üzgünüm ama-"

"Bu konuda endişelenme. Evde mi, senin evinde mi?" Kadın çoktan arkasını dönmüş, asansörü çağırmıştı.

"Hayır, SoHo'da büyükannesi ve büyükbabasının -evleri neydi- yanında."

"Benimlesin." Mira'yı vardiyadan çıkan polislerle dolu asansöre yönlendirdi. "İkinizin de eve gittiğinden emin olacağım. Kuzeni kim?"

"Ah, Edward. Edward Mira. Eski Senatör Edward Mira."

"Ona oy vermedim."

"Ben de öyle. Düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var ve ona geldiğimizi haber vermek istiyorum."

Mira 'link'ini çıkarırken Eve de kendi düşüncelerini düzenledi.

Siyaseti pek bilmez ya da önemsemezdi ama Senatör Edward Mira'ya dair belli belirsiz bir imajı vardı. O asla

keskin siyah kaşları, sık kesilmiş siyah saçları, sert ve yakışıklı yüzüyle bu gösterişli, sert senatörü, tatlı, hafif şakacı Dennis Mira ile aynı soy ağacına yerleştirdi.

Ama aile garip yatak arkadaşlıkları yaptı. Yoksa bu politika mıydı? Önemli değildi.

Garajda kendi katına ulaştıklarında, yuvasını işaret etti ve kocasının kendisi için tasarladığı dikkat çekici olmayan görünümlü DLE'ye doğru yürüdü. Mira, sivri topuklu çizmeleri ve kısa bacaklarıyla onun peşinden koştu.

Eve hızla hareket etti - sağlam botlar ve uzun bacaklar - direksiyonun arkasına geçti, uzun boylu, zayıf yapılı, dalgalı kahverengi saçlı bir kadın, şu anda ısıltılı bir kar tanesi amblemi olan bir saat başlığının altında, kemiğine kadar polis olduğu için takıyordu.

Çaresiz ve zararsız bir şekilde aşık olduğu bir adam tarafından verilen hazırlıksız bir hediye.

"Adres?" diye sordu zarif kışlık paltosu ve şık botlarıyla Mira yanına bindiğinde.

Eve adresi bilgisayara taktı, yuvadan çıkardı. Ve ışıklara ve sirene basarak garajdan çıktı.

"Oh, gerek yok... Teşekkür ederim," dedi Mira, Eve ona sadece bir bakış fırlattığında. "Teşekkür ederim. İyi olduğunu, onun için endişelenmememi söyledi ama ..."

"Öylesin."

DLE, küçük amcanızın ekonomik aracına benziyordu ve bir roket gibi sürüyordu. Eve, sürücüleri sirenleri sıradan bir öneri olarak gören araçların etrafından dolandı. Mira sadece gözlerini kapatıp asılı kalana kadar diğerlerinin üzerinden birdirbir atlamak için dikey olarak vurdu.

"Beni bilgilendir. Neden büyükanne ve büyükbabanın evinde olduklarını biliyor musunuz - orada başka kim olabilir?"

"Büyükanneleleri yaklaşık dört yıl önce öldü ve Bradley - Dennis'in büyükbabası- bir anda ortadan kayboldu. Onun ölümünden sonra yaklaşık bir yıl yaşadı, işlerini

düzen. Gerçi onu tanıyanların çoğu zaten öyleydi. Evi eşit paylarla Dennis ve Edward'a bıraktı. en büyük iki torunu. O maxibus-"

Eve direksiyonu kırdı, DLE'yi yukarı gönderdi. Ve sanki bir seri katilin peşindeymiş gibi virajı aldı. "Arkamızda. Devam edin."

"Dennis ve Edward'ın ev konusunda anlaşmazlığa düştüklerini söyleyebilirim. Dennis, Bradley'nin istekleri doğrultusunda evin ailede kalmasını istiyor. Edward ise satmak istiyor."

"Anladığım kadarıyla Bay Mira imzalamadıkça satamaz."

"Ben de öyle anlıyorum. Dennis'in neden geldiğini bilmiyorum."

Bugün buraya geldi - meslektaşlarından biri hasta olduğu için üniversitede tam gün çalışıyordu ve yerine o bakıyordu. Ona sormalıydım."

"Sorun yok." Eve çift park ederek ağaçlarla kaplı sessiz caddeyi korna seslerinin yükseldiği bir savaş alanına çevirdi. Görmezden gelmek Görev ışığını yaktı. "Ona şimdi soracağız."

Ama Mira çoktan arabadan inmiş, kaygan kaldırımında o tehlikeli topuklarıyla koşmaya başlamıştı. Eve küfrederek arkasından fırladı ve kolunu yakaladı.

"O şeylerin içinde koşarsan, sonunda seni Acil servise. Güzel bir yer." Kapıdan geçip temizlenmiş zemine çıktıklarında Mira'yı bıraktı. "Bu civarda muhtemelen beş ya da altı milyon eder."

"Tahmin ediyorum. Dennis bilirdi." "Bilir mi?"

Mira aceleyle merdivenleri çıkarken gülümsemeyi başardı. "Bu önemli. Neyin önemli olduğunu biliyor. Şifreyi hatırlamıyorum." Zile bastı, tokmağı kullandı.

Dağınık gri saçlı, çam rengi hırkalı Dennis kapıyı açtığında Mira onun ellerini tuttu.

"Dennis! Yaralanmışsın. Neden bana söylemedin?" Çenesini tuttu, şakağındaki çiğ çürüğü incelemek için başını çevirdi. "Bağlantıda görmeyeyim diye bunu başka yöne çevirmişsin."

"Şimdi, Charlie. Ben iyiyim. Seni üzmem istemedim."

İkiniz de içeri gelin. Eve, teşekkür ederim.

geliyor. Edward için endişeleniyorum. Bütün evi aradım. Ama burada değil."

"Ama öyleydi?" Eve sordu.

"Ah, evet. Çalışma odasında. Yaralıydı. Gözü morarmıştı ve ağzı kanıyordu. Size çalışma odasını göstermeliyim."

Döndüğünde, Mira sıkıntıdan olduğu kadar hayal kırıklığından da kaynaklanan bir ses çıkardı. "Dennis, kafan kanıyor." Kız düğümü hissetmek için uzandığında tısladı.

"Oturma odasına gel ve otur, hemen şimdi."

"Charlie, Edward-"

"Edward'ı Eve'e bırak," dedi ve onu ya son derece minimalist bir tarzda dekore edilmiş ya da birkaç mobilya parçasının kaldırılmış olduğu büyük bir alana çekti. Geriye kalanlar rahatça kullanılmış ve neşeli görünüyordu.

Mira ceketini çıkarıp dikkatsizce bir kenara fırlattı, sonra da kocaman çantasını karıştırdı.

Eve, neden bu kadar çok kadının manda büyüklüğünde el çantaları taşıdığına dair ilk gerçek ipucunu, Mira kendi çantasından bir ilk yardım çantası çıkardığında elde etti.

"Bu yaraları temizleyeceğim ve Eve'den bizi en yakın acil servise bırakmasını isteyeceğim, böylece röntgen çektirebilirsiniz."

"Şimdi, tatlım." Mira alkollü mendille yarayı temizlediğinde tekrar tısladı, ama geri uzanmayı başardı ve bacağını okşadı. "Sen yanımdayken röntgene ya da başka doktorlara ihtiyacım yok. Sadece kafamda bir şişlik var. Hiç olmadığım kadar aklım başımda."

Mira buna güldüğünde Eve onun sinsi ve tatlı gülümsemesini yakaladı.

"Çift görme yok, baş dönmesi ya da mide bulantısı yok," diye güvence verdi. "Belki biraz baş ağrısı."

"Eğer eve döndükten sonra seni kapsamlı bir muayeneden geçirirsem-"

Bu kez arkasını döndü, kaşlarını oynattı ve Eve'in utanç dolu bir kahkaha atmasına neden olacak şekilde sırıttı.

"Dennis." Mira içini çekti ve yüzünü ellerinin arasına alarak onu öyle yumuşak, öyle şefkatle öptü ki Eve gözlerini kaçırmak zorunda kaldı.

"Ah, belki bana çalışmayı nerede bulabileceğimi söyleyebilirsiniz - kuzeninizi en son nerede gördüğünüzü."

"Seni geri götüreceğim."

"Burada oturacaksın ve ben gelene kadar uslu duracaksın. Bitti," dedi Mira ona. "Tam arkada Eve, sonra da solda. Bir sürü ahşap, büyük bir masa ve sandalye, raflarda deri ciltli kitaplar."

"Ben bulurum."

Daha fazla sanat eserinin, daha fazla mobilyanın kaldırıldığı yerleri görebiliyordu - aslında, ambalaj kutuları yığınları dışında boş bir oda buldu. Yine de tek bir toz zerresi bile görmedi ve sanki biri çiçeklerini havayla ezmiş gibi hafif bir limon kokusu aldı.

Çalışma odasını buldu ve bir bakışta buradan hiçbir şey - ya da pek bir şey- alınmadığına karar verdi.

Düzenli, ağır ahşap süslemeleri, sağlam maskülen mobilyaları ve derin tonlarıyla çekici.

Bordo ve orman, diye düşündü, kapı aralığından uzun uzun bakarak. Siyah ya da gümüş çerçeveli aile fotoğrafları, Çeşitli hayır kurumlarından cilalı plaketler.

Masanın üzerinde hâlâ kahve rengi deri bir kurutma kâğıdı, ona uygun aksesuarlar ve küçük, şık bir veri ve iletişim merkezi bulunuyordu.

Kalın şöminenin yanında küçük, eski ve kesinlikle değerli bir bar duruyordu. Üzerinde yarısı kehribar rengi sıvıyla dolu, gümüş etiketli iki kristal sürahi duruyordu. Viski. Brendi.

Ahşap zeminden, üzerine serilmiş halıya doğru ilerledi. Hafifçe solmuş desen ona bunun muhtemelen eski ve Bar gibi, kristal gibi, cam bir kubbenin altında sergilenen cep saati gibi değerli.

Ne bir boğuşma izi ne de bir şeyin çalındığına dair bir belirti gördü. Ama yere çömelip

Halının saçakları tahtaya sürtünmeden önceki boşlukta birkaç damla kan gördü.

Odayı yavaşça, dikkatle dolaştı, henüz hiçbir şeye dokunmamıştı. Ama belki de görmeye başlamıştı.

Geri dönmeye başladı, oturma odasının kapısında durdu ve Mira'nın kocasının şakağına ustalıkla merhem sürdüğünü gördü.

"Henüz oraya girme," dedi Eve. "Saha teçhizatımı almaya gidiyorum."

"Dışarısı çok kötü. Dur sana getireyim."

Dennis ayağa kalkmaya başlayınca hemen, "Ben hallederim," dedi. "Bana bir dakika ver."

Buz gibi yağmura geri döndü ve bagajdan saha takımını çıkardı. Geri dönerken komşu evleri inceledi ve Roarke'a hızlı bir mesaj göndermek için kendi 'link'ini çıkardı.

Telefon kapandı. Eve gittiğimde açıklayacağım.

Ve evlilik kurallarına uyduğunu düşündü.

Geri döndüğünde, paltosunu, atkısını ve şapkasını çıkarmak için seti yere bıraktı. "Pekâlâ, rakamlarla konuşalım. Kuzenine ulaşmaya çalıştın mı?"

"Oh, evet. Bunu hemen yaptım. Bağlantısına cevap vermedi. Onu evinde de denedim ve karısına ulaştım. Onu telaşlandırmak istemedim," diye ekledi Dennis, "bu yüzden hiçbir şeyden bahsetmedim. Bana evde olmadığını ve muhtemelen geç kalacağını söyledi. Buradaki randevusunu bilmiyor olabilir, ama bilse bile bana söylemezdi."

"Randevu mu?"

"Oh, özür dilerim. Bunların hiçbirini açıklamadım." Mira'ya o eksik gülümsemelerinden birini verdi. "Bugün erken saatlerde ona ulaşmaya çalıştım, ikimiz oturup evle ilgili farklılıklarımızı tartışabilir miyiz diye. O sırada biraz telaşlı görünen bir asistanım vardı. Onun dışında burada bir randevusu olduğundan bahsetmemiş olabilir."

evi satılık olarak değerlendirmek için bir emlakçı. Bu . . .
Bu beni çok kızdırdı. Bunu arkamdan yapmamalıydı."

Eve başını salladı ve çantasını açarak bir kutu Seal-It çıkardı. "Seni kızdırdım."

Mira, "Eve," diye söze başladı, ama Dennis onun elini okşadı. "Gerçek en iyisidir, Charlie. Çok üzgündüm. O yapmazdı

Son dersimi bitirdiğimde buraya geldim. Trafik koşulları berbat. Bir şeyler yapılmalı."

"Evet, ben de hep öyle düşünüyorum. Buraya ne zaman geldiniz, Bay

Mira?"

"Oh, hiç emin değilim. Bir bakayım. Son dersimi bitirdiğimde saat dört buçuk civarıydı. Asistanım ve bir Birkaç öğrencinin sorusu vardı, bu yüzden biraz zaman aldı. Sonra evraklarımı toparlamam gerekti ve çıkmam beş dakika kadar sürmüş olabilir. Sonra da buraya geldim." O tatlı, belirsiz gülümsemesini ekledi, ama gözleri, o hülyalı yeşil, endişe taşıyordu. "Tam olarak söyleyemem."

"Yeterince iyi," dedi Eve, zamanlamayı belirlemeye çalışmanın onu rahatsız ettiği açıktı. "Evin güvenliği var. Aktif miydi?"

"Öyleydi. Parolam ve bir kaydırmam var. Avuç içi izim onaylandı."

"Bir kamera var."

"Evet!" Bu fikrin onu çok sevindirdiği belliydi. "Tabii ki var! Benim ve Edward'ın gelişini gösterecek. Bunu hiç düşünmemiştim."

"Neden önce şuna bir göz atmıyoruz? Güvenlik istasyonunun nerede olduğunu biliyor musun?"

"Evet, tabii ki. Size göstereceğim. Bunu hiç düşünmemiştim," dedi tekrar, ayağa kalkarken başını sallayarak. "Eğer kendim baksaydım, Edward'ın gelip gittiğini görürdüm. İçimi rahatlattın, Eve."

"Bay Mira, saldırıya uğradınız."

Durdu, gözlerini kırptırdı. "Sanırım öyleydim. Bu çok üzücü. Bunu kim yapmış olabilir?"

"Bakalım öğrenebilecek miyiz?"

Onu geri götürdü, bir dönüş yaptı ve sonra eve uygun bazı eski moda dokunuşlara sahip büyük, modern bir mutfak gösterdi.

Her şey rahat görünüyordu ve ona bazı yönlerden Miras'ın şehir dışındaki evini hatırlatıyordu.

Dennis mutfaktan bir kapı açarken, "Birkaç odada izleme istasyonları var," diye açıkladı. "Yani benim büyükanne ve büyükbabalar ya da personel kapıda kimin olduğunu görebiliyordu. Ama burası ana merkez."

Ona baktı, her şeye belli belirsiz bir bakış attı. "Korkarım karmaşık elektronik cihazlarla aram pek iyi değil."

"Ben de öyle." Ama bir parçanın olması gerektiğinden emin olduğu yere doğru yürüdü. "Ama sana şunu söyleyebilirim ki, birisi tüm lanet olası anlaşmayı almış - sürücü ya da her ne haltsa, diskler."

"Ah canım."

"Evet. Eve başka kimin erişimi var?"

"Edward ve benim dışımda mı? Hizmetçinin annesi onlarca yıl büyükanne ve büyükbabam için çalıştı ve birkaç yıldır bize yardım ediyor. O asla-"

"Anlaşıldı, ama onunla konuşabilmek için adını öğrenmek istiyorum."

"Çay yapsam sorun olur mu?" Dr. Mira sordu.

"Elbette, devam edin. Bay Mira, bana tam olarak ne olduğunu anlatmanızı istiyorum. Taksi sizi bıraktı mı?"

"Evet. Hemen ön tarafta. Evrak çantamı unutmuşum - çok dikkatsizdim - ama şoför beni geri çağırdı. Kızgın ve üzgündüm. Kendim girdim. Buraya gelmek bir itme-çekme. Anılar güçlü ve güzel, ama aynı olmadığını ve olamayacağını bilmek zor. Çantamı yere bıraktım ve sesler duydum."

"Birden fazla mı?" Eve sordu.

"Şey . . . Sanırım öyle. Edward ve anlaştığı emlakçıyı bulmayı umuyordum. Konuştuklarını sanıyordum. Ona seslendim. Onları ürkütmek istemedim. Geri döndüm ve çalışma odasına vardığımda onu büyükbabamın masasında otururken gördüm."

Sandalye. Morarmış göz, kan. Korkmuştu. Korkusunu gördüm ve ona yardım etmek için ileri atıldım. Arkadan vurulmuş olmalıyım. Daha önce hiç başıma gelmemişti ama sanırım böyle oldu."

"Seni bayılttı."

"Yaralar kafatasının arkasına ağır bir cisimle vurulduğunu gösteriyor." Mira, Dennis'e bir kupa getirip ellerini kupanın etrafına sardı. "Ve düştüğünde sağ şakağı yere çarpmış."

"Bunu sorgulamıyorum, Dr. Mira."

"Öyle olmadığını biliyorum." İçini çekti, sonra Dennis'e doğru eğilip onun morarmış şakağını hafifçe öptü.

"Biliyorum, değilsin."

"Kendinize geldiğinizde ne yaptınız Bay Mira?"

"Kafam karışmıştı, ilk başta kafam çok karışık. Edward orada değildi ve uzun zamandır aramız pek iyi olmasa da beni asla o şekilde yerde bırakmazdı. bir şekilde. Onu çağırdım -sanırım- ve baktım. Korkarım bir süre evin içinde dolaştım, kafam hâlâ biraz karışık, ta ki korkunç bir şey olduğunu anlayana kadar Edward'ın başına gelenler. Endişelenmemesi için Charlotte'la temasa geçtim ve ona gelip her şeyi araştırıp araştıramayacağını sordum."

Eve'e o yumuşak, hülyalı gözleriyle öyle bir baktı ki, Mira'nın yaptığı gibi onun şakağını öpmek istedi. Bu onu utandırdı.

"Şimdi anlıyorum ki sizi rahatsız etmek yerine dokuz-bir-bir ile irtibata geçmeliydim."

"Bu bir zahmet değil. Çalışma odasına bir göz atmaya hazır mısın? Eksik ya da yerinde olmayan bir şey var mı diye?"

"Elimden gelen her şeyi yaparım."

Geri döndüklerinde ellerini, ayaklarını mühürledi. "Hiçbir şeye dokunmazsan daha iyi olur. Zaten oraya ve evin içine girdiniz, bu yüzden mühürlemek konunun dışında. Ama bunu minimumda tutalım."

Kapı girişinde durakladı. "Yani kuzenin masa sandalyesindeydi. Masanın arkasında."

"Evet, o-oh, arkasında değildi. Sandalye önündeydi masaya." Bir an kaşlarını çatı. "Neden öyle olsun ki? Ama evet, masanın önündeki sandalyede oturuyordu. Halının üzerinde."

"Tamam." Bu onun gözlemleriyle örtüşüyordu. "Bir dakika bekle."

Çantasından ihtiyacı olanı aldı, çömelerek döşeme tahtalarındaki kandan bir parça aldı ve mühürledi. Sonra halının bir bölgesini titizlikle temizledi.

Küçük bir şişeden aldığı bir şeyi çubuğa damlattı ve başıyla onayladı. "Burada kan var. Biri temizlemiş ama ev temizleyicisiyle hepsini alamazsınız."

Eğildi, kokladı. "Hâlâ kokusunu alabiliyorsun." Mikro gözlükleri taktı, yakından baktı. "Ve eğer bakarsanız, onu ve sandalyenin yuvarlanıp geri döndüğü, içinde ağırlıkla buraya oturduğu silik deseni görebilirsiniz."

"Edward'ın ağırlığı."

"Öyle görünüyor. Bir dakika daha." Masanın arkasına geçti ve sandalyeyi santim santim incelemeye başladı.

"Birazını kaçırmışlar. Sadece bir damla." Tekrar, dikkatlice, süpürgecilerin kendi örneklerini almalarına yetecek kadar örnek aldı. "Kısıtlanmış mıydı, Bay Mira?"

"I . . ." Gözlerini kapattı. "Sanmıyorum. Öyle olduğunu sanmıyorum. Özür dilerim. Hiç emin değilim. Çok şaşırdım."

"Tamam. Morarmış göz, kanlı ağız. Yani biri ona saldırmış, sandalyeye oturtmuş ama burada, daha çok odanın ortasında. Onu orada tutacak kadar korkutmuş. Belki bir sersemletici, belki bir bıçak, belki bir silah ya da daha fazla fiziksel şiddet tehdidi."

Odayı tekrar dolaştı. "Sesler. Demek konuşuyorlardı. Büyük ihtimalle ondan bir şey istiyordu. Ama onlar alamadan ya da bitirmeden sen içeri giriyorsun. Sesleniyorsun, bu da onlara onu kapalı tutması ve görüş alanından çıkması için tehdit etmeleri için zaman veriyor. Bayıltıcıları varsa seni bayıltmazlar. Birini sersemletirsiniz, birkaç saniye sürer ve belki de yere düşmeden önce onları görürsünüz. Arkadan vur. Ama işini bitirmezler.

ya da seni yanlarında götürürler. Bu işte önemli değilsin. Sadece bir rahatsızlıksınız. Ama temizlik zahmetine katlanıyorlar, sandalyeyi masanın arkasına koyuyorlar.

"Neden?"

"Büyüleyici, yaptığınız işin bilimi ve sanatı." "Ne?"

"Yaptığın şey," dedi Dennis, "bir bilim ve bir sanat. Gözlem becerileri çok parlak ve -sanırım- doğuştan geliyor. Özür dilerim, aklım karıştı." Gülümsedi. "Nedenini sordunuz. Sanırım bunu anlayabilirim. Edward'ı tanıyorlarsa, beni de tanıyor olabilirler. Bazı insanlar, benim aklım gibi

sadece düştüm ve başımı çarptım. Ve gerisini hayal ettim."

"Bazı insanlar aptal olabilir," dedi Eve, onu gülümseterek. "Burada olmaması gereken ya da yerinde olmayan bir şey var mı Bay Mira?"

"Burayı neredeyse aynen onun bıraktığı gibi muhafaza ettik. Büyükbabamın. Buradaki bazı şeyler bana, çocuklarıma ve başkalarına kalacak. Ama şimdilik böyle bırakmaya razı oldular. Her şey burada. Hiçbir şeyin alındığını ya da taşındığını sanmıyorum."

"Pekâlâ. Kapıya geldin, onu gördün. Bir an için donup kaldın, insanlar öyle yapar. Kuzenimize odaklandınız ve ona yardım etmek için ilerlediniz."

Kapıya doğru gitti, durakladı ve hızlı bir adımla içeri girdi. Sonra rafları taradı.

Parlak cilalı bir taş kâseyi eline aldı, kaşlarını çattı ve tekrar yerine koydu. Bir ödül plakentinin ağırlığını test etti, reddetti. Sonra parmaklarını, neşeli maviler ve yeşiller içindeki büyük cam filin havaya kalkmış hortumuna doladı. Ağırlığı vardı, diye düşündü, ve o kullanışlı

tutuşu. "Dr. Mira?"

Mira ilerledi ve Eve gibi fili inceledi. "Evet, evet, bacaklar. Yarayla uyumlular."

Eve bir örnek daha alırken, Mira Dennis'e döndü. "Asla, bu bir yemin, asla senin sert kafandan şikayet etmeyeceğim.

tekrar."

"Temizledik ama biraz kan var. Saldırgan geri çekiliyor, kapının yanında. Bu kullanışlı, ağır. İçeri giriyorsun, vuruyorsun, yere düşüyorsun. Adam, kadın, onlar. Onlar olacak,

Biri Edward'la, biri de seninle ve temizlikle ilgilenecek. İçlerinden biri halı temizleyicisi gibi bir şey alır, her şeyi temizler, sabit disk ve diskleri alır. Ve onu alıp seni bırakacaklar. Ben eve bakacağım.

onu bir yere tıkmamışlar-özür dilerim," dedi hemen.

"Hayır, olma."

"Süpürgeciler gelip tüm bunları gözden geçirecek. Kayıp Şahıslar ile irtibata geçip bu işi hızlandırabilirim."

"Acaba. . ."

"Bu işe önderlik eder misin?" Anlayışla karşılayan Mira, Dennis'in elini tuttu. "Sorumluluk sende kalırsa ikimiz de kendimizi daha rahat hissederiz."

"Elbette, bunu temizleyebilirim. Neden geri dönüp oturmuyorsun, bırak ben işleri yoluna koyayım."

Eve fili paketledi, Olay Yeri ile temasa geçti, araştırma için birkaç üniforma sipariş etti. Eve biri girmişti, büyük ihtimalle Edward Mira tarafından davet edilmişti. Emlakçıyı kontrol edecekti. Birisi de Edward'ın cesedini taşıyarak ya da onu kendileriyle birlikte gitmeye zorlayarak tekrar dışarı çıkmıştı.

Ulaşım ihtiyaçları var.

Hırsızlık değil, diye düşündü, doğrudan adam kaçırma da değil, yoksa neden önce onu hırpalasınlar ki? Odanın ortasındaki sandalye ona bir sorgulama gibi geldi.

Birileri Edward Mira'dan bir şey istiyordu. Şansı, onlar alana kadar hayatta kalmasıydı.

Oturma odasına geri döndü. Ateşi yakmışlar ve birlikte bir kanepeye oturup çay içiyorlardı.

Eve, daha sıkı bir bağlantı kurduğu için onlara bakan sehpanın üzerine oturdu.

"Bazı bilgilere ihtiyacım var. Emlakçının adı, iletişim?"

"Hiçbir fikrim yok. Özür dilerim. Asistan bundan bahsetmedi ve ben de soramayacak kadar üzgündüm."

"Tamam, bunu ofisinden alırım. Ofisi nerede?"

"Kongre'den emekli oldu ve bir siyasi parti kurup başına geçti.

düşünce kuruluşu," dedi Mira ona. "Chrysler Binası'ndaki genel merkezlerinde bir ofisi var."

"Birinci sınıf emlak."

"Statü Edward için çok önemli," dedi Dennis. "Kuruluşu Mira Enstitüsü iki katlı ve Edward'ın kullanımı için Doğu Washington'da bir pied-à-terre'ye sahip.

diğer yöneticilerden birinin de orada olması gerekiyor."

"O adrese ve ev adresine de ihtiyacım var. Buradan çıkınca karısıyla konuşacağım. Evleri nasıldı? ilişki?"

Dennis karısına baktı, içini çekti.

"Bunu alacağım. Mandy yaşadığı hayattan keyif alan gerçekçi bir kadın. Seçim kampanyasında başarılı oldu, bağış toplama ve komitelerde de başarılı olmaya devam ediyor. Edward'ın sık sık hile yaptığı gerçeği? O bunu bütünün bir parçası olarak görüyor ve ağzı sıkı olduğu için çok da önemli değil. O da ketum ve lisanslı bir refakatçinin hizmetlerinden yararlanıyor. Elbette her ikisinin de çocukları büyüdü ve her ikisi de toplum içinde oyun oynarken, ikisi de ebeveynlerine ya da ebeveynlerinin yaptığı seçimlere pek sevgi beslemiyor."

Dennis, "Dünya her türlü parçadan oluşuyor, Charlie," diye mırıldandı.

"Farkındayım. Benim profesyonel görüşüm Mandy'nin dünyasının dengesini bozacak hiçbir şey yapmayacağı yönünde. Edward'ı asla incitmez ve kendi tarzında ona düşkündür. Edward da onun kariyerine yaptığı katkılar için minnettar ve onun sosyal konumuyla gurur duyuyor."

"Düşmanları olurdu."

"Oh, puanlar. Siyasi olarak, beklediğiniz gibi." "Peki ya kişisel olarak?"

"Etkileyebiliyor ve etkiliyor da - yine siyasetin bir parçası. Ayrıca aldığı her tavırda haklı olduğuna inanıyor,

Siyasi ve kişisel olarak, bu da sürtüşmelere neden olabilir. Bu ev buna bir örnek," diye devam etti Mira. "Edward satılması gerektiğine karar verdi, bu yüzden de satılacak."

Dennis sessizce, "O yanılıyor," dedi, "ve öyle olmayacak. Ama şu anda önemli olan bu değil. Biri ona zarar verdi ve fidyeden söz edilmedi." Şimdi Eve'e bakıyordu. "Fidyeden söz etmediniz."

"Bu konuyu karısıyla konuşacağım. Bay Mira, bana söylediğiniz her şeye inandığımı bilmenizi isterim. Ve kuzenimize zarar verecek bir şey yapacağınıza bir an bile inanmıyorum. Ya da herhangi birine."

"Teşekkür ederim."

"Ama soracağım şeyi sormak zorundayım, yoksa işimi yapmamış olurum. Eğer işimi yapmıyorsam, size yardımcı olmuyorum demektir."

"Anlıyorum. Bana Edward'ı en son ne zaman gördüğümü, aramızın nasıl olduğunu sorman gerekiyor. Eğer bu evin ailede kalması benim için bu kadar önemliyse, onu korkutması için birini tutabilirim."

Başını salladı, çayını bir kenara koydu. "Tatillerde birbirimizi gördük. Form için, gerçekten, söylediğim için üzgünüm. Charlotte ve ben evinde bir kokteyl partisine katıldı. Ne zamandı o, Charlie?"

"Aralık ayının yirmi ikisinde. Edward, Dennis'i evi satma konusunda köşeye sıkıştırmaya çalıştığı için sadece bir saat kadar kaldık."

"Tartışmak istemedim, bu yüzden erken ayrıldık. Yılbaşından kısa bir süre sonra bana bir e-posta göndererek nedenlerini ve eylem planını tekrar özetledi."

"Bunu bana söylememiştin, Dennis."

"Ona çok kızılıyorsun." Dennis yeniden Mira'nın elini tuttu. "Ve bunda yeni bir şey yoktu. Bu anlaşmazlığı evimize getirmekten hoşlanmıyorum. Ona kısaca aynı fikirde olmadığımı ve büyükbabamıza verdiğim sözü tutmaya niyetli olduğumu söyledim. Hemen cevap verdiğinde çok kızgın olduğunu anladım. Genelde bu tür konularla ilgilenemeyecek kadar meşgulumuş gibi beklerdi. Ama hemen cevap verdi ve şöyle dedi

bana makul olmam için zaman vereceğini söyledi ve Duygularıma bağlı kalmakta ısrar edersem yasal yollara başvurmak zorunda kalacağını söyledi. Ve ... ortada bir söz olmadığını, benim -her zaman yaptığım gibi- işleri karıştırdığımı iddia etti."

"Canı cehenneme!"

"Charlie-"

"Canı cehenneme, o taş kalpli piçin. Ciddi söylüyorum, Dennis!" Öfke rengini derinleştirdi, gözlerinde parladı. "Ona zarar vermek isteyecek birine bakmak istiyorsan, buraya bak."

"Dr. Mira," dedi Eve soğukkanlılıkla, "kesin şunu. EDD'nin o e-postalara erişmesini sağlayacağım. Bu senin son iletişim?"

"Evet, öyleydi. Cevap vermedim. Söylediğin şey çok acımasızcaydı ve yalandı. Bir söz vermiştik." Eve onun şaşkın üzüntüsünü de Mira'nın öfkesi kadar net görebiliyordu. "Bugüne kadar onunla tekrar iletişime geçmedim ama cevap vermedi."

"Pekâlâ." Kendini tutamadı ve bir elini onun dizine dokundurdu. "Önemli olan hiçbir şeyi karıştıрма. Tüm bunların cevabını bulacağım. Söz veriyorum."

Zil çaldığında minnettarlıkla ayağa kalktı. "Bu benim için olacak. Süpürgecileri önce çalışma odasına göndereceğim ve evi bizzat dolaşacağım. Kapıları çalacak, komşulardan herhangi birinin bir şey görüp görmediğine bakacak üniformalılar var. Sizi eve bir üniformalı götürecek."

'Link'ini çıkardı. "İstediğim tüm isimleri ve iletişim bilgilerini buraya koyar mısın?"

"Charlie yapmalı. Elektronikte aram çok kötüdür."

"Ben de öyle." Bağlantısını Mira'ya verdi. "Her şey yoluna girecek."

Dennis ayağa kalktı. "Sen çok akıllı bir kadınsın. Ne kadar iyi bir kızsın," diye ekledi onun şaşkınlığına. Sonra yanağına tatlı bir öpücük kondurdu, tıraş olurken herhalde gözünden kaçmış olan kirli sakalında hafif bir gıdıklanma bıraktı.

"Teşekkür ederim."

Eve, kapıyı açmaya giderken kalbine doğru ilerleyen o gıdıklanmayı hissetti.

2

Eve onları uğurladı, üniformalılarla ve süpürgecilerle konuştu ve evi baştan aşağı temizlemeye karar verdi. Ama merdivenleri çıkmaya başladığında durdu ve bir tanesinin üzerine oturdu.

Ve Roarke'u etiketledi.

"Özür dilerim." dedi.

"Olma." Yüzü ekranı doldurdu ve ne yüzdü ama. Bazı günler tanrıların, meleklerin, şairlerin ve sanatçıların bir araya gelerek nasıl da

Mükemmel bir şey. Güzelce oyulmuş bir ağız, çılgınca, inanılmaz mavi gözler, kalın siyah ipekle çerçevelenmiş yontulmuş elmacık kemikleri.

"Bir vaka yakaladınız," diye devam etti, mükemmelliği tamamlamak için sesine İrlanda'nın sisleri fısıldıyordu.

"Sayılır. Ceset yok, bu da onu farklı kılıyor. Ya da henüz yok.

Dennis Mira saldırıya uğradı."

"Ne?" Gözlerindeki sırf onun için gülümseme kayboldu.

"Yaralı mı? Hangi hastanede? Seninle buluşacağım."

"O iyi. Onları eve gönderdim. Başının arkasına oldukça sert bir darbe almış, sonra da düşerken şakağını yere çarpmış. Muhtemelen hafif bir beyin sarsıntısı geçiriyor ama Mira ilgileniyor."

"Neredesin?"

"Büyükbabasının evinde. Bay Mira'nın büyükbabası. Ya da öyleydi. Yarısı Bay Mira'nın, yarısı da kuzeninin -eski Senatör Edward Mira- ki o da saldırıya uğradı ve şu anda kayıp. Ölmediğinden ve bir dolaba tıklandığından emin olmak için buradaki evi gözden geçirmem gerekiyor, sonra da eve dönerken bazı insanlarla konuşmam gerekiyor. Ne kadar sürer bilmiyorum-"

"Bana oranın adresini ver."

"Roarke, SoHo'da. Böyle bir gecede buraya kadar gelmene gerek yok."

"Bana adresi verebilirsiniz ya da ben kendim bulabilirim. Her halükarda, yoldayım."

Ona adresi verdi.

O oraya varmadan önce en üst kata -her iki kanada- çıkmıştı. Ve itiraf edebilirdi ki, onu ve uzattığı kahve onun moralini

düzeltti. "Akşam yemeği hazırlayacaktım."

O harika dudaklar kıvrıldı, sonra onunkilere dokundu. "Şimdi miydin?"

"Tanrı'nın eli. Dükkanda bir şey pişmiyordu, ben de Dışarı çıktım, seni eve kadar geçirebileceğimi düşündüm ve yemek odasında şarap, mumlar ve spagetti hazırladım."

"Bu düşünceye değer vereceğim."

"Mira beni yakaladı. Onu çok sık sarsılmış halde göremezsiniz ama öyleydi. Bay Mira buraya geldiğinde onunla temasa geçti.

-Çalışma odasının alt katında bir parti verdi ve ondan beni getirmesini istedi."

"Tabii ki öyle. O zeki bir adam."

"Muhtemelen ölü Edward'ı ararken size arka planı anlatacağım, ama önce söyleyin Bay Tüm Dünyayı ve Uydularını Satın Alan, burayı satın alacak olsaydınız, karşılığında ne verirdiniz?"

"Tam bir gezinti yapmadım ama gördüğüm kadarıyla güzel bir şekilde korunmuş ve bakımı yapılmış. Muhtemelen 1930'larda inşa edilmiş. Yaklaşık 6.000 metre kare ve bu mahallede? Yaklaşık on teklif edeceğimi sanıyorum. Satıyor olsaydım, on beş isterdim."

"Bu milyon mu?"

"Evet, öyle."

"Bu çok büyük bir para."

"Hoşuna gitti mi? Dennis satmak istiyor mu?"

"Hayır, yani tabii ki güzel bir ev ama bizim de bir evimiz var. Ben bir tane ile iyiyim. Ve hayır, o satmak istemiyor, ki bu da

anlaşmanın bir parçası."

Aradıkça onu bilgilendirdi, bir mobilya parçasına, bir ahşap işçiliğine ya da bir tavan madalyonuna hayranlıkla bakmak için durduğunda bile her ayrıntıya dikkat edeceğini biliyordu.

"Doğru alıcıyla yirmi tane bulabilirim ve dikkatli sahnelemek," diye düşündü. "Ama konumuza dönelim. Senatörün tam bir burke olduğunu biliyorsunuz - en azından benim kişisel eğilimlerime göre."

"Mira'dan öğrendiğim ve Bay Mira'nın söylemediği kadarıyla benim açımdan tam bir burke. Ama onu canlı bulmak güzel olacak."

"Anlaştık."

Roarke'la birlikte çalışma odasına doğru yürüdü. Artık süpürge tozu ve kimyasal madde kokuyordu.

"Bradley Mira'yı biraz tanıyordum." "Çık dışarı."

"Çok az," diye ekledi Roarke. "Ve çoğunlukla da şöhretle. Saygı duyulan ve hayranlık duyulan biriydi. Geçmişini araştırdınız mı?"

"Hayır, hemen uygulanabilir değil."

"New York savcısı - sizin ve benim zamanımdan önce. Sanırım aileden gelen bir miktar para vardı ama o daha fazlasını kazandı. Yargıç Mira oldu ve on yıldan fazla bir süre önce emekli oldu - hafızam yanıltmıyorsa muhtemelen yirmi yıla yakın bir süre önce.

Burada sergilenen plaketlerden de görebileceğiniz gibi hayatının son bölümünü iyi işler yaparak geçirdi. Her haliyle iyi ve üretken bir hayat yaşamış, takdire şayan bir adam."

"Bay Mira onu seviyordu, bu açıkça belli oluyor. Yirmi milyon mu?"

Roarke o vahşi ve kurnaz mavi gözleriyle etrafı taradı.

"Doğru alıcıyla, evet."

"Bunun yarısı doğru alıcıyı bulmak için büyük bir motivasyon. I

bu emlakçıyla konuşmam gerekiyor, yani Edward Mira için randevuyu kim aldıysa onunla konuşmam gerekiyor. Ama şimdi, hizmetçiyle ve karısıyla konuşmak istiyorum.

Hizmetçi karısının yanına gidiyor."

"Neden ben sürmüyorum, sen de arka planda koşmuyorsun?" "Bu bir plan. Önce bir kontrol edeyim."

Sila Robarts yirmi yedi yıllık kocasıyla birlikte birkaç blok ötedeki bir apartmanın ikinci katındaki dairede yaşıyordu. dönüştürölmüş şehir evi. Kendisi Maid to Order adlı bir temizlik şirketi işletirken, kocası da We're Handy'nin sahibi ve işletmecisiydi.

-Bir tamirci işi.

Her ikisi de iki şirkette çalışan iki çocuk yetiştirmişlerdi ve üç torunları vardı.

"Buranın sahibi onlar." Eve başıyla beyaz tuğlaları işaret etti.

Roarke park ettikten sonra. "Birinci katı işleri için kullanıyorlar, ikinci katta oturuyorlar." Ön girişteki dairenin ziline bastı.

Hızlı ve sabırsız bir kadın sesi, "Evet?" dedi.

"NYPD, Bayan Robarts. Sizinle konuşmamız gerekiyor." "Ne için? Kimliğinizi göreyim. Kimliğinizi gösterin.

kamera."

Eve rozetini kaldırdı.

"Ne oldu? Çocuklarımdan biri yaralandı mı?"

"Hayır, hanımefendi. Sadece sizinle konuşmamız gerekiyor. Dennis Mira bana adınızı ve adresinizi verdi."

"Bay Dennis? O iyi mi? Bu da ne- Cehennem." Kadın sözünü kesti ve onları içeri aldı.

Birinci katı ikiye bölen bir koridorun iki yanında hizmetçi servisine ve tamirci işine açılan kapılar vardı. Arka taraftaki bir başka kapı ÖZEL olarak işaretlenmişti.

O da vızıldayarak açıldı.

Merdivenlerden ikinci kata çıktılar ve bir çift çift kapı gördüler. Kapılardan biri açıldı.

"Bay Dennis'in iyi olduğuna emin misiniz? Siz kimsiniz?"

"NYPD," diye tekrarladı Eve ve bir kez daha rozetini uzattı. "Teğmen Dallas."

"Dallas mı? Dallas mı?" Kadının acı çikolata kahverengisinde kocaman gözleri ve başının üstünde düğömlenmiş neredeyse aynı renkte saçları vardı. İsmi

duyunca gözleri gezegenler kadar büyüdü. "Roarke? Dallas mı? Videoyu izledim, konuşmayı dinledim.

Kitap. Aman Tanrım. Mel! Mel! Buraya gel. Miras'lara korkunç bir şey oldu."

"Bayan Robarts, sakın olun. Miralar iyi."

"Sen Cinayet Masası'ndansın," diye tersledi Sıla, şirketinin logosunu taşıyan sweatshirt'ünün yakasını çekiştirerek.

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" diye sordu ayak sesleri dairenin arka tarafından içeri girerken. "Bayan Charlotte ile çalışıyorsun."

"Ne oldu onlara?" Koşarak içeri giren adam iri bir adama göre hızlı hareket ediyordu. Yaklaşık iki buçuk metre boyunda olmalıydı. Bir Arena Ball oyuncusunun yapısına sahipti. "Orada bir Kaza mı?"

"Sanırım öldürüldüler!"

"Ne? Ne?" İri adam histerik karısını yakaladı ve feryat figan geçit töreninde ona katılmak üzere baktı. "Aman Tanrım. Aman Tanrım! Nasıl-"

"Sessiz olun!" Eve histerinin üzerine bağırdı. "Her iki Miras da iyi ve muhtemelen oturmuş yemek yiyor ve belki de gerçekten büyük bir içki içiyor. Şimdi herkes sakın olsun ve otursun!"

Acı çikolata gözlerinden yaşlar süzüldü. "Onlar iyi mi? Yemin eder misin?"

"Eğer bu çılgınlığı durduracaksa, kendi kanım üzerine yemin ederim."

"Tamam, özür dilerim." Yanaklarını temizledi. "Üzgünüm, Mel." "Ne oluyor Sıla?"

"Dallas ve Roarke."

"Dallas ve ... biri öldü."

"Pek çok insan öldü," diye belirtti Eve. "Ama hiçbir Charlotte ve/veya Dennis Mira değil."

"Korktum, hepsi bu." Sıla burnunu çekti. "Çok korktum. Onlar aileden."

"O zaman onların da benim olduğunu anla."

"Bay Dennis sizden övgüyle bahsediyor. Ben büyük evi temizlerken geldi ve kitabı dinledi. Ilove kitabı. Sizi tanıyıp tanımadığınızı sordum."

Bayan Charlotte, o da öyle olduğunu söyledi ve siz iyi, şefkatli insanlarmışsınız. Ve cesur. O adamı çok seviyorum."

"Tamam." Eve bunu anlayabiliyordu. "O iyi."

"Sana bir kadeh şarap getireceğim," dedi Mel karısına. Eve ve Roarke'a da "Size biraz şarap getirebilirim," diye ekledi.

"Teşekkürler, ama görevdeyim."

"Değilim," dedi Roarke neşeyle, "ve bir kadeh şaraba hayır demem."

"Size başka bir şey getirebilirim Bayan Dallas. Kahve, çay belki. Pepsi var."

"Pepsi mi?" Sila hâlâ nemli olan gözlerini kıstı. "Melville Robarts, bunu keseceğini söylemiştin."

İri adam, kurabiye aşırırken yakalanmış küçük bir çocuk gibi omuzlarını kamburlaştırdı. "Belki etrafta başıboş bir ya da iki tüp vardır."

Eve meseleyi çözmek için, "Ben alırım," dedi. "Bu Teğmen. Dennis Mira için çalışıyorsun, büyükbabasının evini

temizliyorsun." "Evet, doğru. Bak, dediğin gibi oturalım."

Sila rahat ve neredeyse pırıl pırıl parlayacak kadar temiz olan oturma odasına geçti ve yüksek arkalı, koyu mavi bir koltuğa oturdu.

"Annem Yargıç Mira ve Bayan Gwen için neredeyse Hatırlayabildiğim kadarıyla. Yeterince büyüdüğümde, bazen yardım ederdim. Bayan Gwen vefat etti. Çok ani oldu ve yargıç da kalbini kaybetti ve birkaç ay sonra vefat etti. Annem onları hala özleyiyor. Ben de öyle."

"Ben de." Mel, içinde üç bardak kırmızı şarap ve bir buzlu Pepsi bulunan bir tepsiyle içeri girdi. "İhtiyaç duyduklarında evde onlar için çalışıyordum. Sila'yla ilk kez böyle tanıştım, on altı yaşındaydık. Bir sorun mu var, Bayan Teğmen Dallas?"

"Bir sorun var. Bay Mira iyi," dedi tekrar, "ama bu akşam erken saatlerde büyükbabasının evinde saldırıya uğradı. ev."

"Saldırıya mı uğradın? Evin içinde mi?" O kara gözler bir kez daha kısıldı. "Senatör ona saldırdı, değil mi? Bay Dennis'i sözle yola getiremeyince üzerine yürüdü."

Senatör Edward Mira. Bay Dennis'in kuzeni ama aynı kanı paylaştıklarını bilemezsiniz. Yaş ile kuru kadar farklılar."

"Neden Edward Mira'nın Bay Mira'ya saldıracağını düşündünüz?

Mira?"

"Çünkü o adam her konuda kendi bildiğini okumak istiyor. Bana sorarsanız zorbadan başka bir şey değil ve hep öyleydi. Ne onu ne de kibirli karısını pek sevmiyorum. Yine de iyi çocukları var. İyi insanlar ve çocuklarının çocukları da vişneli turta kadar tatlı. Onu tutukladınız mı?"

"Hayır. Bay Mira'ya saldırmadı ve aslında kendisi saldırıya uğradı. Ve kayıp."

"Anlamıyorum."

"Bay Mira saldırı sırasında içeri girdi ve bayıldı. Kendine geldiğinde Edward Mira da saldırganlar gibi gitmişti."

Sıla şarabından bir yudum aldı ve sert bir nefes verdi.

"Onun hakkında söylediklerim için özür dilerim -gerçek bu, ama özür dilerim. Bir zamanlar Biri onları soymaya mı çalışıyor? Gerçekten çok iyiler. O evin güvenliği. Orada tek başıma, annemle ya da kızım ile olmaktan bir an bile endişe etmedim."

"En son ne zaman oradaydın?"

"Sadece bugün, yaklaşık yedi buçuktan iki buçuğa kadar. Kızım ve ben bugün orayı temizledik, annem de geldi. Eskisi gibi temizlik yapamıyor ama o evi çok seviyor. Sabah erkenden gittik, tepeden tırnağa temizledik - bu ayda bir rotasyondur. Yemin ederim, işimiz bittiğinde alarmları ve kilitleri kurduk."

"Kapıya gelen oldu mu?" "Hayır, hanımefendi."

"Bugün ya da başka bir gün, mahallede olmaması gereken birini fark ettiniz mi? Ne demek istediğimi anladınız."

"Evet, var ve hayır, yok. Güzel bir mahalle. Yargıç gibi birkaç emekli insan ve çoğunlukla profesyoneller. Doktorlar, avukatlar ve benzerleri. Bay Dennis birkaç haftada bir uğrar, sadece merhaba demek ve evde biraz vakit geçirmek için. ev."

"Peki ya senatör?"

Burnu kırıştı. "Son zamanlarda gözlerinde dolar işaretleri var."

"Sila."

"Elimde değil. Mobilyaların bir kısmını aldı.

"Alındı," diye düzeltti, "ama Bay Dennis ona bırakıldığını ve sorun olmadığını söyledi. Bay Dennis'e nasıl kulak misafiri olduğumu söylemedim.

senatörün aldığı parçalara değer biçilmesinden bahsettiğini duydum. Büyükannesi ve büyükbabasının sevdiği şeylerin satıldığını bilmek Bay Dennis'in duygularını incitebilirdi. yabancılar."

Eve daha fazla soru sorarak zaten nadasa bırakılmış olduğunu hissettiği konuyu daha da derinleştirdi. Ayrılmak için ayağa kalktıklarında, Sila koluna dokundu.

"Bay Dennis ile irtibata geçmek istiyorum, sadece sesini duymak istiyorum. Bunu yapana kadar sakinleşebileceğimi sanmıyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette." Eve tereddüt etti. "Buna bir hafta kadar zaman ver, ama eğer fırsatın olursa, belki oraya geri dönüp, temiz çalışma. Suç mahalli toz bırakır."

"Yapacağıma emin olabilirsiniz."

Eve şehir merkezine doğru giderken düşüncelere daldı, sonra Roarke'a döndü. "Mobilya satıyorlar, evi satmak istiyorlar. Bazı insanlar

sadece açgözlüdür, ama belki de mali durumuna iyice bakabilirsiniz. Kumar borcu olabilir, bir ilişki yüzünden şantaj olabilir. Belki de sadece satmak istemiyordur. Belki de satması gerekiyordur."

"Bir başkasının mali işlerinde parmağımı oynatma izni almak her zaman keyiflidir. Bu durumda izin, gerçek bir ikram."

"Ondan gerçekten hoşlanmıyorsun." "Hem de hiç."

"Bay Mira'yı satmaya zorlayabilir mi?"

Roarke kaygan caddelerde savrulan bir minibüsün etrafında yumuşak bir manevra yaptı. "Ayrıntıları

bilmiyorum ama eşit hisseye sahiplerse, bence bu büyük bir savaş olur. Dennis Edward'ı satın alabilir."

"Tabii, ortalıkta toz toplayan on milyonu varsa." "On milyon tozlanmaz, iyi kullanılırsa daha fazla milyon. İhtiyacı olan parayı ona kolayca verebiliriz. Aile," diye ekledi Roarke Eve ona bakarken.

Onun elini tuttu. "Gerçekten akşam yemeği şeyini yapacaktım. Havuz seksi ile yüzmeyi ve belki de bir video çekmeyi düşünüyordum."

Ona yavaşça, rahat bir sırıtış attı. "Hepsi bu mu?"

"Detaylar üzerinde çalışıyordum. Bunu gerçekleştirme şansım olmadığı için gerçekten üzgünüm."

"Henüz genciz."

-

Roarke DLE'yi pırıl pırıl parlayan gümüş renkli bir binanın önündeki kaldırıma çekti. Eve sırtarak kapıcıya baktı.

Altın örgülü beyaz giysiler içinde resmi bir kutup ayısına benzeyen bu adam, buz gibi yağmurun altında koşuşturarak onlara kaşlarını çattı.

"Buranın sahibi siz misiniz?"

"Hayır. Neden içeri girip isteyip istemediğimize bakmıyoruz?"

Dışarı çıkmadan önce "Kapıcının gözünü korkutacağım," dedi. "Ona rüşvet vermeyin."

"Ve eğlenceni mi bozayım? Beni ne sanıyorsun?"

Dışarı çıktı, kapıcı dudağını bükerken ayaklarını dikti.

"O yığını buraya park edemezsin." "Az önce yaptım."

"Şimdi sadece taşıyacaksın. Bu alan araçların alınması ve bırakılması için ayrılmıştır. Taksiler, limuzinler ve taşıt endüstrisi için utanç kaynağı olmayan araçlar için."

Rozetini çıkardı. "Bu resmi bir NYPSD aracı ve benim için çalışıyor. Koyduğum yerde kalıyor."

"Bakın, mavili kızları ve erkekleri destekliyorum ama bunun gibi hurdaların burada durmasına izin veremem."

"Bir kitabı başlığına göre yargılama."

"Ne?"

"Örtü," diye ekledi Roarke. "Bu bir siper, sevgilim."

"Her neyse. Kalıyor ..." Adının yazılı olduğu etiketi taradı.
"Eugene. Bu gece Senatör Mira'yı gördün mü?"

"Hayır, onu görmedim ve dörtten beri kapıdayım. Bak, bak, şu şeyi köşeden garaja çek. Ben zillerini çalarım, sen de para ödemek zorunda kalmazsın."

"Bazıları bunu bir polis memuruna rüşvet vermeye çalışmak olarak değerlendirebilir. Ben buna izin vermeyeceğim. Peki ya Bayan Mira?"

"Sosyal sekreteri yaklaşık yirmi dakika önce ayrıldı, yani bildiğim kadarıyla Bayan Mira yukarıda. Buradaki sorun nedir?"

"Eğer bizi Mira apartmanına kadar götürmezsen seninle bir tane içeceğim, hem de hemen. Uzun bir gün oldu dostum ve şimdi ıslak ve üşüyorum. Hayatını cehenneme çevirebilirim. bunu yapmayı seçersem."

"Polisler," diye mırıldandı nefesinin altında ve kapılara doğru geri döndü. Lobi kompartımanına doğru yürüdü.

"Bayan Mira ya da onun adamlarından biri size izin vermek zorunda. Özel bir asansör satın aldılar ve eğer izin almadan sizi yukarı göndermeye çalışırsam, bu bir alarmı tetikler. Ve bu benim işim. Hayatımı cehenneme çevirebilirsin, ama kardeşim, karıma karşı hiçbir şey yapamazsın. İşimi kaybedersem, bana cehennemde olmayı diletir."

"Bu Teğmen Rahibe ve onlara NYPSD'nin Bayan Mira ile konuşması gerektiğini söyleyin."

Ekranda bir şeye dokundu, sonra bir gizlilik için kulaklık. "Hey, Hank, ben Eugene, kapıdayım. NYPSD'den patronla konuşmak isteyenler var. Uh- huh. Evet, sırada o var. Tamamdır."

Eve'e döndü. "Doğrulama için bunu taramamız gerekiyor ve Bayan Mira'nın güvenliği ona yukarı gelmek istediğini bildiriyor."

"Tarayın."

Doğruladıktan sonra ekrana ve Hank'e geri döndü.
"Dallas, Teğmen Eve, doğrulandı. Pekâlâ. Güvenlik Güvenlik Bayan Mira'yla ne hakkında konuşmak istediğinizi bilmek istiyor."

"Mahremiyetine saygı göstermek adına bu konuyu Bayan Mira ile görüşeceğim."

"Dedi ki- Tamam, onu duydun. Anladım."

Ekrandan uzaklaşarak üç asansörden oluşan sıradaki son asansörü işaret etti. "Bu özel asansör. Sizi doğruca yukarı göndereceğim. Güvenlik sizi karşılayacak."

"Harika." Eve, Roarke'la birlikte asansöre doğru yürüdü ve kapıların açılmasını bekledi.

Bunu neredeyse hiç fısıltıyla yapmadılar. Arabanın yumuşak altın rengi duvarları, her iki yanında kraliyet mavisiyle kaplanmış bir bank ve arka duvarda beyaz güllerle dolu bir vazoda tutan küçük bir masa vardı.

"Bunu kim yapar?" Eve merak etti. "Kim asansöre çiçek koyar ki?"

Roarke PPC'si üzerinde çalışmaya devam etti. "En üst katın tamamını -dört birim ve teraslar- sekiz yıl önce satın aldılar."

"Bütün üst kat."

"Gerçekten de öyle yaptılar, on iki nokta üç milyona kadar. Mali durumlarıyla ilgilenmemizi

söylemiştin." "Bunu eve döndüğümüzde yaparım diye düşünmüştüm."

"Beklenti benim kırılğan iradem için çok fazlaydı.

Arabanın kulakları ve gözleri de var ama bindiğimizde ikisini de bozma cüretini gösterdim."

"Çok meşgulsün."

"Boş eller şeytanın atölyesidir."

"Neden? Sen uyurken onlar boşta kalıyor, o zaman mı dükkân açıyor? Şeytan bir şeyler yapmasın diye hepimizin ellerimizi kullanarak uyanık kalmamız mı gerekiyor? Ya elini kırarsan? Sen uyurken o atölye işini mi yapıyor? tamir edilmesini mi bekliyorsun?"

Roarke soluk altın rengi tavanı düşündü. "Ahlaki olsa da bu kadar basit bir ifade şimdi tamamen yok edildi."

"Ben de meşgulüm." Kendinden memnun, kapılar fısıldayarak açıldığında adımlarını hızlandırdı.

Sanki bir erkek moda dergisinin kapağını süsleyecekmiş gibi görünen iri yapılı siyah bir adam öne çıktı.

geniş giriş fuayesi. Daha fazla beyaz gül, daha fazla bank, hafif bir aydınlatma ve sıkıca kapatılmış çift kapı vardı.

"Teğmen, efendim," dedi onlara belli belirsiz bir İngiliz aksanıyla. "Sizi içeri almadan önce silahlarınızı ve elektronik cihazlarınızı yerleştirip emniyete almam gerekiyor. Mira."

"Cehennemde tek bir şans bile yok."

"O zaman korkarım, arama emri olmadan gidebileceğiniz en son yer burası."

"Pekâlâ. Bayan Mira'nın kocasının bu akşam saldırıya uğraması ve muhtemelen kaçırılması konusunda endişelenmediğini varsayıyorum. Herhangi bir değişiklik olursa, yarın Merkez'den bana ulaşabilir. Ben görevden ayrılıyorum. Hadi gidip spagetti yiyelim."

Roarke'a söyledi ve asansöre geri döndü. "Bir dakika. Bay Mira'nın bir süredir Saldırıya mı uğradın?"

"Köfteli," diye ekledi Eve. "Ve güzel bir kadeh şarap."

"Kulağa kesinlikle mükemmel geliyor. Ateşin önünde mi?" Roarke ekledi. "Ocakta ateş yakılacak bir gece." "Teğmen Dallas!"

Omzunun üzerinden geriye baktı. "Benimle mi konuşuyorsun?"

"Senatör Mira yaralandı mı?"

"Bak, Hank, Mandy Mira ile resmi polis işleri hakkında konuşmak için buradayım. Erişimi ya kabul eder ya da etmez. Vaktimi boşa harcamayı bırak."

"Lütfen burada bekleyin. Bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sahip olduğun şey bu. Altmış saniye. Şu andan itibaren." Hank kapıları açıp içeri süzülürken kolunu kaldırdı, kasıtlı olarak bilek ünitesine baktı.

Sonra derin bir nefes aldı. "İnsanlar polislere karşı neden bu kadar şirret?"

"Hayal bile edemiyorum ama şimdi canım spagetti çekiyor." "Oraya varacağız." Kapılar açıldığında arkasını döndü.

tekrar otuz saniye işaretinde.

"İçeri gelerseniz, Bayan Mira hemen yanınızda olacak." "Tamam. Yaklaşık yirmi beş saniyesi kaldı."

"Teğmenim," diye söze başladı, topuk sesleriyle sözü kesilince rahatlamış görünüyordu.

Mandy Mira uzun boylu, etkileyici görünümlü, heykelsi bir vücuda ve yaldızlı saçlara sahip bir kadındı. Büyüleyiciydi Eve'in bir tarafı kulağında dururken diğer tarafı çenesinde kıvrılıyordu.

Koyu kahverengi kaşların altındaki soğuk mavi gözler, kızgınlık ve sıkıntıyı yansıtmayı başarıyordu.

"Bu saçmalık da ne? Kapımda polis bekletmeye alışık değilim ve içeri girmek için bir saldırı uydurmanızı da hoş karşılamıyorum."

"Son birkaç saat içinde kocanızla konuştunuz mu, Bayan Mira?"

"Bu seni ilgilendirmez."

"Tamam, lafı dolandırdığım için özür dilerim." Eve gitmek için döndü. "Bunun ne hakkında olduğunu bilmek istiyorum!"

"Bu, Edward Mira'ya yapıldığı bildirilen bir saldırının ve ardından Mira'nın kaybolmasının soruşturulmasıyla ilgili."

"Bu çok saçma."

"O halde hemen şimdi onunla temasa geçebilir, bunu kanıtlayabilir ve gecenizi böldüğümüz için içten özürlerimizi sunarak yakanızdan düşebiliriz."

"Hank!" Gerçekten de parmaklarını şıklattı. "Senatör Mira ile temasa geçin."

"Hanımefendi, tüm numaralardan ulaşmaya çalıştım. Ona ulaşamıyorum."

"Ver şu şeyi bana." Hank'in 'link'ini elinden kaptı ve gök mavisi topuklarının üzerinde onunla birlikte yürüdü.

"Vay canına, onunla çalışmak çok keyifli olmalı," diye yorumladı Eve.

Ellerini ceplerine soktu, yaşam alanının ölçüsünü aldı.

Eve, Mandy Mira'nın gözleriyle eşleştiği için bir sürü soğuk mavi seçildiğini düşündü. Ve her şey kaygan, şık ve parlak.

İyi ki oturmaları istenmemiştir, zira her sandalye bir kış kaldırıcıya benziyordu.

Parlak beyaz bir piyanonun üzerinde beyaz güllerden oluşan bir başka devasa sergi ve cam duvarı çerçeveleyen beyaz perdeler bir terasa açıliyordu. Senatör ve karısının yanmayan şöminenin üzerindeki portresine ulaştığında Mandy'nin öfkesi ona geri döndü.

"Bilmiyorum da ne demek? Bilmek için para alıyorsun. Maaş almaya devam etmek istiyorsanız, Senatör Mira ile şimdi irtibata geçeceksiniz. Anlaşıldı mı?"

Hışımla geri döndü ve bağlantıyı Hank'e itti. "Senatörle şu anda iletişim kurulamıyor, bu sizi ilgilendirmemeli. Ancak, bir açıklama istiyorum. Neden buradasınız? Ona bir şey olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

"Eşinizin bugün büyükbabasının eviyle ilgili olarak bir emlakçıyla randevusu olduğunu biliyor musunuz?"

"Öyleyim."

"Söz konusu emlakçının adı ve iletişim bilgileri sizde var mı?" "O mülkle ya da mülkle ilgili hiçbir ilgin yok.

"

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Kocanızın kuzeni Dennis Mira-" "Ah, Tanrı aşkına." Mandy bunu bir şeymiş gibi elinin tersiyle itti.

belli belirsiz hoş olmayan bir koku. "Eğer Dennis sizinle temasa geçtiyse, benim olduğu kadar sizin de zamanınızı boşa harcamış demektir. O aptal ve şaşkın küçük bir adam ve o mülke garip bir şekilde bağlı biri. Tüm bunları satışı zorlaştırmak için ayarladı diyeceğim ama bu Dennis için fazla karmaşık bir düşünce."

Roarke elini Eve'in koluna koydu ve hafifçe sıktı. Eve konuşmadan Roarke konuştuğu için Eve sadece yumruğunu Mandy Mira'nın suratına indirdiğini hayal etti.

"Dennis Mira, yaralı kocanızın yardımına koşmaya çalıştıktan saniyeler sonra saldırıya uğradı. Eğer dursaydın "Roarke, Eve'in Mandy'nin taşaklarını donduracak kadar soğuk bir ses tonuyla devam etti

"Teğmen size ayrıntıları verebilir."

"Peki sen kimsin?"

"Roarke ve şu anda Teğmen Dallas'ın sivil danışmanı."

O soğuk gözler kısıldı. "Elbette. Evet, elbette. Kim olduğunuzu biliyorum, ikinizin de. Riffraff. Ve hiç şüphesiz Dennis ve Charlotte Mira'nın kışkırtmasıyla buradasınız. Geri dönüp onlara acınası oyunlarılla ilgilenmediğimi söyleyebilirsiniz,

Kocam da o saçma eski evle ve içindeki her şeyle ne yapmak isterse onu yapacak. Eğer bir daha buraya gelip ortalığı karıştırmaya çalışırsan, valiye söyleyecek bir şeylerim olacak ve ne kadar süreceğini göreceğiz. Charlotte polisle olan utanç verici ilişkisine devam ediyor. Hank, bu insanları dışarı çıkar. Hemen."

Eve biraz öne eğildi. "Kıçımı öpebilirsin."

Mandy'nin yüzüne renk geldi. "Bu ne cüret. Amirinizle temasa geçip davranışınızı rapor edeceğimden emin olabilirsiniz."

"Bu Whitney olmalı, Komutan Jack. Polis Merkezi." Eve rozetini çıkardı. "İsmi ve numarayı not edin. Bugün o saçma eski evde kocanızın kanının bir kısmını temizledim, bunu bir düşünün. Bunu ve onu bulamadığınız gerçeğini düşünün. Ve Dennis Mira'nın yerde baygın yattığını, yardım etmeye çalıştığı için kendi kanının bir kısmını döktüğünü hatırlıyorsunuz.

Ve sen-"

"Eve," diye mırıldandı Roarke.

"Hayır, saçmalık, yapılmadı. Ve bir polisin sizi bilgilendirmek için kapınıza geldiği gerçeğini düşünün, bilgi toplamak için

Kocanızın nerede olduğuna dair bir soruşturma başlattım ve siz beni oyaladınız. Bir polis olarak şu anda baş şüpheli olarak doğrudan sana bakıyorum.

"Dolaplarınızda sakladığınız bir şey var mı, kardeşim? Bulacağımı garanti ederim."

Şaşkınlık dolu öfke Mandy Mira'nın yüzünün rengini sildi. "Çıkarın onları. Çıkarın onları evimden."

Eve giriş fuayesine dönerken o da sinsice uzaklaştı. Hank kapıları arkalarından kapattı.

"Teğmen? Efendim? Özür dilemek istiyorum-"

"Senin kendi işin var, benim de kendi işim var."

"Senatör Mira'nın yaralandığından ve kayıp olduğundan emin misiniz?"

"Evet." Ses tonundaki değişiklik, kızın tekrar ona bakmasına neden oldu. "Bugün Brownstone'da kiminle buluşacağını biliyor musun?"

"Bilmiyorum ama öğrenmeye çalışacağım. Bir saatten fazla bir süre önce eve dönmesi gerektiğini biliyorum. Ben de evde olmalıydım ama Bayan Mira o eve gelene kadar kalmam için

ısrar etti." "Bu normal mi?"

"Bu alışılmadık bir durum değil. Yardımcı olabilecek bir şey bulursam Merkez'den sizinle temasa geçerim. Bilginiz olsun, vali ve komutanınızla temasa geçecek."

"Bana kalırsa Tanrı'yla iletişime geçebilir."

Asansör kapıları kapandığında Roarke elini aşağı kaydırarak onun elini tuttu. Kızın teninde titreşen öfkeyi hissedebiliyordu.

"Ben Riff olacağım," dedi.

"Ne?"

"Ben Riff olacağım, bu da sana Raff'ı bırakıyor."

Kadının yüzündeki anlık şaşkınlığı, sonra da gözlerindeki hızlı parıltıyı -isteksiz bir mizah- gördü. "Neden Riff'i alıyorsun? İlk o olduğu için mi?"

"Çünkü kulağa hoş geliyor. Sanırım bana uyuyor. Sen daha çok bir Raff'sın, kesinlikle. Benim Raff'ım."

"Bu Teğmen Raff."

"Nasıl isterseniz."

"Asansörü bozmayayım diye beni sakinleştirmeye çalışıyorsun."

"Bu kendimi sakinleştirmenin bir yan ürünü. Bir kadına vurmak için sık sık dürtü duymam - bu benim doğama aykırı. Ama ben orada güçlü bir tane vardı."

"Ona zihinsel olarak yumruk attığımda burnundan kan fışkırdı."

"O zaman bu ikimize de yeter. Ve yine de ..." Parmaklarını dudaklarına götürdü. "Eve gideceğiz ve

nefes kesici derecede kaba kaltağın kocasını bulmaya çalışıyorum."

"Hıyarın teki olmalı. Pislik olmadığı sürece kimse onunla evli kalmaz. Ama evet, bunun üzerinde çalışacağız."

Lobiden geçerlerken elini onunkinde tuttu. "Belki de ondan kaçmak için kaçırılma numarası yapmıştır."

"Onu suçlamak zor olurdu, tabii hıyarın teki değilse."

Roarke eve dönerken Mira'yı aradı ve Mandy Mira'ya haber verdiğini söyledi.

"Nasıl karşıladı?"

"Sizin ve Bay Mira'nın uydurduğu bir saçmalık olduğunu iddia ediyor,

Bana, Roarke'a, ikinize de hakaret etti ve beni ihbar etmek için vali ve Whitney ile temasa geçmeye niyetli. Ona beni öpmesini söyledim. göt."

"Ben hallederim."

"Hey, hayır. Seni istemiyorum-"

"İcabına bakacağım, Eve. Israr ediyorum. Bir özür bekliyorum." "Onu istemiyorum-"

"Bu konuda benimle tartışma."

Eve tam da bunu yapmaya başladı ama yorgunluğu ve gerginliği gördü. "Peki, tamam. Bay Mira nasıl?"

"O iyi. Endişe verici bir belirti yok. Bu gece ona göz kulak olacağım ama gerçekten iyi olduğuna inanıyorum. Edward için endişeleniyorum elbette."

"Ona üzerinde çalıştığımızı söyleyin, ne zaman olursa olsun sizinle temasa geçeceğim."

Mira ona tekrar teşekkür edemedi kapattı ve kapıdan eve doğru dönerlerken araştırma yaklaşımlarını düşündü.

Düzinelerce ve düzinelerce pencerede hoş geldiniz ışıkları parlıyor, hayali kulelerde bile ağırbaşlı taşa karşı parlıyordu.

Bitmek bilmeyen bir günün ardından eve böyle bir mucizeyle dönmeyi kişisel mucizesi olarak görüyordu.

Arabanın karşı taraflarından inip, etraflarında döndüler.

"Evi tasarlamamız ne kadar sürdü - şato dokunuşlu zarif bir kale gibi?"

"Oh, çocukken yıllarca kafamda onu inşa ettim. Ne zaman yatağa aç ya da yaralı girsem daha da büyüdü."

Onun çocukluğu da kendisinininki kadar kâbus dolu olduğu için, kendini bu kadar büyük bir şeyle sınırlaması onu şaşırtmıştı.

Kapıya yaklaştıklarında tekrar elini tutarak, "Biraz içeri çektim," dedi. "Muhafız kulelerini, hendeği ortadan kaldırdım ve hayalimdeki mancınıkların pratik bir amacı olmadığını kabul ettim."

"Bilemiyorum. Mancınıklar oldukça soğuk olurdu."

İçeri adım attıklarında, bir tanesine yükleyeceği ilk şeyi gördü: Roarke'un majordomosu.

Summerset her zamanki siyah takım elbisesiyle duruyordu - eve musallat olan yaşayan ceset. Şişman kedi Summerset'in kemikli bacaklarından birini okşadı, sonra koşarak Eve'in, Roarke'un bacaklarına dolandı, bir tür tumbul kedi balesi yaptı.

Eve, eve ne kadar geç geldiklerine dair alaycı bir açıklama ya da başka bir hakaret bekleyerek bir süre bekledi. Ama o sadece şöyle dedi:

"Bay Mira?"

Roarke ceketini silkerek, "Çok haklı," dedi. "Eve az önce Dr. Mira'yla konuştu."

"Bunu duyduğuma sevindim. Yapabileceğim bir şey olursa, bana haber vermeniz yeterli."

Neredeyse sessiz bir şekilde uzaklaştı ve Eve'i arkasından kaşlarını çatmış bir şekilde bıraktı.

"Böyle bir günden sonra, ona bir atış bile yapamayacak mıyım?"

"Eski bir senatörün karısına kışını öpmesini söyledin." Eve'in ceketini çıkardı. "Bununla tatmin ol."

"Bu profesyonel bir kış öpücüydü."

Roarke merdivenleri çıkmaya başlamadan önce Galahad'a hızlıca bir masaj yaptı. "Her zaman yarın vardır."

Bu kadarı yeterli olacağından Eve onunla birlikte yukarı çıktı ve kedi de arkalarından merdivenleri gümbür gümbür çıktı.

"Önce akşam yemeği," diye ısrar etti. "Yatak odasında ateş ve şarap eşliğinde yiyeceğiz."

Bununla yaşayabilirdi. Sonra, ofisinde bir pano hazırlar, bazı koşular yapar, Kayıp Şahıslar'daki dedektifi uyarırdı. Roarke mali durumu kontrol edebilirdi, bu da onu eğlendirirdi. O da-

"Ben ateş ve şarapla ilgilenirim," dedi Roarke. "Sen de makarnayla ilgilen."

"Tamam. Tamam. İki çocuğuyla irtibata geçeceğim, herhangi bir bilgileri var mı diye bakacağım. Eğer bir şey çıkmazsa sabahleyin onun beyin takımına ulaşabilirim."

"Ceset demek istiyorsun. Bir cinayet polisi gibi düşünüyorsun, değil mi?"

"Ben bir cinayet polisiyim. Bir ceset, çünkü bu bir kaçırma olsaydı, doğrudan bir anlaşma olsaydı, fidye talebi olurdu. Eğer birisi ondan bir şey almak için onu kaçırdıysa, belki daha sonra gitmesine izin vermişlerdir."

"Ama neden?"

Spagettiği programladı, ikisinin de sevdiği otlu galetaları ekledi. "Evet, neden? Tabii fermuarını kapalı tutması ya da daha kötü durumda olması gereken bir anlaşma değilse. Onun hakkında henüz kesin bir şey söyleyecek kadar bilgim yok.

İçgüdülerimiz cesedi bulacağımızı söylüyor, ama bu belki de bir diz sarsıntısı."

"Karısı onu sevmiyor."

Eskiden olsa bu sonuca varırdı ama artık aşkı bilen bir polis olmuştu ve bundan emindi. "Aşkın genel çevresinde bile değil. Ama o bölgesel, statülerini koruyan biri. Ben onu Bunu ayarlamak. Belki de bu şekilde değiştirecek bir şey bulurum. Mira onun oynadığını ama karısının umursamadığını söyledi. Belki de boşanma tehdidi ve statü kaybı gibi bir nedenle umursamaya başlamıştır."

Yatak odasının oturma alanındaki masaya cömert porsiyonlar içeren tabaklar getirdi. Şimdi ateş çıtırdıyor ve Roarke bardaklara koyu kırmızı şarap dolduruyordu.

Ve kedi hevesle izledi.

"Summerset onu beslerdi, değil mi?" Eve söyledi.

"Ah, tabii ki."

"Kahretsin." AutoChef'e geri döndü ve küçük bir tabak somon balığı programladı. Roarke kaşıını kaldırdığında, "Yoksa biz yerken bize boncuk boncuk bakacak," dedi.

Galahad açlıktan ölmek üzere olan bir Şey gibi balığın üzerine atladığında, geri dönüp oturdu ve Şarabı aldı.

"Bunun saatler önce olması gerekiyordu." Derin bir yudum aldı.

"Ve yine de, işte buradayız. Gecikmeli de olsa, çirkin bir kiŐ gününde ateşin önünde bir yemeği paylaşmak güzel bir Şey.

Gece."

Spagettiye çatalının etrafında döndürdü, tadına baktı. "Bu cidden berbat değil. Emlakçı." Bir ısırık daha aldı.

"Emlakıya ihtiyacım var. Ya o da bu işin içinde ya da iptal edildi. Büyük olasılıkla işin içinde."

Kfteden bir ısırık aldı. "Mesele evi satmak değil." Başını iki yana salladı. "Bay Mira bir kama. Belki politik, belki de kişisel. Belki birilerine bir sürü borcu vardır. Ama onu o eve soktular -yani o evden haberleri vardı- ve orada bolca zamanları ve mahremiyetleri olacağını düşündüler. Bay Mira bunu mahvetti."

"Dennis'in bilinci yerinde değilken Edward Mira'yı götürüyorlar. Ve bunun için bir araç gerekiyor."

"Evet, yani büyük olasılıkla, ellerinde bu malzeme varken, onu başından beri götürmeyi planlamıŐlardır. nce onu biraz ayarla.

Kulağa neden kişisel geldiğini açıklıyor. Ya da pek çok insan için oldukça kişisel olan parayla ilgili. Yine de . . ."

"Para olsaydı, en çılgın borçlar hariç hepsini karşılayacak değerli bir mlk satmaya zorluyor."

"Aynen yle. Yani yine, eğer mesele paraysa, mantıklı olan engelin peşinden gitmektir ve bu da Bay Mira'dır. Ama yapmazlar. İhtimaller kiŐiseldir."

"Yargıladığı, mahkûm ettiği biri," diye önerdi Roarke. "Mahkum ettiği birinin bir akrabası ya da sevdiği biri. Birisi

Kongre'deyken yanlış yöne çevirdiği ya da bir pozisyon için es geçtiği biri." Roarke bir omzunu kaldırdı. "Böyle kariyerleri olan bir adamın düşmanları olur."

"Etrafta dolaşan bir adam da onları yapar. Terk ettiği bir kadın, ilişki yaşadığı birinin kocası ya da sevgilisi. Kişisel bir sürü şey var."

Roarke başını sallayarak kendi makarnasını çevirdi.

"Neden onu oturduğu yerde bitirmiyorsun?"

"Evet, evet, evet." Konu beyninde dönüp dururken yemeye devam etti. "Bu yüzden ilk başta adam kaçırma olduğunu düşünmüştüm. Ama saatler oldu ve fidyeye talebi yok. Yani . . . Onunla oynamak için daha fazla zaman istedi -ki bu da yine bilgi almak ya da sadece daha fazla acı çekmesini sağlamak." "Saldırı Dennis'e arkadan geldi."

Başını salladı, şarabın tadına tekrar baktı. "Saldırganı görmemesi için biraz özen göstermiş. Şimdi, soğukkanlı mı? Neden ona bir iki darbe daha vurup, onu etkisiz hale getirip Edward'ın ödünü koparacak bir şiddet. Ama hayır. Gündemimizde o yoktu."

"Bu da size bir gündem olduğunu gösteriyor."

"Şuna bir bakın." Sandalyesinde kaykıldı. "Saldırgan onunla birlikte eve giriyor. Bu bana bu kişiyi tanımadığını söylüyor, bir tehdit olarak değil. Ya da tanıyor, yine tehdit olarak değil. Emlakçı oyunu ya da saldırgan bir emlakçı ve bu da tuzağın kurulmasına yardımcı oldu. Kurbanın bize anlatacakları ya da cesedinin bize anlatacakları olmadan, saldırganın onu sersemletip sersemletmediğini, ayartıp ayartmadığını, çalışma odasına girmeye zorlayıp zorlamadığını bilmiyoruz. Ve neden o noktayı seçtiklerini de bilmiyoruz, önemli olup olmadığını da. Bay Mira kuzeninin sandalyeye bağlandığını düşünmüyor, ben de olay yerinde buna dair bir iz görmedim. Bence en az iki kişi vardı. Biri kurbanı silah doğrultmak için, diğeri de onu dövmek için."

"Eğer borcu varsa, ki bunu öğrenmeyi umuyorum, bir çift omurga kırıcı olabilirlerdi. Ama onu elde etmek için

onu o yere götürmek biraz sofistike ve gereksiz görünüyor."

"Aynen öyle. Peki neden bacaklarını kırmak yerine onu götördüler? Belki bir fidye talebi olacaktır ama fidye olmadan bunun parayla ilgili olduğunu sanmıyorum. Bilinen anlamda değil. Üstünü çizmemiz gerekiyor ama ben öyle hissetmiyorum."

"Sırada seks var."

"Evet. Seks insanları delirtiyor. Kaba, kindar, şiddet yanlısı." "Söz mü?" dedi ve kadının şarabını boğazına tıkamasına neden oldu. "Tam bir sapık."

"Kart sahibi. Ama sen eğlence ve rıza dışı çılgınlıktan bahsediyorsun. Katılıyorum. Ama ..." Bir ekmek çubuğunu ikiye böldü ve ona da bir pay verdi. "Eğer bir ilişki ya da engellenmiş bir ilişki yüzünden onu öldüresiye dövüyorsan, neden onu alıyorsun?"

"Bay Mira."

Roarke başını salladı. "Beklenmedik bir durum, belki biraz panik. Ama dayağı aceleye getirecek kadar değil. Onu başka bir yere götürün."

"Bu benim sevdiğim. Kahretsin, şimdi ne yapacağız? Hadi buradan gidelim, onu da yanımızda götürelim." Eliyle ekmek çubuğunu işaret etti, ısırıldı. "Önümüzdeki yirmi dört gün içinde cesedi bulursak beş sana on kazandırır."

"Bizim için bile böyle bir bahsin zevksiz olacağını düşünüyorum." "Evet." Yemeğini yerken, bu iddiayı kimin ortaya attığını merak etti.

ve uygun bir şekilde tazmin edilip edilmedikleri. "Her neyse, ben olaya bir cinayet olarak yaklaşıcağım - bırakalım Kayıp Şahıslar kayıp olarak ele alsın. Ama eğer bir ceset ortaya çıkarsa, hemen harekete geçeceğim. Bay Mira için zor olacak, her ne kadar kendisi ve kuzeni dostça."

"Aile genellikle farklı bir çaydanlıktır, değil mi?"

"Evet, öyle ve sanırım kuzen meselesi hantal. Yine de McNab ya da Peabody'nin kuzenleri hakkında konuştuklarını duyduğunuzda - bir de İrlandalı kuzenler meselesi var - çok fazla bağ, çok fazla ... hoşlanma var. Ama bu kuzenle ve onun sik kafalı karısı, bu sadece bağları sevmemek

ya da görmezden gelmek değil, bu ..."

"Küçümseme," dedi Roarke ve kadın da onaylarcasına çatalını ona doğru salladı.

"Tam olarak bu kelime. Ve Bay Mira gibi birini küçümseyen herkes bir pislik olmalı."

"Yani önümüzdeki yirmi dört gün içinde bir pisliğin cesedini bekliyorsunuz."

Başını salladı, son bir lokma daha yedi. "Evet. Bu işi yapmadığımız anlamına gelmiyor. Bunu Bullpen'in hazırladığı pankarta bir ek olarak eklemeliyiz. Bilirsiniz, 'İrkiniz, inancınız, falan filan ne olursa olsun, korur ve hizmet ederiz, çünkü siz ölebilir.' Bunlardan birini koymalıyız..."

Parmağıyla havada bir şekil çizdi ve onu bu kadar kolay anladığı için gülümsemesine neden oldu. "Yıldız işareti."

"Evet, o şey. Ve ekle: 'Pisliğin teki olsun bile.'" "Geçmiş zaman daha uygun olabilir, Cinayet Masası olarak. 'Pisliğin teki olsun bile.'"

"Hmm. İyi noktaya değindin. Başlasam iyi olur. Sen mali işleri halledersin."

"Büyük bir zevkle."

Birlikte dışarı çıktılar. "Peabody'ye bir rapor göndereceğim, onu bilgilendireceğim. Mira'ya da göndereceğim. Bu onu sarstı. Onu çok sık sarsılmış görmezsiniz ama adamın yaralandığını görmek onu gerçekten sarstı."

"Aşk bizi savunmasız kılar."

"Onu yatıştırdı. Böyle bir tarzı var. Üzgün olduğunu biliyorum ve çok kötü bir darbe aldı, bu yüzden incindi, ama o onu sakinleştirdi."

"Ve aşk bizi güçlü kılar. Bu onun mucizesidir."

"Pek çok insan nazik doğuyor mu bilmiyorum. DNA'larının bir parçası gibi. Bence Bay Mira öyleydi. Bu yüzden keşke Mandy-Bitch'i yumruklasaydım diyorum."

"Patlayan kan görselin var." Roarke onun omzunu sıvazladı. "Bu kadarı yeterli olsun."

"Öyle olmak zorunda."

Ayrıldılar; kadın kendi ofisine, Roarke da bitişikteki kendi ofisine gitti. Kedi Eve'le kalmayı tercih etti ve

Doğrudan uyku koltuğuna gitti, sıçradı, daire çizdi, daire çizdi ve maraton koşmuş gibi yere yığıldı.

Önce masasına gitti, oturdu ve gelenlerden süpürgecilerin onun acele etme emrini ciddiye aldıklarını gördü.

Masa sandalyesindeki kan Edward Mira'ya aitti. Döşeme tahtaları, Dennis Mira. Çalışma odasındaki, girişteki ve kapılardaki tek parmak izleri Dennis ve Edward Mira; Sila Robarts; Frankie Trent, Sila'nın annesi; ve Dara Robarts, Sila'nın kızı- hizmetçiler.

Yani şüpheliler mühürlendi, sonucuna vardı. Bir planları vardı.

Süpürgenin ilk sonuçlarını da ekleyerek bir rapor hazırlamaya başladı. Sonra komutanını da kopyalamanın en iyisi olacağına karar vererek biraz temizledi. "Kıçımı öp" yorumu yüzünden alacağı darbenin buna değeceğini düşündü.

Raporları ve notlarını içeren defteri çoktan hazırlamıştı, tahtasını kurdu. Şimdiye kadar oldukça zayıf, diye düşündü, Edward Mira'nın kimlik fotoğrafını inceleyerek daire çizerken. Ama ceset ortaya çıktığında hâlâ bir adım öndeydi.

Bağlantılı tüm taraflar üzerinde daha derin araştırmalara başlamak niyetiyle masasına geri dönmeye başladı ve Roarke devreye girdi.

"O kadar hızlı mı?" diye yorum yaptı.

"Başlangıçta. Senatörün büyük bir nakit akışına çok ihtiyacı olduğunu söyleyebilirim."

"Kumar mı?"

"Özellikle değil, hayır. Yaşam tarzı. Ve Mira Enstitüsü henüz kendi kendini idame ettiremiyor. Oraya çok para akıttı ve kaynaklarını tüketmeye devam ediyor. Temel olarak, çok fazla harcama yapıyorlar. Güvenlik, eğlence, seyahat. Onlar Şehirde bir çatı katı, East Hampton'da başka bir ev, East Washington'da bir pied-à-terre. Ve her bir yerde çok seçkin şehir kulüplerine üyelikler. Enstitü ayrıca Palace Hotel'imde bir süit kir alıyor, bunun yanı sıra önemli bir maaş bordrosu ve çok yüksek işletme giderleri var."

Yanına gitti ve masasında duran kahveyi içti. "Son iki ya da üç yıl içinde kötü düşünölmüş bazı yatırımlar yaptı ve bu gelirin bir kısmını tüketti. Arada sırada Bazı antika ve koleksiyon eşyalarının satışından elde edilen gelir." "Büyökbabanın mirasından."

"Evet, aynen öyle. Ancak nakit akışında ciddi bir artış olmadığı sürece, birkaç köşeyi dönmeye başlamaları ya da mülklerinden birini satmaları gerekecek. Buna adamın iki gömölü hesabı ve kadının bir hesabı da dahil."

"Şimdiden üç gizli hesap mı buldun?" Adam sadece kahvesini yudumlayıp kenarından onu incelediğinde, kadın başını salladı. "Tabii ki buldun. Yasadışı hesaplar mı?"

"Şüpheli ve siyasi olarak onun konumundaki bir adam için etik dışı. Evin satışı kesinlikle ona biraz nefes aldıracaktır."

"Ama omurga kırıcıları gönderecek birine borcu varmış gibi görünen bir şey yok mu?"

"Daha derinlemesine bakacağım, ancak halihazırda incelediklerim oldukça net bir tablo çiziyor. Bunlar belli bir yaşam tarzına ve statüye alışmış, mali gemilerini rahatça yüzdürebilmek için harcamalarını kısmak istemeyen insanlar. Örneğin, salon ve spa ziyaretleri için ayda on ila on iki bin dolar harcıyor. Yılda iki kez dahil değil vücut ve yüz çalışması, bu miktarı üçe katlıyor. Bu alanda onun çok gerisinde değil."

"Tanrım, bu ne demek, gösteriş için yılda çeyrek milyon dolar mı?"

"Coğrafya bu. Enstitü'ye yaptığı ve yapmaya devam ettiği yatırımın yanında bu hiçbir şey. Enstitüyü başlatmak için kendi cebinden yirmi milyon dolar koydu, Bu işten yılda bir milyon civarında gelir elde etmesine rağmen, bu geliri ve biraz daha fazlasını bu işi devam ettirmek için geri pompalıyor. Bunu size son on sekiz ay ile iki yıl arasında söyleyebilirim, para onun için ciddi bir mesele haline geldi."

"Tamam, satmaya ihtiyacı var, amacı bu. Öldüğünde olası satıştan kimin pay alacağını bulmamız gerekiyor. Büyük ihtimalle karısı ve/veya çocukları."

Tahtayı tekrar daire içine aldı. "Karısı yaşam tarzından vazgeçmek istemiyor. Bu yüzden onu öldürtür mü?" Eve duraklayarak kimlik fotoğrafını inceledi. "Beni şaşırtmazdı."

Bu iş için yeteneği var. Muhtemelen ölüm sigortası vardır. Adam ölürse, kadın sadece yas tutan bir dul değil, aynı zamanda oldukça iyi bir durumda olur."

Ellerini ceplerine soktu, topuklarının üzerinde geriye doğru sallandı. Başını salladı. "Ama yöntem bunun için tamamen yanlış. Birini tutmuş olsa bile. İşte bir avuç para. Kocamı döv, öldür ve bunu burada yap çünkü belki de Dennis'in bu koşullar altında satmayı kabul edeceğini düşünüyor."

"Kuzenimin kederli eşi, burada öldürüldü. Bunu satmak hepimizin iyileşmesine yardımcı olacak. Evet." Düşünen Roarke ona kahvenin kalanını ikram etti. "Anlayabiliyorum. Ne kadar karmaşık olsa da."

"Çok karmaşık. Ayrıca, eğer kiralık katillerse, bu iş bitsin. Onu çekip götüremezsin."

"Kişiselliğe geri döndün."

"Evet, öyle. Kimseye borcu yok, ödeme yaptığına ya da şantaj yaptığına dair bir işaret yok mu?"

"Bulabildiğim kadarıyla hayır."

"Yani onun için mesele para, ama ona sahip olan için mesele para değil. Seks."

Roarke kollarını onun beline doladı. "Memnun oldum."

"Biz değil, as. Para, politika, kadınlar. ana anlaşmaları. Para işe yaramıyor. Siyaset - artık senatör değil ama beyin takımı var. Bunu araştıracağım, ama eğer devam ettirmek için yakıt sağlıyorsa, ne kadar onun ya da onun politik olarak bir etkisi var mı? Yani iş sekse geliyor. Otelinizdeki süit. Eminim güzel bir aşk yuvası olur."

"Bu tür şeyleri iyi beslemeye çalışıyoruz."

"Ha. Bahse girerim bir ip çekip bana Senatör Hound Dog'un birlikte tünemiş olabileceği birkaç muhabbet kuşu ismi bulabilirsin. Bu kulağa doğru gelmiyor," diye fark etti kaşlarını çatarak. "Renkli metaforu kaybettim."

"Ama yeterince uzun süre dayandı. Elbette bir ip çekebilirim. Ve eğer onu eğlendirmek için kullandıysa, sizin için isimler ya da en azından yüzler bulabilirim. Bana birkaç dakika verin."

Biraz daha kahve almak için geri döndü, sonra da koşuları yapmak için oturdu.

Roarke'un görevini ondan önce bitirmesi onu şaşırtmadı.

"Geçen yıl beş kadın. Size isimlerini gönderdim. Hepsi de haftalık bazda, çoğu altı ila sekiz hafta arasında süren çoklu ziyaretler. Bir konyak istiyorum."

"Beş, bir yıl içinde. Ve neredeyse yetmiş yaşında."

"Tıp bilimi ve onu selamlıyoruz, bu konuyu tartışmalı hale getirdi." Duvardaki bölmeyi açtı ve bir sürahi çıkardı. "Onları size görünüş sırasına göre gönderdim. Size şunu da söyleyebilirim: Senatör süiti haftada ortalama bir kez kişisel amaçlarla kullanırken, genellikle geceyi burada geçiriyor. O anın hanımı nadiren bunu yapar."

Kimlik fotoğraflarını oluşturdu ve panoya ekledi. "İkisi hariç hepsi yasal olarak evli. Ve sonuncusu yirmi beş yaşında. Yani, İsa'yı beceriyor, onun üzerinde kırk yıldan fazla var. Bu çok yanlış."

Roarke konyağı karıştırıp yudumlarken, o gözlerini kısmıştı. "Onun büyükbabası olacak kadar yaşlı." "O adamdan hoşlanmıyorum -şimdi eskisinden daha az hoşlanıyorum- ama ...dayanıklılığına hayran olmamak elde değil." "Bu saçma bir düşünce."

"Şey ..." Roarke kendi elindekine baktı. "Fikirleri var."

Kendi kendine mırıldanarak tahtanın etrafında dönmek için ayağa kalktı. "Hepsi çok yakışıklı, hakkını vermeliyim. Ve hiçbirisi onun yaşına on beş yaş yakın değil. Bu Lauren Canford kırk iki yaşındaki en yaşlı seçimi. Evli, iki çocuklu, lobici. Bu da

politik bir şey. Ve grubun bebeği Charity Downing, yirmi beş yaşında, bekar, Eclectia'da çalışan bir sanatçı -SoHo'da bir galeri. Asha Coppola, ikinci evliliğinde, kâr amacı gütmeyen bir kuruluştaki çalışıyor - otuz bir yaşında. Allyson Byson, üçüncü evliliği - bu iyimserlik mi yoksa delilik mi? Her neyse, üçüncü

Otuz dört yaşında evlenmiş, mesleği yok. Ve Carlee MacKensie, yirmi sekiz yaşında, bekar, serbest yazar.

"Onlara ve eşlerine bir göz atacağım."

"Daha fazlasına ihtiyacınız yoksa benim de bazı işlerim var."

"Hayır, devam edin. Teşekkürler."

Ona gece yarısına kadar süre tanıdı ve beklediği gibi, onun iş üzerinde sarkmaya başladığını gördü.

"Bu bir gece için yeterince büyük bir sıçrama."

İtiraz etmedi, bu işin soğumasına ve durulmasına izin vermesi gerektiğini biliyordu. Ve eğer yanılıyorsa, Edward Mira sabah olmadan eve topallayarak dönebilirdi.

Ama yanılmıyordu.

"Bay Mira ve kuzeninin ikisinin de Yale'e gittiğini biliyor muydunuz? Senatör ondan bir yıl öndeydi, iki yıl olacaktı ama Bay Mira erken mezun oldu. Ve Yale'den şu Latince anlaşmasıyla çıktı, magnum şeyiyle.

"Magna cum laude."

"Evet, o. Ve Phi Beta anlaşması da. Sınıf üçüncüsü olarak mezun oldu. Senatör yetmiş bilmem kaçla mezun oldu. Bay Mira'nın adından sonra bir sürü harf var. Yarısının ne olduğunu bilmiyorum ve son yılında sınıf başkanı olarak görev yaptı, okul birincisiydi. Senatör iyiden de iyiydi, ama akademik düzeyde Bay Mira göt."

"Bunun müstakbel senatörün hoşuna gitmediğini tahmin ediyorum." "Ben öyle düşünmüyorum. Her neyse,

Urbanlar yeni başlıyordu

ve Bay Mira kampüs barış devriyesinin lanet olası bir kaptanıydı. Kampüs şehrin yeterince dışındaydı, bu yüzden oldukça güvenliydi, ancak sorunlar, gösteriler ve düzenli bomba tehditleri vardı."

Yatak odasında botlarını çıkarmak için oturdu. "Senatör hukuk diplomasını aldı ve Sunnyside'da bir hukuk firmasında işe girdi - çatışmalardan uzakta. Bay Mira New York'a geri döndü, Columbia'da yüksek lisans yaptı.

Senatörün

Doktorasını da oradan almış, yani ikisi de Dr. Mira. O ve Mira bir yıl kadar birlikte çalıştılar."

Soyunurken başını salladı. "Onları hiçbir zaman ortak yaşam için düşünmedim, biliyor musun? Ve o şeylere bakmak tuhaf hissettirdi. Röntgencilik gibi ama yine de. İkisi de kariyerlerine ve hayatlarına Urbalılardan uzak bir şehirde başlıyorlar. Büyükanne ve büyükbabalarının evinde evlendiler. Araştırdığım bir hikaye vardı. Böyle şeylere bakmak için zaman ayırmamalıydım ama ..."

"Çok güzel."

"Evet. Bu da evin onun için neden bu kadar önemli olduğunu gösteriyor." Bir uyku tişörtü çekti, yatağa sürünerek girdi. "Senatör ve Mandy Saray'da -sizin zamanınızdan önce- büyük, gösterişli bir anlaşmayla işi bağladılar."

Adam onunla birlikte yatağa girdiğinde ona döndü. "Bağladığımızda büyük, şatafatlı bir anlaşma yapabiliydin. Neden yapmadın?"

"Hoşuna gitmezdi." Ona sarıldı, onu en çok sevdiği yere çekti. "Ve kendim için, ben hayatlarımızın en önemli yerde başlamasını istedik. Evimizde. O anının burada olmasını istedim, tıpkı benim için yaptığın resim gibi. İkimizin, evimizdeki çardağın altında düğün günü."

İçini çekti. "Belki orada başarırız." "Nereye?"

Ama o çoktan uykuya dalmıştı ve cevap vermedi.

3

Uykunun yüzeyinin hemen altında garip bir şekilde geziniyordu.

küçük hayaller dolanıyor, birbirine örölüyor, sonra duman şeritleri gibi kayboluyor.

Rahatsız edici olmaktan çok tuhaf rüyaların puslu geçit törenine rağmen, kendini sıcak, güvende ve mutlu hissediyordu.

Roarke uzaklaştığında, o sıcaklığa, o güvenliğe, o hoşnutluğa tutunarak kenara çekildi.

Adam kendini ondan kurtarmaya başlarken dudakları kadının alnına değdi.

"Hı hı" dedi.

"Uyu," diye mırıldandı ve kolunu kaldıracaktı ama kadın tutuşunu sıkılaştırdı.

"Çok erken. Hala karanlık. Kal."

"Bir holo konferansım var-"

Umursamadı ve başını eğerek karanlıkta adamın ağzını buldu.

Sadece uyarılmayı değil, sessizliğin mahremiyetini, dünya uyanıp ikisini de parlak ve sert olana geri çekmeden önce birlikteliğin ipeksi ihtişamını da istiyordu.

Sadece o - sadece onu istiyordu - şafak sökmeden önce gökyüzü penceresinin altındaki büyük yatakta.

Böylece onu kendisiyle birlikte yumuşak ve tatlı olanın içine çekti.

Gece ile gündüz arasında ışıltılı bir köprü kuran, aşkı sıvı altın gibi içine akıtan öpücüğüyle iç çektiğini duydu. Ve kadın onun üzerinde kayarak kalp kalbe, ağız ağıza, beden bedene uzandı.

Kadının uzun hatları onu büyüledi: pürüzsüz bir ten, sıkı kaslar. Elleri dolaştı, uyuduğu ince gömleğin altına kaydı.

içeri girdi, zayıf boyuna doğru süzüldü. Böyle bir anın sonsuza dek sürmesi halinde mutlu olabileceğini, dünyasının tamamlanmış olacağını düşündü.

Sonra ayağa kalktı, tişörtünü çekip çıkardı ve onu içine aldı.

Zevk sıçradı, sıcak, sert bir bağ, sonra yumuşak vuruşlara yerleşti, bir nabız gibi, yaşamın bir kanıtı. Karanlıktaki gölgeler gibiydiler, onun sırlarıyla kozalanmış, sessizliğinde yıkanmışlardı, birbirleri tarafından büyülenmişti. Onu salladı, kendini salladı, kalbini kavrayan, bedenine hükmeden yavaş, dalgali hareketlerle mutluluğa doğru.

Adam ona doğru yükseldi, elleri saçlarında kayboldu, ağzı onunkine kilitlendi ve kalbi -tüm odaları- aşkla doldu taşı. Şimdi birbirlerini, aşkın o sabit alevinin tutuşturduğu hislerin yavaş yavaş yanışına götürdüler, nabız tamamen atana kadar vuruş vuruş.

Birleştiler, birlikte yükseldiler ve birlikte düştüler.

Yine iç çekti, hâlâ ona sarılmıştı, yanağı onunkine bastırılmıştı. "Tamam," dedi yine iç çekerek. "Tamam."

Onun yanına uzandığında, kadın erimiş balmumu gibi gevşek ve bir o kadar da sıcaktı. Elini saçlarında, yanaklarında gezdirdi ve onu gülümsetti.

"Sanırım

başaracağız." "Az önce yapmadık mı?"

Hâlâ gülümseyerek parmağını adamın karnına soktu. "O değil- gerçi bu gerçekten güzeldi. Sanırım beynim Miras'ın etrafında dönüp duruyor. Suç mahallinde onlarla birlikte değildin. Birbirlerine bakma ve dokunma şekilleriydi. Birkaç kez gözümü kaçırmak zorunda kaldım çünkü rahatsız ediyordum gibi hissettim. Onlarca yıldır evliler ama onları böyle gördüğünüzde ... dün geceki gibi mi? Nedenini biliyorsunuz."

Gözlerini kapattı. "Bunu istiyorum. Bunu yapabileceğimi ya da yapacağımı hiç düşünmemiştim ama istiyorum. Seninle onlarca yıl birlikte olmak ve bana hâlâ onun ona baktığı gibi bakmanı istiyorum."

"Sen benim hayatımın aşkıydın. Ve hep öyle kalacaksın."

"Belki bunu bana otuz yıl sonra söyleyebilirsin." "Bu bir söz. Ve şimdi, hayatımın aşkı, geri dön Uyu."

Adam yataktan yuvarlanınca kaşlarını çatdı. "Gecenin bir yarısı."

"Saat beş buçuğa yaklaştı."

"Siz olmayan bazı insanlar bunu gecenin bir yarısı olarak görüyor."

"Avrupa'da gün ortası ve çok kısa bir süre sonra bir holo konferansım var."

Adam duş almaya gittiğinde, kadın yarı uyukluyordu, ama kendini

Zihni bir daha kapanmayacaktı. Adamın dışarı çıktığını, giyindiğini zar zor duydu; adam bir gölge gibi hareket ediyordu.

Bu da muhtemelen zamanında hırsız olarak başarılı olmasında etkili olmuştur.

Yalnız başına birkaç dakika daha yattıktan sonra vazgeçti.

"Işıklar yüzde yirmi beş."

Açıldıklarında neredeyse sarsılıyordu. Kedi Yatağın ayak ucuna yayılmış, ona boncuk gibi bakıyordu.

"Tanrım, sen de Roarke kadar kötüsün, ortalıkta sinsice dolaşıyorsun."

Sabah erkenden seks yapmanın kediyi rahatsız ettiğini düşündü ama bu onu gayet iyi hazırlamıştı. Kahveyi programladı,

duşa girdiğinde beynini beslemeye başladı.

AutoChef'e Roarke'tan önce ulaştığı için, ikisi için de kahvaltı programladı - soğuk bir havada waffle gibisi yok Ocak sabahı aklına geldi ve giyinirken onları ısınan kubbelerinin altında bıraktı.

PPC'si olan kahvesini alıp oturdu ve iş gününe hızlıca başladı.

"İşte acı bir kış gününde hoş bir manzara."

Şöyle bir baktı ve onun iş dünyasının hükümdarı takım elbisesi içinde oldukça iyi görüldüğüne karar verdi.

"Avrupa'yı satın almayı bitirdin mi?"

"Bugün satın almıyoruz -şimdilik- sadece Ar-Ge aşamasında ilerleyen biraz mühendislik ve teknoloji. Ve iyi

ilerliyor."

Oturdu, masanın üzerindeki cezveden kahve doldurdu, sonra kahvaltı tabaklarını açtı. "Waffle, değil mi?"

"Neredeyse her zaman öyle olmalı. Peabody benimle saat tam sekizde Mira Enstitüsü'nde buluşacak. Orası hakkında bir fikir edinmek istiyorum, Edward Mira'nın orada neler yaptığını. Oraya gitmeliyiz. geri dönmeden önce birkaç eteğiyle röportaj yapmak için zamanımız olacak. Trueheart'ın kalkanını alacağı saat on yüz."

"Bunu kaçırmaktan nefret ediyorum, özellikle de üniformalı olacağın için." Onun waffle'larını tereyağı ve şuruba boğmasını izledi.

Galahad da öyle yaptı.

Roarke kaşlarını ona doğru kaldırana kadar öne doğru eğildi. Kedi sırtüstü yuvarlandı ve havaya vurmakla meşguldü.

"Tören biter bitmez üniformamı çıkaracağım."

"Bunu kaçırmaktan gerçekten nefret ediyorum."

"Ha ha. Eteklerin geri kalanına bakacağız, sonra da çocuklarıyla konuşacağız. Belki onların karısından daha çok söyleyecekleri vardır."

"Sanırım çoktan kontrol ettiniz ve ortaya çıkmadı. Canlı ya da ölü."

"Şu ana kadar değil. Daha sonra Kayıp Kişileri tekrar kontrol edeceğim ve Peabody'nin hastaneleri kontrol etmesini sağlayacağım. Hakkında bir arama bülteni ve alarm var."

Daha fazla waffle tıktırdı ve her gün seks ve waffle ile başlasaydı, insanların birbirlerini öldürmeye daha az meyilli olabileceğini düşündü.

Belki de değildir.

"Eğer ölü olarak ortaya çıkarsa, ben de etiketleneceğim," diye ekledi. "Bu arada, her ihtimale karşı diğer evlerini de kontrol ettiriyorum. Laboratuvarın bu sabah fili doğrulamasını bekliyorum."

"Bu sık duyduğunuz bir ifade değil."

"Bay Mira'ya vurmak için kullanılan ağır nesne. Süslü fil heykeli. Rüyamda canlandı ve o kahverengi taşa saldırmaya başladı. Sadece bu büyüklükte." O

ellerini kaldıracak kadar uzun süre yemeyi bıraktı. "Ama yine de, fil."

"Hayalinizdeki hayatın yaratıcılığını kışkırttığım zamanlar oluyor." "Sanırım dışarı çıkmadan önce onu sersemlettim ve

mahalle, ama belirsiz ve bir şekilde diğerinin içine yuvarlandı."

"Fil başka bir filin içine mi yuvarlandı?"

"Hayır, rüya, yani fil gibi bir şey. Röportajda görmüştüm. Bilirsiniz işte: Cinayete teşebbüsle karşı karşıyasınız Bay Phant, ancak işbirliği yaparsanız bunu basit saldırıya indirgeyebilirim."

Galahad'ın waffle için bir deneme daha yapmasına neden olacak kadar çok güldü. Roarke kediye elini sallayarak uzaklaştı. "Sana tapmam şaşırtıcı mı? "Bay Phant."

"Evet, şimdi komik görünüyor ama ben oldukça ciddiydim. Sanırım o lanet fil burada sahip olduğum tek somut şey, ve kullanışlı olmaktan başka bir şey değildi. Bu geçerli değil."

"Sizin için çok önemli olan birini incitmek için kullanıldı."

"Evet, sanırım. Oraya uğramaya çalışacağım.

İşlerin nasıl gittiğine bağlı olarak bugün bir ara." Onlar oradayken, küçük kaseden şişman bir böğürtlen kopardı ve kaşlarını çatı. "Bir şey almam gerekiyor mu? Mesela, ne bileyim, çiçek falan?"

"Gerekli olduğunu düşünmüyorum ama çiçek ya da küçük bir hediye? Asla yanlış olmaz."

"Tamam, nasıl gideceğini göreceğiz." Waffle'larını bitirdi.

"Birkaç şeyi gözden geçireceğim, Mira'yı kontrol edeceğim ve yola çıkacağım."

"Senatör öyle ya da böyle ortaya çıkarsa bana haber verirsin, değil mi?"

"Elbette."

"Bugün daha sonra Nadine'i göreceğim," dedi Eve silah kayışını takmak için ayağa kalktığı anda, üzerine bir ceket attı. "Olmak istediği yeri bir depo alanına indirdi. ve Yukarı Batı Yakası'nda bir tripleks."

"Tripleks - çatı katı gibi bir şey, şık bir bina, tam güvenli, bir sürü olanak?"

"Evet, öyle."

"Ona tripleksi almasını söyle. Bir deponun soğuk olduğunu ve onu nasıl yenileyebileceğini, kaygan ve şık hale getirebileceğini düşünebilir, ancak süreç onu çıldırtacaktır. Ayrıca, ne zaman?"

Kanal Yetmiş Beş'te işi var, kitap işi var, falan filan."

Tekrar ona baktı. "İkisi de senin mi?"

"Diğer birkaç yeri ve mülkü eldi, sonra benim iki yerimi önermemi istedi. Ve bugün ikisini de gezdirip gezdiremeyeceğimi sordu. Kabuslar görüyor ve dairesinden çıkmak istiyor."

"Ona lanet kapıyı açmamasını söylemiştim," diye mırıldandı Eve. "Triplex, tamamdır." Geri döndü, eğildi ve onu öptü. "Sonra görüşürüz."

Başka bir öpücük için onu geri çekti. "Polisime iyi bak."

"Madem bana anlatacak bir şeyin var."

Bundan otuz yıl sonra. Triplex," diye tekrarlardı yola çıkarken.

"Ona etrafta dolaşmayı bırakmasını ve bunu yapmasını söyle."

-

S Zamanında, hatta erken çıktığını düşünmüştü ama yol boyunca trafik tıkanıp durdu. Kadın Chrysler Binası'na ulaştığında, neden daha fazla insanın evden çalışmadığını ve sokakları gerçekten ihtiyacı olanlara bırakmadığını merak ediyordu. Park yeri aradı, sonra iki blok yürüyerek gitti.

Roarke sabahın acımasızlığı konusunda haklıydı. Gökyüzü sert, soluk mavi bir kaseydi ve hava da bir o kadar sertti. ve solgun. Ellerini paltosunun ceplerine sokup sıcak bir şeyler aradı ve eldiven buldu.

Sıcak bir bulut gibi hissettiren bir çeşit astarı olan yeni eldivenler. Bunları kaybetmesinin uzun sürmeyeceğini düşündü, ama şu an için hoş karşılandılar.

Tahmini varış zamanını öğrenmek için Peabody'yi aramaya başladı, sonra yaya geçidinde ortağını gördü.

Siyahlar, griler ve koyu mavilerden oluşan bir denizde pembe paltoyu karıştırmak mümkün değildi. Kısa siyah saçlarına taktığı rengârenk şapkayı ve bugün kanayan mavilere bürünmüş eşarbını da eklersek Peabody'yi altı blok öteden fark edebilirdi.

Ortağı caddenin karşısındaki nehir dalgasına katılırken o bekledi.

"Bay Mira nasıl?" Peabody hemen sordu. "Bu sabah kontrol ettiniz mi?"

"Henüz değil. Uyuyorlarsa onları rahatsız etmek istemem."

"Evet ama beyin sarsıntısı geçiriyorsa-"

"İhtiyacı olursa Mira onu hastaneye götürecektir. Dün onları eve gönderdiğimde iyi görünüyordu."

"Birinin ona zarar vermesinden nefret ediyorum."

"Daha kötüsünü de yapabilirlerdi, iyi ki yapmamışlar."

Büyük Deco binasının girişine doğru döndü.

"Onun Senatör Mira ile akraba olduğunu hiç düşünmemiştim. Yani, birbirlerine daha az benzeyebilirler miydi?"

Eve kapıyı iterken kaşlarını çatı. "Edward Mira'yı tanıyor musun?"

"Evet. Yani kişisel olarak değil. Politik olarak. Özgür-Ager," diye hatırlattı Peabody. "Savunduğu her şeye hemen hemen katılmıyorum ama ..."

Peabody bir turist gibi ağzı açık ve boynu bükük bir şekilde sözünü kesti. "Buraya hiç girmemişim. Tam bir magma!"

"Aval aval bakmayı kes." Eve bir dirsek darbesi ekledi.

"Lanet olası bir polis ol."

Üç katlı girişi, altın kırmızısı mermer duvarları, altın zeminlerin ışıltısı ve saray sütunlarıyla elbette etkiledi.

Ama polisler aval aval bakmadı.

Eve, Peabody'yi arkasında bıraktı -muhtemelen hâlâ aval aval bakıyordu- ve bilgi ekranlarından birine yaklaştı.

Hoş geldiniz. Lütfen gitmek istediğiniz yeri belirtin.

"Mira Enstitüsü."

İkonik binanın ekrandaki görüntüsü Enstitünün logosuna dönüştü.

Mira Enstitüsü otuz ve otuz birinci katlarda yer almakta olup ana lobisi otuzuncu kattadır. Lütfen ziyaret etmek istediğiniz parti veya departmanı belirtiniz, size yönlendirme yapılacaktır.

"Ana lobi çalışıyor."

Tarama ve giriş için lütfen güvenlik istasyonundaki görevliyle görüşün. Ziyaretinizin ve gününüzün geri kalanının keyfini çıkarın.

Eve döndüğünde bile, iki üniformalı muhafız onun önüne çıktı.

"Ellerinizi görünür tutun. Bizimle gelmeniz gerekiyor."

Çoktan taramadan geçirildiklerini ve silahlarının güvenliği alarma geçirdiğini düşündü.

"Biz NYPSD'yiz. Rozetime uzanacağım. Anladın mı?"

İçlerinden birinin sersemletici parmağı olma ihtimaline karşı hareketlerini yavaş tuttu ve rozetini çıkardı.

Gösterdiği adam onu aldı ve cep tarayıcısıyla inceledi. "Teğmenim," dedi ve geri verdi. "Sizinkini de görmemiz gerekecek," diye ekledi Peabody'ye.

Tatmin olduktan sonra başını salladı ve arkadaşı yaka mikrofonuna mırıldanarak uzaklaştı.

"Temizsiniz. Asansörlerin doğu yakasından otuza çıkın. Onları uyaracağım. Aksi takdirde indiğinizde durdurulursunuz. Otuzuncu katta ikincil güvenlik var."

"Minnettarım."

Lobiye geçtiler, küçük, konuşkan bir gruba katıldılar. Asansöre binerken. Birinin fincanında neredeyse dişlerini ağrıtabilecek kadar tatlı bir kahve ve bir başkasının aşırı çiçekli parfümünün kokusunu aldı. İki kadın cıvılcıvılcı otüyordu.

Rus Kazak şapkalı bir adam saat dokuzdaki personel toplantısı hakkında cebinde gevezelik ederken, ögle tatilinde şehir merkezindeki envanter satışlarını vurmakla ilgili kuşlar.

Eve, sürekli bir ofiste çalışmak zorunda kalırsa, en yakın pencereden atlayıp bu işi bitirmeye karar verdi.

Mynah kuşları yirmide kurtuldu. Kahve aromalı şeker yirmi üçte. Çiçeklerle sıırıslıkam, başaklarla süzüldü-topuklu botlar ve yirmi yedisinde siyah bir palto.

Droner'la otuzda gittiler.

Resepsiyon S şeklindeki bir bankonun etrafında, tavandan tabana kadar uzanan sade ve ciddi blok harflerle yazılmış bir logoyla desteklenmişti. Bekleme alanı, parlamayı kesmek için renklendirilmiş geniş pencereye bakıyordu. Siyah jel kanepeler, geniş arkalıklarında müzik, içecek, gizlilik ayarları ve iletişim için kumandalar bulunan altın rengi üç sandalyenin yanında sıralanıyordu. Edward Mira'nın gerçek boyutlardaki bir portresi uzak duvardan aşağıya doğru bakıyordu.

Tezgâhın ilk geniş kıvrımında bir kadın oturuyordu. İnce gümüş şeritli siyah bir takım elbise giymişti ve üçgen omuzları ekmek dilimleyecek kadar sivriydi. Kaslı bir bilgisayarın başında harıl harıl çalışıyordu ama bir ara duraksayıp hoş bir gülümseme takındı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Güvenlik gelişinizi haber verdi. Bugün size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Yetkili her kimse onunla konuşmamız gerek."

"Neyin sorumlusu?"

Eve devasa logoyu işaret etti. "Bunun."

"Korkarım Senatör Mira burada değil. Eğer bana ziyaretinizin mahiyetini söylerseniz, sizi uygun taraf."

"İkinci komutan."

Kibar maskesinin içinden belli belirsiz bir kızgınlık titreşimi geçti. "Belki Bayan MacDonald ya da Bay Book size yardımcı olabilir. Eğer oturmak isterseniz, ikisinin de müsait olup olmadığına bakacağım."

"Olmak isteyeceklerdir." Eve bekleme alanına geçmek yerine olduğu yerde durdu.

"Bir dakika."

Kadın sandalyesinin kolundaki bir kumandaya dokundu. Bu S boyunca süzüldü, uzak virajda durdu. Kulaklığına dokundu, ölümcül bir şekilde kaplanmış omuzlarından birini çevirdi.

"Sanki burada kimse kurucunun kayıp olduğunu bilmiyor gibi."

Eve portreye doğru baktı. "Kayıp açıyla ilgili dedektif topu yuvarlamaya başladı. Henüz bu kadar ileri gitmediğini söyleyebilirim."

"Ama karısı-"

Resepsiyon görevlisi süzülerek geri dönerken Eve, "Orada olmalıydın," dedi.

"Bayan MacDonald sizinle görüşecek. Asansörle üç-bir'e çıkarsanız, birisi size ofisine kadar eşlik edecek."

Eve içeri girip zemini istedi. Sonra Peabody PPC'sini çıkarınca başını salladı. "Dün gece en iyi köpekleri araştırdım. MacDonald, Tressa, kırk üç yaşında. Boşanma çarptı iki.

Bir çocuk, erkek. Hukuk mezunu, Harvard'da siyaset bilimi okumuş. Zamanında Yargıç Mira'nın katipliğini yapmış, senatörlük yıllarında özel kalem müdürü olarak görev yapmış."

"Notlar olmadan çok fazla."

"Senatörün onu bu yolda yaptığını ve yakından bakılmayı hak ettiğini düşünüyorum."

Otuzuncu katın girişi son derece profesyonelse, otuz birinci kat saray gibi bir yerdi.

Evet, diye düşündü Eve, burası beyaz mermer üzerine serilmiş kalın kırmızı kilimleriyle en iyi köpeklerin bölgesiydi. Üç kişi çalışıyordu.

tek kıvrımlı kırmızı sayaç ve etrafını çevreleyen yemyeşil saksı ağaçları

pencere duvarı. Arduvaz grisi deri koltuklar sohbet grupları halinde dizilmişti. Şu anda devasa duvar ekranı yirmi dört/yedi medya yayınından altısını göstermek üzere bölünmüş durumda.

Eve, bu yayınlarda eski Senatör Mira'nın sağ ya da ölü olduğuna dair haberlerin yer almasının uzun sürmeyeceğini düşündü.

Onlar tezgâha doğru ilerlerken, boynu domuz boynu kadar kalın, iri yarı bir adam buzlu çift kapıdan içeri girdi.

On bin dolarlık takım elbise giymiş bir kavgacıya benziyordu.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Ben Aiden Bannion, Bayan MacDonald'ın yöneticisiyim. Sizi onun ofisine götüreceğim."

Daha önce hiç yöneticiye bu kadar az benzeyen birini görmemişti ama onu kapılardan geçip iş istasyonlarının yapıdan ziyade iradeyle ayrıldığı açık bir ofis alanına kadar takip etti.

Sesler çarpışırken, bağlantılar şangırdarken, klavyeler takırdarken kahve ve birinin paket kahvaltısının kokusunu aldı.

Eğer süslü zeminleri ve renkleri kaldırırsanız modaya uygun kıyafetler ve ayakkabılar, kendi boğa güreşinden pek farklı değildi.

Kapıları sıkıca kapalı ofislerin yanından geçerek, rütbesini gösteren çift kapılı köşe ofise doğru ilerlediler.

Kapılar açık olduğu için doğruca içeri girdi.

"Teğmen Dallas ve Dedektif Peabody."

"Teşekkürler, Aiden-iki saniye." Kulaklığına dokundu.

"Geri döndüm. Sen kendi işini halledersen, ben de kendi işimi hallederim. Gün sonuna kadar. Bu harika. Sonra konuşuruz. Şimdilik hoşça kal."

İmzayı atarken ayağa kalktı; göğüs dekoltesinin üzerinde küçük bir beyaz fırır bulunan yumuşak gri bir takım elbise giymiş, ufak tefek, ince bir kadındı.

Alev alev yanan kızıl saçları omuzlarına dökülen bukleler halindeydi.

Masanın etrafından dolaşarak koyu yeşil gözleriyle Eve'i değerlendirdi.

"Tressa MacDonald." Elini uzattı, önce Eve'in, sonra da Peabody'nin elini hızlı ve sıkı bir şekilde sıktı. "Birisi yaralandı ya da daha kötüsü. Kim olduğunuzu biliyorum," diye açıkladı el sıkışması kadar hızlı ve sert bir sesle.

"Ününü biliyorum.

Siz Cinayet Masası'ndansınız. Biri öldüyse bana hemen söyler misiniz?"

"Şu anda bildiğim kadarıyla herhangi bir cinayet ya da ölüm vakası yok."

Tressa kısa bir nefes verdi. "Pekâlâ, rahatladım. Lütfen oturun. Size kahve ikram edebilir miyim? Aiden'in asistanı harika latte yapar."

Eve ikisini de reddedemedi Peabody, "Ben de bir tane isterim," dedi.

"Bu iki latte eder. Teğmen?"

"Sadece kahve. Sade kahve. Sade."

"Teşekkürler, Aiden." Tressa oturma alanını işaret etti, Eve ve Peabody koyu mavi sandalyelerde otururken gözleriyle neredeyse aynı renkteki kanepeyi aldı. "Nedir bu ne hakkında?"

"Dün akşam saat beş sularında Edward Mira saldırıya uğradı-"

"Ne?" Tressa'nın omurgası dikleşti. "Nerede o? Ne kadar ciddi yaralanmış?"

"Size söyleyemem çünkü o kayıp."

"Ne demek 'kayıp'? Ben-" Kendini durdurdu, başını salladı. "Özür dilerim. Ben daha iyi biliyorum. Bir saniye." Uzaklara baktı, bir nefes aldı, sonra bir nefes daha, daha yavaş. "Lütfen, bana ne bildiğini söyle."

"Senatör Mira'nın kuzeni Dennis Mira ile birlikte sahip olduğu bir mülkün satışıyla ilgili olarak dün bir emlakçıyla randevusu olduğunu biliyor muydunuz?"

"Hayır." İki parmağıyla gözlerinin arasındaki boşluğu ovuşturdu. "Hayır, farkında değildim."

"Birlikte çalıştığı emlakçının adını biliyor musunuz?" "Silas Greenbaum-Greenbaum Realty- ile çalışıyordu.

Yakın zamana
kadar." "Yakın
zamana kadar
mı?"

"Evet." Aiden tepside bir tabak ince kurabiyeyle birlikte kahveyi getirirken göz ucuyla baktı. "Teşekkürler, Aiden. Senatörün hangi emlakçıyı kullandığını biliyor musun?"

"Hayır, Greenbaum ile bağlarını kopardığından beri bilmiyorum."

"Liddy'yi kontrol eder misin? D n Spring Street'teki mülkle ilgili olarak kiminle randevusu olduğunu   ren."

"Tabii ki."

"Ve lütfen kapıyı kapat, Aiden. Tanıştığı kişinin ona saldırdığına inanıyor musun?"

"Evin içinde saldırıya uğradı. Kuzeni Dennis Mira eve girmiş ve sesleri takip ederek  alı ma. Edward Mira'nın yaralandığını gördü, ona yardım etmek için içeri girdi ve kendisi de arkadan saldırıya uğradı."

"Dennis?" Parmakları korsajının beyaz fırfırına doğru kalktı. "O iyi mi?"

"Dennis Mira'yı tanıyor musun?"

"Evet, çok iyi. Onun bu i le bir ilgisi olduğunu düşünüyor olamazsınız. Elbette d   nm yorsunuz."  imdi de saçlarını karı tırıyordu.

"Karısıyla çalışıyorsunuz, onu tanıyorsunuz. Ve hakkınızda bildiğim kadarıyla, ikiniz de aptal değilsiniz, yani Dennis'in kimseyi incitmeyece ini biliyorsunuz. Sürekli b ld   m için özür dilerim. Oturamam."

Aya a kalktı, yürümeye başladı. "Ayakta daha iyi idare ederim." Eve de genelde aynı şeyi d   nd    için ba ıyla onayladı. "Ne zaman

Dennis Mira kendine geldiğinde senatör gitmişti. Buraya geldi imizden beri ortaya çıkmadıysa, o zamandan beri görülmedi."

"Adam kaçırma mı? Ama fidye talebi yok mu? Mandy ile konu mu sunuzdur. Eğer bir fidye talebi olsaydı ya ona giderdi ya da buraya gelirdi."

"Evet, onunla konuştum. Herhangi bir bilgi veremedi."

"Hamptons'da bir evi ve Doğu Washington'da bir dairesi var. Ama kontrol ettiniz."

"Yaptım."

Kısa bir vuru tan sonra Aiden kapıyı açtı. "Senatör Liddy'ye bir isim vermedi, sadece dışarıda bir randevusu olduğunu söyledi. Yeni bir emlakçıyla saat dört buçukta. Dörtten kısa bir süre sonra ayrıldı. Vinnie onu Spring Sokağı'ndaki mülke götürdü.

Senatör ona beklememesini, oradan ulaşım aracı olduğunu söylemiş. Liddy'nin yeni bir emlakçı hakkında bilgisi yok."

"Teşekkür ederim, Aiden. Wyatt'a her ne yapıyorsa bir kenara bırakıp buraya gelmesini söyler misin?"

"Hemen."

Adam gittiğinde Tressa omuzlarını dikleştirdi, oturmak için geri geldi ve lattesini aldı. "Dün nerede olduğumu bilmen gerek. Dört buçukta mı?"

"Saat dörtten akşam altıya kadar yapalım."

"Saat beşe çeyrek kalaya kadar burada toplantıdaydım. Wyatt, Aiden ve birkaç kişi daha doğrulayabilir. Lex'teki Bistro'da Marcella Candine ile beşte bir içki içmeyi planlamıştım.

Saat altıya kadar oradaydık. Oradan taksiyle anneme gittim. Kız kardeşimin doğum günüydü ve bir akşam yemeği partisi verdik. Aile yemeği."

Wyatt Book kapıyı çalmadı. Sadece içeri girdi; Tressa'dan yirmi yaş büyük, heybetli bir adamdı ve saçları inanılmaz bir mürekkep siyahına bürünmüştü. Gıcır gıcır takım elbisesi bu rengi yansıtıyordu.

gözleri yaptı. Tressa'dan uzaklaşıp Eve'e odaklandılar. "Bu neyle ilgili?"

"Edward kayıp."

"'Kayıp' mı? Saçmalama."

"Dün öğleden sonra onu gördünüz mü ya da onunla konuştunuz mu?" Eve sordu.

"Hayır, ama bu onun kayıp olduğu anlamına gelmez ve polisin peşine düşmesinden ya da saçmalamasından kesinlikle hoşlanmayacaktır. medyaya dedikodu."

Eve ayağa kalkmaya başladı ama Tressa ondan önce davrandı. "Wyatt, otur, bir dakika sessiz ol. Edward büyükbabasının evinde saldırıya uğradı ve şimdi kayıp."

"'Saldırıya uğradı' mı? Saçmalık. Vinnie neredeydi?"

"Edward onu kovdu. Oraya biriyle buluşmaya gitmiş, sözde yeni bir emlakçıyla. Dennis Mira da saldırıya uğradı."

"Ha." Hafif endişe yerini hafif bir eğlenceye bıraktı.

"Muhtemelen ikisi sonunda birbirlerine yumruk atmışlardır."

"Şimdi kim gülünç ve saçma davranıyor."

"Tanrı aşkına." Bağlantısını çıkarırken yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi. "Ona dokuz-bir-bir gönderiyorum özel numara, ki o da bundan hoşlanmayacaktır. Ama bu saçmalığı durduracaktır." Ama kaşlarını çatı. "V-mail'e bile gitmiyor."

"Bu da bana onu elinde tutan kişinin 'link'ini yok edecek kadar zeki olduğunu gösteriyor," diye ekledi Eve. "Yeni emlakçı kim?"

"Hiçbir fikrim yok ve bu daha çok saçmalık. İkisi de sakinleştiginde Silas'a geri dönecektir."

"Tartışmışlar mı?"

"Edward onu birkaç hafta önce kovdu çünkü Silas mülkü listelemeyi ya da göstermeyi reddetti."

"Silas bunu yapamaz," diye devam etti Tressa, "çünkü Edward mülkün tamamına sahip değil."

"Farkındayım. Senatör Mira'nın hiç düşmanı var mı?"

Wyatt alaycı bir homurtu çıkararak kanepeye çöktü. "Bu kahve kimin?"

"Devam et," dedi Eve ona. "Ben ona dokunmadım."

"O bir avukat, hakim oldu ve Senatör." Wyatt kahvesini yudumladı. "Sabahları her uyandığında bir düşman edinirdi."

"Tehditler oldu," dedi Tressa daha açık yüreklilikle. "Onu tanıdığımndan beri. Ciddi olan her şey soruşturulurdu. Ama emekli olduktan sonra bu kesinlikle azaldı. Kongre."

"Dikkatinizi çeken biri var mı?" Eve bir süre bekledi. "İlişkiye girdiği kadınlardan herhangi biri? Bağlarını kopardığı biri ya da ilişkiyi beğenmeyen bir eş."

"Edward'ın özel hayatından uzak duruyorum," dedi Tressa soğuk bir sesle ama Wyatt öne doğru eğildi.

"Evlilik dışı ilişkilerin ve cilveleşmelerin medyaya sızmasına izin veremeyiz."

"Dedikodularla ilgilenmiyorum, Bay Book. Benim ilgilendiğim Senatör Mira'yı bulmak. Onun özel hayatını araştırmak da işimizin bir parçası, ne eksik ne fazla."

"Seni uyarıyorum-"

"İşimi yaparken beni uyarma konusunda dikkatli olmak istiyorsun. Şimdi kiminle görüşüyor?"

"O bir sanatçı." Tressa, Wyatt'ın itirazını ateşli bir bakışla durdurdu. "Edward'ı bulmak gösteriştten daha önemli. Kız genç. Adını bilmiyorum. Gerçekten bu işin dışında kalmaya çalışıyorum. Aiden öğrenebilir."

"Sorun değil. Onu zaten aldım. Ve sürpriz, medya bülteni de yok. Dedektif Hanson takip edecek."

Eve ayağa kalktı. "Kayıp kişiler soruşturmasını o yürütüyor. Eğer daha fazla bilgiye sahipseniz, onunla ya da benimle irtibata geçebilirsiniz."

"Bu arada yapabileceğimiz bir şey var mı?"

"Emlakçının adını öğrenin," diye önerdi Eve.

"Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

4

Kendi yollarını çizdiler.

"Randevu defterine, takvimine bakmak istemiyor musunuz?" Peabody sordu.

"Burası avukatlarla dolu. Arama izni olmadan hiçbir şeye bakamayız. Cinayet olduğunda, bir tane alacağım.

Hanson açısını buradan yönetmek zorunda, bu yüzden ona Şoförün ve eski emlakçının adı. Listedeki kadınlarla, oğlu ve kızıyla konuşacağız," diye söze başladı ve saate baktı.

"Daha sonra. Bu planladığımdan daha uzun sürdü."

"İçeri mi giriyoruz? Trueheart'ı kaçırmayacak mıyız?"

"İçeri giriyoruz."

"Yaşasın!"

"Yay'ı tut. İzlenimler, gözlemler, sonuçlar," dedi Eve aşağı inerlerken.

"Burası statü konusunda büyük bir yer ve bu tür şeyler genellikle tepeden gelir. Bunun gibi yerlerin - siyasi düşünce kuruluşları, aktivistler ve benzerleri - daha düşük olacağını düşünmüştüm.

anahtar, hatta biraz terli. İkisinden de ya da Aiden'dan herhangi bir titreşim almadım, en azından bu seferlik.

MacDonald

gerçekten endişeli görünüyordu. Book o kadar da değil." "Sence neden böyle?"

"Book'un senatörü o kadar da önemsemediğini söyleyebilirim, kişisel olarak değil. Ne? Öyle olduğunu düşünmüyor musun?"

"Olabilir, en azından bir kısmı. Book'un senatörün genç ressamla ya da başka bir yan kişiyle takıldığını düşündüğünü sanıyorum. Bu onun için herhangi bir kaçırılma olayından daha önemli."

Lobiden geçerken Eve, sıcaklık kadar duygusallık için de kar tanesi şapkasını taktı. "MacDonald'ın güçlü bir noktası vardı. nce yargıç, sonra da senatör olduğu dönemde muhtemelen ciddi bir düşman listesi vardı. Krsde ve Kongre'de sert bir tutum sergiledi ve kendini sürekli gündemde tuttu.

gündemleri zorluyor. Hâlâ o siyasi tartışma programlarına çıkıyor ve katılmadığı her şey hakkında bir tür övgüde bulunuyor.

Hkmet harcamaları listenin başında yer alıyor ve birçok sosyal programa saldırıyor. Son döneminde profesyonel ebeveynliğin üzerine çok gitti, yasanın iini boşaltmanın devlete ne kadar tasarruf sağlayacağına dair rakamlar verdi ve

Çocukları dünyaya geldiğinde karısı evde anne olmaktan onur duydu ve bunun için devletten tek kuruş para almadı."

"Kimse karısının içinde yuvarlandığını ve bahse girerim benim ve senin kıında bir asa olduğunu söyledi mi?"

"Evet, bu tür şeyler ve Profesyonel Ebeveyn Yasası'nın olabildiğince popüler olduğu gerçeği, rakamlarının neden düştüğünü açıklıyor. Uzmanlar onun aday olmamayı seçtiğini düşünüyor.

Çünkü kazanamadı."

"Uzmanlar."

Peabody omuz silkti ve çenesini eşarbının kıvrımlarına gömdü. "Bazen el işi yaparken izliyorum. McNab aldır mıyor çünkü Senatör Horseshit ya da Kongre yesi Vidali-onu tanıyor musun?"

"Bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum."

"O tam bir yalancı ve ikiyüzlü. Böyle insanların Tanrı'nın onlardan ne yapmalarını istediğini anlatmaya başlamalarından nefret ediyorum.

Her neyse, sanki Tanrı ile bizim bilmediğimiz gizli bir el sıkışmaları var mış gibi. Bu beni oldukça heyecanlandırıyor. Sonra da ateşli bir seks yapıyoruz."

Eve'in gözleri seğirmek istedi ama bunu engelledi. "Sen ve Vidali."

Peabody kıs kıs güldü. "Evet, hepimiz birbirimizin üzerindeyiz.

Ama cidden, çoğunlukla onu yumruklamak istiyorum.
Düşüneceğim: Dostum, ben

yalancı suratına yumruk atmak isterdim. Bu yüzden onun yerine McNab'in üzerine atlıyorum. Bu bizim için işe yarıyor."

Eve taktığı atkıyı düşündü ve Peabody'nin bunu yaparken McNab'in üzerine kaç kez atladığını merak etti. Bunu bir daha asla düşünmemeye karar verdi. Asla.

Arabaya bindi, trafikteki ince bir boşluğa daldı ve arkasından kornaların çalmasına izin verdi.

"Törenden sonra on tane alacağız, sonra sokak kıyafetlerine geri döneceğiz. Önce sanatçıyla konuşmak istiyorum."

"Yirmili yaşlarında, değil mi? Bu iğrenç bir şey ve ben yaş konusunda bağnaz değilim."

"Uzmanlar ne diyor?"

"Ekranada pek bir şey yok. Belki de konuşulmayan bir kuraldır. Ama bazı siyasi bloglara ve web sitelerine girerseniz, onun cinsel ilişkiye girdiğine dair çok fazla dedikodu var. Sadece o değil, ama bu onunla ilgili, yani ... Sanatçı hakkında hiçbir şey okumadım. Henüz."

"Neden o bölgeyi kazmıyorsun? Sevişme bölgesini. Belki listemde olmayan biri hakkında konuşuluyordur ya da acı ayrılıkların dumanı tütüyordur. Bir şey bulursanız, beni ve Hanson'ı kopyalayın."

"Üzerinde, üzerinde ve içinden. Aslında . . ." Peabody PPC'sini çıkardı. "Şimdi başlayacağım."

Eve yolun geri kalanını sessizlik içinde sürdürdü, sadece ara sıra partnerinin öfkeli mırıldanmalarıyla bölündü.

Cinayet Masası'na döndüğünde hızlı bir tarama yaptı. Carmichael soyunma odasından aceleyle içeri girmişti. Trueheart ve artık ortağı olan eğitimci ya hâlâ toparlanmaya çalışıyorlardı ya da indüksiyon için çoktan aşağıya inmişlerdi. Hem Santiago hem de Jenkinson masalarında oturuyorlardı, biri bağlantıda, diğeri bilgisayarda.

Santiago'nun Carmichael'a kaybettiği bahis için hâlâ zamanı olduğu belliydi, çünkü kafasında kovboy şapkası vardı. Jenkinson da göz yakan bir kravat daha bulmayı başarmıştı. Bunda kusmuk yeşili ve sidik sarısı çizgiler vardı.

Hiçbir şey söylemeden, bir parmağını havada daire çizerek rüzgar işareti yaptı, sonra ofisine gidip kahve aldı ve kısa notlar yazın.

Peabody'den sonra soyunma odasına gitti ve partnerini üniforma pantolonu, sütyeni, atletini ve gözyaşları içinde buldu.

"Ne var? Ne oldu? Yapma şunu."

"Pantolonum bollaştı."

"Tanrım, kemerini sık."

Eve'in sabırsız emri üzerine yeni bir gözyaşı döküldü.

"Onlar

Belim gevşek, hatta popom biraz sarkıktı. Biraz kilo verdim. Gerçekten biraz kilo verdim. Bu üniformayı en son giydiğimde üzerime nasıl oturduğunu biliyorum. Şimdi biraz bol geldi."

"Tamam, harika, woo! Şimdi topla kendini."

"Özellikle son birkaç haftadır gerçekten çabalıyorum. Haftada üç kez spor salonuna gidiyorum. Bıraktım Kendimi tartıyorum," dedi Eve kendi üniformasını çıkarırken. "Çünkü sayı bir türlü değişmiyor ve bu çok cesaret kırıcı. Bunun nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun."

Roarke dışında herkesin önünde soyunmak onu rahatsız etse de Eve soyunmaya başladı. "Belki de tam olarak bilmiyorum. Ama sıskaydım. İnce ya da zayıf demek istemiyorum, demek istediğim

Sıksa. Ve zayıf. Kendimi biraz geliştirmek, kas yapmak ve güçlenmek için çalışmam gerekti. Bu yüzden aynaya bakmanın ve arkada görünen şeyden hoşlanmamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

"Hiç böyle düşünmemiştim."

"Kilo verirsiniz, sıkılaşırsınız, bunu fit ve güçlü olmak için yaparsınız, bir sayıya ulaşmak için değil. Akıllı olan herkes bunu bilir."

"Bunu biliyorum. Hâlâ numarayı istiyorum ama bunu biliyorum.

Ben de el becerilerim üzerinde çalışıyorum."

"Güzel." Eve kendi üniforma pantolonunu çekti ve her zaman olduğu gibi üzerine oturduğuna karar verdi.

"Ama... kıçım daha mı küçük

görünüyor?" "Tanrım, Peabody."
"Hadi, dost olalım. Öyle mi?"

Eve üniformasının ceketini çekti, gözlerini kısarak uzun ve sert bir çalışma yaptı. "Zar zor görebiliyorum."

Peabody sulu bir kahkaha atarak küçük bir karışık dans yaptı. "Teşekkürler. Madalyalarını takmalısın."

"Evet, evet."

"Takmana yardım etmemi ister misin? Tüm bu ağırlık."

"Isır beni. Bir dahaki sefere ofisimde giyineceğim."

Peabody gülümseyerek ceketinin düğmelerini ilikledi.

"Bugün üniformayı giymekten gurur duyuyorum. Yani, her zaman öyleydim, ama özellikle bugün."

"Çünkü pantolonun bol."

"Evet, öyle ama daha çok Trueheart için. Trueheart için giymekten gurur duyuyorum."

Eve madalyalarının bulunduğu kutuyu çıkardı ve "Evet" diye düşündü. Trueheart için.

-

S Her zamanki şık takım elbisesini mavilerle değiştirmiş olan Baxter'ı çoktan ön sırada otururken yakaladı.

"Az kaldı, Teğmen."

"Zamanım var. Benimle yer değiştirmelisin, Trueheart'ın yanında durmalısın."

Baxter ayağa kalktı. "Teklifiniz için içtenlikle teşekkür ederim. Ama o teğmenini hak ediyor. Ben burada, ön sırada oturacağım - sana da bir yer ayırdım Peabody - ve keyfini çıkaracağım. Annesi ve sevgilisi hemen şurada. Şöyle demelisin.

ona bir şey. Onlara."

"Yapacağım, sonra."

Arkadan dolaştı, mavi bir nehrin içinden geçti ve Komutan Whitney'nin Şef Tibble ile konuşurken bir kenarda durduğunu gördü.

Genç, biraz solgun ve papatya tazeliğinde görünen Trueheart'a doğru ilerledi ama Whitney ona işaret etti.

"Komutan. Şef Tibble. Güzel bir gün."

"Öyle." Whitney sırayı taradı, Tibble'ın uzun boyunun yanında geniş omuzlu bir adam vardı.

"Burada olmanız çok güzel, Şef. Terfi eden kadın ve erkekler için bunun anlamı çok büyük."

"Ve bana. Bu konuya geçmeden önce, Senatör Mira'nın durumunu öğrenmek istiyorum."

"Dedektif Peabody ve ben enstitüdeki görüşmelerden yeni döndük. Anladığımız kadarıyla orada hiç kimse kayıptı. SoHo'daki tesiste buluşmak için ayarladığı kişinin adını yöneticisine vermemiş ve oraya vardığında şoförünü kovmuş. Kendisine ulaştım."

Kayıp Şahıslar'daki Dedektif Hanson.

şimdiye kadar Enstitü'de takip ediyorlardır. Peabody ve ben, senatörün geçen yıl boyunca ilişkide olduğu bazı kadınları sorgulamaya başlayacağız. Onları düzenli olarak Enstitü'nün Palace Otel'deki süitine götürdüğüne dair elimde bilgi var."

Tibble başını sallarken çenesi gerildi. "Medya bunu aslanların antilopları parçaladığı gibi parçalayacak. Bizim sorunumuz değil. Henüz fidye talebi yok mu?"

"Bildiğim kadarıyla hayır."

"Bütün i'leri işaretlemeni söylememe gerek yok. Öyle ya da böyle bu olay yakında medyaya yansıyacak. Onu yerden yere vuracaklar ama departmanı ve soruşturmayı da öne çıkaracaklar."

"Anlaşıldı, efendim."

"Şimdilik subaylarımızı onurlandıracağız. Oğlunuz hakkında iyi şeyler duydum, Teğmen."

"Oğlum, efendim?"

Tibble gülümseyerek gözlerinden yayılan çizgileri derinleştirdi. "Trueheart. Orada iyi iş çıkardın."

"Dedektif Baxter onu eğitti. İyi iş çıkardı."

"Bunu ona söyleyeceğimden emin olabilirsiniz. İzninizle."

Tibble uzaklaştığında, Whitney Eve'e döndü, karanlık, geniş yüzü ayıktı. "Eski bir senatörün karısına kıcını öpmesini söylemek akıllıca ya da profesyonelce değil."

"Hayır, efendim. Hatamdan dolayı size ve departmana yaşattığım sıkıntılar için özür dilerim."

"Karım ona defolup gitmesini söyledi." "Pardon, ne dedin?"

Ses tonu sessiz ve ciddi kalsa da, gözlerinde parlak ve açık bir mizah vardı. "Anna, Mandy Mira ile birlikte birkaç yardım komitesinde görev yaptı. Genelde karımın öfkesi soğuk bir küçümsemeyle kendini gösterir."

Eve kendini durduramadan, "Farkındayım," dedi ama Whitney sadece kıkırdadı.

"Ancak Mandy Mira şalteri indirdi ve diğer kaba önerilerin yanı sıra Anna ona bu işten sıyrılmasını söyledi. Artık senatörün eşiyle birlikte hiçbir komitede ya da görevde yer almayacak. Dün gece Mandy Mira ile yaptığım konuşmaya kulak misafiri olunca çok sevindi ve Charlotte benimle irtibata geçtiğinde Mira ile olay hakkında konuşuyordum. Resmi olarak, davranışınıza göz yumamam."

"Hayır, efendim."

"Kendini azarlanmış say." Yüzü tekrar komuta edici hatlara yerleşti. "Şimdi iyi polislere biraz zaman tanıyalım ve işimize geri dönelim."

-

Eve diğer rütbeli subaylar ve terfi edenlerle birlikte sahnede durdu. Geçit töreninde durdu.

Tibble'dan, Whitney'den gelen konuşmaları -çok kısa- dinledi. Seyirciler arasında yaptığı bir taramada kendi bölümünün her bir üyesinin orada olduğunu gördü ve gemiyi kimin yönettiğini merak etse de, her birinin - dedektifler, üniformalılar- Trueheart için zaman ayırdığını bilmek onu gururlandırdı.

Feeney, McNab, Trueheart gibi biraz solgun görünen Mira ve onu şaşırtan Morris'i seçti. Her bir subayın adı okunduğunda, subay sunum için Whitney'in yanına çıktı, komutandan birkaç kişisel söz aldı ve fotoğraf çekti.

Alkışlar sırasında parlayan gözlerinden aile üyelerini seçebiliyordu.

"Troy Trueheart, Dedektif, üçüncü sınıf."

Alkışlar sert ve hızlı bir şekilde koptu ve o, kendi bölümünden gelen ısıklara ve ayak seslerine rağmen yüzünü ayık tutmayı başardı. Onun karşıdan karşıya geçişini izledi.

sahneye çıktı, şimdi solgun olmaktan ziyade biraz kızardı ve altın kalkanını kabul etti.

Whitney, "Teğmen Dallas senin potansiyelini gördü," dedi. sessizce Trueheart'a. "Dedektif Baxter onu besledi. Ama bu kalkanı hak eden sizsiniz. Tebrikler, Dedektif."

"Teşekkür ederim efendim. Teşekkür ederim Komutan. Ne onları ne de sizi hayal kırıklığına uğratacağım."

Fotoğraf çektmek için yeni kalkanını havaya kaldırdı ve bakışlarını annesi ile sevgilisine kaydırmadan önce doğrudan Baxter'a bakarak onun için doğru olanı yaptı.

Sonra sahnenin arkasındaki yerini almak için döndü ve Eve'e Noel sabahı, Dört Temmuz ve Yılbaşı gecesini bir arada yaşatan bir sırtış gönderdi.

Sonunda, yeni terfi eden subaylar daha fazla alkışla sahneden indiler ve Eve bunun yankılarını merak etti. her gün iş yerinde başlarına gelen saçmalıkların bir kısmını telafi etmeye yardımcı olacaktır.

Geri döndü, niyeti etrafta dolaşmak, kiminle konuşması gerekiyorsa onunla konuşmak için beş on dakika harcamak, sonra dışarı çıkmak, üstünü değiştirmek ve sokağa geri dönmekti.

Ama Trueheart onu bekledi.

"Teğmen."

"Görelim bakalım." Elini uzattı, parmaklarını oynattı, böylece adam kalkanını ona verdi. "Güzelmiş. Parlak kalsın, Dedektif

Trueheart." Ona geri verdi.

"Evet, efendim, yapacağım. Sadece size teşekkür etmek istedim. Siz olmasaydınız burada olamazdım, buna sahip olamazdım."

"Baxter'dan aldığın iyi bir eğitimle kendini buraya getirdin."

"Efendim, dedektif olarak ilk günüme LT'mi düzelterek başlamaktan nefret ediyorum ama bana bir şans vermemiş

olsaydınız hala Sidewalk City'de devriye geziyor olabilirdim.
Ve eğer siz bana

Baxter'la beni. Bunu yapabileceğimi görünce, işte bu yüzden LT sensin."

"Haklısın. Tebrikler, Dedektif." Bir elini uzattı.

Aldı, sertçe yutkundu. "Bundan gerçekten hoşlanmadığını biliyorum ama ..." Onu kendine çekti, kollarını şiddetle sarıldı.

"Hey. Tamam." O anı düşünerek adamın sırtını sıvazladı ve diğer eliyle onu itti, saygınlığı göz önünde bulundurarak.

"Dışarıda bir sürü insanla birlikte olmadan önce bu işi burada halletmek istedim. Gerçekten hoşlanmayacağın bir yerde."

"İyi düşünmüşsün. Git anneni gör." "Peki, efendim!"

Dışarı çıktığında, Trueheart kızıyla birlikte annesine sarılmıştı -adı neydi?

Mira ile bir dakika konuşmak için araya girdi. "Bay Mira nasıl?"

"Gelmem için ısrar etti ve kızımız da onunla birlikte, yani . . . O iyi, gerçekten. Aslında bugün üniversiteye gitmeyi planlıyordu ama ben vazgeçtim. Başka bir güne ihtiyacı var."

"Fazla uyumamışsın."

"Hayır, hayır, yapmadım. Her gün hayatlarını tehlikeye atan, değer verdiğim pek çok insan var. Bu polisle çalışmanın bir parçası. Bazılarını kaybettim ve bazılarının da yaralandığını gördüm. Bununla yaşarsınız, bununla başa çıkarsınız. Ama Dennis. . . sakın bir hayat yaşıyor ve onun bu şekilde yaralanmasına hazır değildim."

Durdu ve bir nefes aldı. "Pekala. Vali ile konuştum."

"Ciddi misin?"

"Bağlantıları olan tek kişi Mandy değil," dedi Mira ve şimdi sesi canlı ve soğuktu. "Durumu ve koşulları anlıyor ve onu tanıdığı için

O bölgeden geri tepme olmayacağını söylemek yeterli."

"Tamam."

"Mandy ile de konuştum."

"Sürekli meşgulsün."

"Birbirimizden nefret ediyoruz ama onu nasıl okuyacağımı ve damarına nasıl basacağımı biliyorum. Ondan haber almamış, onu kim kaçırdıysa hiç iletişime geçmemiş. Endişelenmekten çok kızgın. Dennis için olmasaydı bu davayı bir kenara atmanızı tavsiye ederdim ama-"

"Bakın, bu konuda çalışmaya devam edeceğim, ancak Hanson arama emri alabilecek bir konumda, bu yüzden muhtemelen benden daha derine inebilir. Ama üzerinde çalışıyoruz ve irtibatta olacağım. Şunu söylemeliyim ki Trueheart'ın annesine bir şeyler söyleyin, sonra Peabody ve ben onun şu anki yan parçasıyla konuşacağız."

Mira bir elini Eve'in koluna koydu. "Topladığınız bilgiler onun hayatını kurtarmaya yardımcı olsa bile bunun için size teşekkür etmeyecektir."

"İyi ki bu işe teşekkür için girmedim."

Trueheart'ın annesine doğru yürüdü, bir kez daha sarılmak zorunda kaldı, bu seferki biraz ağlamaklıydı.

"Teşekkür ederim, Teğmen. Troy çocukluğundan beri bunu istiyordu ve siz de onun bu hayaline ulaşmasına yardımcı oldunuz. Dün gece ona artık dedektif olduğuna göre ne istediğini sordum. Bana sizin kadar iyi bir polis olmak istediğini söyledi."

"Bayan Trueheart-"

"Pauline, lütfen, ben Pauline. Çıtayı yüksek tutmana sevindim. Daha azıyla yetinmesini istemiyorum. Her gün kalkanını eline aldığı anda gurur duyacağını ve benim de onunla gurur duyacağımı bilmeni istiyorum."

Eve kaçmak istedi, çalışmak istedi ama kendini konuşurken buldu. "Zeki, gözlemci ve bir sorunu düşünerek çözme becerisine sahip. Görünüşünün de bir zararı yok. Yakışıklı ve evcimen görünüyor," diye açıkladı Eve.

"Ve bazı insanlar bunu onun yumuşak başlı, kolay kandırılabilir biri olduğu şeklinde yorumluyor. Ama öyle değil. Ve gurur duymanız gereken pırıl pırıl bir onur kodu var çünkü bunu ona aşılayanın siz olduğunuzu düşünüyorum."

"Bunun için teşekkür ederim, bunun için çok teşekkür ederim." Onun Sesi kesildi, gözleri doldu. "Özür dilerim. Duygusal bir gündü." Eve'in elini sıktı, sonra aceleyle uzaklaştı.

"Bu ona söylemek için gerçekten iyi bir şeydi." Peabody onun yanına geldi.

"Yine ağlamaya başladı."

"Bu bir anne olayı."

"Buradan defolup gidelim ve polislik yapalım." "Kek var."

"Pantolonun bol, Peabody."

"Lanet olsun." Eve'in peşinden koşarken Peabody içecek masasına bir göz attı. "Pantolonumun bol olması biraz kek yiyebileceğim anlamına geliyor."

"Pantolonun bol olması, içinden daha çabuk çıkabilmeniz ve böylece sahaya geri dönebilmemiz anlamına geliyor."

"Birisi tereyağlı krema olduğunu söyledi." Peabody derin bir iç çekerek asansöre bindi.

-

B Sokak kıyafetlerine geri dönen Eve, Hanson ile bağlantı kurmak için ofisinde birkaç dakika geçirdi. Hala iletişim yok

Senatör Mira'dan ya da muhtemel kaçıran kişiden. Hanson ve ortağı şoför Vinnie'yle görüşecekti ve Silas Greenbaum'la çoktan konuşmuşlardı. Eve ve Peabody kadın listesini incelerken onlar da Mira Enstitüsü'nde çalışacaklardı.

O dışarı çıktığında Jenkinson kravatıyla birlikte masasına dönmüştü, Santiago da onun masasındaydı ve bazı üniformalar içeri sızdı.

"Bugün gerçekten çalışan var mı?"

"Hallediyoruz, Dallas." Jenkinson onun keskin bakışlarını fark ederek gömleğindeki kek kırıntılarını aceleyle fırçaladı.

"Bu iyi bir şeydi."

"Evet, bu iyi bir şeydi. Başka ne iyi biliyor musunuz? Katil piçleri yakalamak."

"Bunu tereyağlı kremadan bile daha çok seviyorum," dedi Santiago, Peabody'nin ters ters bakışını kazanarak.

"Sizler çok kötüsünüz."

"O zaman bana birkaç katil piç yakalayın," diye öğüt verdi Eve. "Peabody, benimle gel."

"Ateşin var mı, Dallas?"

Kapıya doğru ilerlerken Jenkinson'a tekrar baktı.

"Öğrendiğimde sana haber veririm. Sakın tereyağlı krema için sızlanmayı aklından bile geçirme," diye uyardı Eve ve Peabody asansöre binerken suratını astı. "Çalıştığı galerideki bebek eteğine vuracağız."

Önce olay yerine gideceğiz. Etrafa bir kez daha bakmak istiyorum ve siz daha önce görmediniz."

"Mira, Bay Mira'nın iyi olduğunu söyledi ama gerçekten stresli görünüyordu. Neredeyse hiç stresli görünmez."

"Anlaşacaktır."

Eve, asansörün sadece

İnişte beş kez durdu ve bir düzineden fazla insan indi, bindi.

Arabaya bindiklerinde Eve, "Bilinen yan parçalarla bir tur atacağız," dedi. "Sanatçıyla hâlâ görüştüğünü ama sesler çıkarmaya başladığını söyle. Oh, Senatör Büyükbaba-"

"Eeww."

"Evet, şey. "Eğer boşanırsan her zaman birlikte olabiliriz. Ve o da, Şimdi, şimdi, Tatlı Bebek Sidepiece-"

"Ick, ick, mega ick!"

"Evliliğimden vazgeçemem: görünüş, mali durum, falan filan. Biraz dondurmaya ne dersin!"

"Bu gerçekten midemi bulandırıyor, bu yüzden tereyağlı krema bile istemiyorum. Teşekkürler."

"Bir şey değil. Ya da eski, yaşına uygun ama zavallı bir erkek arkadaşı vardır -belki de şimdiki- ve onlar da güzel bir şişman parçayı dövüp gözünü korkutacaklarını düşünürler."

onu değiştirmek için. Belki de şantaj

siyah göz. Sonra Bay Mira içeri girer ve panik planlarını değiştirir."

"Hoşuma gitti."

"Ya da bir sonraki sıradaki buğulanır, güveçte pişirilir ve bu bebek sürtük için daha olgun kışını nasıl terk ettiğini düşünür."

Şimdi ödemek zorunda. Ayrıca bir ortağa ihtiyacı var."

"Emlakçı gibi davranıp onu eve sokmak için." "O

zaman, Sürpriz, seni azgın piç, biz gidiyoruz

Seni ayarlayacağım." Bir ışıktaki durakladı. "Tüm bu senaryolarla ilgili sorunlarım var ama bunlar bir başlangıç noktası."

Arabayı sürerken tüm sorunlarla oynadı, sonra başka bir fırlatma noktasına ateş etti. "MacDonald'ın sıkı bir mazereti var.

Hanson takip edecek, ama onun mazereti geçerli olacak. Bu yüzden

Belki yan roldeyse ya da başka bir sorun varsa, onunla ilgilenmesi için birini tutar. Mali durumuna bakarız ama bir profesyonele bakmayız. Yine de, bir avukatın

Bazı karanlık tipleri tanımak zorunda, özellikle de bir siyasi avukatı."

Kahverengi taşa yaklaşırken mahalleyi inceledi. "Sessiz, yerleşik, üst düzey. Taramadan bir şey çıkmadı ama o zaman da çoğu insan işte ya da meşgul olurdu. Berbat bir günde kim pencereden dışarı bakıp sokakta ya da komşularının çevresinde bir hareketlilik olup olmadığını kontrol eder ki?

Bu sadece şans ve beni rahatsız ediyor. Yaralı bir adamı evden çıkarıp bir araca bindirmek sadece şanstır. kimse bir şey görmüyor."

"Berbat, kasvetli bir gün ışığı olduğu ve geniş olmadığı için şanslıyım."

"Evet, kimse bunu planlayamaz."

Eve dışarı çıktı, bir dakika daha evi ve konumunu inceledi.

"Gerçekten çok güzel," diye yorumladı Peabody. "Eski, ama ağırbaşlı, yaşlanmayan bir şekilde. Bay Mira'nın onu neden saklamak istediğini anlayabiliyorum."

"Daha çok içinde ne olduğu, eşyaları kastetmiyorum."

Hatırladıkları, hissettikleri, kafasındaki resimler. Ve o

söz verdi, bu büyük bir şey. Eğer Edward Mira onu biraz olsun tanısaydı, Bay Mira'nın sözünden dönmeyeceğini bilirdi."

"Bekle! Ya tüm bunlar ona bunu yaptırmak için bir oyunsa?"

Küçük kapıdan geçerken Peabody eşarbını gevşetti. "Her şeyi sahneye koyuyor ve Bay Mira'yı da endişeden ölecek hale geldikten sonra arayacak."

"Evin satışını imzala yoksa kuzenin alır. Neden biri bunu alsın ki?"

"Senatörün paraya ihtiyacı olduğunu söylemiştin, değil mi? Sahte fidyeci ona bir tomar borcu olduğunu iddia ediyor. Şimdi evi sat ki paramı alayım ya da ölene kadar onu öldürürüm."

Eve kaşlarını çatı, üzerinde çalıştı. "Bu aslında bir fırlatma noktası, ...'dan daha sarsıcı değil. Seal'ın tehlikeye girmesi."

Peabody'yi durdurmak için bir elini kaldırdı ve kendi yapıştırdığı polis mührünü inceledi. "Biri geçip içeri girmiş. Kayıt cihazları açık."

Başka bir şey söylemeden ikisi de silahlarını çekti. Eve kapıya yaklaştı, Peabody'ye baktı ve başıyla onayladı. Bir aşağı bir yukarı, bir sağa bir sola geçtiler.

Eve doğruldu, yukarı bakarken silahını hazır tuttu.

Edward Mira kristal avizeden sarkıyordu. Yüzü morarmış, boğazı oyulmuş ve kurumuş kan bulaşmıştı. Gövdesini kaplayan bilgisayar yapımı bir işaret dışında çıplaktı.

ADALET YERİNİ BULDU

"Lanet olsun."

"Sanırım bu bir numara değildi."

"Eğer öyleyse, kesinlikle yanlış gitti. Evi boşaltalım Peabody ve bunu bildirelim."

5

Evi temizlediler, her adım kayıt altındaydı. Peabody onu çağırırken, Eve de Avizeyi indirmek. Sadece kendi fuayesinde çalışırken gördüğü için bildiği bir şeydi bu.

Peabody'ye "Merdiven çekmeden temizleyebiliyorsunuz" dedi.

"Handy. Dostum, onu asmadan önce iyice dağıtmışlar."

"Onu yukarı çektiklerinde hayatta olduğunu söyleyebilirim. Boynundaki oyuklar muhtemelen kendi kendine olmuş. Tırnaklarının altındaki deri ve kan muhtemelen ona ait. Adli tıp bunu ve ölüm nedenini belirleyecek."

Peabody saha kitlerini getirdiğinde Eve de kendi kitini açtı. Onlar mühürlerken, o cesedi inceledi. "Yüzüne, cinsel organına vurmuş, çırılçıplak soymuş. Bu kişisel, gerçekten kızgın ve muhtemelen cinsel bir durum olduğunu gösteriyor."

"Bir sürü para kazanmaya çalıştığını kesinlikle okumuyor. Oynaştığı kadınlardan biri, ama daha önce de söylediğin gibi, Onu içeri sokup çıkarmak mı? Muhtemelen bir ortağı olmalıydı."

Eve aletleri ve göstergeleri çıkardı, önce Identi-pad ile kayıt için kimliğini doğruladı.

"Kurban Mira, Edward James, altmış sekiz yaşında. Yüzünde ciddi ezikler ve yırtıklar var. Her iki elmacık kemiği ve bazı dişleri kırılmış gibi görünüyor." Mikro gözlük taktı. "TOD'u kontrol et, Peabody. Bunların yumruklardan kaynaklandığını sanmıyorum," dedi daha yakından bakarken.

"Belki bir sap, muhtemelen ağırlıklı. Cinsel organlar da aynı şekilde ama kasık bölgesinde neredeyse delik gibi bir şey

var."

"Üç otuz altıda."

"Bir süre üzerinde çalıştım. Bileklerinde morarma var, desene bakın." Ölüm katılığı henüz geçmemişti, bu yüzden göstermek için kendi bileklerini kullandı, avuç içleri birbirine bakacak şekilde yukarı ve bir arada tuttu. "Görünüşe göre bağlanmış, asılmış, deseni görüyor musunuz? Bileklerinden bağlanmış, yukarı kaldırılmış. Ayak bileklerinde morarma izi yok. Taşaklarına tekme atmış, Tekrar tekrar. Şu sığ delikler mi? Bahse girerim o gülünç sivri burunlu ayakkabılardır."

"Kadın katili yazıyor."

"Erkeklerin ayağında o aptal ayakkabılardan çok gördüm ama evet, bu bana kadın ayakkabısı gibi geldi. Ve cinsel güdüler. Taşaklarını düşene kadar tekmeleyeceğim, seni sikik. Bana bunu söylüyor."

"Ve ona oğlancılık yaptılar."

Peabody'nin omuzları kamburlaştı. "Ne?"

"Ona arkadan bakmamışsın. Anüsü yırtılmış, kanlı. Onu sodomize etmek için bir şey kullanmışlar. Cinsel motivasyonla yapılmış. Kişisel ve planlı. Onu buraya, muhtemelen her şeyi en başta yapmayı planladıkları yere geri getirmek."

"Ama Bay Mira geldi."

"Onu götürcekleri bir yer ve ulaşım araçları vardı. Belki de bu her zaman yedekti, belki de her zaman onu götürmek, geri getirmek ve asmaktı."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu. "Bahse girerim onu yukarı kaldırmak için beklediler, kendine gelene kadar beklediler, farkına varana, bilene ve hissedene kadar beklediler. Sonra o düğmeye bastılar, yukarı çıkarken çırpınmasına izin verdiler, boğulmasını izlediler, kendi boğazını yırtmasını izledim. Bu kadar kişisel davranıp onun ölümü hissetmesini istemezsiniz, bunun olmasını izlemek istemezsiniz."

"Ama bir ilişkiyi bitirmek için bu kadar hırçınlaşıyor mısınız? Sence biri terk edildiği için bu kadar kızgın olabilir mi?"

"Elbette, bu onun deli olduğu anlamına gelir, ama dünyada deli eksikliği yok. Bunun için

Yani ona kim yardım ettiyse o da aynı derecede kaçık."

Eve ayağa kalktı, görmesine yardımcı olmak için bir an gözlerini kapattı.

"Tamam. Dün kurbanı buraya gelmesi için kandırdılar, Bay olmadan satamayacağı evi satmaktan bahsettiler. Mira'nın onayını alamayacaktı. İçeri girmelerine izin verdi. Belki de deli eski sevgilisi -eğer öyleyse- deliliğini saklamış ve onu bu emlakçıyla tanıştırmıştır. Ya da belki de kadın Kapısında sürpriz. Öyle ya da böyle, onu çalışma odasına geri götürürler."

Cesedin etrafından dolaşarak fuayede birkaç adım ilerledi. "Kısıtlama yok - ya da Bay Mira öyle düşünmüyor, ben doğrulayacağım -Bu yüzden ona silah doğrultmuşlar. Biri silahı üzerinde tutuyor, diğeri ona vuruyor. Bay Mira içeri giriyor, sesleniyor, aşağı iniyor. Silahı onun üzerinde kullanmazlar, dikkatli davranırlar.

onu bayıltana kadar gözden uzak tutun."

Üzerinde çalışırken tempo tuttu çünkü değişkenler vardı. Resimler onun nasıl çalıştığına bağlı olarak değişiyordu. Onları içeri soktum.

Tatmin olmayınca tekrar başladı.

"Geri çekilin, zamanlamayı düşünün. Kurban ilk geldiğinde, Bay Mira içeri girdiğinde. Arada sağlam bir zaman aralığı var."

"Kurbanın üzerinde çalışmaya başladıklarını söylemişsiniz. Bay Mira onun yaralı olduğunu görmüş."

"Evet, ama . . . Önce kurbanla biraz dolaştılar. Bu senin son oyunun olduğunda morarmış göz, kanlı dudak? Daha yeni başlamışlardı, bu yüzden etrafta dolaştılar, onu çalışma odasına geri dönmeye zorlamadılar, orası sadece turun bir parçasıydı, ona saldırdıkları yer."

Peabody kendini tatmin etmek için geri yürüdü, odalara baktı ve çalışma odasında durdu. O da görebiliyordu.

"Yani onlardan birini tanıyorsa, ki tanımak zorundaydı çünkü bu gerçekten kişisel bir mesele, bu konuda endişelenmiyordu."

"Aynen öyle. Onun için bir tehdit oluşturmuyordu. Bay Mira'yı çalışma odasında baygın halde bulduk. Tamamen

kafayı yemiş, işini bitirmiş, yani tamamen kafayı yememiş.
Onu öldürmeye karar verdiler.

Kurbanı çıkarıp üzerinde çalışabilecekleri bir yere götürün. İçlerinden biri güvenlik hard diskini alabilecek kadar bilgi sahibi." Peabody onu takip ederek geri döndü. "Tamamen deli değil,

ve tam bir panik modunda değil."

"Bu doğru. Bir gündemleri, bir planları var ve bunu bir arada tutuyorlar, takip ediyorlar."

"Onu nasıl dışarı çıkaracaklar? Kaçırılmayı maskelemek için havaya güveniyorlar, tamam," diye devam etti Peabody. "Ama onu kendileriyle birlikte gitmeye nasıl ikna edecekler?"

"Belki onu sersemletirler, hafif bir sersemletme, sadece Dengesini bozmak. Ya da uyuşturur. Morris onu arayacak. Onu bir araca bindirirler. Sonra diğer uçta her şeyi tekrar yapmak zorundalar. Onu araçtan çıkarıp işkence yapacakları yere götürecekler.

"Bize bazı şeyleri anlatmak zorunda kalacak. Sersemletildi mi, bayıltıldı mı, gözdağı verildi mi, dışarıda mı, dışarıda mı, içeride mi?"

Morris bazı cevapları bulacaktır."

Etrafına bakındı. "Bunun bu evle ilgili olduğunu sanmıyorum. Ev onların bir oyunuydu ve onu götürebilecekleri bir yere götürmek için kullandılar. Onu buraya asarak bulunmasını istediler ama biraz da etki yaratmak istediler."

"Adalet yerini buldu," diye okudu Peabody. "Onun gönderdiği biri de olabilir, göndermediği biri de. Ve kadın, bilirsiniz, ona yakınlaşmak, bilgi almak, onu endişelendirmeyen biri olmak için onu bir ilişkiye sürükledi."

"Belki de öyledir ve orayı araştırmamız gerekecek. Eğer yaklaşık gönderdiği ya da göndermediği biri, tecavüzle ilgiliydi. Bir düzeyde tecavüzle ilgili."

"Çünkü ona tecavüz ettiler."

"Biri bunu başka bir insana yapıyor ve buna adalet mi diyor? Bu intikamla ilgili ve bu cinsel intikam da seksle ilgili. Yani tecavüz bir faktör olacak. En azından şu anda bana öyle geliyor."

Kapının çalınmasına bir göz attı. "Muhtemelen

süpürgeçiler ya da ölü arabası. Devam et, içeri al onları.
Üniformalılara da bir tarama yaptıralım. Kimse

Evin yakınında bir araç gördüm, dün gece ışıkların yandığını fark ettim, dün de bin altı ile bin sekiz yüz arasında bir araç daha vurdu, sadece örtbas etmek için."

Tekrar Edward Mira'ya baktı. Onu hayattayken sevebileceğinden çok şüpheliydi. Ama ölümden, o onun olmuştu.

Bağlantısını çıkardı ve morg ekibi içeri girerken çalışma odasına doğru yürüdü. Nefesini üfledikten sonra Mira ile temasa geçti.

"Eve." Mira gözlerini zorlukla kırptırdı ve Eve'e konuşma fırsatı bile vermedi. "Edward öldü."

"Özür dilerim."

"Hayır, lütfen. Bana nerede olduğunu, ne olduğunu söyle." "Spring'deki evdeyim ve bunun için de üzgünüm. I

resmi olarak ölüm nedenini belirleyemez.

Morris-" "Eve."

Cehennem, diye düşündü Eve. "Yüzü ve cinsel organları ciddi şekilde dövülmüş. Oğlanlaştırılmış."

"Ah, Tanrım."

"Bileklerindeki bağ izleri, benim gözüme göre, kolları başının üzerinde olacak şekilde dikey olarak bağlanmış olmasıyla uyumlu. Giriş fuayesindeki tavan lambasına asılmadan önce muhtemelen hâlâ hayatta olduğuna inanıyorum. Bir komp-

boynunda 'Adalet yerini buldu' yazılı bir tabela." "Pekâlâ." Mira gözleri kapalı bir şekilde parmaklarını alnının ortasında gezdirdi. "Bu çok kişisel, cinsel
_"

"Profil istemiyorum Dr. Mira, şu anda olmaz. Bir dakika bekleyin. Bay Mira'ya ne söylemek istediğinizden emin değilim."

Mira gözlerini açtı. "Bana söylediklerini ona da söyleyeceğim. Tabii ki."

"Tamam. Onunla tekrar konuşmam gerekecek. Özür dilerim." "Özür dileme." Kelimelerde bir kırılma vardı. Mira elini kaldırdı, gözle görülür bir şekilde toparlanmıştı. "Özür dileme," dedi.

tekrar söyledi, şimdi sakince. "Hem Dennis hem de ben

senden

Yapmanız gereken her şeyi, bunu yapanı bulmak için yapabileceğiniz her şeyi. Merkeze gelmesini istiyor musun?"

"Hayır, bunu yapmayın. Ben ona gideceğim. En yakın akrabasına haber vermem gerekiyor, sonra içeri girmeden önce gidip onunla konuşacağım. Resmi olarak, bu konuda size danışmam mümkün olmayacak."

"Tabii ki hayır, çıkar çatışması. Henüz doğru düşünemiyorum."

"Ama gayri resmi olarak profil konusunda yardımınızı isteyeceğim. Sonra," diye ekledi. "Eve git. Onunla röportaj yaparken yanında olmak isteyeceksin. Onunla görüşürken Whitney, kurbanın evine git ve karısıyla konuş. Böylece ben oraya varmadan önce eve gidip Bay Mira'ya haber vermek için zamanın olur."

"Evet, haklısınız. Birkaç dakika içinde buradan ayrılacağım."

"Son bir şey daha. Bunu Nadine Furst'e sızdıracağım."

"Oh," dedi Mira, bir tür iç çekerek.

"Medya bunu çok çabuk öğrenecek. Bunu ona sızdıracağım, böylece o da bunun önüne geçebilecek. Tüm gelişleri izlemek isteyeceksin, çünkü bu olay duyulduğunda medya seninle ve Bay Mira ile konuşmaya çalışacak. Bir açıklama yapmalısınız."

"Ne yapacağımı biliyorum. O tarafla ben ilgileneceğim. Lütfen yapmanız gerekeni yapın."

"Doksan dakika içinde sizinle konuşacağım." Eve döndü ve Peabody'yi kapıda gördü.

"Süpürgeciler burada, üniformalılar dolaşüyor. Morg arabası yolda. Morris için onu işaretledim."

"Bu her şeyi kapsıyor. Süpürgeciler evin içinden geçecek ama girişte olmayan önemli bir şey yok. Şimdilik burada işimiz bitti. Gidip bunu kurbanın karısına anlatalım."

"O kısımdan nefret ediyorum."

"Hepimizin var. Muhtemelen bu sefer normalden daha fazla nefret edeceksin."

Olay yerinden ayrılmadan önce Whitney'le temasa geçmiş.

"Tibble medya konusunda haklıydı, özellikle de cinayetin cinsel içerikli olduğu düşünöldüğünde."

"Evet, efendim. Nadine Furst ile temasa geçeceğim. Tanıdığım ve güvendiğim birinin, Miras'ı tanıyan birinin bu konuda medya liderliğini üstlenmesini tercih ederim. Sonrasında ne olursa olsun, ilk çıkan şey adil olacaktır."

"Yapın. Tibble ve medya irtibatımızla konuşacağım. "Ve o i'leri noktala, Dallas, çizginin aşagısında."

Whitney telefonu kapattığında Peabody'ye, "Gidelim," dedi. "Yolda Nadine'le temasa geçeceğim."

Direksiyona geçer geçmez Eve, Nadine'le bağlantı kurmak için ön paneli kullandı.

Her zamanki gibi kamera karşısında hazır görönen muhabir onu parlak bir gülümsemeye karşıladı. "Dallas. Yeni tripleks çatı katımda leziz kocanızla birlikteyim. Keşke onunla birlikte gelseydi, o zaman her şey tamam olurdu."

"Kendinizinkini alın ve medya şapkanızı takın."

Nadine'in tilki yeşili gözlerindeki mizah kayboldu ve keskinleşti. "Elinde ne var?"

"Bir saatten az bir süre önce Peabody ve ben Eski Senatör Edward Mira'nın cesedi, senatörün büyükanne ve büyükbabasının eski evinde bulundu."

"Kahretsin, lanet olsun, kahretsin. Kayıt cihazımı alayım."

"Sadece dinleyin. Kurban vahşice dövöldükten sonra asılmış. Ayrıca oğlancılık da yapılmış."

"Tanrım, bu hikaye yanacak."

"Ulaşım için kullanılan Hızlı Taksi'nin kayıtlarına göre, dün akşam saat beş yirmi beş civarında, senatörün kuzeni Dennis Mira - hayır, Profesör Mira ile devam edin, o da bunlardan biri -

Senatörü yaralı halde görüp yardımına gitmeye çalıştıktan sonra saldırıya uğramış ve baygın hale getirilmiştir. Profesör Mira NYPSP ile temasa geçmiştir. O zamandan beri müfettişler senatörün yerini tespit etmeye çalışmaktadır. başka bir yerde isteği dışında tutulduğuna inanıyorlar.

eve geri getirilmeden önce. Adli tabip, cesedin ne zaman ve nerede öldüğünü tespit etmeye çalışıyor.

Ölüm nedeni. Başmüfettiş şu anda bir yorumda bulunmamıştır, ancak departman bir açıklama yayınlamayı planlamaktadır

Ayrıntılar onaylandıktan sonra."

"Tanrım, bana bir tane düşürdüğünde, büyük zaman düşürüyorsun." "Yakın akrabalarına haber vermeye gidiyorum. Bunu yayınlamayazsın

Peabody sana yeşil verene kadar."

"Pekala. Dennis nasıl? O iyi mi?"

Eve bir nefes verdi. Arkadaşlıklar ona kolay gelmiyordu ama geldiklerinde de sağlam oluyorlardı.

"Size atlayış izni vermemin iki nedeni var. Yeşili bekleyeceksiniz ve Bay Mira'yı sordunuz. O iyi. Biraz hırpalandı ama iyi."

"Ve şimdi benim işim, herhangi bir ipucunuz, şüpheliniz olup olmadığını sormak."

"Hayır, çünkü hâlâ işimi yapıyorum. Madem Roarke'la birliktesin, ona büyükbabanın malikânesi ve kahverengi taşla ilgili ayrıntıları sana anlatması için izin verdiğimi söyle. Bu nasıl olsa ortaya çıkacak.

Açılış. Bay Mira'nın bir şüpheli, hatta şüpheli bir kişi olduğuna dair en ufak bir işaret bile istemiyorum. O bir tanık ve kendisi de bir kurban. Hepsi bu."

"Beni daha iyi tanımalısın."

"Biliyorum, bu yüzden en yakın akrabasına haber vermeden önce sizinle temasa geçtim. Peabody en kısa sürede size yeşil ışık yakacak. Benim gitmem gerek."

"Artık ben de öyle."

İkisi de telefonu kapattı ve Eve kaşlarını çatarak trafiğe baktı. "Bay Mira ile nasıl başa çıkacaksın?"

Eve'in kaşları daha da çatıldı. "Ne demek 'idare etmek'?"

"Bak, öncelikle, bu olayla hiçbir ilgisi olmadığını biliyorum. Bu. Şu "i" harfinin noktasını koyma olayından bahsediyorum. Kurbanı canlı gören son kişi oydu ve kurbanla aralarındaki gergin ilişki kısmen de olsa

Kurbanın cesedinin asıldığı ev. Bay Mira'yı tanımıyor ve sevmiyor olsaydık bununla nasıl başa çıkacağımızı biliyorum. Ama . . ."

"Lanet olası i'nin noktasını koyacağız, Peabody."

"Ritmi bozmak istemiyorum."

"Bozmayacaksın."

Binanın parlak mızrağının önüne geldiğinde Eve belaya hazırды. Kutup ayısı kıyafeti giyen farklı bir kapıcı anında ona doğru koşmaya başladı. Eve arabadan fırladı, rozetini fırlattı.

"Biz polisiz ve polis işi için buradayız. Bu bir polis aracı ve olduğu yerde kalacak. Bu konuda bana bir şey söylersen, ortağım seni adaleti engellemekten ve polis soruşturmasına müdahale etmekten tutuklayacak ve Merkez."

Arabanın kar beyazına karşı koyu kahverengi bir yüzü vardı ve bu yüz dikkatlice boş kaldı. "Tek kelime etmedim."

"Bu akıllıca. Bizi Edward ve Mandy Mira'nın dairesine kadar götürmelisin."

Şimdi yüzünü buruşturdu. "Sadece öyle olacaktı. Bak, prosedürü takip etmek zorundayım. Sen işini yapıyorsun, değil mi? Ben de benimkini yapmalıyım. Miras'ın kişisel güvenliğinden izin almam gerekiyor."

"O zaman öyle yap."

Binaya doğru yürüdü ve kapıyı onlar için açık tutma nezaketini -ya da eğitimini- gösterdi. "Bana bir dakika izin verirsiniz."

Bir gece önce kullandığı aynı sisteme gitti, bir kod girmiş. "Hank, ben Jonah, kapıdayım. Burada birkaç polis var-"

Eve, Jonah'ı kenara itti. "Hank, Teğmen Dallas. Oyalanma. Beni ve ortağımı bir an önce oradan çıkarmalısın."

"Bu sefer benim kığım olabilir. Seni yasaklılar listesine koydu."

"Benimle konuşması gerekiyor. Eğer beni bırakmazsa, ona söyleyeceklerimi bir medya bülteninde duymak zorunda kalacak. Beni serbest bırakın, bunu ona söyleyin."

"Lanet olsun, zaten boktan bir iş. Sen temizsin. Jonah, onlar temiz."

"Anlaşıldı."

Eve ona, "Yolu biliyorum," dedi ve daha önce kullandığı asansöre doğru yürüdü.

"Süslü," dedi Peabody adım attıklarında. "Gözler ve kulaklar," dedi Eve.

"Gerçekten mi?" Peabody kendi kendine mırıldanarak arabanın etrafına baktı, gülleri kokladı. "Yeni dojoyu çok kullandın mı?"

"Haftada birkaç kez idare ettim. Bir ayı, bir horoz, bir turna, bir kaplan, bir ejderha olmayı öğreniyorum. Hayvanlar alemi gibi. Ama nasıl oluyorsa sonunda işim bittiğinde."

Peabody, "Ejderha olmak hoşuma gidebilir," diye tahmin yürüttü ve kapılar açıldı.

Hank onlara acı dolu bir bakış attı.

"Senatör döndüğünde bana ne yapacağımı söyleyecek. Üç dakikan var, sonra Vali ile tekrar temasa geçmek."

"Bence ikisini de yapmayacak. Aç kapıyı, Hank."

Başını salladı ama kapıları açtı.

Mandy kollarını kavuşturmuş, çenesi yukarıda, gözleri küçümsemeyle dolu bir şekilde duruyordu.

"Bu bir tacizdir. Tam olarak üç dakika on saniye içinde vali ve avukatlarımızla temasa geçeceğim."

"Bayan Mira, kocanızın öldüğünü bildirmekten üzüntü duyuyorum. Kaybınız için üzgünüz."

Renkler yanaklarında kırmızı bayraklar gibi yükseldi. "Sen neden bahsediyorsun? Buraya gelip böyle bir şeyi söylemeye nasıl cüret edersin? benim için bir şey!"

"Cesedi Spring Sokağı'ndaki evin giriş avizesine asılı halde bulundu. Görünür kanıtlar

fiziksel şiddet barizdi. Vücudu

ölüm nedenini belirleyecek olan adli tabibe nakledilmiştir."

Mandy kırmızı bayraklarını ve tüm rengini, her tonunu kaybetti. Ama sesi dolu ve öfkeli kalmıştı. "Sen bir yalancısın."

"Kocanızın ölümüyle ilgili baş soruşturmacı benim ve bu nedenle sizi bilgilendirmek için buraya geldim. Biz Bunun sizin için zor bir zaman olduğunu anlıyorum, ancak bazı sorularımız var. Cevapları kocanızı öldüren kişi ya da kişileri bulmamıza yardımcı olabilir."

"Defol, evimden defol. Yalan söylüyorsun. Beni üzmem için yalan söylüyorsun."

"Olmadığımı biliyorsun."

Kadın sallanmaya başlayınca Hank koşarak yanına geldi ve onu kolundan tuttu. "Bayan Mira, hanımefendi, oturmanız gerekiyor. Siz oturun, ben de size biraz su getireyim."

"Yalan söylüyorsun." Ama bu kez sesi titriyordu.

Eve oturmadı ama kadının yanına gitti. Kadın ağlamadı ama buz gibi solgun oturuyordu. Gözlerindeki şok gerçektir.

"Ortağım ve ben yaklaşık altmış dakika önce Spring'deki eve girdik ve kocanızın cesedini bulduk.

Ben bir cinayet polisiyim, Bayan Mira.

Memur bey. Cinayet konusunda yalan söylemem. Onu öldürmek isteyecek birini tanıyorsanız bana söyleyebilir misiniz?"

"Kimse bunu yapmaz. Kimse buna cesaret edemez."

"Bunu biri yaptı Bayan Mira. Biri buna cüret etti. Ona zarar verdiler, beni duyuyor musunuz? Bitirmeden önce acı hissettiğinden emin oldular. Kim ona acı çektirmek istedi?"

"Bilmiyorum. Git başımdan."

Peabody bir girişimde bulundu, sesi yatıştırıcı ve sempatikti. "Sizin için ulaşabileceğimiz biri var mı Bayan Mira? Aileniz, bir arkadaşınız?"

"Yardımanızı istemiyorum. Çık dışarı. Defol yoksa seni dışarı attırırım!"

Hank elinde bir bardak suyla koşarak geri döndü. Onu kaptı ve odanın diğer ucuna fırlattı. "Hepiniz dışarı çıkın!"

"Herhangi bir sorunuz olursa ya da bir açıklama yapmak isterseniz bana Merkez'den ulaşabilirsiniz." Eve döndü ve kapıya doğru yürüdü. Bir kez arkasına baktı, Mandy'nin oturmaya devam ettiğini gördü, elleri birbirine kenetlenmişti, gözleri şaşkın ama kuruydu.

"Gidiyor musunuz?" Eve, onlarla birlikte dışarı çıkıp kapıları kapatırken Hank'e sordu.

"Her ihtimale karşı şimdilik kalacağım. Ne diyeceğimi bilemiyorum. Oğluna ya da kızına ulaşabilir miyim?"

"Devam et. Onlara benim adımları verdiğinden emin ol." Peabody ile birlikte tekrar asansöre bindi. "İyi şanslar, Hank."

"Korkunç biri." Peabody gözlerine ve kulaklarına rağmen ağzından kaçırdı. "İnsanların ölüm bildirimlerine farklı tepkiler verdiğini biliyorum ama o korkunç."

"O neyse odur ve biz de yapmaya geldiğimiz şeyi yaptık."

Miras'ların evine doğru ilerlerken Eve'in başının zonklaması donuk ama sabit bir tempoyla devam ediyordu. Yine yapması gerekeni yapacaktı.

-Ve kimsenin ona yalancı demesini ya da bardak fırlatmasını beklemiyordu. Belki de bunu zorlaştıran buydu.

Güzel kasaba evinden bir blok ötede cadde üzerinde park yeri buldu. Dışarı çıkıp yürümeye başladıklarında, ellerini ceplerine soktu ve unuttuğu eldivenleri buldu.

En azından onları henüz kaybetmemişti.

"Nadine'e yeşili ver." Omuzlarını yuvarlayarak ön kapıya giden kısa basamakları çıkmaya başladı.

Zili çaldı, yaklaşımına, temel prosedüre odaklandı. Kapıyı açan kadın Mira'nın rengine, Bay Mira'nın ise daha ince yapısına sahipti. Gillian, Eve hatırladı, New Orleans'ta yaşayan Wiccan kızı... evet, New Orleans.

"Dallas. Merhaba, Peabody."

"Selam, Gillian. Şehirde olduğunu bilmiyordum."

"Dün gece geldim. İçimde bir his vardı, bir şeyler ters gidiyordu ve annemle iletişime geçtim. İşte buradayım."

"Seni gördüğüme sevindim, verilmiş olsa bile."

Gillian Peabody'ye gülümseyerek geri çekildi. "Senin için de aynısı. Annem ve babam oturma odasındalar. Bu onun için çok zor, bu yüzden sen de zorlanma."

"Onu Merkez'e götürmeyi düşünüyorduk, zaptiyeler ve lastik hortumları tuttuğumuz yere."

Gillian, Eve'e annesinin gözleriyle soğuk bir bakış attı. "Paltolarınızı alayım."

Ev sahibesi görevini yerine getirdikten sonra onları içeri aldı.

Bir ateş yakmışlardı ve Miralar tıpkı suç mahallinde olduğu gibi güzel odadaki kanepede birlikte oturuyorlardı. Yorgun görünüyordu, diye düşündü Eve ve gerginliğe katkıda bulunacağını bildiği için bir suçluluk duygusu hissetti.

"Polisler evde," dedi Gillian, ama hafifçe, babasının yanındaki kanepenin koluna oturmadan önce.

Birleşik cephe.

"Başınız sağ olsun Bay Mira," diye söze başladı Eve, "kaybınız için."

"Teşekkür ederim. Edward ve ben... ilişkimiz eskisi gibi değildi ama onun eski halini hatırlıyorum. Birlikte olduğumuz çocukları. Zor bir ölüm müydü?"

O nazik yeşil gözleriyle ona baktı. Ona yalan söylemek, ona bu kadarını vermek istedi. Ama ona kıyamadı. "Evet, öyleydi."

"Tuhaf, Charlotte'un işine rağmen ve insanların insanlara neler yapabileceğini ve yapacağını bildiğiniz halde, bunun olmasını asla beklemiyorsunuz.

Sizden birinin başına gelirse. Farklılıklarımıza rağmen Edward benim ailemdi. Mandy ile konuştun mu?"

"Az önce oradaydık."

"Bağlantısına cevap vermiyor," diye açıkladı Mira. "Dennis onun için endişeleniyor."

"O . . ." Nasıl söylesem? Eve merak etti.

Peabody, "Kişisel güvenliği çocuklarıyla temasa geçmekti," diye ekledi.

"Bu çok iyi." Gillian'ın dizini okşadı. "Rahatlatıyorlar. Zor bir kadın olduğunu biliyorum. Bunu söyleyemeyecek kadar

kibarsın."

"Ben o kadar da kibar değilim," dedi Eve ve onu birazcık güldürdü.

"Bahse girerim öğle yemeği yememişsindir."

Bu geçiş Eve'in dengesini bozdu. "Biz gerçekten-"

"Yemek yemelisin. Sandviç yapacağım." "Bay Mira, üzgünüm ama size bazı sorular sormamız gerekiyor. Sorular. Kayıtlara geçmesi için sizinle görüşmem gerekiyor. Size haklarınızı okumam gerekiyor."

"Ona bir şüpheli gibi davranmıyorsun." Gillian kanepenin kolunu itti, sadağından bir ok çekti.

"Gillian, bunu sana açıklamıştım." Mira Dennis'in kalçasını okşadı, ayağa kalktı. "Bu bir prosedür ve yapılması gerekiyor."

"Prosedür umurumda değil."

Eve, "Yapmak zorundayım," dedi, sonra Dennis'e baktı. "Özür dilerim. Yapmak zorundayım."

"Elbette var. Ama yemek de yemelisin. Ben sandviç yaparken bunu mutfakta yapabiliriz."

"Baba, çorba yapmıştım, hatırladın mı?"

"Doğru, tabii ki doğru." Bol yeşil hırkası ve dağınık saçlarıyla ayağa kalktı. "Gilly harika çorba yapar. Patatesli pırasa, değil mi?"

"Tavuk ve pilav."

"Bu doğru. Geçen sefer patatesli pırasa vardı. Çorba rahatlatır," dedi Eve'e. "Hepimizin işine yarayabilir."

Eve hayır diyemedi, ona karşı sert bir çizgi çekemedi. Böylece kendini havayı koklayan çorbanın rahatlığıyla büyük mutfakta buldu, onun karşısında oturdu kahvaltı köşesinde, pencerelerden sızan kış güneşiyle birlikte.

Gillian önlerine kâseleri koyduğunda, "Önce ikiniz de biraz yiyin," dedi. "Charlie bana o genç ve hoş polisin bugün terfi ettiğini söyledi."

"Trueheart. Dedektif kalkanını aldı."

"Onun adına sevindim. İyi bir genç adam. Anladığım kadarıyla zeki?" "Öyle. İyi bir polis." Orada olduğu için yedi.

"Çorba güzelmiş."

"Gerçekten öyle." Peabody Gillian'a baktı. "Adaçayı onu gerçekten güzelleştiriyor. Büyükannem her zaman adaçayı kullanır."

"Yemek yapmayı sever misin?"

"Vaktim olduğunda çoğunlukla yemek pişiriyorum.

Rahatlatıcı bir şey."

Eve küçük konuşmaların etrafında dönmesine izin verdi. Bunu kesmeliydi. Burada, mutfakta çorba içip sohbet ederek rahatlamamalıydı. O-

Dennis uzanıp onun elini okşadı. "Endişelenmene gerek yok.

İşini yapmak konusunda endişelenmemelisin. Edward'ın ölümüne neden olan kişiyi bulmanıza yardım etmek istiyorum."

"Bay Mira, siz şüpheli değilsiniz. Kimse sizin bu olayla bir ilginiz olduğunu düşünmüyor. Ama bunu aşmak zorundayız ve sormam gereken bazı sorular sivri olacak, sert ve korkutucu gelecek. Özür dilerim."

"Üzgün olmana gerek yok. Sen devam et ama önce çorbanı bitir." Peabody'ye döndü. "Senin genç adam nasıl? Ondan çok hoşlanıyorum. Çok renkli biri."

"Evet, öyle. O harika biri."

Eve çorbasını bitirdi, Mira'nın gözüne takıldı ve sessiz içinde minnettarlık vardı. Belki de Bay Mira'ya yerleşmesi için zaman tanımak doğru bir şeydi.

"Sıcak çikolata yapacağım," diye duyurdu Dennis. "Sıcak çikolatamı seviyorsun," dedi Eve'e.

"Kim istemez ki, ama-"

"Sen ve Delia- Sıcak çikolata sever misiniz?"

"Bu benim en büyük zayıflığım ve şimdi neden daha önce hiç pasta almadığımı biliyorum."

"Pastadan daha iyi." Ona göz kırparak Eve'in kalbine sert bir dokunuş yaptı. "Ben yaparken sen ve Delia gelip tezgâha oturun. Siz benimle röportaj yaparken ellerim meşgul olur. Charlie, sen ve Gillian şuraya oturun. Gilly, sen uslu dur."

"Belki."

Ayağa kalkarken kıkırdadı.

Eve bu işi onun yöntemiyle yapacaklarına karar verdi ve Dennis dolapları karıştırırken kalkıp büyük mutfak tezgâhındaki tabureye geçti.

"Sıfırdan mı yapıyorsun?" Büyük bir kalıp çikolata ve bir kutu şeker bulduğunda Peabody'nin gözleri parladı. "Birinin sıcak çikolatayı sıfırdan yapmasını izlemek çizik."

Eve, Peabody'ye oraya ikram için gelmediklerini hatırlatan bir bakış gönderdi.

Dennis gerçek bir tavayı gerçek bir ocağın üzerine koyarken Eve de kendine aynı şeyi hatırlattı.

"Kayda başla."

6

Eve isimlerini ve dava dosyasını tutanağa geçirdi. Gözden Geçirilmiş Miranda'yı okudu.

"Haklarınızı ve yükümlülüklerinizi anlıyor musunuz, Profesör Mira?"

Unvanının kullanılmasına belli belirsiz bir gülümsemeyle karşılık verdi ve su dolu tencerenin üzerine bir kap koyarak -bu da neydi- çikolata eklemeye başladı. "Evet, biliyorum, teşekkür ederim."

"Edward Mira senin kuzenindi."

"Evet, ilk kuzenim, baba tarafından."

Küçük bir metal kase seçti ve dondurucuya koydu.

Eve hatasını yüzüne vurup vurmamakta tereddüt etse de görüşmeye devam etmeye karar verdi. "Acaba Kayıtlara geçmesi için soruyorum, dün 2314 Spring Street'teki mülke geldiğinizde ne oldu?"

Havayı, taksi yolculuğunu anlattı, kuzenine kızgın olduğunu kayıtlara geçirirken detay vermemesi için onu uyarmasını diledi. Sesler duyduğunu söylediğinde Eve araya girdi.

"Bana kaç ses olduğunu söyleyebilir misiniz?"

"Ah." Kaşlarını çatı, tatlı bir şaşkınlıkla baktı. "Emin değilim, hiç emin değilim, ama en azından iki, bir tür konuşma olduğu için - bir tür konuşma duyuyormuş gibi hissettim demeliyim

Konuşma. Kelimeleri duyamıyordum ve korkarım dikkatim dağılmıştı. Ama Edward'a seslendiğimde konuşmayı kestiler. Bundan eminim. Seslendim. kimseyi korkutmayın."

"En az iki ses. Kelimeleri çıkaramadınız ama kadın mı erkek mi olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Bu harika bir soru." Ve biraz ürkmüş görünüyordu. "Birinin Edward'a ait olduğunu sanıyordum ama dikkat etmek. Ben genellikle dikkat etmem. Charlie'nin bana öğrettiği, yeterince dikkat etmediğimde hatırlamama yardımcı olan küçük bir numaram var. Görünüşe göre çok sık başka bir şey."

Gözlerini kapattı, sessiz nefesler aldı. "Eve doğru yürüyorum. Sert rüzgârdan sonra ılık bir hava var. Limon yağı kokusu alıyorum, bu yüzden Sıla'nın son bir iki gün içinde temizlik yapmaya geldiğini biliyorum. Hüzünleniyorum çünkü evi büyükannem ve büyükbabamla olduğu gibi hayal edebiliyorum. Mobilyaların bir kısmı alınmış çünkü bazılarımıza bırakılmış. Evde her zaman taze çiçekler olurdu.

giriş masasında. Artık orada olmadıkları için üzgünüm, çok loş olduğu için üzgünüm. Çok çiğ, kasvetli bir gün ve keşke daha fazla ışık olsaydı. Sesler duyuyorum. Sinirli ve üzgünüm ve seslerin koridorun sonundan geldiğini duyuyorum. Çalışma odası.

Sanırım, ama emin değilim. Kızgın ya da heyecanlılar. Fark etmemiştim ama evet, sesler yükseliyordu. Kuzenimin sanırım, evet, ve başka birinin. Bir kadın. Sanırım bir kadın."

Gözlerini tekrar açtı. "Sanırım yanında bir kadın vardı. Bu yardımcı olur mu?"

"Evet. Sonra ne yaptın?"

"Geri döndüm. Kaba olmaktan nefret ediyordum ama emlakçıya orada bulunmamın bir anlamı olmadığını, çünkü satmaya niyetim olmadığını söylemek niyetindeydim. Edward'la tartışacağımızı biliyordum ama yapılması gerekiyordu. Çalışma odasına döndüm ve onu gördüm. Ben . . . atılmışım

kapalı, diyebilirsiniz. Tartışmaya hazırdı, buna hazırdı ve sandalyedeydi, ama sandalye masanın arkasında değil önündeydi ve yüzü kanıyordu - ağzından. Gözü- ah . . ."

Kendi gözlerini tekrar kapattı, ellerini havaya kaldırdı. "Sağ gözü kararmış ve şişmişti. Korkmuş görünüyordu. Ona yardım etmek için koşmaya başladım ve ..."

Bir elini başının arkasına götürdü. "Bana bir şey çarptı ve net olarak hatırladığım bir sonraki şey, uyandığımdı -Çalışma odasının zemininde başım zonkluyordu. Edward gitmişti ve sandalye masanın arkasındaydı. Belki de

Her şeyi hayal ettiğimi sanıyordum ama başım kanıyordu ve yerdeydim."

"O zaman ne yaptın?"

"Onu aradım, çağırdım. Başlangıçta biraz sersemlemiştim ve kafam karışmıştı. Mutfağa geri döndüm ve üst kata çıkıp onu aradım. Onu bulamayınca, bir şeyler olmuş olması gerektiğini anladım. Charlie'yi aradım.

Charlotte. Dr. Mira. Ona bir şey olduğunu ve gelip seni büyükbabamın evine götürebileceğini söyledim. Biraz daha bakındım, sonra sen geldin."

"Neden dokuz-bir-bir'i aramadın? Kuzenin yaralanmıştı ve kayıptı, sen de saldırıya uğramıştın. Ama sen polis yerine karını aradım."

"O zamanlar bunu düşünmemiştim bile. Kendisi Polis, Charlotte'ım. Seninle çalışıyor. Muhtemelen dediğiniz gibi dokuz-bir-bir'i aramalıydım ama sizi istedim. Kuzenime bir şey oldu."

"Ben bir cinayet polisiyim, Profesör Mira. Kuzeninizin öldürüldüğüne inandınız mı?"

"Hayır. Hayır, hiç düşünmemiştim. Hala tam olarak . . Ama en önemli şey polis olmak, değil mi? Ve sen tanıdıklarımın en iyisisin. Edward'a ne olduğunu bulacağını biliyordum."

"Karınzla irtibata geçtiniz," dedi yine biraz zorlayarak, "ve bir polis memurundan bir ... arkadaşınız olduğunu talep ettiniz. ilişki."

"Evet, bu doğru." Sütü ölçtü, çikolatanın içine döktü. Ve bir çeşit fasulyeyi biraz ezdi.

küçük bir mermer dübel ile mermer kase. "Ama sonra, karım ünlü ve saygın bir suçlu profilcisi, siz de ünlü ve saygın bir polis komiserisiniz. Böyle bir yetenek varken daha azına razı olmak aptallık olurdu."

Ezilmiş fasulyeyi, şekeri ekledi ve düzenli bir şekilde karıştırdı.

İyi cevaplar vermişti, diye düşündü. Çok iyi, basit, mantıklı cevaplar. Ama daha bitirmemişti.

"Kuzeniniz Profesör Mira ile kavga mı ettiniz?"

"Ah, evet." Bunu o kadar kolay söyledi ki, en ufak bir kurnazlık belirtisi bile yoktu. "Yıllar boyunca pek çok kez kavga ettik, yani tartıştık. Dünya görüşlerimiz birbirinden uzaklaşmıştı, farklı yörüngelerdeydik diyebiliriz ve çok az ortak noktamız vardı. Çocukluğumuzdaki gibi değildi."

"Spring'de ikinize de eşit olarak bırakılan mülkün paylaşımı konusunda tartıştınız."

"Yaptık." Tereddüt yok, düşmanlık yok. "Büyükbabamıza bunu aile içinde tutacağımıza dair söz vermiştik ve Edward bu sözün bir son kullanma tarihi olduğuna inanıyordu. Ben inanmadım."

"Dün evde tartıştınız mı?"

"Hayır. Konuşma şansımız bile olmadı. Adını söyledim ama sonra biri bana vurdu. Ne ben onunla ne de o benimle konuşabildi. Sanırım tartışırdık eğer ..."

Karıştırmaya devam etse de, neden orada olduğunu unutmuş gibi tenceresine baktı.

"Ölümü üzerine, ihtilaflı mülkteki payına ne olacak?"

"Özür dilerim mi? Oh, evet. Vasiyetini değiştirmediyse - emin olamıyorum - iki çocuğuna eşit paylar halinde gidecek."

Buzluktan bir kâse çıkardı, yanında da bir çeşit çırpma teli olduğundan emin olduğu bir şey vardı. Kasenin içine ...süt, krema - küçük bir kaptan bir şey biraz şeker ekledi. Çırpma telini küçük bir el aletine taktı.

Kasenin içinde harıl harıl uğulduyordu.

"Çocuklarla ilişkiniz nasıl?"

"Onlar iyi gençler. Çok iyi anlaşıyoruz. Onları görmeye gitmeliyiz. Umarım şu anda anneleriyle birlikte dirler ama onları görmeye gideceğiz. Babalarını kaybettiler ve etraflarında bir aileye ihtiyaç duyarlar."

"Mülkü aile içinde tutmaya daha meyilli olacaklar mı Profesör Mira?"

"Evet, kesinlikle."

Krem şanti yaptığını gördü. İnsanlar gerçekten krema yapmak için krema mı çırpıyorlardı? Kim bilebilirdi ki?

Kaseyi bir kenara bıraktı, başka bir aletle kalan çikolatadan talaş yaptı. "Eve, yani Teğmen Dallas, Edward ne kadar kararlı olursa olsun büyükbabamızın evini satamadı. Beni sözümünden döndürmek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. İnanıyorum ki Ama dediğim gibi, üniversite günlerimden beri yakın değildik. Yale'de beraberdik ama o benden bir yıl öndeydi. Eğer yaşasaydı, bir daha asla yakın olamayacaktık ama ona asla zarar vermek istemezdim. O da beni asla satmaya zorlamazdı."

"Bazen insanlar zorbalara karşılık verir."

"Evet, öyle. Çocuklarıma tam da bunu yapmalarını öğütledim. Ben de kırk yılı aşkın bir süredir Edward'a bunu yapıyorum. yıl."

Döndü, dolaptan fincanları aldı. "Bazıları yumuşak huyluluğu zayıflık sanır. Ya siz?"

"Hayır, efendim, bilmiyorum."

"Bir şey önemli olduğunda son derece inatçı olabildiğimi ailem de onaylayacaktır."

Odanın öbür ucundan Gillian, dudaklarının kenarında bir gülümsemenin seğirmesine neden olan küçük bir homurtu sesi çıkardı.

"Derinden sevdiğim bir adama verdiğim söz önemlidir, hatta kutsaldır. Bu sözü tutmak için Edward'ı incitmek zorunda değildim; sadece tutmaya devam etmek zorundaydım. Ben şiddet yanlısı bir adam değilim."

Zengin sıcak çikolatayı kupalara doldurdu. "Ve Edward'ı sevmesem de, dönüştüğü adamı sevmesem de, onu sevdim."

"Profesör Mira, bana dün gece on birden bu sabah üç buçuğa kadar nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Tam burada - ya da tam burada değil, mutfakta yani. İçinde

Evde. Charlie, karım, erken yatmam için ısrar etti. Genelde gece kuşu gibi olurum. Ama o haklıydı.

Çok yorulmuştum. Sanırım saat 10 gibi yattım. Birkaç

saatte bir beni kontrol ettiğini bilmediğimi sanıyor."

Kahvaltı köşesine doğru tatlı tatlı gülümsedi. "Ve kızımız Gillian komaya girmediğimden emin olmak için iki kez gizlice içeri girdi - ki gece yarısı annesine söylediği de tam olarak buydu. Pek iyi uyuyamadım. Dinlendim," dedi. İki kupa sıcak çikolatanın üzerine krem şanti koyarken, köşeye doğru bir bakış daha atarak hızla ekledi. "Ama Edward için endişelendim ve pek uyuyamadım. iyi."

"Tamam, tamam. Tamam. Tamam. Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkür ederiz.

Kayıt kapalı."

Dennis kremanın üzerine çikolata parçaları serpti, sonra kupaları Peabody ile Eve'in önüne koydu.

"Ayağa kalk," dedi Eve'e.

Eve ayağa kalktı,
desteklendi.

"Sarılmaya ihtiyacın var." Kollarını ona doladı ve içindeki her şeyi eritti. "İşte şimdi oldu. O kadar da kötü değildi, değil mi?"

"Korkunçtu."

"Pekala, sorun yok. Her şey bitti."

"Ben çok-"

"Sus. Sen otur ve çikolatayı iç."

"Sarılmak iyi gelir."

Dennis Peabody'ye gülümseyerek baktı. "Sen iyi bir kızsın," dedi ona. "Gilly, Charlie, hadi gelin. Herkese yetecek kadar yaptım."

Mira ona doğru yürüdü, elleriyle yüzünü çerçeveledi. "Seni seviyorum, Dennis."

"Bu iyi bir şey. Yoksa nerede olurdum?" "Sen otur. Ben geri kalanları bir araya getireyim."

Krem şantiyi sürerken Mira Eve'e baktı. "Çok doğru yaptın. Senin için zordu, benim için de dinlemesi zordu. Ama tam olarak doğru olanı yaptın."

"Özür dilerim, ama sadece söyler misiniz - onun yukarıda belirtilen saatlerde burada olduğunu biliyorsunuz."

"Kesinlikle öyle. O haklı. Onu her gün kontrol ettim.

Birkaç saat sonra Gilly onu kontrol etmeye gitti.

Gece yarısı ve tekrar üç civarı. Uyuduğunu düşündük."

"Uyanık olduğumu bilseydin beni yine dürtmeye başlardın."

"Bu konuda da haklı. Bir kadın olduğuna inanıyor musun?"

"İşin içinde en az iki kişi olmalıydı ve bunlardan biri kadındı. Bundan eminim ve Bay Mira da buna biraz ağırlık verdi."

"O hiçbir zaman şüpheli olmadı," diye araya girdi Gillian.

"Hayır. Ne bir sebep ne de bir fırsat var. Sadece her şeyin kayıtlara geçmesini istedim. Medyada çılgınlık yaratacak. Bu kayıtlara geçince, Bay Mira kesin bir şekilde, tartışmasız bir tanık."

"Sadece bir şey söylemek istiyorum." Peabody, gözleri kapalı, kupasından bir yudum daha aldı. "Bu sıcak çikolatanın Kutsal Kase'si. Bay Mira, siz bir dahisiniz ama bir daha Central'daki çamurla nasıl yetineceğimi bilmiyorum."

"Kes şunu, Peabody. İşimize geri dönmeliyiz."

Biraz zaman aldı -Peabody tadını çıkarmak istedi- ama fazladan bile olsa, Gillian onları geri götürüp paltolarını aldığı anda Eve kendini daha hafif hissetti.

"Onu bu şekilde itmenin senin için zor olduğunu görmeme rağmen seni tokatlamak istediğim için özür dileyeceğim."

"Her zaman insanları tokatlamak istiyorum. Ve o senin baban."

"Kocamı seviyorum ve bunun pek çok nedeninden biri de babamın tanıdığım en iyi adam olduğunu söylediğimde benimle aynı fikirde olması. Ona biraz aşıksınız."

"Muhtemelen birazdan daha fazla."

"Ve sen de ona göz kulak olacaksın." "Bu bir söz."

"Pekala o zaman. İkinize de bol şans ve yolunuz sizi nereye götürürse götürsün güvenli yolculuklar."

Arabaya doğru yürürken Eve ellerini ceplerine soktu ve eldivenlerini tekrar buldu. Onları taktı. "Yan parçalara ulaşmak için bize mantıklı bir rota çizin."

"Çoktan bitti ve Allyson Byson'ın üstünü çizebilirsiniz, en azından şimdilik. Geçtiğimiz hafta kocası ve birkaç arkadaşıyla birlikte St. Lucia'daydı. Bu yıllık bir şey. Her kış altı haftasını orada geçiriyor."

"Çok düzenli bir mazeret. Aksi takdirde onu araştıracağız."

"Carlee MacKensie ile başlamalıyız - Downing ile takılmadan hemen önce onunla oynadı. Serbest yazar."

Arabaya bindiklerinde Peabody adresi gösterge paneline taktı. "Sonra Asha Coppola'ya, Lauren Canford'a gideriz ve en son Charity Downing ile bitiririz."

"Kurbanın çocuklarıyla bir konuşma yapmak istiyorum. Günün sonunda." Eve trafikte pazarlık yaparken taktikler üzerinde düşündü. "Basit tutuyoruz, nasıl ve ne zaman tanıştıklarını, ilişkinin ne kadar sürdüğünü, kimin bitirdiğini, bu tür şeyleri öğreniyoruz. Şu anda sadece balık tutuyoruz."

"Onları nasıl düzgün tutuyordu?" Peabody merak etti.

"Elimizde beş tane var ve bu sadece yaklaşık bir yılı kapsıyor. Yani geçmişe dönük çok daha fazlası var. Hepsini nasıl tuttu?

Düz mü?"

"Onun için hepsi aynıydı, benim görüşüm bu. Sadece bir skor. O bir avcıydı. Avı tespit et, takip et, pakete, bir süre onunla oyna. Sonra sıkıldığınızda ya da av artık sizi tatmin etmediğinde onu atın ve taze etin peşine düşün."

İkinci katta bir sokak noktası gördü, hızla oraya gitti ve kaptı.

"Belki daha da yakınlaşabilirdik." "Belki de yaklaşmayabilirdik."

"Bol pantolon, bol pantolon," diye kendi kendine söyleniyordu Peabody, demir basamaklardan sokağa inerken.

"Kıçını yukarı, aşağı ve yana doğru tekmelediğimde çok daha gevşek olacaklar."

"Olumlu düşünmenin gücünü kullanıyorum. Ama kışımı acıdan kurtarmak için, Bella'ya ne alacaksınız? doğum günü?"

"Bilmiyorum." Anında paniğe kapıldı. "Bir yaşındaki bir çocuğa ne alacağımı nasıl bilebilirim? Nasıl olur da Kimse yok mu? Çocuk sana söyleyemez, kimse de hatırlamaz."

"Bir yaşında olmak çok saçma." "Parti birkaç hafta içinde."

"Kapa çeneni, Peabody."

"Tamam, ama çeneni kapatırsan sana onun gerçekten isteyeceğini bildiğim şeyi söyleyemem ve McNab ile ben de iyi bir tane bulamayız."

"Ne?"

Peabody dudaklarını kendini beğenmiş bir şekilde kenetledi.

"Yemin ederim, seni buradan üç blok doğuya atarım ve Beşinci Cadde'nin ortasına düşersin."

"Bir bebek evi. Bunun için küçük ama birkaç gün önce onu birkaç saatliğine kaldırdık ve ben de kendiminkini gönderdim. Sadece bir Babamın bana yaptığı küçük bir tane, ama onun için çıldırdı. Sürekli onunla oynadı, hem de çok iyi oynadı, küçük mobilyaları yeniden düzenledi, mutfakta yemek pişiriyormuş gibi yaptı."

Eve herkesin neden -cidden neden- aşçı taklidi yapmak istediğini merak ediyordu.

"Eğer bebekler canlı değilse, neden bir eve ihtiyaçları var?" "İşte burada rol yapmak devreye giriyor."

"Öyle mi? Gerçekten öyle mi? Yoksa siz uyurken ya da etrafta yokken içinde partiler vermeye, bira içmeye, atıştırmalıklar yemeye, ekran izlemeye mi başlıyorlar?"

"Beni ürkütüyorsun."

"Ürkmüş olmalısın. Orada bebeklerle seks partisi yapmalarına ne engel olabilir ki? Bunu hiç düşündün mü?"

"Şu ana kadar değil."

"Bir de bakmışsınız, oyuncak silahlar ve araçlar var."

"Onlarda zaten var." "Gördün

mü?"

Eve, Carlee MacKensie'nin dairesinin bulunduğu sağlam binaya döndü. Efendisini seçti - Neden kadına hazırlanması için zaman verelim ki? - ve sıska lobiye doğru yürüdü.

"İşemem lazım. Ödümü kopardın, şimdi de işemem lazım. Beni dört kat merdiven çıkmaya zorlama."

"Ciddi misin?"

"Ciddiyim." Peabody bunu halletmek için asansörün düğmesine bastı. "Bir grup sarhoş bebeğin bebek evinin her yerinde seviştiğini düşünmeden edemiyorum. Eşcinsel bebekler, heteroseksüel bebekler, üçlüler. Bu benim yeni kâbusum."

"Muhtemelen bebek straponları yapıyorlar."

"Tanrım, durman için yalvarıyorum." Peabody asansör açıldığında neredeyse atlayacaktı. "Bol pantolon, bol pantolon."

Kıçıma tekme atma, işemek zorunda olduğum için kafamı dağıtmaya çalışıyorum. Ve seks delisi bebekler. Gracie Magill'i straponla görüyorum."

"Kim?"

"Çocukken en sevdiğim oyuncak bebeğim. Bol pantolon, bol pantolon."

"Soyadı olan bir bebeğin mi vardı?" Eve, MacKensie'lerin dairesinin ziline bastı. "Neden bebeklerin soyadına isimler?"

"Kimlikleri için, bira ve strapon almak için."

"Geceleri ev soymak için pencerelere girip çıktıklarında onları çaldıklarını düşündüm."

"Şu anda sadece kabalık ediyorsun." "Bunu bütün gün sürdürebilirim."

Dahili telefon çaldı. "Evet?" Peabody sessiz bir şekilde, "Teşekkürler İsa," dedi.

"NYPD," diye anons etti Eve ve rozetini kaldırdı. "Sizinle konuşmak istiyoruz, Bayan MacKensie."

"Ne hakkında?"

"Edward Mira."

Bir süre sonra kilitler kapandı ve kapı birkaç santim açıldı. Eve soluk kızıl saçları dağınık bir şekilde gördü.

topuz yapılmış ve bir çift şüpheli mavi göz.

"Peki ya o?"

"Onunla olan ilişkinizi burada tartışmak ister misiniz, Bayan MacKensie?"

Eve dudakların büzüldüğünü, gözlerin önce sağa sonra sola kaydığını gördü. "Bizim bir ilişkimiz yok," dedi ama kapıyı açtı.

Bol bir eşofman altı ve kapüşonlu bir tişört ile kalın çoraplar giymişti. Teni o kadar beyazdı ki, kızıl renkli çillerinin altında neredeyse parlıyordu.

"Vardı," dedi Eve ve içeri girdi.

"Edward'ı haftalardır görmedim ya da konuşmadım, Kasım sonundan beri."

"Affedersiniz. Özür dilerim," diye araya girdi Peabody. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Carlee alt dudağını ısırды ama başını salladı. "Ah, tamam. Sanırım. Bu ..." Eliyle işaret etti ama Peabody çoktan harekete geçmişti.

"Teşekkürler!"

"Sanırım oturmak istiyorsun."

"İstersen ayakta durabilirim," dedi Eve ona. "Sanırım oturacağız."

Bir kanep ve birkaç sandalye vardı, bir eğlence ekranına bakıyordu ve pencerenin altındaki bir iş istasyonundan uzağa bakıyordu.

Carlee bir sandalye seçti, dizlerini birleştirip oturdu, parmaklarını kucağında birleştirdi. "Benimle neden Edward hakkında konuşmak istediğini anlamıyorum."

"O öldü, Bayan MacKensie."

Carlee'nin sıkıca bastırılmış dudakları aralandı. "Ne? Nasıl? Ne zaman?"

"Dün gece öldürüldü."

"Öldürüldü mü?"

"Onu Kasım ayından beri görmediğinizi söylüyorsunuz." "Bu doğru. Senatör Mira'dan mı bahsediyorsunuz?" "Evet. Onunla nasıl tanıştınız?"

"Siyasi bir bağış toplama etkinliğiydi. Bir makale araştırdığım için basın kartım vardı ve ..." Peabody geri gelince durakladı.

Peabody tekrar, "Teşekkürler," dedi ve Eve'in yanına oturdu. "Önemli değil. Ben, um, genellikle gözlemlemek yerine

bir sürü soru sordu. Sanırım orada basın kartı olup da soru sormayan tek kişi bendim, o yüzden ben oturmuş not alırken yanıma geldi ve bana bir kadeh şarap getirdi. Eğer ona soracak sorum yoksa, bana soracakları olduğunu söyledi. Biraz telaşlanmıştım ama o çok çekiciydi."

"Cinsel ilişkiye ne zaman başladınız?"

Carlee'nin yüzü pespembe kızardı ve gözleri uzakta. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum. Evliydi, evli olduğunu biliyordum. Karısıyla bir anlaşması olduğunu söyledi ama bu onu doğru yapmaz."

Peabody ona, "Buraya sizi yargılamaya gelmedik, Bayan MacKensie," dedi. "Bilgi toplamamız gerekiyor."

"Bunun yanlış olduğunu biliyordum," diye tekrarladı.

"Gideceğimizi söyledi

Bir şeyler içtik ve nasıl daha büyük bir makale ya da belki birkaç hikâye yazabileceğimi düşündüm ve oradan ayrılıp bir şeyler içmeye gittik. Sonra iki tane. Şoförüne beni eve bırakmasını söyledi.

Kimse benim için bunu yapmamıştı. Ve o çok dikkat etti. Bunu nasıl açıklayacağımı bilmiyorum ama kendimi güzel ve seksi hissetmemi sağladı."

Ellerine baktı. "Ertesi gün benimle iletişime geçip beni yemeğe çıkaracağını söylediğinde gittim. Nereye varacağını biliyordum. Evliydi ve tamam, çok daha yaşlıydı ama nereye varacağını biliyordum. Gittim.

Her neyse. Ve onunla otele gittim. The Palace'a. Orada bir süiti var, çok güzel, filmlerdeki gibi. Akşam yemeği ve bir şişe şampanya bekliyordu. Onunla yattım. Birbirimizi bu şekilde sadece beş hafta kadar gördük, sonra bana bir kartla birlikte çiçekler -beyaz güller- gönderdi. Her güzel şeyin nasıl bitmesi gerektiğini yazıyordu ve çok güzeldi."

"Bu seni kızdırmış olmalı."

"Biraz, ama daha çok inciticiydi. Bana yüz yüze de söyleyebilirdi. Aptal değilim; uzun sürmeyeceğini biliyordum. Ama bana yüz yüze söylemeliydi. Düşündüm de

ama ben aramadım. O da benimle bir daha irtibata geçmedi."

Bir nefes verdi. "Sanki hiç olmamış gibiydi." "Ona aşık mıydın?" Peabody'nin tonu ölçülüydü sempati için.

"Oh, hayır." MacKensie'nin mavi gözleri yusuvarlaktı. "Hayır, ama o birkaç hafta heyecan vericiydi. Belki de, en azından kısmen, yanlış olduğunu bildiğim için. Kendimi biraz ..." Hızlı bir soluk alışla sözünü kesti. "Ben şüpheli miyim? Edward'ı benim öldürdüğümü mü düşünüyorsun?"

"Yaptın mı?" Eve soğukkanlılıkla sordu.

"Aman Tanrım, Tanrım." Her yeri titredi, omuzlarını kamburlaştırdı, ellerini çenesinin altında birleştirdi. "Hayır. Hayır, onu ben öldürmedim. Ben kimseyi öldürmedim. Dün gece mi demiştin?"

Eve, "Doğru," dedi ve onu orada bıraktı.

"Ben-ben-ben buradaydım, çalışıyordum." Titreyen eliyle çalışma masasını işaret etti. "Hiçbir yere gitmedim."

"Birini gördünüz mü ya da biriyle konuştunuz mu?"

"Hayır. Hayır. Bir parça üzerinde çalışıyordum ve ona bağlı kaldım. Çin yemeği yedim ve erkenden yattım. Sanırım saat 10 civarıydı çünkü beynim yorgundu. Bana bir avukat?"

"Bu size kalmış. Spring Sokağı'ndaki mülküne hiç gittiniz mi?"

"Bahar mı? Olduğunu bilmiyordum. Hep otelde buluşurduk. Memur bey-"

"Teğmen."

"Teğmen, ben sakın bir hayat sürüyorum, kendi tercihim ve eğilimimle.

Bu birkaç haftalık bir heyecandı, ve, ve"-yine kızardı-"seks."

"Çiçek ve kartla bitirdiği bir ilişki." "Bir ilişkiyi bitirdiği için birini öldüremezsin."

Eve kaşlarını kaldırdı. "Şaşıracaksın."

MacKensie'yi gerginlik içinde bırakıp lobiye geri döndüler.

"İzlenimler mi?"

"Fark edilmeye ya da dışlanmaya alışık olmadığımı söyleyebilirim."

Peabody cevap verdi. "Biraz OKB. Banyo bir ameliyathane kadar temiz ve daha düzenliydi. Her şey birbirine uyuyor. Yatak odası da aynı şekilde. İçeri bir göz attım. Yatak Mükemmel yapılmış, etrafa savrulmuş kıyafet ya da ayakkabı yok. Terk edileceğini düşünen bir tip, bu yüzden terk edildiğinde şaşırmıyor. Benim için vızıldamadı."

"Mazereti yok."

"Eski bir ABD senatörünü öldürmeyi planlasaydım, bir tanesini sıkı sıkı sarardım."

Eve, "Kesinlikle hiç kimsenin olmaması kötü bir strateji değil," diye karşı çıktı. "Oraya ilk gittiğimizde nasıl öldürüldüğünü sordu. Ona hiç cevap vermedim, bir daha da sormadı. Soru sormadan, takip etmeyi zorlamadan herhangi bir konuda nasıl makale yazarsınız?"

"Gerçekten telaşlanmış ve utanmış görünüyordu."

"Evet. Olabilir. Şu anda o listede kalıyor. Bir sonrakiyle konuşalım."

7

Brighton Grubu hem verimli hem de heybetli olduğunu kanıtladı. Ofisleri, Urban sonrası inşa edilmiş gecekondur bir binada, hareketli bir şarküterinin üzerinde yer alıyordu. Rahat giyimli personel, neşeli olduğu anlaşılan bir gürültü kakofonisi içinde birlikte çalışıyordu. Bazı cam bölmeler üst düzey çalışanları ayırıyordu.

Kişisel fotoğraflar, bitkiler, dosyalar, evraklar masaların üzerinde birbirine karışmıştı. Hava şeker gibi kokuyordu -ki Eve

vardıktan dakikalar sonra doğum günü pastası ikram edilmesiyle anlaşılmıştır.

"Asha şurada." Pastayı taşıyan kişi cam duvarlı ofislerden birini işaret etti. "Öğle yemeğinde Sandy'nin doğum gününü kutladıktan sonra hepimiz işimizin başına dönüyoruz."

"Biz almayalım, ama teşekkürler."

"Fikrinizi değiştirirseniz, sadece kazın. Hemen içeri girebilirsiniz- Asha'nın ofisi her zaman açıktır."

Peabody, Eve'i takip ederken "Pasta," diye mırıldandı. "Neden pasta olmak zorundaydı ki?"

"Sertleş, Peabody."

Eve camın arkasından Asha'yı inceledi. Kadın, karamel tonlarındaki tenine uygun haşhaş kırmızısı bir kazak giymişti. Dizlerine kadar inen topuklu, dar siyah bir pantolonu vardı.

Yüksek çizmeler giyiyor ve saçlarını sivri kemikli, iri gözlü yüzünden geriye doğru kırmızı uçlu siyah bukleler halinde topluyordu.

Bir şişe su aldığı mini buzdolabından döndü ve Eve'e profesyonel bir gülümseme takındı. kapıya doğru adım attı.

"Merhaba. Sizin için ne yapabilirim?"

"NYPD." Eve rozetini kaldırdı. "Teğmen Dallas, Dedektif Peabody. Birkaç dakikanızı rica ediyoruz."

"Elbette. Edward hakkında." Gülümsemesi kayboldu. "İ az önce duydum. Medya flaşı bilgisayarımın üzerine geldi. Lütfen oturun. Kahve ister misiniz? Gerçekten berbat bir kahve ama ..."

Durdu, başını salladı, masasının arkası yerine ziyaretçi sandalyelerinden birine çöktü. "Öldürüldü. Medyanın söylediği buydu. Bir cesede ihtiyacım vardı. dakika."

Elindeki açılmamış su şişesine baktı. "Detaylara bakmadan önce sadece bir dakika. Onları bana verecek misin?"

"Soruşturma devam ediyor. Edward Mira ile bir ilişkiniz vardı."

"Evet. Kısa bir süreliğine, aptalca. Geçen bahar. Evliyim ama bunu zaten biliyor olmalısınız. Kocam ve ben bazı sorunlar yaşadım ve bir ilişkim oldu." Tekrar durakladı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Senatörü işim sayesinde tanıyordum ve Bunun için hiçbir mazeretim yok."

"Kim bitirdi?"

"Aklım başıma geldiğinde yaptım. İki hayatı birden yaşamaya çalışmak? Korkunç bir şey ve o ilk heyecan geçtiğinde -ki geçiyor

-Suçluluk duygusu ve stres çok büyük. Bununla yaşayamazdım." "Bitirdin mi? Senatörün tepkisi ne oldu?"

"O Sinirliden birkaç adım aşağıda ne var? Kızgın mı? O güçlü, hükmeden bir adam -bu da cazibenin bir parçasıydı- ve işlerini zamanında bitirmeye alışkın olduğunu söyleyebilirim. Ama çirkin değildi."

Bir nefes aldı. "Kişisel olarak onu sevdiğimi söylemek istiyorum. Politikasından nefret ederdim. Bu da çekiciliğinin bir başka parçasıydı-

O tutkulu tartışmalar. Gittiğine inanamıyorum, hem de bu şekilde. Öldürüldüğüne. Flaşta asıldığı yazıyordu. Bu mu? doğru mu?"

"Evet."

"Oh Tanrım." Asha gözlerini sıkıca kapattı. "Ben

nasıl yapabildiğini anlayamıyorum. Anlamıyorum."

"İşleri bitirdiğinizde size baskı yapacak, sizi tehdit edecek kadar sinirlendi mi?"

"Oh, hayır." Gözlerini tekrar açtığında, gözyaşlarının ardında parıldıyorlardı. "Teğmen, ikimiz için de o kadar önemli değildi, asıl üzücü olan da bu. Ben kocama saldırıyordum ve Edward da sadece bir fırsat. Öfkeli ve takdir edilmemiş hissettiğim için Jack'i incittim ve neredeyse evliliğimi mahvediyordum."

"Kocanıza ilişkinizi anlattınız."

"Bu yalanla yaşayamazdım. Eğer deneseydim her şeyi nasıl geri getirebilirdik? Çok şanslıyım ki Jack, çiftlerin Kapıdan çıkıp gitmek yerine danışmanlık. Unuttum - ve bu ikinci seferim olduğu için unutmamalıydım - ama evliliğin inişli çıkışlı bir iş olduğunu unuttum. Bunu bir daha unutmayacağım."

"Dün öğleden sonra saat dörtten altıya kadar nerede olduğunuzu söyleyebilir misiniz?"

"Saat altıya kadar burada olduğumu söyleyebilirim." "Bunu doğrulayabilir misiniz?"

"Burada en az altı kişiydik ve son ayrılan ben değildim. Herkese sorabilirsiniz. O zaman mı öldürüldü?"

"Dün gece ya da bu sabah erken saatlerde nerede olduğunuzu da bilmem gerekiyor. Gece yarısından dörde kadar diyelim."

"Bekle." Suyunu yudumladı, gözyaşlarına göz kırptı. "Ah . . . Jack ve birkaç arkadaşıyla akşam yemeği için buluştum, saat yedi civarıydı, sonra bir videoya gittik, sonrasında da bir şeyler içtik. Sanırım Jack ve eve 12:30 gibi geldim. Yorulduğumu biliyordum - Jack sosyal biri ve geç saatlere kadar süren geceler bana zarar veriyor. Yatmaya gittim."

"Planlı bir akşam mıydı?"

"Akşam yemeği öyleydi; gerisi gelişti. Dediğim gibi, Jack sosyal biri. Akşam yemeğinden sonra pijamalarım ile eve dönerim diye düşünmüştüm. Evlilik bir iştir," diye tekrarladı titrek bir gülümsemeyle. "Sanırım bunu herkes söylüyor ama onu ben öldürmedim. Neden öldüreyim ki? O bir hataydı ama bu benim hatamdı."

Peabody mazeretleri doğrulamak için isimleri ve bağlantıları not etti. Asha'yı ziyaretçi koltuğunda otururken bıraktılar.

Peabody, Eve sormadan önce, "Benim izlenimim, kendisinin ve kocasının mazereti olduğu yönünde," dedi.

"Evet, söyledi. Doğrulayacağız ve kocasını da kontrol edeceğiz ama söylediği her şey benim için doğruluk payı taşıyor. Kocayı inceledikten sonra farklı bir şey hissetmezsek, bana kalırsa intikam almak isteseydi, senatörü bundan çok daha önce öldürür ya da öldürmeye teşebbüs ederdi."

Tekrar arabaya bindiler. "Sıradakini alacağız."

"Lauren Canford."

"O. Kocayı yolda çalıştır."

Eve şehir merkezinin çılgınlığında park etmekten yakınırken ve sonunda bir yeraltı otoparkında yer bulabilmek için canını dişine takarken, Peabody rapor verdi.

"Aile hukuku avukatı, her Cuma adli yardım kliniğinde ücretsiz çalışıyor. Onun için ilk evlilik ve suç yok."

"Onları listede tutuyorum." Eve kirli asansöre doğru yürüdü. "Ama şu anda son sıradalar. Canford kaçınıcı katta?"

"On sekiz."

Eve çok kısa bir süre düşündükten sonra lobiyi geçmek için ustasını kullandı.

"Woo!"

"Etrafta dolanmaktan bıktım."

On sekizinci kattan çok daha parlak bir yere çıktılar ve Lauren Canford'un ofislerine doğru ilerlediler.

Eve, burada gündelik kıyafet olmadığını ve küçük, parlak dış ofiste neşeli bir gürültü olmadığını fark etti.

Eve resepsiyona adımını attı ve yirmili yaşlardaki adam, koyu mavi kravatını tam olarak düğümledi.

gerçekten uzun

boyun. "Lauren

Canford."

Başını kaldırıp bakma zahmetine katlanmadı, ekranında çalışmaya devam etti. "Adınız?"

Eve rozetini tezgâhın üzerine koydu. Kısa bir süre baktı.

"İsminize de ihtiyacım olacak."

"Rozetin üzerinde NYPSD yazıyor. Ortağım ve ben Lauren Canford ile konuşmak istiyoruz."

"Bayan Canford bütün gün toplantıdaydı." "Çocuk mu?"

Şimdi sıkılmış bir kızgınlıkla ona bakıyordu. "Bu görüşmelerden biri benimle olacak, tabii Bayan Canford'a bu görüşmeyi yapacağımızı haber vermek istemiyorsan. mesai bitiminde Central'da buluşacak. Görüşme odalarımızdan birinde yapılmasını ayarlayabilirim."

"Buna yetkiniz olduğunu sanmıyorum-"

"Hukuk fakültesi, değil mi? Otoritemi test etmek mi istiyorsun, Junior?" Yakınına eğildi. "Dene bakalım."

Kulaklığına dokunduğunda kızgınlığı küskünlüğe dönüştü, Ona arkasını vermek için döndü. Adam mırıldandı ama kadın polisi yakaladı, tehdit etti, kaltak.

Bu üç kelimeyi çok tatmin edici buldu.

"Şu kapılardan geçip doğruca koridorun sonuna gidin. Bayan Canford size on dakika verebilir." "Her açıdan iyi bir seçim."

"Ve benim adım da Kid ya da Junior değil," diye seslendi arkasından. "Adım Mylo."

"Bunu not edeceğim."

Alanda sıralanan ofis kapılarının çoğu kapalıydı. Takım elbise ceketini çıkarmış, kravatını gevşetmiş, 'link'inin üzerinde terleyen bir adam gördü.

"Bu konuda makul olmak istiyorsun, Barry."

Eve, adamın gözlerindeki ifadeden Barry'nin makul biri olmadığını anlamıştı.

Lauren Canford'un ofisi açıktı. Kapıda duraklayan Eve, siyah takım elbisesi bıçak gibi keskin, kuzguni saçları sert bir ifadenin etrafında aynı derecede keskin bir kama halinde olan kadını gördü. çekici bir yüz.

İnce çizgili, şal desenli kravatlı bir adam masasının yanında duruyordu. "Kimliğiniz lütfen," dedi.

"Kimsin sen?"

"Ben Curtis Flack, bu organizasyonun başıyım. Aynı zamanda avukatım ve burada Bayan Canford'un çıkarlarını temsil edeceğim. Kimliğiniz."

Eve rozetini çıkardı. "Teğmen Dallas." "Dedektif Peabody."

"Peki bu ziyaretin mahiyeti nedir?"

"İkiniz de bu ziyaretin mahiyetini biliyorsunuz, bu yüzden saçmalamayı keselim. Avukat hakkınızı kullandığınıza göre, bir avukata ihtiyacınız olduğunu düşünmek zorundayım. Bunu kayıt altında yapacağız ve size haklarınızı okuyacağım."

Eve dans etti.

"Edward Mira ile bir ilişkin vardı," diye başladı.

"Bayan Canford'un bu konuda hazırlanmış bir açıklaması var." "Öyle mi?" Eve çok ama çok hoş bir şekilde gülümsedi. "Bütün hazırlıklı olun."

"Hazırlıklı olmaya inanırım." Canford ilk kez konuştu. "Medya haberini duyar duymaz Curtis'ten içeri girmesini istedim ve bu açıklamayı yazdım."

Ekranından okumak için biraz eğildi.

"Senatör Mira ve ben yaklaşık on yıldır profesyonel olarak tanışıyoruz. 2060 yazında, beş ila altı hafta arasında bir ilişki yaşadık. Söz konusu ilişki sona erdiğinde, bunu bitirmeye karar verdik. İlişkimizin bu alanını başlatma ve bitirme kararları karşılıklıydı.

Senatör Mira ve ben, aynı siyasi ve dünya görüşlerini paylaştığımız için profesyonel ilişkimizi ve gündelik arkadaşlığımızı sürdürdük. Senatör Mira'nın vefatını öğrenmekten derin üzüntü duydum.

ve yetkililerin sorumlu kişiyi bir an önce tespit etmesini umuyoruz."

Lauren ellerini kavuşturdu. "Başka bir şey var mı?"

"Evet, birkaç şey. Senatör Mira evliydi, sizin de vardır."

"Bu doğru."

"Eşiniz bu ilişki hakkında ne düşünüyor?"

"Kocam ve ben, tıpkı senatör ve eşi gibi, birbirimizi anlıyoruz."

"Kocanız onu aldattığınızı anlıyor mu?"

Avukat sözünü kesmeden önce Lauren elini kaldırdı. "Sorun yok Curtis. Kocam ve ben cinsel ilişkinin bundan başka bir şey olmadığını biliyoruz. Seks. Eğer kocamla konuşma ihtiyacı hissederseniz, onun da avukatı hazır bulunacaktır."

"Not edildi. Yani sen ve senatör bir gün birbirinizden ayrıldınız ve 'Hey, bu eğlenceliydi ama artık bırakalım' dediniz."

"Kaba davranmakta ısrar ederseniz," diye araya girdi Flack, "bu toplantı sona erer."

"Tamam. Sen ve Ed bir gece hararetli bir kart turunu bitirdiniz ve onları katlamaya karar verdiniz."

Canford başını eğdi. "Temel olarak evet. ile İkimizin de yeniden bağlantı kurmak istemesi halinde kapının açık olduğunu anladım."

"Yaptın mı? Yeniden bağlandın mı?"

"Hayır ve artık asla yapmayacağız. Eğer hepsi buysa-"

"Dün öğleden sonra dört ile altı arasında nerede olduğunuzu öğrenmek istiyorum."

"Beşe kadar buradaydım. Asistanım bunu kesinlikle doğrulayabilir, şoförüm de öyle. Kongre Üyesi Lowell ile Taj'da bir şeyler içmek için buluştum. Kongre üyesini rahatsız etmek yerine bunu salondan teyit ederseniz memnun olurum. Şoförüm beni aldı ve eve götürdü. Sanırım saat altı buçukta evdeydim. Gerekirse ev droidi bunu kayıt altına alabilir."

"Dün gece yarısı ile dört arası nasıl?"

"Kocam ve ben Martin ve Selina Wendell'in evinde bir akşam yemeğine katıldık. Saat sekiz buçukta başladı. Sanırım saat bir gibi oradan ayrıldık ve eve döndük. Yine Ev droidi dönüşümüzü doğrulayabilir. Gecenin geri kalanında içerideydik."

"Tamam. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Bayan Canford'a ya da kocasına başka sorularınız olursa lütfen benimle temasa geçin." Flack kartını uzattı.

"Sorun değil. Kaydı kapat."

Peabody asansöre kadar kendini tuttu, sonra aşağı inerken kustu. "O sadece nefret dolu. Onun için tam olarak bu kelime. Nefret dolu. Ve her yerde çanlar çalıyordu. Öldürebilirdi, evet, öldürebilirdi. Sonra da gidip manikür yaptırırdı."

"Haklısınız ve bu yüzden listede en alt sıralarda yer alıyor."

Peabody kelimenin tam anlamıyla yerinde dans etti.

"Haydi!"

"Eğer onun öğleden sonraki mazeretini kırabilseydik ve o evde olsaydı, Bay Mira ölmüş olurdu. O öyle bir tip değil. yarım bırakır."

"Oh ama . . . Lanet olsun!" Peabody sinirli bir şekilde asansörden çıktı. "Ya bunun için orada olmadıysa, kölelerini gönderdiyse. Eminim yordakçıları vardır. Ama sonra ... büyük akşam yemeği

Parti. Ama zamanı değiştirebilirdi. Yapabilir."

"Yapabilirdim. Yapmadı. İşte bu yüzden benim için patlamıyor." Eve direksiyona geçti, başını bir dakikalığına arkaya yasladı. "Zerre kadar umurunda değil. Şimdi, belki de yüzeyi kazıyacağız ve adamın onu terk ettiğini ve kadının da terk edilmek istemediğini öğreneceğiz. Motivasyonu yükseltir ama sonra dağılır. Kimseyle çalışmazdı ve bu en azından iki kişi. Bir ortak kullanmazdı çünkü bir ortak yarım kalmış bir iş demektir."

"Hey, ben bir ortağım."

"Suçlu Peabody." Eve arabayı çalıştırdı, garaja doğru ilerledi. "Birden fazla kişi suç işler, diğer her zaman yarım kalmış bir iş vardır. Ayrıca, ona inanıyorum. Daha fazla gerçek çanı çaldı. Aldatmaya karar verdiler, aldattılar, birbirlerinden sıkıldıklarına karar verdiler ve bitirdiler. Neden birbirlerinden sıkıldılar biliyor musun Peabody? Çünkü birbirlerine çok benziyorlar. Kullanıcılar, güç manyakları ve senin sözün."

"Kalpsiz."

"Evet. Bu tam isabet." "En azından bir tanesini doğru yaptım."

"Mazeretini doğrulayacağız, ama örtbas edilecek. Böyle insanlar neden evlilikle uğraşıır ki? O ve kurban mı?

Bu sadece siyaset için, gösteriş için, süslü akşam yemeği partileri ve mesleki ilerleme için. Yani saçmalık. Coppolo haklıydı. Bu bir iş, iş olması gerekiyor."

"O da aldattı."

"Evet, ama o bunu sahiplendi. Mazeret yok."

"Kocasını onu affetti ya da bunun için çalışıyorlar. Yapabilir misin?"

"Ne yapabilir miyim?"

"Bağışlayın. Yani, böyle bir şey asla olmayacak, ama varsayalım ki, Roarke ve ben bir süreliğine aklımızı kaybetsek

Çılgın bir gece geçirdik ve çok sayıda orgazm içeren ateşli, çılgın bir seks yaptık, sonra aklımız başımıza geldi ve senden af diledik. Sahiplendik, anlıyor musun? Bizi affedebilir misiniz?"

Eve bir an sessizlik içinde arabayı sürdü. "Zor olurdu. İş olurdu, ama evlilik iştir. Ortaklık da öyle. Sanırım yapabilirim. Zaman ve emek ister ama sanırım ikinizi de affedebilirim. Sizi büyük kazanlarda kaydettikten sonra derinizi soymayı kolaylaştırmak için çok yavaş ve dikkatli bir şekilde kemiklerinizden ayırdım, bu sırada acı dolu çığlıklarınızın müziği eşliğinde dans ettim. Sonra da derilerinizden bir çift dövüş droidi için insan kostümleri yaparken sizi izlettim ve sonra da titreyen, derisiz bedenlerinizle birlikte isimsiz mezarlara gömmek üzere moloz haline getirdim. Ondan sonra,"

Eve düşünceli bir şekilde başını sallayarak, "Sanırım seni affedebilirim," dedi.

"Bunu bilmek güzel. Koşulları bilmek güzel. Bunun dışında, dikiş dikmeyi bilmediğiniz için insanlara takım elbise dikebileceğinizi sanmıyorum."

"Öğrenirdim. Bu kadar önemli bir şey için, öğrenirdim. Aptal park, aptal park. Bekle!"

Peabody, Eve onu yumruklarken nefesini tuttu, dikey hale geldi, zıpladı, yakınlaştırdı ve sadece bir noktaya ok attı kaldırırma bırakılmış.

"Poşete koydum."

"Tekrar işlemem gerekebilir."

"Unut gitsin. Bebek srtğyle ilgileneceğiz, sonra da Merkez'e döneceğiz. Tahtamı güncellemek, düşünmek ve biraz kahve içmek istiyorum."

"O arabanın çekileceğini nereden biliyordun?" "Bir hissim var."

Kalabalık SoHo'da alışveriş poşetleriyle dolu bir blok yürüdüler ya da soğuktan kaçıp sıcak kokuların kış havasına karıştığı restoranlara girdiler.

Galerinin vitrininde, neredeyse bir U'nun içine doğru geriye doğru eğilmiş, acı çeken bir keder ya da akılsız bir ifade ile uzun bir kadın heykeli yer alıyordu Ecstasy.

Her iki durumda da Eve bunu biraz rahatsız edici bulmuş ve etraflarındaki koşuşturmayı yansıtan bir şehir manzarası resmini tercih etmiştir.

İçeride, duvarlar ve zemin yumuşak bir krem rengindeydi ve galeriyi süslü bir kutunun ii gibi hissettiriyordu.

Tırtıklı kırmızı bir çizgiyle birbirine bağlanmış bir dizi büyük mavi noktadan oluşan bir resim gördü.

Ve merak ettim: Neden?

Sessiz saygının içinde bir kadının topuklu ayakkabıları keskin bir şekilde tıkırdadı. Eve, Charity Downing'i kimlik fotoğrafindan tanıdı. Genmiş,

şelale gibi sarı saçları, masmavi gözleri, dolgun ve cömert ağzıyla güzelden birkaç basamak yukarıdaydı.

İnce, kısa bir elbisenin içinde neredeyse noktalarla aynı renkte mavi giymişti.

"İyi günler. Ben Charity. Eğer yapabilirsem . . . Tanrım, kim olduğunuzu biliyorum. Sizi tanıyorum." Hızla omzunun üzerinden baktı, hızla ne çıktı, sesini alçalttı. "Bu Edward'la ilgili. Duydum. Lütfen, patronumun, iş arkadaşlarımın bilmesini istemiyorum. Mola verebilirim. Lütfen, sizinle caddenin karşısında buluşabilir miyim? Caddenin karşısındaki kafede. Bunu burada konuşamam."

"Kaçmaya alışmayacaksın, değil mi Charity?"

"Nereye gideceğim ve neden gideyim ki? Sadece istemiyorum

Edward'la bu şekilde olduğumu bilecek kimse yok. Bu

Sokağın tam karşısında. Marilee'nin beni idare etmesini ve ceketimi almasını istiyorum."

"Pekala. Çabuk olun."

"Gerçekten tavşan olacağını düşünmüyorsun değil mi?"
Peabody tekrar dışarı çıktıklarında sordu.

"Hayır. Onu öldürse de öldürmese de polislerin er ya da geç onunla konuşmak isteyeceğini biliyor olmalıydı."

Eve kırmızı ışıktaki geçti - yeterince hızlı ve çevikseniz zor değildi - ve kafeye adım attı.

Çoğu kadar kötü kokmuyordu.

Bu yüzden sanat galerisini görebileceği bir dört köşe kaptı.

Peabody otomatik sunucuyu inceledi. "Belki bir latte daha alabilirim. Bugün iki kez kek kaçırdım. Hayır, çay muhtemelen daha iyi bir bahis, ve yaseminleri var. Yasemin çayı güzeldir. Biraz ister misin?"

"Ne bu hayatta ne de öbür dünyada. O dışarı çıkıyor."

Charity kırmızı ışıktaki geçmedi ama ince topuklu ayakkabılarıyla aceleyle köşeye gidip ışığın yanmasını bekledi. Eve onun içeri girişini izledi, yanakları soğuktan ve aceleden pembeleşmişti, onları fark etti.

"Teşekkür ederim. Gerçekten, teşekkür ederim."

Sözcükleri nefes nefese bir telaşla ağzından döküldü. "Hâlâ olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum. Edward öldü. Öldürüldü. I . . . Eğer sorun olmazsa biraz çay içeceğim. Sakinleşmem gerek. Yaklaşık bir saat önce duydum."

"Ben yasemin alacağım," dedi Peabody. "Evet, çok güzel. Onu da alacağım."

"Kahve," dedi Eve. "Senatör Mira ile bir ilişkiniz varmış."

"Evet. Noel'den birkaç hafta önce başladı. Evli olduğunu biliyorum, karısının umursamadığını söylese de bunun yanlış olduğunu biliyorum. Neden umursamasın ki? Bilmiyorum."

Charity parmaklarını gözlerine bastırdı.

"Nasıl tanıştınız?"

"Galeride. Küçük bir sergim vardı, heyecan vericiydi. Karısı değildi, çok gençti, ama ben

Kim olduğunu bilmiyorum. Çalışmalarımı beğendiğini söyledi. Bir tablo satın aldı. Uçuyordum. Ve yaklaşık bir hafta sonra.

Benimle temasa geçti, bir şeyler içmek için buluşmak istedi. Sanatla ilgili olduğunu düşünmüştüm ama ..."

Peabody, "Sana asıldı," diye önerdi.

"Bundan daha klas bir şeydi ama evet. İlk başta gerçekten şaşırdım. Büyükbabam olacak kadar yaşlı ama ilginç ve ikna edici biri. Onunla ikinci kez bir şeyler içmek için buluştum, sonra beni yemeğe davet etti ve ben de gittim. Ne yaptığımı biliyordum ve yanlış olduğunu da biliyordum. Ama bu lüks otel süitinde şampanya içiyordum. ve ..."

Siparişleri otomatik yuvadan kaymaya başlayınca sözlerini yarıda kesti.

"Ne yaptığımı biliyordum," dedi tekrar. "Onun sadece genç bir kadınla birlikte olmak istediğini biliyordum. Ben aptal değilim. Ayrıca bana yardım edebileceğini de biliyordum. Zengin arkadaşlarını ve ortaklarını galeriye gelmeleri için dürttü ve çalışmalarımın bahsetti. Birkaç parça daha sattım. Birbirimizi kullanıyorduk, olan buydu. Benimle seks yapmasına izin verdim ve karşılığında o da sanat kariyerime yardımcı oldu."

Çayını kaldırdı, içti. "Bunun beni ne hale getirdiğinin kesinlikle farkındayım. Bununla gurur duymuyorum. Ve yine olsa yine yaparım."

"Anlaşmanızda herhangi bir sorun var mı?" Eve sordu.

"Hayır. Genelde haftada bir otele giderdik.

Bazen gece kalmamı isterdi, bazen istemezdi. Şovu o yönetiyordu ve benim hiçbir şikayetimin yoktu."

"Sana sert mi davrandı?" "Ne?

Oh, hayır, hayır."

Charity, neredeyse soğukkanlı bir şekilde Eve'in bakışlarına karşılık verdi. "Bakın, Teğmen, her şeyi devam ettirmek için yardım aldığını biliyordum. Ve onun yaşındaki bir adam için oldukça iyi durumdaydı.

Ama ben o şekilde etkilenmedim. İlk seferinde merak ve koşullar. Ondan sonra, neyse o oldu. Bunu ona söylemedim. Sadece öyleymiş gibi davrandım."

"Erkek arkadaşın yok mu?" Peabody sordu. "Kimse yok mu?"

"Hayır, bilmiyorum, bu yüzden kimseye zarar vermediğimi düşündüm. Bunu çok sık yaptığı çok açıktı, bu yüzden karısının gittiği yere kadar haklı çıkarabilirdim. Onu tanımadığım için bu da önemli değilmiş gibi davranabilirdim. İş yerinde kimsenin bilmesini istemiyorum, hepsi bu. Dedikodu ya da bakış istemiyorum. Umurumda değil.

Onları hak ediyorum, istemiyorum."

"Cinayetten çok dedikoduyla ilgileniyor gibisiniz. Adam öldü."

Downing meydan okurcasına çenesini uzattı. "Ve özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Sadece korkuyorum. İşimi kaybetmekten korkuyorum. Birinin ne yaptığımı, ne yaptığımızı bilmesinden ve onu öldürmesinden korkuyorum."

"Kendinizi tehdit altında hissettiniz mi? İzlendiğinizi hissettiniz mi?"

"Hayır. Ama oteldeki personelin bilmesi gerekirdi. Herhangi birinin neden umursayacağını düşünemiyorum, ama . . . Kahretsin." Tekrar içti. "Mesele o değil, benimle ilgili. Ben gerçekten önemli değildim. Sadece kendimi korkutuyorum."

"Ona zarar vermek isteyecek birini tanıyor musun?"

"Gerçekten bilmiyorum, ama bazen bundan bahsederdi. Onun konumundaki bir adamın nasıl düşman edildiğini. Güçlü bir adam güçlü düşmanlar edinir. Siyasi görüşünden bahsederdi.

gerçekten dinlemeyi bıraktım. Sadece dinliyormuş gibi yaptım." "Rol yapmakta iyisin."

Bu kez yanaklarında hafif bir kızarıklık belirdi. "Sanırım öyleyim. Kariyerime yardımcı olabileceği için yaşlı bir adamla ilişki yaşadım. Seksten zevk alıyormuş gibi davrandım ama aslında aklımdan geçen, umarım bu gece kalmamı istemez de eve giderim. Konuşmasını dinledim ve yüksek sesle karşı çıkmadım. Fahişelik yaptığımı söylemek istiyorsun, yapmadığımı söyleyemem. Ama son altı haftada altı resim sattım ve bunların beşinin doğrudan onun sayesinde olduğunu biliyorum. Bunun için ona minnettarım."

Bir damla gözyaşı akıttı. "Ve öldüğü için üzgünüm."
"Dün saat dört ile altı arasında neredeydin?" "I . . .
Tam olarak bilmiyorum. İzin günümdü. Biriyle
tanıştım.
arkadaşımızla öğle yemeği yedik ve sonrasında tırnaklarımızı
yaptırdık, biraz

Alışveriş. Yani, bakıyorduk. Ve bir yerlerde bir şeyler içtik. Benim eve dönmeye karar verdik, AutoChef'te pizza yedim. Bilmiyorum, belki dokuz ya da dokuz buçuğa kadar takıldık. Ben bir şüpheliyim. Aman Tanrım."

"Arkadaşınızın ismine ve iletişim bilgilerine ihtiyacımız olacak." "Oh Tanrım. Tanrım. Lydia. Lydia Su, S-U. O sadece

Edward'ı bilen biri." Yüzünü kapattı, sonra ellerini indirdi ve onlara iletişim numaralarını verdi. "Onu öldürmezdim. Bana yardım ediyordu. Bana yardım ediyordu.

Biraz sıkılmaya başlamıştım ve tek yapmam gereken bana bittiğini söylemesini beklemektir. Yaygara koparmazsam belki bana biraz daha yardım ederdi. Bana yardım ettiği için onu neden öldüreyim ki?"

"Dün gece yarısı ile dört arası nasıldı?"

"Yataktaydım! Yatağa girdim. Lydia gittikten sonra biraz çizim yaptım ama şarap içmiştik ve konsantre olamadım. I saat on bir gibi yataktaydım, uyuyana kadar ekran izledim. Böyle bir şey olamaz."

"Sakin ol Charity," dedi Peabody ona. "Sormak zorundayız, bize verdiğin bilgileri kontrol etmek zorundayız. Bu rutinin bir parçası. Onu en son ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?"

"Ah, Tanrım, dünden önceki gün. Haftadan haftaya görüşüyordu. Benimle temasa geçti, beni yemeğe davet etti. İşler böyle yürüdü. Bu akşam yemeğe çıkacaktık. Sonra bültende duydum. Kural olarak onu haftada sadece bir kez görüyordum.

Onu geçen hafta gördüm. Geçen perşembe gecesi. Şimdi ne yapmalıyım? Ne yapmalıyım?"

"İşinizin başına dönün," dedi Eve.

-

H işte düşündüğüm şey. Ne düşündüğümü bilmek istiyorsun, değil mi?"

"Peabody, her konuda ne düşündüğünü duymak için yaşıyorum."

Gözleri kısılan Peabody arabaya geri döndü. "Şimdi de şirretlik yapıyorsun."

"Mızımız dolandırıcılarla konuşmaktan bıktım. Katil piçleri ızgara yapmayı tercih ederim."

"Elbette, ama yapman gerekeni yapmalısın. Her neyse, o mızımızdı ama onu öldürmek altın yumurtlayan tavuk meselesi. Kazı öldürürseniz o parlak yumurtaları alamazsınız."

"Neden parlak yumurta istesin ki? Neden herkes parlak yumurta ister ki?"

"Bu bir metafor gibi."

"Bu aptalca bir şey çünkü parlak yumurtalar muhtemelen kirlenmiştir, sonra da ölürsünüz. Ama yine de yumurtalar hakkında sadece onun sözüne sahibiz."

"Evet, ama kontrol etmesi kolay."

"Ki öyle yapacağız. Tıpkı kontrol edeceğimiz gibi Bugünden itibaren listedeki her şeyi ve herkesi. Peki buna ne dersin? Yaşlı, azgın kaz hayatına devam etmeye hazırlanıyor, yani yakında başka yumurta yok. O vermeye hazır değil

Bu yüzden ısrarcı oluyor. Bana yumurta vermeye devam etmezsen, gidip herkese o yaşlı şeyi genç organlarıma soktuğunu söyleyeceğim. Kavga, şantaj, cinayet."

"Sen öyle söyleyince."

"Bunu düşünmem gerek. İyi bir kahveye ve düşünme süresine ihtiyacım var çünkü bunu yapmadığından emin olduğum tek kişi sümüklü avukatı olan sürtük. Bu beni çok kızdırıyor."

"O yapsaydı iyi olurdu."

"Kazlar da altın yumurtlasa ne güzel olurdu. Ama bunların hepsi kaz pisliği."

8

Eve, Cinayet Masası'nı polisler, gürültü ve birinin sebzeli haşlama-ekstra soğan kokusuyla dolu buldu. Reineke ve Jenkinson, Jenkinson'ın masasında bir araya toplanmış, Carmichael kendi 'link'i üzerinde çalışıyor, Santiago bilgisayar ekranına kaşlarını çatarken Baxter dinlenme odasından elinde büyük bir fincan kahveyle çıkıyordu.

Trueheart -onu üniformasız görmeye alışmak zorundaydı- bıkıp usanmadan çalışıyordu.

"Sokaklarda hiç suç işlenmiyor mu?" diye merak etti.

"Hey, LT." Reineke ona doğru eğildi. "Bir tane var A ile görüşün. Bir süre bekletin. Pislik herif yükleme iskelesinde patronunu doğramış. Tutuklayan memura adamın bıçağının üzerine düştüğünü söylemiş. Üç kez."

"Çok rahatladım. Hepimiz yeni bir iş ararız diye endişeleniyordum. Peabody, nefret dolu kaltağın kocasını çalıştır. mazeretler."

Santiago masasındaki 'link'e cevap verdi, parmağını kaldırdı. "Evet, evet. Tamamdır. Yoldayız. Birini yakaladık," diye Carmichael'a seslendi. "Adam Altıncı Cadde'de on dördüncü kattaki pencereden uçu ve park halindeki bir minibüse çarptı. Ve biz kazançlı bir şekilde çalışmaya devam ediyoruz."

Eve, "Maaşını hak et," dedi ve ofisine doğru yola koyuldu. Baxter onu kapının hemen dışında yakaladı.

"Elimizde sıcak bir şey yok," diye söze başladı, "bu yüzden faili meçhul bir dava açtım ve Trueheart'a ipucunu verdim."

Ortağının rozeti yeni ve ışıltılıyken Peabody'ye de aynısını yaptığı için Eve başıyla onayladı. "İyi ona daha fazla deneyim kazandırmak ve belki de bir davayı kapatmak için."

"Çok çalışıyor. Şimdi onu dedektif kıyafetleri konusunda eğitmeliyim."

Eve koyu gri ceket ve sakın mavi kravatıyla Trueheart'a baktı. "İyi görünüyor."

Temiz ve ciddi biri, diye düşündü. Sanki kiliseye gidiyormuş gibi.

Hmmm.

Baxter sadece başını salladı. "Üzerinde çalışacağım. Soğuk olanla ilgili bir yere varırsak sana haber veririm."

Eve içeri girdi, kahvesini içti, sonra tahtasını ve defterini güncelledi, notlarını yazdı. Gayri resmi olarak Mira'yı kopyaladı.

Verileri girdikten sonra, sorguladığı her kadın için olasılıkları araştırdı. Şüphelendiği gibi, bilgisayar mazereti olmayanları seviyordu.

"Bu kolay yol," diye mırıldandı ve bir fincan kahve daha alarak botlarını masasına koydu, oturdu ve çalışmaya başladı.

Allyson Byson tropik bölgelerde. Edward Mira'ya bakması için birini tutmuş olabilir ama bu doğru gelmedi. Cinayet vahşi ve kişiseldi.

Byson'ın seyahatini doğrulamak için ek bir not aldı, cinayeti işlemek için geri dönme olasılığı vardı.

Ama orada, o ve bilgisayar hemfikirdi. Çok düşük bir olasılık.

Carlee MacKensie. Gergin, uysal ve zararsızdı. Zayıf taraf. Mazereti yoktu, bu yüzden comp onu sevdi. Ve burada, Eve tamamen aynı fikirde değildi.

"Orada bir şeyler ters gidiyor, Carlee. Tam olarak doğru olmayan bir şey. Çok geniş gözlüsün. Senden hikayenin tamamını aldığımızı sanmıyorum. O doğruluk zilini çaldığını sanmıyorum."

Lauren Canford'a gelelim. Tam bir kaltak, başka yolu yok. Ve Eve kadının şiddet patlaması yaşadığını görebiliyordu. Onun özenle ve kurnazca bir cinayet planladığını görebiliyordu.

Ama . . . Eve tutku hissetmedi. İşkence etmek ve öldürmek için gereken kurbana bağlılık ya da öfke gibi bir şey hissetmedi.

Daha çok gıybet eden bir tipti - anlamlı bir ifade vardı. Düşmanın arkasından iş çeviren ve dedikodu tohumları eken bir tip.

Asha Coppola. Dürüst bir şekilde geldi. zina. Ama büyük ölçüde dürüst. Batırmış, sahiplenmiş, düzeltmeye çalışıyor. Eve için her şey yolunda gitti.

Sonra Charity Downing. Orada bir şey var, diye düşündü Eve yine. Göründüğü gibi olmayan bir şey. Bir şey . . .

"Cagey," dedi Eve yüksek sesle, yüzündeki ifadeyi inceleyerek

bardağının kenarındaki tahta. "Senden anladığım bu, Charity. Çok kurnazsın. Senin mazeretin de geçerli olacak ve geçerli olduğunda, izinli arkadaşına bir göz atma eğilimindeyim.

"Lydia Su. Arkadaşlar arkadaşlar için yalan söyler. Bir göz atacağız çünkü orada bir yerde bir yalan vardı. Biraz gerçek, ama bir yalan içine gömüldü."

Kupasını bir kenara koydu, tercihiine göre tahtayı yeniden düzenledi.

Charity Downing

Carlee MacKensie

Asha Coppola (belki de kocası affetmeye çalışmıyordu)

Lauren Canford

Allyson Byson ile bir röportaj yapacaktı ama bu ismin Canford'un listesinin en altında yer alacağından şüpheleniyordu.

Sanatçı, serbest yazar, kar amacı gütmeyen pazarlama yöneticisi, lobici, toplum tipi.

"Bir tipin yoktu, değil mi Edward? Daha çok görünüş ve uygunluk. Ve yaş. Bu grubun yaş ortalaması, matematik. Bilmiyorum. Otuzların başı. Ve bu sadece bu grup. Daha fazla olmalı. Ya-"

"Üzgünüm, Dallas." Peabody parmaklarını kapı pervazına vurdu. "Edward Mira -küçük olan- ve Gwendolyn Mira Sykes buradalar. Sizinle, yani bizimle konuşmak istiyorlar."

"Bizi yolculuktan kurtarır. Onları bir görüşme odasına yerleştirin. Bunu kesinlikle resmi tutacağız."

"Sanırım B açık. Ben onları indiririm."

Eve başını salladı, tekrar tahtasına baktı. Ama odak noktası değişmişti, bu yüzden masasından kalktı. Kurbanın çocuklarının ve muhtemelen üst düzey menfaat sahiplerinin ne diyeceğini görecekti.

Dışarı çıktığında Baxter'ın sandalyesini Trueheart'ın masasının yanına çektiğini gördü. Faili meçhul davayla ilgili yeni açıları mı yoksa bir takım elbisenin kesimini, kumaşın ağırlığını mı tartıştıklarını bilmiyordu.

O noktada bilmek istemedim.

Görüşme alanına doğru yöneldi ve Peabody'nin B'den çıktığını gördü.

"Ona maden suyu, adama da kola alacağım."

Eve ceplerini karıştırarak bunu karşılayacak kadar para buldu. "Bana bir tüp Pepsi ve ne istersen getir. Resmi, ama hoş."

"Biraz harap olmuş durumdalar Dallas. Zorluyorlar ama bunu görebiliyorsunuz. Sağlam bir ekipler - gerçekten sıkılar."

"Tamam."

İçeri girdi ve kimlik fotoğraflarını daha önce görmüş olmasına rağmen, Edward Junior'ın Dennis Mira'nın rüya gibi yeşil gözlerine sahip olduğunu fark etti.

Roarke'ın ciddi çalışma modundayken alışkanlıkla yaptığı gibi, siyah saçlarını kuyruk şeklinde arkaya doğru toplayacak kadar uzun tutmuştu.

Güçlü ve yakışıklı bir yüzü vardı.

Babasına benziyordu ve yaralı iş botları, kot pantolon ve kırmızı-siyah ekose bir gömlek giyiyordu.

Kız kardeşi bakışlarını annesinden almıştı- Kızarmış gözlerine rağmen heykelsi ve çarpıcıydı. Koyu renk bir takım elbise, koyu renk tayt ve gökdelen topuklu gösterişli kırmızı bilek botları giymişti.

Hırpalanmış röportaj masasında el ele tutuşarak oturdular.

Erkek kardeş kız kardeşinin elini sıktı ve Eve kapıyı kapatırken ayağa kalktı.

"Bay Mira, Bayan Sykes, ben Teğmen Dallas. Kaybınız için üzgünüm."

"Ned. Ned ve Gwen." Sesi sert ve gergindi. "Bizimle konuştuğunuz ve bu kadar çabuk zaman ayırdığınız için teşekkürler. Dennis bize babamızın katilini bulmak için çok çalıştığınızı söyledi. Yolunuza çıkmak istemeyiz."

"Yolda değilsin. Gün bitmeden sana gelmeyi planlıyordum."

"Annemizle birlikteydik." Gwen boğazını temizledi. "Güvenlik görevlileri Ned'le temasa geçti ve o da beni almaya geldi. Öncelikle Ned'le konuşma şekli için özür dilemek istiyoruz. sen."

"Bu senin suçun değil ve hiçbir şey değil."

Ned acımasız bir gülümsemeyle, "Bu da bir şeydir," diye düzeltti. "Biz de bu işin içindeydik. Ama nasıl davrandığına rağmen, paramparça oldu. Sizin ününüzü ve Charlotte'la olan çalışmalarınızı biliyoruz Teğmen. Yani."

Bir eliyle kız kardeşinin kolunu ovuşturdu. "Anne babamızın çoğu kişinin geleneksel evlilik olarak gördüğü bir evlilik yapmadığını artık biliyorsun."

"Ellerinde ne vardı?"

Soru cevaplanamadan Peabody içeceklerle içeri girdi. "Umarım tüpler iyidir."

"Sorun değil, teşekkürler." Ned tekrar Eve'e baktı. "Birbirlerine değer veriyorlardı ama evlilikleri daha çok bir ortaklıktı.

Siyasi, sosyal."

"Hassas olmana gerek yok Ned. İkisinin de evlilik dışı ilişkileri vardı," diye devam etti Gwen. "Bizi ürettiler -erkek ve kadın olmak üzere iki çocuk- sonra da başka ilgi alanlarının peşinden gitmekte özgürdüler. Büyürken bunun tartışılmaması gerektiğini biliyorduk. Evlilik dışı ilişkileri görüntü kabul edildi, her şey dengede kaldı."

Ned, "Bunu berbat ettin," diyerek onu biraz güldürdü.

"Önce sen batırdın." Sonra gözleri doldu. "Tanrım, Ned."

"Her şey yolunda. Her şey yolunda." Sandalyesini onunkine yaklaştırdı ve kolunu ona doladı. "Önce her şeyi berbat ettim. Yale'e gitmek istemedim. Hukuk okumak, politikaya girmek istemedim. Bu yüzden bunun olamayacağından emin oldum. Notlarımı düşürdüm, elimden geldiğince okulu ekim. Ben de on sekizime bastığım anda kalkmıştım, ama-"

"Beni bırakmazdı. Ben iki yaş küçüğüm, o yüzden zorlandım. Yale'e gitmedim, onun yerine Harvard'ı seçtim. Hukuk okudum. İstedim de. Ama diplomamı çocuk hakları avukatı olmak için kullandım."

"Biz hayal kırıklığıydık," diye bitirdi Ned. "Bizler Özellikle de babamızla sürekli anlaşmazlık içindeydik. Onaylananlar listesinde olmayan iki arkadaşımın ortaklık kurdu ve kendi işimizi kurduk. İnşa ediyoruz, tamir ediyoruz, geri dönüştürüyoruz, mobilyaları yeniden hayal edin. Ellerimle çalışıyorum ve o beni asla affetmedi. Yirmi iki yıldır bu işi yapıyoruz ama o yine de bunu benim isyanım olarak adlandırdı."

"Siz Üç Adam Mobilya değil misiniz?"

Peabody'ye sırtıttı. "Evet, biziz."

"Eşyalarınıza bayılıyorum. Babam ve kardeşim mobilya yapar, bu yüzden kaliteyi bilirim. İşinize bayılıyorum. Kusura bakma," dedi Dallas'a, "ama bilmelisin ki onun işi gerçekten olağanüstü bir üne sahip."

"Bunu takdir ediyorum. Gwen'in kendi alanında sağlam bir itibarı var ama ..."

"Plana uymadık," dedi Gwen. "Belirlenen imajı koruyamadık. Bir tür evlenmedik seçecekleri insanlardı. İkimizin de mutlu olması, sevdiğimiz harika insanlarla evlenmiş olmamız, ikimizin de harika çocuklarının olması önemli değildi. Plan bu değildi."

Ned, "Ailem asla aramızın açık olduğunu söylemez," dedi, "çünkü bu da uygun olmazdı. Ama neredeyse hiç konuşmuyoruz, birbirimizi sadece tatillerde, mecbur kaldığımızda görüyoruz."

"Peki birbirinizi ne zaman gördünüz ya da konuştunuz?" Eve sordu.

"On kişiden dokuzu tartışmayla sonuçlandı. Charlie bu konuda sana karşı acımasızca dürüst olmamı söyledi, işte buradayız. Acımasızca. Babamı sevmezdim."

"Oh, Ned."

"Ne anlamı var, Gwen? Onu sevmezdim, saygı da duymazdım. Ama o benim babamdı. Annem tam bir baş belası."

"Tanrım, öyle." Gwen içini çekti ve başını kardeşinin omzuna yasladı. "Ama o bizim annemiz ve yas tutuyor. Babamız öldürüldü ve ilişkimiz ne kadar gergin olursa olsun, o öldürülmeyi, incitilmeyi hak etmedi."

Yaralanma şeklini. Size bilmeniz gereken her şeyi anlatacağız, bunu kimin yaptığını bulmanıza yardımcı olmak için her türlü sorunuzu yanıtlayacağız."

"Ve medyaya aile birliğini yansıtan bir açıklama yapacağız. Onun için ve annemiz için bu imajı koruyacağız."

"Şunu aradan çıkaralım," diye söze başladı Eve. "Dün neredeydin, dörtten altıya kadar, sonra gece yarısından dörde kadar."

"Dörtten altıya kadar dükkânda, çalışıyorum. Beş buçuğa kadar," diye düzeltti Ned. "Sonra Grant -ortaklarımdan biri- Kapattıktan sonra bir süre takıldık ve iş konuştuk. Muhtemelen altı gibi ya da biraz sonra evdeydim. Akşam yemeği yedik."

Yedi civarı. Karım, çocuklar ve ben. Gece yarısına kadar mı? Sayım için dışarıdaydım."

"Neredeyse beşe kadar mahkemedeydim," dedi Gwen.

"Velayet davası, iğrenç. Trewald Fester'a karşı, Yargıç Harris başkanlık ediyor. Ben de ama saat altıda evdeydim. Kaos başladı."

On üç yaşında bir kızım var.

on bir yaşındaki erkek kardeşiyle onuncu raunda giren ergenlik çağındaki bu kızın işi onu sinirlendirmektir. Gece yarısına doğru kocam ve ben yatakta ikinci kadeh şarabımızı içiyorduk ve depremzedeler gibi titriyorduk ve tatlı, sevgi dolu, mutlu küçük kızımızın nerede olduğunu merak ediyorduk gitti."

"Bunu atlatacaksın," dedi ağabeyi ona.

"Gece yarısı şarap olduğu sürece."

"Bay Mira -Dennis Mira- babanızın Spring Street'teki mülkünün ikinize miras kalacağını söyledi. Aldığım bilgiye göre değeri sekiz haneli."

"Elbette öyle." Ned başını salladı. "Eğer bize geliyorsa, bu en azından bir şeyi basitleştirir. Aile içinde kalır. Paraya ihtiyacımız yok, Teğmen. Gwen de ben de orada sağlamız ve o yer Dennis için çok şey ifade ediyor."

"Bunu bir kenara bırakalım. Babanın birlikte olduğu kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Bunu yapmamaya özen gösterdik," diye söze başladı Gwen. "Birkaç yıl önce mahkemede Leanore Bastwick ile karşı karşıyaydım ve bir ara sırasında beni kadınlar tuvaletine kadar takip edip babamla yattığını söylemeyi ihmal etmedi. Bunu beni oyundan düşürmek için yaptı."

"Evet, bunu görebiliyorum."

"Birkaç hafta önce başına gelenleri duyduğumda şok oldum. Ama - acımasız bir dürüstlikle söylüyorum - bunun için uykularım kaçmadı."

"Aşağı, kızım." Ned onun elini sıktı. "Bir tanesi üzerime geldi."

"Ne!" Gwen ona şaşkınlıkla baktı. "Bana hiç söylemedin!"

"Yirmi yıl önceydi, sakın ol. Adını bile hatırlamıyorum ama o zamanlar sahip olduğumuz küçük dükkâna geldi ve beni köşeye sıkıştırdı. Babama her yönden benzeyip benzemediğimi merak ettiğini söyledi. Kasıklarımı avuçladı. Kız kardeşime söylemek istediğim bir şey değildi. Zoe gördü, karım. O zamanlar karım değildi, henüz çıkmıyorduk bile. O bir tasarımcı, iç mimar. Onunla bazı projeler üzerinde çalışıyorduk. Ama her şeyi gördü ve ben bir kız gibi çığlık atmamaya çalışırken yanıma geldi, apış aramı tekmeledi ve bir daha gelirse ona söylememi istedi, polisleri arayacaktı."

"Zoe'yi seviyorum," dedi Gwen duygu dolu bir sesle.

"Ben de öyle. Ondan sonra ona çıkma teklif edecek cesareti bulmam bir aydan fazla sürdü. Ama her şey yoluna girdi. Üzgünüm, bu sana yardımcı olmaz."

"Şaşıracaksınız. Bana hayatınızın büyük bölümünde anne ve babanızın bu tür bir anlaşması olduğunu söylediniz, ancak her biriniz o sırada ilgili kadının kendini belli ettiği yalnızca bir olayı net bir şekilde hatırlıyorsunuz. Bu da bana onların kural olarak sağduyulu olduklarını ve bela aramadıklarını gösteriyor. İlişki sona erdi. Yani, bildiğiniz kadarıyla, ilişkiye girdiği kadınlardan hiçbirisi ona sorun çıkarmadı, onu tehdit etmedi?"

"Onları ezip geçerdi. Fiziksel olarak demiyorum," dedi Ned çabucak. "Ama başka her şekilde. Sorun çıkarmayı ima bile etseler, onları nasıl mahvedebileceğini ve mahvedeceğini bildirirdi. Hayatlarını, işlerini ya da kariyerlerini, ailelerini. O benim babamdı ve onu öldürenin bulunup hapse atılmasını istiyorum. Ama kinciydi, acımasızdı ve kendisine yapıldığını düşündüğü hiçbir şeyi unutmazdı. İhanet."

"Bu yeterli mi? Bu şimdilik yeterli olabilir mi? Onun hakkında bu şekilde konuşmak çok kötü hissettiriyor." Gwen'in gözlerinden yine yaşlar süzüldü. "Yardım etmek istiyoruz ama bu yeterli olabilir mi?"

"Elbette. Ve sen de yardım ettin."

"O zaman eve gitmek istiyorum. Ailemi istiyorum." "Seni eve götüreceğim." Ned ayağa kalktı. "Gerek yok."

"Zoe çocukları getirirse, bir süre senin evinde birlikte kalmaya ne dersin?"

Gwen gözlerini kapattı. "Bu harika olurdu. Bu doğru hissettirirdi. Teyzem - annemizin kız kardeşi," dedi Gwen Eve'e, "geldi. Annemizin asıl istediği bu. Geri kalanımız bir arada kalacağız."

Eve, ayrıldıklarında bunu yapacaklarını düşündü. Bir arada kalacaklardı.

"Bu şekilde büyümek zor olmalı. Bir çizgiyi takip etmeniz emrediliyor, ebeveynleriniz arasında gerçek sevgi ve sadakati asla göremiyorsunuz."

"Bundan kurtuldular," dedi Eve. "Kendileri yaptılar." O da aynısını yapmıştı.

Ofisine geri döndü ve notlarını ekledi. Tereddüt etti, sonra Mira'yı kopyaladı. Ned ve Gwen'in söylediklerini okumak zor olabilirdi ama Mira'nın zaten hepsini bildiğini hayal etti.

O da evini istiyordu, fark etti. Evde çalışırken odak noktasını yeniden bulacaktı.

İhtiyacı olan şeyleri topladı, paltosunu aldı ve sonra 'link'ine cevap verme hatasını yaptı.

Medya irtibat görevlisi, Mira davasıyla ilgili bir açıklama yapması gerektiğini bildirdi.

İstifa ederek -bunun olacağını biliyordu- yedek kulübesine ve Peabody'nin masasına gitti.

"Basın açıklaması yapmam gerekiyor ve oradan eve döneceğim. Eşler hakkında rapor istiyorum ve doğrulanmış mazeretler. Bu gece her şey elimde olduğu sürece gerisini burada ya da evde halledebilirsiniz."

"McNab gidene kadar burada kalacağım."

"Mira'yı kopyala, ama resmi kanallardan değil. Anlaşıldı mı?" "Anlaşıldı."

İşin bu kısmından nefret ediyor olabilirdi ama bunu başaracaktı. İrtibat görevlisinin açıklama ve sorular için on dakikalık katı bir süre belirlemesine minnettardı.

Sorular eve dönerken kafasında yankılanan bir patlamaya yol açtı.

Senatör Mira'nın çıplak bulunduğu doğru mu? Kaçırılması neden rapor edilmedi?

Dr. Charlotte Mira bu soruşturmayla bağlantılı mı?

Profesör Dennis Mira şüpheli mi?

Senatör Mira ölmeden önce ne kadar işkence gördü?

Tanrım, diye düşündü, Tanrım, hangi halkın bunu bilmeye hakkı vardı? Çekip gitmeden önce soruyu tam olarak böyle yanıtlamıştı.

Eve, dedi kendi kendine. Belki tekrar işe koyulmadan önce bir egzersiz yapar ya da yüzerdi. Sadece günün çirkinliğini unutturacak bir şey.

Bir antrenman ve yüzme, diye karar verdi arabayla geçerken.

Kapılar. Her biri otuz dakika. Bir saat sonra yeniden başlayabilirdi.

Evi görmek bile kendini daha merkezde hissetmesini sağlamıştı. Gwen ve Ned'le yaptığı konuşmanın onu neden bu kadar tedirgin ettiğini bilmiyordu.

Dövülmemiş ya da şiddet görmemişlerdi. Ayrıcalıklı büyümüşlerdi. Hiçbiri kendi deneyimine benzemiyordu. Ama onları dinlerken kendi eski korkusunun yükseldiğini hissetti,

Korkunun, çaresizliğin yağlı anıları.

Gitmesi gerekiyordu.

Park ederken kendini hazırladı. Başlayabilirdi Summerset'le değiş tokuş yaparak onu yok etmek. Bu yankıları geri itecektir.

Ama Summerset fuayede değildi ve bu onun dengesini daha da bozdu. Orada olması gerekiyordu, gizleniyor, alay ediyor, saçma sapan bir yorum yapıyor olmalıydı.

Merdivenlerden çıkarken kendi kendine "Erken," diye homurdandı. "Kahretsin ki eve erken geldim. Seni tabutundan sürünerek çıkarken yakalayabilmek için bunu özellikle yaptım. Bu oldukça iyi bir fırsat olabilirdi. Şimdi boşa gitti."

Yatak odasına doğru gitmeye başladı, fikrini değiştirdi ve ofisine yöneldi. Her şeyi oraya bırakacak, panosunu güncellemek için zaman ayıracaktı. Sonra birkaç mil koşarken, birkaç tur yüzerken beyninin arkasında bir şeylerin kaynamasına izin verebilirdi.

Uğultuyu duyduğunda hâlâ ofisinden birkaç adım uzaktaydı. Kadın uğultusu.

Bu da ne? Nadiren de olsa gördüğü ev droidlerinden biri mi? Mutlu melodiler mi mırıldanıyorlardı?

Kapı aralığına adım attı.

Bir droid değil, tableti olan çekici tipte bir kızıl saçlı, O lanet olası mutlu melodiyi mırıldanarak kişisel alanında dolaşıyor.

Peki tahtası neredeydi?

Etrafta dolaşan ve sıska kışını masasının üzerine oturtan kasık yüksekliğinde ince topuklu çizmeler giyen kadın da kimdi?

Eve ceketini ters çevirdi ve elini silahının kabzasına koydu.

"Sen de kimsin be?"

Kızıl saçlı kız hızlı bir çılgılık attı ve sıska kışını masanın köşesine doğru zıplattı. Bir elini diri göğüslerinin arasına soktu ve Eve'e baktı.

"Aman Tanrım! Beni korkuttun."

"Evet?" Elini silahına götüren Eve odaya adım attı.

"Gerçekten korkmak ister misin? On saniye içinde adını ve buraya nasıl girdiğini öğrenemezsem korkacaksın."

"Ben Charmaine. Siz de Teğmen Dallas olmalısınız. Sizinle tanışmak çok güzel. Ben de tam ölçümler."

"Ne ölçümleri?"

"Bunun için . . . Çok telaşlandım. Beni gerçekten korkuttun. Gerçekten söylememem gerekiyor. Roarke sadece-"

Ve ofisinden içeri girdi. "Böldüğüm için özür dilerim. Eğer Eve."

Onun duruşunu, elinin pozisyonunu, gözlerindeki bakışı not etti. Ve iç çekti. "Eve erken gelmişsin."

"Evet, buna ne dersin? Kim bu, ofisimde ne işi var?"

"Charmaine Delacroix, Teğmen Dallas. Charmaine bir dizi projede birlikte çalıştığım bir iç mimar. Dojo da dahil."

"Son derece minimalist," dedi Charmaine, "yine de katı ya da Spartalı olmaktan uzak."

Roarke kurnazca Eve ile onun arasına girdi. "İhtiyacınız olan her şey yanınızda mı?"

"Kesinlikle. Başlamak için sabırsızlanıyorum. Önümüzdeki haftaya kadar sizin için bazı seçeneklerim olacak. Sizinle tanışmak harika," dedi Eve'e. "Çıkış yolunu biliyorum."

Eve ona ayaklarını yere vurması için beş saniye verdikten sonra Roarke'a döndü. "Birinin ofisimde sinsice dolaşmasına izin veriyorsun."

"Bir tasarımcım geldi, bir fikir edindi, ölçü aldı ve tüm bu süre boyunca onunla birlikte burada olabilirdim - ki kendisi son derece güvenilirdir - ancak almam gereken bir karar vardı."

"Neden bir tasarımcı benim ofisim hakkında fikir sahibi olmak zorunda?"

Burası benim ofisim, değil mi? Ve lanet olası cinayet tahtam nerede?"

"Bu işle ilgisi olmayan birinin görmesini istemeyeceğin için kaldırdım. Ve eğer beklenmedik bir şekilde eve gelmeseydin.

yerine geri dönmüş olacaktı."

Öfke kafatasının tepesini tavana doğru uçurmak istiyordu. "Aradaki farkı bilmesem sorun olur mu yani? Ofisine girsem, eşyalarını alıp başka bir yere koysam, birine içeri gelmesini söylesem, sen bilmediğin sürece sorun olmaz mı?"

"Eğer benim yaptığım gibi bir nedeniniz varsa."

"Cinayet tahtamı yerinden oynatmanızın, uğultulu bir kadının alanıma girmesine izin vermenizin olası nedeni nedir?"

"'Uğultu' mu?"

"Mırıldanıyordu. Tanrı aşkına."

"Sanırım neşeli bir mizacı var. Bunun nedeni, mekanınızı yeniden düzenlemek için bazı fikirlerle sizi şaşırtmaktı."

Bir başka öfke turu daha kulaklarından alevler çıkarmak istedi.

"Yeniden yapmak için neden fikirlere ihtiyacım olsun ki? Burası gayet güzel. Buraya taşınmam için bir araya getirdiğinde senin için de iyiydi. Ne yani, şimdi yeterince iyi değil mi? Yeterince süslü değil mi?"

Gözleri buz mavisine dönüştü. "Eğer kasıtlı olarak eşeklik edeceksen, bu kadar basit bir şey hakkında saçmalamakta ısrar ediyorsan, bunu sen yokken konuşabiliriz."

"Ben bir eşek miyim? Sen benim alanımla oynamaya ba lıyorsun ve ben eşek mi oluyorum?"

"İnsanlar değişir, Eve. Fikirlerini, tutumlarını, g r n  lerini ve genellikle mek nlarının görünüşünü değiştirirler. Bu kadar zaman sonra, burada, bu alanda bir değişikliğe hazır olabileceğini düşündüm, geçmişten ziyade şimdi olanı yansıtmadı  in. Belli ki hazır değilsiniz. Ama bu değil. Neden bir pisliksin? İkimizi  ıplak bir şekilde değerli masanda birbirimize çakarken gördüğünde tepki gösterecek kadar acınası derecede güvensiz olduğun  in bir pisliksin.

"H    i im var."

Adam ofisine doğru geri yürürken dişlerini sıktı. "Eğer  eri girseydim, silahımı kullanacağıma inansan iyi edersin. İkiniz  in de."

"Bu da bir şeydir herhalde," dedi ve ofisinin kapısını kapattı.

9

Bunu yapmasından nefret ediyordu. Nefret ediyordu. İyi ve kanlı bir dövüş için hazırlanmıştı ama o sadece buz tuttu ve oradan uzaklaştı.

Ve onun bundan nefret ettiğini biliyordu.

İçgüdüğü kapıyı kırıp içeri girmek ve savaşa devam etmektir ama Muhtemelen bu hoşuna giderdi, değil mi? Ofisinde volta atmaya ve etrafta dolaşmaya başladı. Onun alanı! O orada otururken, kızın içeri dalıp öfkelenmesine bayılırdı. Korkunç Roarke buz gibi sakin.

Buzun içinden nasıl geçileceğini biliyordu, evet, biliyordu. Sıcağı getirmek için hangi düğmelere basacağını biliyordu. Ama bu muhtemelen onun da hoşuna giderdi. O sadece yapabilmeyi severdi o bağırıp çağırıp öfkelenirken onun makul davrandığını düşündü.

Ona bu zevki tattırmayacaktı.

Siktir et. Eve kafasını toplamak için bir saatliğine gelmişti, o lanet saati de alacaktı.

Ofisinden çıktı, hırlayarak yatak odasına gitti, kedinin tombul boyu yatağın ortasına yayılmıştı.

Adam iki renkli gözlerini açıp ona bakarken, "Sakin bana sataşma," diye uyardı. "Buraya birini getirsem hoşuna gider mi?" Ceketini çekip çıkardı ve yatağın üzerine fırlattı. "Eğer karar verseydim, Hey, üstümü değiştireceğim Yatak odasındaki her şeyi. Evet, kızıma bir dekorasyon böceği girdi, bu yüzden hepsini atıp Başka bir şey.

"Bunu nasıl buldun?"

Silah kayışını çıkardı, 'link'ini, iletişim cihazını ve rozetini çıkardı, onları ve diğer cep enkazını şifonyerin üzerine fırlattı.

Ruh halleri ve zamanlama hakkında bir şeyler bilen Galahad, Eve sokak kıyafetlerini çıkarıp egzersiz kıyafetlerini giyerken kendi öğüdünü tuttu.

"Sıradaki sen olabilirsin," diye uyardı Galahad'ı. asansöre bindirdi. "Kıçına bir böcek daha sokup seni pembeye boyayabilir ve smokin giydirebilir."

Spor salonuna kadar yol boyunca söylenip durdu. Üstat Wu ile bir holo seansının kesinlikle zamanı değildi. Düşündü Droidlerden birinin canına okudu, ama Roarke'ın bundan hoşlanacağını düşündü, bu yüzden koşmayı tercih etti, engellerle dolu zorlu bir şehir koşusu için programladı.

Bir sahil koşusu onu rahatlatabilirdi ama o rahatlamaya hazır değildi. Bunun yerine şehrin sokaklarını arşınladı, biraz sokak hırsız kıcı tekmeledi, tırmandı, sıçradı, bariyerlerin üzerinden yuvarlandı. sağlam bir beş mil yaptı.

Ağırlıklara geçti, kasları yanana kadar pompaladı, sonra da gerinmeden önce karın kaslarını yırtan mekiklerle bitirdi.

Terli ve bitkin bir halde havuz evinin tropik harikasına yöneldi ve soyundu. Serin, mavi suya daldı.

Beş çift tur sonra, vücudu bir mola için yalvardı. Ve düşünceleri geri döndü.

Onun alanı. Kendisinin. Onu alanını değiştirmeye zorlamak, süslü bir kızıl saçlı getirmek için hiçbir işi yoktu. Çünkü hepsi süslü değildi.

Suyun içinde kendini bırakırken ofisinde bir sorun olmadığını düşündü. Kullanılabilirdi. Yeterince iyiydi. Belki de evin ihtişamının içinde çöplük gibi duran bir kutuydu.

Ama bu onun felaketiydi, lanet olsun.

Orada iyi işler çıkardı ve o hiç daha önce şikayet etmişti. İlk seferinde böyle yapmıştı.

evinin kopyasıyla onu tamamen şaşkına çevirdi, berbat masasına kadar.

Lanet olsun. Lanet olsun. Bu hareketiyle onun kalbini ters yüz etmişti ve şimdi onu değiştirmek istiyordu.

Çünkü artık o berbat masalı eski dairede yaşamıyordu, diye düşündü.

Nefesini tısladı, "Cehennem" diye mırıldandı ve kendini suyun altına bıraktı.

Tekrar ayağa kalktığında kendini daha iyi kontrol altına almıştı. Çılgınlık her şeyin altında kaynıyordu, ama kontrol diğerlerinin üzerinde ince bir tabaka oluşturunuyordu. Pamuklu pantolonunu, eşofmanını ve kızaklarını değiştirdi, sonra oturdu ve kediye okşadı.

"Seni pembeye boyamaz ya da smokin giydirmez. Seni olduğun gibi seviyor. Bazen kendimi merak ediyorum ama sen iyisin."

Galahad başını koluna çarptı, o da onu okşayarak kendinden geçirdi. Bu sadece birkaç dakika sürmüş ve kedilerle yaşamının insanlarla yaşamaktan çok daha kolay olduğunu düşünmesine neden olmuştu.

Roarke'ın kapısının kapalı olduğu ofisine kadar onu takip etti.

Bunun üzerine dudağını büktü.

"Orada günlerce buzlanmış halde kalabilir. Bırakın kalsın. İşim var. Burada yanlış bir şey görüyor musun?" diye sordu kediye.

Galahad ona baktı, sonra koşarak uyku koltuğuna atladı.

"Gördün mü? İhtiyacımız olan her şey. Lanet tahtam hariç."

Onu buldu, düzgünce depolama alanına yerleştirdi ve geri taşıdı.

Güncelledi, kahve aldı, inceledi, daire içine aldı, bir birkaç değişiklik yaptıktan sonra masasına geçip notlarını gözden geçirdi.

Roarke içeri girdiğinde başını kaldırıp bakmadı bile. Duvar panosuna gidip bir şişe şarap seçti.

Kapağını açtı.

"Şarap?" diye sordu.

"Hayır ve özür dilemeyeceğim." "Ne tesadüf. Ben de öyle."

"O çizmelerin içinde mırıldanarak etrafta dolaşan bir kızıl saçlıya sahip olan ben değilim."

Kaşlarını kaldırdı. "Botlara itirazın mı var?"

"Serçe parmağımın genişliğinde altı inçlik topukları olan botlara itirazım var ama konumuz bu değil. Buz fırtınası gibi davranabilirsin ama sinirli bir günün ardından eve gelip bana hiçbir şey söylemeden çalıştığım yerde değişiklik yapmaya karar verdiğini öğrenmeye de itirazım var. Bu konuda ne hissettiğimi görmeden."

"Yanılıyorsun."

"Ne halt edersem edeyim."

"Yanılıyorsun," diye tekrarladı, "sana danışılmayacağını, sana danışmadan ya da nasıl hissettiğini, ne istediğini görmeden tek bir santimetrekareyi bile değiştireceğimi sanıyorsun. Bu saçmalık Eve ve ben bunu hak etmiyorum."

"Onu buraya getiren sendin. Notu almadım."

Şarabına baktı, içti. "Mekanı yeniden gözden geçirmesi ve ona verdiğim bazı fikirlerle mekana yeni bir bakış atması için onu çağırdım."

"Onu sen verdin."

"Evet. Nerede ve nasıl çalıştığınızı bildiğim için."

"Burası, buradayken çalıştığım yer. Bu şekilde. Sen ilk etapta bu şekilde bir araya getiren kişi. Lanet olsun." Masasından kalktı ve eşofmanının altındaki zincirde taşıdığı gözyaşı şeklindeki elması çıkardı.

"Bana bu koca kıçlı elması verdiğinde ve beni sevdiğini söylediğinde, senin deli olduğunu düşünmüştüm."

"Hatırlıyorum." Gözlerini ona dikerek şarabından bir yudum daha aldı. "Açıkça."

"Ama bana bunu gösterdiğinde, burada, evinde benim için yaptıklarını. Bu alanı benim için nasıl yaptın?"

Evim gibi, çünkü kendime ihtiyacım olduğunu anladın, bildiğim şeye ihtiyacım vardı. Sen bunu anladın, ben de sevdiğine inanıyorum. Beni sevmiştin. Şimdi bu yeterince iyi değil." "Yeterince iyi değil, hayır," dedi ve onu

Çekirdek. "Kim olduğun ve her gün ne yaptığın senin için yeterince iyi değil. Ama bu sadece işin bir parçası. Bir zamanlar evini terk edip buraya gelmek için o aşinalığa, o güvenliğe ihtiyacın vardı. Benim de sana ihtiyacım vardı. Ben de sana burada olman, burada kendine ait bir yerin olması için ihtiyacın olan şeyi verdim. Üç yılın her şeyi unutman için yeterli bir süre olduğunu düşündüm, gerçekten geride bırakmak ve kendiniz için yeni bir şey yapmak. Benim evimde değil. Bizim evimizde."

Adamın gözleri kızın gözlerinde soğuk kalmıştı ama kız o mavi donun ardında bir şey yakaladığını düşündü. Ve bu bir şey incinmişti.

"Hâlâ eskiye tutunmaya ihtiyaç duyduğunuzu fark etmek rahatsız edici. Bizden öncesine."

"Öyle değil." Hayır, hayır, bunu yutmazdı. "Bu adil değil. Bu saçmalık yanlış. Hiçbir şeye tutunmuyorum. Çok fazla," diye düzeltti. "Güvensiz değilim. Kesinlikle."

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

"Bu alana alıştım. Gayet iyi çalışıyor. Siz bu kadar süslü püslü davranırsanız polisleri nasıl buraya getirip çalıştırabilirim? Burası cinayetleri çözmek, davaları kapatmak için bir çalışma alanı. gösteriş yapmak."

Hayal kırıklığı buzun içinden sızdı -ki bu onun için acıdan daha iyiydi.

"Güncellenmek ve verimli bir çalışma alanı yaratmak gösteriş yapmak değildir. Tanrım, böyle bir kadın için profesyonel kibir, başka türlü gösteriş yapma fikriniz hakkında sürekli endişeleniyorsunuz."

"Kibirden bahsetmek istiyorsun, dostum."

"Hayır. Şu masa hakkında konuşmak istiyorum." "Ne?"

"O masaya bağlı mısın?"

"I . . ." Kendinden geçerek saçlarını karıştırdı ve kaşlarını çatarak masaya baktı. "Bunda yanlış bir şey yok."

"Bunda yanlış olan şeyleri sayamam. Ama bağlanırsanız, kalır. Bu kadar basit. Eğer değilseniz, aklımdaki komuta merkezi gibi seçeneklerden birini düşünebilirsiniz."

"Ben ... 'komuta merkezi'?"

"Geniş kavisli bir U, kontroller ve kaydırma ekranları yerleşik, ana D&C kavisin tepesinde, bir tarafta yardımcı, diğer tarafta disk depolama, holo kontrolleri. Kendi ofisimde ve ofisimdeki kayıtsızlarla birlikte bazı güncellemeler yapacağım. Teknoloji neredeyse her gün sıçrama yapıyor ve buna ayak uydurmak gerekiyor."

"Teknolojiyle aram pek iyi değildir, o yüzden-" "Bu dikkate alınacaktır."

Adam onun üzerinden geçti. Artık o kadar buz gibi olmadığını fark etti. Kendi kendine ısınmıştı. Belki biraz incinmişti, kesinlikle biraz hayal kırıklığı. Ama çoğunlukla çok kızgındı.

"Fiziksel bir panoyu tercih ediyorsunuz, dolayısıyla bu kalıyor. Ekran seçeneğiniz olacak ve diğer yerlerde olduğu gibi burada da ekranlar güncellenecek. Neredeyse hiç konuşmuyoruz

telaşlı pencere uygulamaları ve kanlı divanlar." "Evet, ama-"

"Burada daha sık yemek yiyoruz." Yine onun üzerine doğru yuvarlandı. "Bu yüzden daha hoş bir alana sahip olmamızın zamanı geldi - muhtemelen şurada. Masa, sandalyeler, alanın bir parçası ama daha tanımlı bir alanda. Bölümünüzün yarısı tarafından istila edildiğimizde genişleyebilecek bir masayla. Bu da bizi ikincil iş istasyonlarına ve oturma alanına götürüyor."

"'Oturma' mı?"

Eliyle şarabını işaret etti. "Çalışma alanınızda ziyaretçilerden hoşlanmadığınızı söyleyebilirsiniz, ancak gerçek şu ki, sık sık insanlar var burada. Her halükarda polisler."

"Her şeyi rahat ettirerseniz asla gitmezler." O ensesini ovuşturdu çünkü lanet olsun ki

bir kısmını görebiliyordu. Ve o hala bir kadınla evlenme fikrine takılmıştı.

komuta merkezi. "Buna alışkınım, hepsi bu, sonra içeri giriyorum ve çizmeli bir kızıl saçlı burada mırıldanıyor. Ve sen: İşte olacaklar."

"Tekrar söylüyorum, hiçbir şey değişmeyecekti. senin onayın olmadan dokunulamaz. Burası sadece senin ofisin değil Eve, lanet olsun, senin evin."

"İşte bu yüzden kızgındım!" Ne yapacağını şaşırmış bir halde saçını çekti. "Burası benim de evim ve sanki bana haber vermeden evi ele geçiriyormuşsun gibi hissettim."

Bir an durakladı, biraz daha şarap doldurdu. "Bir nokta var. Bunu sana vereceğim. Ve bunu senin söylemen sıkıntıyı biraz azalttı. Ben devralmıyordum ama senin seçebileceğin bir şey için zemin hazırlıyordum. Ya da seçmeyeceğin. Charmaine ile çalışmak ister misin?"

"Aklını mı kaçırdın sen?"

"Ben yapmadım. Onu buraya getirdim ve size hitap edeceğini düşündüğüm bazı tamamlanmış seçenekler sunacaktım. Eğer

Hiçbiri olmadı, daha fazlasını bulabilirdi ya da yine bulamazdı. Herhangi birini beğenip değişiklik isterseniz, değişiklik olurdu. Tıpkı dojoyu hallettiğimiz gibi. Eğer size özellikle sizin için bir dojo tasarlatmak istediğimi söyleseydim, kesinlikle ... diyeceğinizden şüpheleniyorum.

"Kimin evinde bir dojo var ki?" diye sordu alaycı bir Amerikan aksanıyla ve bu da onu gülmekten kırdı geçirdi.

"Sesim öyle gelmiyor."

"Yeterince yakın. Yatak odası için yeni görünümeler hazırlayacağını bilmelisin."

"Ne? Ne? Ne? Neden? Güzel bir şey. Bu-"

"Ben seni görmeden önce benim için tasarlanmıştı. Daha önce, o konuya gelelim. Şimdi bizim için tasarlanacak." "Benim için sorun yok."

"Herhangi bir şey yapılmadan önce yeni tasarımdan memnun olman gerekecek. Böylece eve beklenmedik bir şekilde gelersen ve yatak odasında kızıl saçlı bir kız mırıldanıyorsa, nedenini bilecek ve sanki onu yatağımızda becerecekmişim gibi tepki vermeyeceksin."

Hakarete uğramış bir şekilde parmağını ona doğru uzattı. "Ben öyle tepki vermedim. Eğer öyle yapsaydım, senin kostümünü giyen bir droid olurdu. Peabody'ye sorun çünkü ona daha bugün açıkladım."

"Peki neden?"

"Çünkü bugünün çoğunu zina yapanlarla konuşarak geçirdim. Ve şarap istiyorum," diye karar verdi, onunkini alarak. "Ve bu beni, işime geri dönmeden önce eve erken döndüğüm bir ruh haline soktu. Ve Summerset olması gereken yerde bile değildi, böylece onu aşağılayabilir ve hendek atlatmaya başlayabilirdim."

"Eve daha erken geldim ve ona bazı arkadaşlarıyla dışarı çıkmasını söyledim."

"Cesetlerin arkadaşları yoktur, başka cesetleri vardır."

Kaşları kalktı; başı eğildi. "Daha iyi hissediyor musun?"

"Pek sayılmaz."

Kendine yeni bir kadeh şarap almaya gitti. "Senin için, polis için bir şey yapmak istedim ve buraya dönüp tekrar söyleyeceğim, bu senin için yeterince iyi değil. Tartışma Bu konuda bana katıl," dedi o daha konuşmadan. "Sen kendi kendinin polisisin ve şimdiye kadar tanıdığım en zeki polissin. Aynı zamanda benim de polisimsin ve bunu hak etmiyorsun."

Bu ona dokundu çünkü onun tam olarak bunu kastettiğini biliyordu. "Beni komuta merkezleriyle baştan çıkarmaya çalışıyorsun."

"Öyleyim. Nedeninin diğer kısmı ise tamamen bencilce, çünkü bu işin peşini bırakmana ihtiyacım var. Yapabileceğini bilmek istiyorum."

"Bu mu?" Eliyle işaret etti. "Bu o değil. Bu değil. Mavis, Leonardo, çocuk, daire onların. O kadar kendilerine ait hale getirdiler ki, bana ait hiçbir şey kalmadı. Buna ihtiyacım yok. Ne orada, ne de burada. Yemin ederim buna tutunmuyorum. Ben buna alışkınım, bu oldukça büyük. Ama daha önemlisi, bunu bana senin vermiş olman. O zaman bile beni tanıyordun ve bunu bana verdin. Bırakmak istemediğim şey bu."

Biraz daha şarap yuttu ve "Salak herif" diye mırıldandı.

Ona geri döndü ve parmak ucunu çenesindeki sığ çukurda

gezdirdi. "İkimizin de ihtiyacı olduğunda bunu hep yapmış olacağım. Salak herif. Bunu deneyelim, ikimiz için de. Ve eğer ihtiyacın olan şey bunun olduğu gibi kalmasıysa, o zaman kalır."

"Tamam, hadi deneyelim dersem, kızıl saçlı pek hoşlanmayacaktır."

"Süslü miller içinde değil, söz veriyorum." "Tamam. Ama özür dilemeyeceğim."

"Ben de değilim."

"Sanırım bu işe yarar."

Eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. "Bir droid mi öldürdün?"

"İstedim ama sormayacağınızı bildiğim için sormadım. Seni tatmin etmek istemedim." Sırıttı, sonra iç çekti. "Ama keşke yapsaydım. Gerçekten berbat bir gün geçirdim."

"Senatör konusunda haklıydın. Cesedini bulma konusunda." "Evet, benim için bir puan. Ona bir numara yaptılar.

tüm detayları açıklamadı ama şimdiden sızmaya başladı. Günü bir medya konferansıyla bitirmek zorundaydım. Ve yarın morgda başlamam gerekiyor. Oraya gitmedim. Bugün. Bu konuda acelemiz yok, gerçekten."

Tahtaya doğru yürüdü, etrafından dolaştı. "Toksisini ittiler ve ona doz vermediler. Her şeyi hissetmesini istediler. Onu dövdüler, yüzünü, cinsel organını. Canına okudular. Morris aksini söylemediği sürece, benim gördüğüm kadarıyla, boynuna ilmiği geçirip giriş holündeki avizeye bağladıklarında ve mekanizmayı kullandıklarında hayattaydı ve muhtemelen bilinci yerindeydi. Sen Biliyor musun? Onu bağlamak için indirdi, sonra kaldırdı. Yavaş, eminim, yavaş ki her santimini hissetsin, boğulsun, debelensin. Ellerini serbest bıraktı, çünkü boğazını biraz pençeledi. Zor öldü. Zor ölmeyi hak ettiğini düşündüler."

Gerçekten de sinirli bir gün, diye düşündü. Ve her ne kadar Bu konuyu açarak, ne demek istediğini kanıtladığını düşündü. Eve, hak ettiği bir çalışma alanına gelmeliydi.

"'Onlar' mı?"

"En az iki kişi olmalı. En azından biri kadın."

Roarke masasına yaslanırken, bunu konuşması gerektiğini düşündü. "Nereden biliyorsun?"

"Seks. Oğlancılık ve erkekleri ya da oğlan çocuklarını seçtiğine dair bir kanıt yok.

Ayrıca Bay Mira bir kadın sesi duydu. Onu kendi mutfağında ızgara yaparken duymuştum. O bana sıcak çikolata yaparken."

Gözyaşları yandı, neredeyse dışarı akıyordu. "Kahretsin, kahretsin." "Al bakalım, bu ne?" Şarabını çabucak bir kenara bıraktı, ona doğru gitti. Ve ona sarılmadan önce elinden şarabı aldı.

"Onu zorlamam, i'nin noktasını koymam gerekiyordu. Harikaydı, iyiydi ve anlıyordu. Hepsi anlamalıydı ama Tanrım, kederli olduğunu görebiliyordun. O değersiz orospu çocuğu için yas tutuyordu ve beni yatıştırmaya çalışıyordu çünkü biliyordu ..."

"Senin için zordu ama onu koruyordun."

"Bana şüpheli olup olmadığını soran muhabiri yumruklamak istedim. Eğer Profesör Dennis Mira bir şüpheliyse. Ama yapamadım. Onu kollamak zorundayım Roarke, ama o değersiz orospu çocuğu benim kurbanım ve onun hakkında ne düşünürsem düşüneyim onu savunmak zorundayım."

"Her yönüyle berbat bir gün geçirdin."

"Hepsi bu kadar değil." Gözyaşlarıyla savaşı kazandı, geri çekildi.

"Sana ne yapacağımızı söyleyeyim. Erken bir akşam yemeği yiyeceğiz ve sen bana anlatacaksın. Sonra üzerinde çalışırız. Dennis benim için de önemli, hem de çok önemli."

"Öyle olduğunu biliyorum. Yemek yiyebilir miyim bilmiyorum."

"Bu da pizza olması gerektiği anlamına geliyor ve eğer yanında salata da varsa seninle bu anlaşmayı yapacağım."

"Tamam. Bir deneyelim."

Onlar yemek yerken düzene biraz daha dikkat etti: ara sıra yemek için oturduğu eski masasının bir kopyası. Daha çok, yemek yediği zaman masasında yemek yiyordu.

Salatayı karıştırırken, daha iyi bir masa düşünmenin onu öldürmeyeceğini düşündü. Ama-

"Anlat bana," dedi Roarke.

Mira Enstitüsü'ndeki ilk toplantıdan Trueheart'ın töreni için verilen molaya, cesedin bulunmasına, yakınlarına haber verilmesine ve Mira'nın evine kadar bunu yaptı. Sonra röportajlar ve senatörle ilişkisi olan kadınlarla ilgili izlenimleri.

"Bir güne çok şey sığdırdın."

"Orada bitmedi. Ve daha fazla kadın olacak, bu kesin. Kadınları paketlemek onun lanet olası hobisi gibiydi. Peki ya onlarla? Suçluluk ya da meydan okuma, soğuk hesaplama, kendini koruma. Hepsinin hile yapmak için sebepleri vardı ve ben hiçbirine inanmıyorum."

"Sence yalan mı söylüyorlar?"

"Hayır ya da tam olarak değil. Şurada en üstte gördüğünüz ikisi mi?" Eliyle tahtayı işaret etti. "Bir şey daha, bir şey daha biraz kapalı. Ama demek istediğim, bu konseptte inanmıyorum. Evli bir adamla takılırsın ya da takılmazsın, çünkü evli bir adamla takılır ya da takılmazsın."

"Siyah-beyaz görüyorsun."

"Aynen öyle."

"Neyse ki cildim için sizinle aynı fikirdeyim. Ancak duruma bağlı olarak bu kavramı daha gri bir alan olarak gören pek çok kişi var."

"O zaman neden evlilik işini yapıyorsun? Yapış ya da yapma," dedi tekrar. "MacKensie? Daha sert bir bakışa ihtiyacı var. Evde oturan, katılmak yerine gözlemleyen bir tip gibi görünüyor. Bir de -ne o- Sade Joan mu?"

"Bu Jane."

"Evet, doğru, çünkü kafiyeli. Kurbanın belirli bir tipi olduğunu söylemeyeceğim, ancak listedeki diğer herkes yakışıklı ve kendinden emin görünüyor. O bir istisna mı, yoksa şov mu yapıyor? Daha sert bir bakış. Downing ile aynı.

Jane'le ilgili değil ama bir şeyler ters geldi. Zengin, nüfuzlu, yaşlı bir adamın kâr ve ilerleme için onu becermesine izin vermek, tamam. Ama orada bir yalan vardı. MacKensie fazla Jane'ci ve gergin oynadı, ya Downing? Çok hazırlıklı."

"Halihazırda avukatı olan bir avukattan daha mı hazırlıklı?"

"Evet, avukatla olan sadece taştan bir orospuydu. Downing mi? Gözlerinde sinsilik var. Bu da kafiye. Sade Jane ve Sinsi Göz."

Bir dilim aldı. Pizzanın cazip gelmemesi nadir görülen bir şeydi ama sadece Roarke'ın kaçınılmaz dürtmesinden kaçınmak için yedi.

"En sevmediğiniz kişi en az şüphelendiğiniz kişidir." "Şu anda. Ama merak etmeye başladığım şey şu. Peki ya Buradaki tek bağlantı kurbanla yatmak değil mi? Hepsini onu bir köpek olarak biliyordu, yine de onunla yattılar. Ya birbirlerini tanıyorlarsa? Sadece başkalarının da olduğunu değil, daha spesifik olarak."

"Senatör Mira ile Yattım Kulübü mü?"

"Sanırım birçok kişiyle hile yaptığınızda, yollarınızın kesişme ihtimali artıyor. Kimin yolunun kesişmiş olabileceğini ve sonra ne olduğunu merak ediyorum."

Omuz silkti. "Kurbanın oğlu ve kızı gelmeden önce açığı oynamak için fazla zamanım olmadı. Bu da o berbat günün en zor ikinci kısmıydı."

Roarke, salatasının bir tavşan yavrusu kadarını yediğini ve genellikle işe yarayan pizzaya neredeyse hiç dokunmadığını fark etti.

Yani ikinci en zor kısım her neyse hâlâ onunla birlikteydi.

"Nedenmiş o?"

"Çok sıkılar. Bay Mira'nın gözlerini almış. Bunun konuyla ilgisi yok," dedi.

"Senin için değil."

"Soruşturmaya. Çok sıkı fıkılar," diye tekrarladı. "Ve onları dinlediğinizde, gözlemlediğinizde, her zaman sıkı oldukları ve temelde sadece birbirlerine sahip oldukları açıktır. Ebeveynleri onlara öncelikle -belki de sadece- bir imaj sunmak için sahipti. Çekici, geleneksel, varlıklı bir aile imajı, çünkü bu imaj kurbanın kariyerini ilerletebilir."

Avukatlıktan hakimliğe, hakimlikten senatörlüğe. Ve muhtemelen daha fazlasını umuyordu, ancak bir seçim kaybetmektense bundan vazgeçti."

"Anlıyorum," dedi ve anladı.

"Bunu ve kendilerinden beklenen rolü küçük yaşlardan itibaren anladıkları da açık. Ebeveynlerinin evliliğinin ve ailenin kendisinin yüzeysel ve göstermelik olduğunu anladılar. Senaryoya uygun bir şekilde davranmaları, kurallara uymaları bekleniyordu.

Yale'e, hukuka, avantajlı bir evliliğe giden aile çizgisi. Anne babalarının hilekar, yalancı ve ikiyüzlü olduğunu en başından beri bilen piyonlar."

Yarım dilim pizzayı yere bıraktı. "Aynı şey değil, biliyorum."

"Çok farklı değil." Anladığı için de elini onunkinin üzerine koydu. "Fiziksel istismar somut bir şeydir. Senin gibi dövülen ve tecavüze uğrayan bir çocuk, eğer biri bakmak isterse bunu belli eder. Duygusal istismar izler ve yaralar bırakır ama bunlar içseldir. Siz de onlar gibi küçük yaştan itibaren bir amaç için yaratıldığınızı biliyordunuz. Onlarınkının altın bir yolda yürümek, sizinkinin ise karanlık ve acımasız olması önemli değil. Hepiniz kafese kapatıldınız ve bu insanlar tarafından değersizleştirildiniz. seni beslemeli ve korumalıydım." "Sen de öyle."

"Benimle aynı, evet. Birbirlerine sahiptiler ve bu onların üstesinden gelmelerini sağladı. Biz birbirimizi bulduk ve bu ikimizin de yolunu değiştirdi. Onlarla akraba olman, onlar için ve kendin için hissettiklerin hiç de şaşırtıcı değil, sevgili Eve."

"Bu, işin önüne geçebilecek bir şey değil. Bu Bu yüzden eve dönmem, her şeyi yoluna koymam ve yeni bir başlangıç yapmam gerekiyordu."

"Ve çizmeli kızıl saçlıya doğru yürüdü. Zavallı Her yerde zamanlama. Gününüzün genel sinirliliğine katkıda bulunan zamanlama için özür dileyebilirim."

"Senin bundan haberin yoktu, yani . . . Onlar bu işin içinde değil." Tekrar panoya, kimlik fotoğraflarına baktı.

"Sadece Bay Mira'nın gözlerine sahip olduğu için ya da

benimle bağdaştırabileceğim için değil. Onlar kendi hayatlarını kurdular, yolu takip etmediler, kendi hayatlarını kurdular.

Ve mutlular. Bakacağım. Her yeri araştıracağım ama bu bir aile meselesi değil. Sekse bağlı."

"Yemeğin hakkını verememiş olabilirsiniz ama ben size yardımcı olacağım."

"Bunu sonraya saklayabiliriz." Minnettarlıkla onun elini tuttu, hızlıca sıktı. "Biraz çalıştıktan sonra kendimi daha çok pizza gibi hissedebilirim."

"Tamam o zaman. Senatörün çocuklarını ben alayım. İgdleriniz onların bu işin bir parçası olmadığını söylüyor, bu yüzden onları araştırmakla vakit kaybetmeyeceksiniz."

"Ya da ilişki."

"Ya da şu."

"Tamam, o zaman listemin en başından başlayabilirim." Tekrar tahtaya ve Carlee MacKensie'ye baktı.

10

Masasının başına geçip gelenleri inceledi ve Peabody'nin tüm mazeretleri doğruladığını gördü. MacKensie ile başlamak yerine Downing'in mazeretini araştırmaya karar verdi.

Lydia Su.

Şunu Dr. Lydia Su yapın, Eve keşfetti. Biyofizikçi, Lotem Bilim ve Teknoloji Enstitüsü'nde görevli, New York. Otuz üç yaşında, bekar. Asyalı-Koreli ve Çinli. Kendisinden dört yaş küçük bir kız kardeşi var; Eve'in belirttiğine göre Londra'da yaşayan bir dilbilimci. Ebeveynleri otuz beş yıllık evli - Eve'e göre iyi bir evlilik. Baba bir beyin cerrahı, anne de bir bilim insanı. Nanoteknoloji.

Eve, yüksek motivasyonlu, yüksek zekâlı, yüksek eğitilmiş bir aile olduğunu düşündü.

Lydia Su'nun durumunda iyi eğitilmiş olan Eve, Yale'de okumuş. "İlginç. İlginç değil mi?"

Ama sonra gerçekten zeki, zengin, motive olmuş pek çok insan Yale'e gitti.

Hala . . .

Çizgiyi takip ederek, nerede olduğunu kontrol etmek için geri döndü.

Charity Downing sanat eğitimi almıştı. NYU'da okumuş, Yale'de değil.

Bu durum, listedeki her ismin eğitim bilgilerini kontrol etmesine neden olacak kadar onu rahatsız ediyordu.

Başka Yale bağlantısı yok.

Birkaç kat daha kazıyana kadar.

Tesadüf eşittir saçmalık, diye düşündü ve masasından kalkarak Roarke'ın ofisine doğru yürüdü.

"Kurbanınızın çocuklarıyla ilgili içgüdülerinizin doğru olduğuna inanıyorum," diye söze başladı. Sonra başını kaldırıp onun yüzünü gördü. "Ve sende bir şey var."

"Yale."

"Onurlu ve prestijli bir kurum." "Kurban oraya gitti."

"Evet, hatırlıyorum. Neredeyse yarım asır önceydi."

"Bu uzun bir süre, ama yan parça listem aracılığıyla Yale ile iki bağlantım var. Downing'in mazereti Orada lisans eğitimi alıyor - biyofizikçi, her ne haltsa. Karışık ırktan Asyalı, zeki ve başarılı bir aileden geliyor."

"Son yarım yüzyılda Yale'e akıllı ve başarılı ailelerden gelen çok sayıda insanın katıldığını belirtmeliyim."

"Evet, bir diğeri de Carlee MacKensie. Kısmi burslu, bir dönem okudu ve okulu bıraktı."

"Bu da oldukça sık oluyor, ama-" Arkasına yaslandı. "Dışarıda onca üniversite varken, bu kadar küçük bir alanda aynı üniversiteden üç kez geçmeniz ilginç, değil mi? grup."

"Senin gibi bir sayı manyağı muhtemelen olasılıkları hesaplayabilir ama şimdilik ilginç diyelim. Biraz daha derine indim."

Kalçasını onun çalışma masasına dayadı. "Sicilinle ilgili tüm o saçmalıklar oldukça ciddi. Notları mükemmeldi." Eve bir elini avuç içi aşağı bakacak şekilde başının üzerinde tuttu. "Yirmi yaşına gelmeden önce edebiyat dergilerinde iki kısa öyküsü yayımlanmıştı. Ve Yale'e girdikten iki ay sonra, notlar?" Eve elini indirdi. "Tamamen batırdı. Ve evet, bu da olur. Sonraki beş yıl içinde internet üzerinden eğitim veren bir üniversiteden diploma almayı başardı ve serbest çalışarak hayatını sürdürüyor. Ama artık yüksek sınıf edebiyat mekanları yok."

Roarke düşünerek masasının üzerindeki su şişesini aldı ve eliyle işaret etti. "Şeytanın avukatının belirtmesi gerekir ki, bu da çok sık oluyor - o erken zirve ve düşüş. Ve o

kurbanınızdan yaklaşık kırk yıl sonra, kısa bir süre de olsa Yale'e gitmiş olacaktı."

"Belki, ama tesadüf saçmalıktır ve ilgili olmaması daha da saçmalıktır. Listedeki bir ismin mazeretinin başka bir Yale katılımcısı olması da büyük bir saçmalık. Ayrıca SoHo'daki bir galeride çalışan bir sanatçı nasıl oluyor da şehir dışındaki lüks bir Ar-Ge merkezinde çalışan bir bilim adamıyla dost olabiliyor? Ortak zemin nerede?"

Ona suyu uzattı, başını salladı ve kendisi de biraz içti. "Bazıları sen ve Mavis için de aynı şeyi sorabilir."

"Dolandırıcılık yapıyordu. Onu tutukladım. Polis, suçlu, ortak nokta." Konuşurken iki parmağını havaya kaldırdı, birbirine vurdu. Sonra da ona doğrulttu. "Tıpkı sen ve ben gibi, as."

"Beni hiç tutuklamadığınızı belirtmek zorundayım, başka bir polis de tutuklamadı."

"Kurnaz olmak ortak zemini ortadan kaldırmaz. Öyle mi? İnce mi?" Onunla daha doğrudan yüzleşmek için döndü. "Zayıf olduğunu kabul ediyorum ama var. Kurbanın yan parçaları Feeney'nin badem şekerlerini karıştırdığı gibi karıştırdığını ve yollarının kesişme ihtimalini de ekle. Belki Su'nun kimlik fotoğrafını oteldeki adamlarına gösterirsin. Belki de onun başka bir ilişkisidir. Bunu bağlarım, o kadar ince değil."

"Bunu yapabilirim."

"Sebebi göremiyorum, henüz değil. Bu kadınlar onunla seks yaptı. Boğazlarına bayıltıcı dayamadı. Her biri bunun rızaya dayalı olduğunu söyledi ve bahse girerim bulduğum diğerleri de aynı şeyi söyleyecektir. Tek bir tanesi bile

Ona karşı gerçek bir sevgi gösterdiler ya da ifade ettiler, bu yüzden engellenmiş tutku işe yaramıyor. Ve eğer herhangi biri partner olarak çalıştıysa, ki her şeyi çözdüğümde bu da ortaya çıkacak, kıskançlık işe yaramıyor.

"Adalet yerini buldu," diye mırıldandı. "Ne için? Hangi suç, hangi günah, hangi yanlış? Sebep bu. Yani kurbanı geri döndük."

"Listenizdeki kadınlar Edward Mira Yale'deyken doğmuş olamazlar."

"Evet, evet, anlıyorum. Ama büyük bir okuldan büyük bir adam mı? Bir şeyler için geri dönmüyorlar mı? Törenler ya da konuk konuşmalar için, önemli olaylar için. Belki Su ya da MacKensie oradayken onu oraya yerleştirebilirim. Bu işleri daha da yoğunlaştırır. Teşekkürler," dedi ayağa kalkarken.

"Ben bir şey yapmadım."

"Sen Şeytan'ın sözcüsüydün."

"Şeytanın avukatı."

"Bu da aynı şey."

Geri döndü, Su ve MacKensie'nin Yale'e tam olarak ne zaman gittiklerini tespit etti, sonra da Edward Mira tarafından üniversitede gerçekleştirilen mezun etkinlikleri hakkında arşivlenmiş makaleler.

Sinir bozucu bir saatin ardından, bu tür kayıtlardan kim sorumluyorsa onunla iletişime geçmesi gerektiğine karar verdi.

Biraz daha kahve aldı, bir dilim soğuk pizza yedi, sonra oturup listedeki kadınlar arasında herhangi bir bağlantı olup olmadığını araştırdı.

Salonlar, bankalar, fitness merkezleri, kulüpler, komiteler, doktorlar, kiliseler, hobiler.

Bir şey çıkmadı ama Carlee MacKensie'nin 2058'den 2060'ın başlarına kadar Dr. Natalie Paulson ile terapi gördüğü gerçeğini ortaya çıkardı. Su terapiye 2055'te girmiş ve

dört yıl sonra Dr. Kim Ping ile seanslarını durdurdu. Ve Downing 2059'da altı haftalık bir süre için Felicia Fairburn'e bağlandı. Fairburn kendini beden-zihin-ruh terapisti olarak tanıtıyordu.

Ve Şeytan'ın sözcüsü, haklı olarak, çok sayıda insanın psikiyatriste gittiğini söyleyecektir.

Ama araştıracaktı.

Yale. Shrinks. Edward Mira. İsimlerin bir yüzdesi için kesişen üç çizgi.

Sonra negatif bağlantılar vardı.

Hiçbir şiddet suçlusu yok. Hapse girmesine ya da mali durumunun bozulmasına yol açacak bir bağımlılık belirtisi yok. At

En azından mevcut bağımlılık belirtisi yok. İnsanlar psikiyatristlere içki ya da kaçakçılık sorunlarıyla ilgili yardım almak için giderlerdi.

kumar sorunları, seks sorunları (çok fazla, yeterli değil). İnsanlar kahvaltıda ne yiyeceklerini bulmak için psikiyatristlere gidiyorlardı, ama yine de ...

Ya öyle olsaydı?

Dürtmeye, katmanları karıştırmaya, başka bir açığa ya da çıkmaz sokaklara giden hatları çekiştirmeye başladı.

Sonra arkasına yaslandı, parmaklarını kalçasına vurdu.

Carlee MacKensie'nin Yale'den ayrıldıktan sonra evine geri dönmesi, altı ay içinde tekrar taşınması ve Marlee Davis'le -ki evet, Marlee Davis'le- gösterişli bir fiyaskodan başka bir şey olmayan bir işe girmesi ilginç değil miydi?

Gerçekten de, kaçak yakalamalar, izinsiz seks talepleri, küçük çaplı hırsızlıklar ve saldırılarla dolu çok uzun ve renkli bir dosyası vardı.

Şimdi, New Rochelle'den hoş, zeki bir kızın Alphabet City'den (şu anda başka bir saldırı baskını için Tombs'ta beş sente mahkum) bir ezikle ne işi vardı?

Eve çizgiyi takip etti, Carlee'nin hayatının dokusunda bir desen buldu. Bir teori ve sorular yazdı, bir kopyasını Peabody için Mira'ya gönderdi.

Sonra Lydia Su'yu tırmalamaya başladı.

Charity Downing'e geçtiğinde.

ikinci bir dilim soğuk pizza aldı ve canı Pepsi çekti.

Roarke içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Görüyorum ki iştahınızı artıran ve yüzünüze bir polis gülümsemesi yerleştiren bir şey bulmuşsunuz."

"Carlee MacKensie. Zeki, yetenekli... Geriye dönüp araştırdığınızda onun hakkında genç yaşlardan itibaren yazılmış neşeli makaleler bulacaksınız.

Bazıları para ödüllü olmak üzere çeşitli yazı yarışmaları kazandı. Lise blogunu yazdı, kamu hizmeti görevini

Akran öğretmenliği yaptı ve Gençler Okuryazarlık için gönüllü oldu. Kısmi bir bursla Yale'e girmeyi başardı. Sağlam, orta sınıf bir aile, banliyöde güzel küçük bir ev. Ve şuna bak. Bilgisayar, Resim 1-C, ekranda."

Teşekkür ederim.

Görüntü parladı, koyu kırmızı elbiseli güzel bir sarışın, siyah takım elbiseli, koyu kırmızı kravatlı güzel bir adamla kalça kalçaya.

"Güzel genç şeyler."

"Evet, yakışıklı. Bu onun mezuniyet balosu fotoğrafı. -Annesinin arşivlediği We Connect yayınına göre adam."

"Bir dakika." Bir parmağını kaldırdı. "Sen aslında artık kullanılmayan bir sosyal medya sitesindeki arşivlenmiş verilere erişmeyi başardı mı?"

"Bir şeyler yapabilirim. Yapmak zorunda olduğumda."

"Şaşkınlığım ağır bastığı için oturmam gerekebilir."

"Isır beni."

"Sevgilim, ilk fırsatta bunu yapmaya tamamen niyetliyim."

"Araştırdım ve bulduğum şey çocuğuyla ilgili anne tipi gurur verileriydi. Bunun gibi resimler, onun güzel bir anne olduğunu gösteriyor.

Genç bir kız, genç ve güzel bir erkek arkadaşı var, o da parlak, Harvard'a gitti. Bu fotoğraf çekildikten yaklaşık yedi ay sonra Yale'den atılmış ve evine geri dönmüştü."

"Pekâlâ. Güzel bir kız ve potansiyelinin farkında değil."

"Daha fazla. Eve taşındıktan birkaç ay sonra, A Bulvarı'nda bir fahişeyle birlikte yaşamaya başlıyor. Kelime uyuyor. O zaman bile, yasadışı mal bulundurmaktan, satmaktan Ehliyeti olmadığı halde sekse teşvikten gizli göreve atılmış. Nerede buluştular? Ortak nokta nerede?"

"Genç ve güzel şey kullanıyordu."

"Güzel İrlandalı kıçına bahse girerim. Kaydı yok ama on sekiz yaşındaki bir kız New Rochelle'den ve gururlu annesinden Alphabet City'ye ve fahişeye atlamaz, tabii fahişeye bağlantısı yoksa. Birkaç ay sonra evine geri döner. tekrar."

"Muhtemelen bu yüzden hâlâ hayatta ya da hapiste değil." "Skank agg saldırısından beşinci yılın üçüncü yılında. MacKensie iki yıl boyunca evinde yaşadı ve bu süre zarfında kendi görevini yaptı. Inner Peace'de üç aylık iki dönem. Rehabilitasyon değil, yaşam tarzı geliştirme merkezi olarak faturalandırıldığı için çok derinlere inmek zorunda kaldım. Bilin bakalım Inner Peace'de başka kimler kalmış?"

"Benim param ve senin gözlerindeki bakış ya Su ya da Downing diyor."

"Su. Aynı anda değil, ki bu can sıkıcı, ama ikisi de Yale'e gitti, ikisi de bu yaşam tarzı anlaşmasına gitti. Su üç yıl önce izne ayrıldı ve yaşam tarzını geliştirme anlaşmasını yaptı. Ondan önce, onu bu programa dahil ettim. -Uykusuzluk üzerine yapılan bu çalışma. Ve ne tesadüf! Charity Downing de bir programa katılmıştı. aynı zamanda uykusuzluk üzerine."

"Bu bir şeytan için bile çok fazla bağlantı savunucusu." Oradaki tek şey o olduğu için Roarke Pepsi tüpünü aldı ve bir yudum içti. "Sıcak oldu."

"Hâlâ işimi görüyor. Ben şöyle görüyorum."

Ayağa kalktı, volta atarken tahtayı işaret etti. "Bu üç kadın kurbanla daha önce karşılaşmış. Cinsel içerikli. Bu karşılaşma MacKensie'yi keskin bir düşüş sarmalına sokacak kadar rahatsız edici ya da yoğundu. Muhtemelen her biri, bir noktada bu karşılaşmanın yan etkileri diyelim, için yardım istedi. Ve bu sayede üçü bir araya geldi."

Eve parmaklarını birbirine geçirdi. "Üç kişiden ikisi yine kurbanla takılıyor. Su konusunda otel güvenliğini kontrol edecek vaktiniz olduğunu sanmıyorum."

"Aslında gördüm. Son on sekiz ay içinde otelden gelen hiçbir yayında görünmediğini söyleyebilirim."

"Şaşırmadım. Eşcinsel olduğundan oldukça eminim."
Adam kaşlarını kaldırdığında, kadın omuz silkti.

"Göstermediği için değil

Besleme. Çünkü bende de onun fotoğrafları var. Büyük bilim ödülü töreni. Sevgilisi kadın. Beyaz Saray yemeği anlaşması-eşi kadın. Bir de şu büyük bilim dergisinde eşcinsel olduğunu söylediği röportajı var, bu da beni o yöne çekiyor."

Tahtayı tekrar daire içine aldı. "Bu üç kadın birbirini tanıyor, Edward Mira'yı tanıyorlar ve içimden bir ses birlikte komplo kurup onu öldürdüklerini söylüyor. İşkencenin doğasını göz önüne alırsak, bunun ciddi bir intikam olduğunu söyleyebilirim. Bu intikam Cinsel saldırı, taciz veya tecavüz çünkü üç kadın evli bir adamla kaçamak yaptıkları için işkence yapmak ve öldürmek için bir araya gelmez."

Yer değiştiren Roarke, Edward Mira'nın fotoğraflarını inceledi. Ağırbaşlı, yakışıklı devlet adamı ve cinayet kurbanı.

"Eski bir Birleşik Devletler senatörünün seri tecavüzcü olduğuna mı inanıyorsunuz?"

"Evet, biliyorum." Eve nefesini dışarı verdi. "Evet, anasını satayım.

Benim için böyle. Kanıtlamak mı? Bu tamamen farklı bir ip yumağı."

"Wax, ama bunu boş ver. Eve, bunu kanıtlamaya çalışmak seni çok tehlikeli sulara sürükleyecek."

"Ben güçlü bir yüzücüyüm."

"Sen öylesin," diye kabul etti. "Ama bu aynı zamanda sana kişisel acı da getirecek."

"Bunun yoluma çıkmasına izin veremem. Bunu biliyorsun."

"İstiyorum." Tüpü bir kenara bırakıp ona doğru gitti. "Seni seviyorum." Kadın kımıldadı. "Evet, aynısı geçerli."

Yüzünü ellerinin arasına aldı, gözlerini onunkilerden ayırmadı. "Seni seviyorum."

Kalbi tekledi, bu yüzden sırayla onun yüzünü kavradı.

"Seni seviyorum ve bana bunu atlatacağımızı söylüyorsun."

"Öyleyim."

"Sonunda boğazımdan aşağı bir yatıştırıcı dökerek olsan bile." "Ben de sana tam olarak bunu söylüyorum." Sıkıca bastırdı

dudaklarını onun alnına değdirdi. "Sen yapılması gerekeni yapacaksın, ben de öyle yapacağım."

"Yanılıyor olabilirim. Bu açıdan tamamen yörüngeden çıkmış olabilirim ama benim gördüğüm bu."

"Ve senin adımları atma şeklin, benim gördüğüm şey. Onlardan daha fazlası olacak. Eğer haklıysan ve bu üçünü zorladiysa ya da baskı yaptıysa, daha fazlası da olacaktır."

"Evet, daha fazlası olacak. Yale öğrencileri ya da üniversite çağındayken bu bağlantı sayesinde bir şekilde karşılaştığı kadınlar. MacKensie'nin Yale'de olduğu dönemle Downing'in NYU'da olduğu dönem arasında üç yıl var. MacKensie ve Su'nun Yale'deki yılları arasında beş yıl var. Yani başkaları da olacak.

Ama diğerlerini -henüz değil- listemde göremiyorum. Kızı . . ."

"Sanmıyorum." Roarke en azından ona bu huzuru verebileceğini düşündü. "Bence gitmene gerek yok. Orada. Ona ve kardeşine baktım ama hiçbir iz yok."

"NYPD'de teğmenliğe kadar yükseldim ve kimse herhangi bir işaret görmedi."

Şimdi bir elini Mira'nın kısa saçlarının üzerine attı. "Mira'nın hiçbir şey görmediğine, hiçbir işaret görmediğine gerçekten inanıyor musun?"

Hareket etmesi gerekiyordu, bu yüzden ofiste gezinirken ellerini ceplerine soktu. "Hayır, haklısın. Muhtemelen ben onunla bu konuda konuşabilecek noktaya gelmeden önce çok şey gördü. Yine de-"

"Sana bunlar olurken yanında o yoktu. Sen kimsesi yoktu. Gwendolyn Sykes'ın vardı. Kardeşi vardı, Miralar vardı. Onlarla ilgili bulduğum her şey katı, sevgisiz bir çocukluk geçirdi, sırtını dayadı ve Charlotte ve Dennis tarafından mümkün olduğunca sık kucaklandılar. Güçlü ve mutlu hayatlar kurdular. Mira işaretleri görürdü Eve."

"Haklısın. Haklısın." Gerçi bir noktada doğrudan sorması gerekecekti. "Bu da bir şeydir zaten. Miralar için yeterince zor olacak."

"Onlar için orada olacağız. Bizden ne isterlerse. Şimdi geç oldu ve yarın tüm bunları göz önünde bulundurarak yeniden görüşmeniz gerekecek. Ve bunun nasıl gidebileceğini düşünersek, ikimiz de uykuyu alabiliyorken kullanabiliriz."

"Zaten zor uyuyorsun." Gezinmeye devam etti. "Daha ortada bir şey yokken benim için endişelenmeni istemiyorum.

endişelenecek bir şey yok. Olanlarla başa çıkabilirim Roarke, tıpkı ... ile başa çıkabildiğim gibi." Masanın önünde durdu ve elini masanın üzerinde gezdirdi. "Neydi?"

Bununla başa çıkmıştı, diye hatırlattı kendine. Ve bir zamanlar sahip olduklarının kopyalarına ihtiyacı yoktu, hele de şu anda sahip olduklarının değerini bilip onlara değer verirken.

Ona spekülatif bir bakış gönderdi. "Bu masadan gerçekten kurtulmak istiyor musun?"

"Bu size bağlı."

Başını salladı ve bunu geçiştirdi. "Hayır, ben sana soruyorum.

Ondan kurtulmak mı istiyorsun?"

"Estetik, verimlilik, Tanrı aşkına, evet. Bir iş istasyonu için berbat, sefil bir bahane."

"Neredeyse üç yıldır burada bırakıp, estetiğinizi rencide ettiğim için bana karşı cidden yumuşaksınız ve verimlilik seviyeleri. Muhtemelen günleri sayılı, bu yüzden ... onu bir patlama ile uğurlamalıyız."

Üzerine oturmak için ayağa kalktı ve ona yavaş bir gülümseme gönderdi. "Buraya gel dostum ve benim lanet olası, sefil iş istasyonu bahanemde canıma oku."

Yarım bir kahkaha attı. "Zihninin hangi tuhaf yola sapacağını asla bilemiyorum. Ama asla hayal kırıklığına uğratmıyor."

Saçma sapan bir masa değil, diye düşündü. Onu tanıdığım kadarıyla, bu da bir parçası olabilirdi. Ama her ikisine de, başına gelebilecek her türlü çirkinliği

kaldırabileceğini göstermek içindi.

Bir şekilde. Yapmaya yemin ettiği işi yapmak için
kâbuslarla, korkularla, acımasız anılarla yüzleşecekti.

Böylece ona gitti. Gözlerindeki ışıltı cesaretlendirse ve talep etse de, yüzünü tekrar kavradı. Ve kâbusları, korkuları, anıları düşünerek dudaklarını nazikçe onunkilerin üzerine koydu.

El üstünde tutmak için.

Bunun üzerine saçlarından iki avuç aldı ve onu sertçe kendine doğru çekti. "Uh-uh. Bu masa başı seksi. Yani biraz acıtabilir." Böyle diyerek onu ısırdı.

Sonra onu kasıtlı olarak sertçe geri itti, böylece eşofmanını çıkarabildi. "Neyin varsa bana ver."

"Bende ne var?"

"Evet. Ve daha fazlası."

"Ve bunu kaldıramayacağınızı söylediğinizde, ne istediğinizi hatırlayın."

"Oh, bunu kaldırabilirim. Bakalım ne zaman yapabileceksin-"

Bir elini bacaklarının arasına kaydırды, bastırdı ve kelimelerin geri kalanı bir solukta yok oldu. Kadın bir sonraki nefesi alamadan, adamın boştaki eli boynunun arkasına kenetlendi,

Ağzı onunkini mahvederken onu yerinde tutuyordu.

Şimdi dişlerini kullandı, onu nefessiz bıraktı ve acının hemen bu tarafındaki erotik sınırdaki çalkalandı. Bacaklarını adamın etrafına doladı, onu kendine doğru sert ve sıkı bir şekilde tuttu, onu çılgına çeviren ele karşı sallandı, sallandı.

"İçimde. İçimde olmalısın."

"Henüz değil, hayır. Bundan daha fazlasına sahibim," diye hatırlattı ve başparmağı ile işaret parmağı arasında göğüs ucunu yakaladı. Hafif çimdikler, amansız sürtünme onu doğrudan uçurumun kenarına sürükledi.

Kadın boşalırken bacakları adamın etrafında bir mengene gibi sıkıldı ama adam durmadı. Durmayacaktı.

Kadın saliverildiğini haykırırken bile, adam onu tekrar yukarı fırlattı.

O sinirli, tehlikeli zevk çizgisinde tökezlerken kendi nefesi ciğerlerini yaktı. Çirkin ihtiyaçlarla titreyen elleriyle adamın takım elbise ceketini çekiştirdi.

"Çıkar şunu, çıkar şunu."

Çaresiz, gömleğini yırttı, düğmeleri uçurdu. Sonunda elleri teni buldu. Sıcak, sert, onun teni. Şimdi kolları ona sarılmıştı, parmakları ete batıyor, tırnakları kazıyor, ısıırıyordu.

"Şimdi. Tanrım. Şimdi."

Ama o, "Daha fazla" dedi ve onu uçurdu.

Onu masanın üzerine geri ittiğinde yere bir şey düştü. Kızın çırpınan elleri disk dosyalarının yuvarlanmasına neden oldu.

Sonra elleri pamuklu pantolonu kalçalarının üzerinden çekerken bile göğüsleriyle ziyafet çekiyordu. Kemerine ulaşmak, onu çözmek, onu bulmak için mücadele etti. Onu almak için.

Dilini vücudunda gezdirmek, üzerine, içine almak için onu titreyerek bıraktı.

Dünya sıcak ve ihtişamlıydı ve ihtiyaçlar yeni kışkırtılmıştı Karşılaştıkları anda, doyuruldukları anda keskinleşen açlıklar.

Onun kalçalarını kavradı, adını söyledi, sadece adını, gözlerini gördü, birbirlerine yaptıklarıyla vahşi ve hınzır bir mavi.

Ve sonunda, sonunda, onun içine daldı. Sert ve hızlı, ikisini de tüm kontrol sınırlarını aşarak kırbaçladı. Deliliğe delilikle, açgözlülüğe açgözlülükle karşılık verdi. düştü.

Kalbinin kaburgalarını kırmadığına şaşırdı. Kalbinin çılgınca atışı kulaklarında çınlarken, artçı şoklar -ki bu bir seks depremiydi- vücudunu sarstı.

Masanın üzerine, bir felaketten zar zor kurtulan bilinçsiz insanlar gibi yayılmışlardı ve kadın masayı bir an düşündü.

Bu kadar ağırlığı taşıyabiliyorsa ne kadar kötü olabilir ki?

"Cinayet dosyalarında yalan söylüyor olabilirim. Bu doğru değil. Bu çok saygısızca."

"Değilsin." Adamın yüzü kadının göğüslerinin arasına gömülmüştü. "Düştüler. Belki de düştüler. Hallederiz. Tanrım, nefesimi bulamıyorum."

"Eğer yaparsan, bak bakalım benimki de yanında mı?"

Başını kaldırdı, aynı anda hem vahşi ve hınzır hem de biraz uykulu olmayı başaran gözlerle ona baktı. Ve kadın elini kaldırıp adamın yüzündeki saçları geriye doğru taramayı başardı.

"Ee, hepsi bu kadar mıydı?"

Konumları ve mevcut durumları göz önüne alındığında, nasıl

Kıçını çimdiklemek için elini onun altına sokması - onu inletecek kadar sert - bir mucizeydi.

"Sadece soruyorum. Tanrı'yı görmüş olabilirim. Gülümsüyor olabilir."

"Bizi birbirimize uymamız için yarattı, değil mi?"

"Uyuyoruz."

"Öyleyse var." Kadının göğüslerinin arasına bir öpücük kondurdu ve ayağa kalkmak için geri çekilirken biraz yüzünü buruşturdu. "Sanırım biraz acıttı biraz."

Güldü, sonra otururken tısladı. "Evet, belki. Cinayet dosyalarını devirdik," diye belirtti. "Ve kahve fincanı -Ama boştu. Çoğunlukla. Daha az kıyafet giyemez misin? Gömleğin düğmelerini kopardım zaten. Muhtemelen lanet masadan daha pahalıya mal olmuştur."

"Bu gecenin gündeminde masa başı seks olduğunu bilseydim, daha az giyerdim."

"Eğer komuta merkeziyle gidersem, düzenli komuta merkezi seksi olabilir. Uygun giyin."

Gülerek gömleğini aldı - yumuşak kayrak grisi ve biraz da mavi- inceledi. "Eh, artık bitti, sanırım, ve ödemek için küçük bir bedel."

Aldı, taktı. Hafifçe içine çekti. "Bunları almamız gerekiyor. Cinayet dosyalarını çıplak alamam."

"Görünüşe göre yapabilirim," dedi ve onları toplamasına, attıkları kıyafetleri toplamasına yardım etti. "Sabah hepsini düzenleyebilirsin."

"Sanırım. Belki de o masayı bir çeşit sergiye koymalıyız. Bir plaketle birlikte."

"'Dallas ve Roarke Burada Sikişti' mi?"

"Hayır-ama bunun için gizli bir plaket yapabiliriz. Sadece şöyle bir şey: 'Bize İyi Hizmet Etti' gibi bir şey."

"Bir masa için garip bir şekilde duygusalsın." "Şimdi öyleyim. Pantolonuma ihtiyacım var."

"Neden? Doğruca yatak odasına gidiyoruz."

"Ve Summerset burası ile orası arasında bir yerde gizleniyor olabilir."

"Şimdiye kadar kendi kamarasına yerleşmiş olduğuna dair size söz verebilirim."

"Belki tabutundadır, belki de değildir ama yatak odasına yırtık gömleğinden başka bir şey giymeden gitmeyeceğim."

"Asansöre bineriz," dedi Roarke ve asansörü çağırarak sorunu çözdü. "Peki, ne istemiştin? Elimdeki tek şey. Ve daha fazlası?"

"Başardın."

"Henüz değil. Elimdeki tek şey buydu." Elindeki giysi bohçasını çekip aldı ve yere bıraktı. "Bu daha fazlası."

"Mümkün değil-"

Onu asansörün duvarına doğru itti ve oraya götürdü. Hızlı ve şiddetli.

İşi bittiğinde ve kendinden çok memnun olduğunda, kemiksiz bir şekilde duvardan aşağı kaymaya başladı.

Onu kaldırdı, asansörü yeniden çalıştırdı. Sonra kapılar açıldığında onu yatağa taşıdı.

"Ne derler bilirsin." Bir kolunu ona doladı. "Ne dilediğine dikkat et."

"Aldırmadım." Ama mutlu, bitkin, tamamen tükenmiş bir uykuya doğru kayarken sesi bulanıktı.

Sonra tekrar ortaya çıktı. "Yüce İsa, kıyafetler! Hâlâ asansördeler."

"Sabah halledilebilirler."

"Görecek! Bütün o seks kıyafetleri. Onları geri al!" "Seni endişelendiriyorsa asansör hala orada."

Ayağa fırladı, kapılar açıldığında kıyafetleri almak için içeri daldı. Rahatlamaktan neredeyse titriyordu. bir sandalyenin üzerine bıraktı.

Yatağa geri süründü, iç çekti ve saniyeler içinde uyudu. Görünüşe bakılırsa, diye düşündü Roarke, yatak odasındaki sandalyeden çıkarılan seks kıyafetleri kabul edilebilirdi.

Aklının ne kadar harika olduğuna karar verdi ve onun ardından uykuya daldı.

-

Rüya onu keskin, kazıcı pençeleriyle kavradı. Hatta Ne olduğunu bilse de ondan kurtulamadı. Sıkıca tuttu, onu aşağıya sürükledi.

T Spring Sokağı'ndaki taş binanın çalışma odasına. Edward Mira masa sandalyesinde oturuyordu. Senatör kıyafetleri içinde, parlak siyah saçları taş gibi yüzünden geriye doğru savrulmuştu.

"Ben öldüm."

"Farkındayım."

"Yine de katillerimi kurbanlarım yapıyorsun."

"Gördüğüm kadarıyla bunu siz yaptınız. Onlara tecavüz ettiniz mi, Senatör Mira?"

Öne doğru eğilerek yumruğunu masaya vurdu. "Ben Ölü. Senin sorumluluğun bana karşı. Ama itibarımı lekeleyecek, mirasımı yok mu edeceksiniz? Ölüler için böyle mi duruyorsunuz?"

"Ben işimi yapacağım. Seni öldüren kişi ya da kişileri tespit etmek ve yakalamak için elimden geleni yapacağım, bunu yapmak senin itibarını zedelese bile."

"En iyisi mi?" Adam onunla alay etti. "Canımı alanların şımartılması ve okşanması için beni bir canavar olarak resmetmek için elinden geleni yapıyorsun."

"Gerçeği ortaya çıkarmak için elimden geleni yapıyorum, bu ne anlama geliyorsa."

"Gerçek mi?" Masaya tekrar vurdu, ama bu kez elindeki tokmakla. "Gerçeği biliyorum. Ne olduğunu, ne yaptığını biliyorum. Tıpkı onlar gibisin."

Masaya bir kez daha vurdu ve sesin patlamasıyla Dallas'taki odada, çirkin kırmızı ışığın yanıp söndüğü yerde durdular.

"Hayır. Hayır." Panik bir yılan gibi kıvrılırken geri çekildi. "Benden bu kadar. Artık buraya gelmiyorum. Benim için bitti."

"Asla bitmez." Senatör, siyah cübbesini giymiş, yükseltilmiş yargıç kürsüsünde oturuyordu. "Katil!"

Tokmağın bir sonraki vuruşunda kendini, dehşete düşmüş kızı, Richard Troy ile mücadele ederken, ona yalvarırken gördü. Babası ona tecavüz ederken.

Kendi tiz çığlığını duydu, kolunu kırduğında kemiğin kırılmasıyla kendi kolundaki acıyı hissetti.

O küçük parmaklar küçük bıçağın etrafına kapandığında dehşeti ve umudu hissettim.

Çaresiz kız bıçağı etine sapladığında senatör "Suçlu!" diye bağırdı. "Suçlu, suçlu, suçlu."

Bıçaklama, tekrar tekrar ve tekrar. Boğazında hırlayan insanlık dışı sesler ve kan, tüm kan ellerinin üzerinde ılık ılık yıkanıyordu.

"Ellerinde kan var. Suçlusun. Katil. Tıpkı onlar gibi." "Öldür şu kaltağı." Richard Troy cam gibi gözlerle ona baktı. Dudaklarından kan fışkırırken. "Ona hak ettiğini ver."

Tokmağın bir sonraki vuruşuyla birlikte suç mahalli, boynundaki ilmik. Kana bulanmış elleriyle ipi çekiştirdi ama ip daha da gerildi, mekanizma avizeyi daha yükseğe mırıldanırken gerildi.

"Şimdi," dedi senatör, "adalet yerini buldu."

"Uyan! Eve, uyan ve lanet olası nefes al."

Roarke'ın sözleri, sert sarsıntıları nihayet yerine ulaşmıştı. Havayı içine çekti, hâlâ boğazındaki rüya ilmiğini çekiştiriyordu.

"Bu bir rüya. Bir rüya. Beni duyuyor musun? Şimdi geri dön."

"Ben iyiyim. Ben iyiyim."

"Değilsin ama olacaksın. Bana bak."

Titremesine engel olamadı ama kendini onun gözlerine bakmaya zorladı. Öfke, evet, içinde biraz öfke ve çok iyi anladığı türden bir çaresizlik.

"Ben iyiyim. Özür dilerim."

"Özür dileme. Bu beni kızdırır." Yatağın ayak ucundaki örtüyü kaptı, ona sardı, kedi başını kalçasına çarparken sırtını, kollarını ovdu. "Üşümüştün."

Sonra kollarını ona doladı ve salladı. "Yemin ederim, bir an için nefes almayı bıraktın. Sadece durdu. Sana bir emzik vereceğim."

"I-"

"Bu konuda tartışmayın, bir tane alıyorsunuz. Ben de emziriyorum."

Adam yataktan kalktığı anda hiçbir şey söylemedi ama oturdu,

Kaşmir örtünün altında titriyor, kediyi okşuyor. Kocası ve kedisi onu uyandırmaya çalışmışlardı, diye düşündü, ama o çok derindeydi.

Roarke odaya daha fazla ışık ve sıcaklık katmak için önce ateşi yaktı, ardından AutoChef'e geçti.

"Yatıştırıcıya ihtiyacın var," dedi daha sakin bir şekilde. "Uzun zamandır bu kadar yoğun bir kâbus görmemiştin."

"Her yerde sütanneler." Sesinin normal çıkması için mücadele etti. "Belki de kedinin bir taneye ihtiyacı vardır."

"O kendi kendinin yatıştırıcısıdır." Roarke yatağa iki bardak getirdi, birini ona uzattı ve sadık Galahad'ı ovdu.

"Şimdi iyi, gerçi neredeyse benim kadar sarsıldığını söyleyebilirim. Bunu şimdi iç."

Birazını yuttu, iç çekti. "Bu çikolata." "Polisimi tanırım."

Bu, gözyaşlarını artırdı ve yüzünü onun omzuna bastırmasına neden oldu. "Bundan kurtulamadım. Ne olduğunu biliyordum ama çıkamıyordum."

"Artık güvendesin." Başının tepesini öptü, şefkatle yaklaştı. "Kalanını iç, sevgilim. İç ve bana anlat."

Kadın adamın dediğini yaptı ve bitirdiğinde, adam boş bardakları bir kenara koyduktan sonra onu yanına aldı.

"Söylediklerinin -bilinçaltımın içine girdiği şeyin- doğru olmadığını biliyorum. Ama-"

"Bunun ama'sı yok. Sen bir canavara karşı hayatını savunan masum bir çocuktun. Bunlar hesaplayarak öldüren yetişkin kadınlar."

Evet, evet, mantık buydu. Sebep buydu. Ama . . . "Güdüler aynı hizada. Eğer haklıysam, onun itibarını lekeleyeceğim."

"Eğer haklıysan, onun ünü bir yalandan ibaret. Peşinde olduğun şey gerçek, değil mi?"

"Evet. Eğer haklıysam... sen de onların tarafında yer alırsın."

Önce onun yanağını, sonra diğer yanağını öptü, sonra da onu kendine doğru çekerek sıcaklığını bulmasını sağladı.

"Bazı konularda farklı görüşlerimiz var, ama bana söylemeyi sevdiğiniz gibi, rozeti olan sizsiniz. İşinizi yapacaksınız, Teğmen, yapmanız gerektiği gibi. Ben de size gerçeği bulmanız için elimden geldiğince yardım edeceğim. Bundan sonrası ne benim ne de sizin elinizde, değil mi?"

"Hayır."

Kedi sırtının küçük kısmına doğru kıvrıldı ve onu kasanın içinde sandviç haline getirdi. Gözyaşları tekrar gözlerini yaktı, bu yüzden onları kapattı. Ve yatıştırıcı işini yaparken, tekrar uykuya daldı.

Roarke onu kendine yakın tutarak uyanık yattı ve nefes alışını dinledi.

11

Eve'in iletişim cihazı vızıldadı, kaba ve ısrarcı bir ses onu karanlıkta uyandırdı.

Roarke, "Lanet olsun, kahretsin," dedi ve yataktan sürünerek çıkarken ışıkların yüzde on oranında açılmasını istedi.

"Baxter." Okumayı tararken tısladı. "Görüntüyü engelle," diye emretti. "Dallas, ve bu lanetlenmiş olsa iyi olur iyi."

"Üzgünüm, Teğmen. Trueheart ve ben güvertedeydik ve bir tane yakaladık."

"Sabahın dört buçuğunda Arena Ball hakkında sohbet etmek için beni etiketleyeceğini tahmin etmemiştim."

"Hayır, peki ya şu Metrolar?"

"Baxter, önümüzdeki altı ay boyunca herkesin beşliklerini yapmak ister misin?"

"Anladığımı söyleyemem. Birini yakaladık," diye tekrarladı, "ama onun senin olduğuna eminim."

"Neden? DB kim?" "Jonas Bartell Wymann."

"Peki kim olduğunu bilmediğim halde onu benim yapan nedir?"

"DB altmış sekiz yaşında ve yaklaşık on yıl önce Ekonomik Danışmanlar Konseyi'nin başkanıydı, ayrıca bir zamanlar Çalışma Bakanlığı'nın baş ekonomistiydi. Kendi büyük parası olan büyük para adamı. Yale'e gitmiş, LT. Senatör Mira ile aynı sınıftan."

"Lanet olsun. Kodun var mı?"

"Morris için onu işaretliyorum ama yüzü ve cinsel organları dövülmüş. Sodomize edilmiş. Çırılçıplak asılmış. İlk DB ile aynı."

Boynunda da bilgisayar tarafından oluşturulmuş bir mesaj var." "'Adalet yerini buldu' mu?"

"Evet."

"Bana adresi ver."

Baxter ona "Neredeyse komşunuz sayılırdı," dedi ve evinden sadece iki blok ötede bir adres verdi.

"Yola çıkıyorum. Bana zaman kazandır Peabody. Olay yeri güvende mi?"

"Emin olabilirsiniz. Sizin için burada bekleyeceğiz."

Kapattı ve Roarke çoktan kalkmış olan kahvesini ona uzattı. "Teşekkürler. Kahretsin. Bir duş alıp oraya gideceğim."

"Bir tane alırız. Ben de seninle geliyorum. Yatağa zor dönüyorum," dedi kadın itiraz edemeden. "Ve onu tanıyordum."

Duşa doğru ilerlerken kahvesini yudumladı. "Nasıl?"

"Birazcık. Dost değildik ama ekonomi söz konusu olduğunda çok zeki olduğunu söyleyebilirim." Roarke iç geçirme zahmetine katlanmadı ve jetlerin 102 derecede tam güçle çalışmasını emrettiğinde de neredeyse hiç irkilmedi.

Ne de olsa bunu o istemişti.

"Senatör Mira'yı tanıdığım kesin. Şimdi elimizde iki tane var. Ve eğer benim görüşüm doğruysa, bu Yale'den iki BFD, muhtemel tecavüzcüler. Ama-" Islak saçlarını gözlerinden uzaklaştırdı. "O aç artık çıkmaz sokak olabilir ve biz sadece işkence eden ve öldüren birkaç psikopat var."

Duştan çıktı, düşüncelerinin kurutma borusundaki hava kadar sıcak ve hızlı bir şekilde dönmesine izin verdi.

Sonra onları bir kenara koydu. Soğukkanlı davranmak, yeni açılar bulmaya çalışmaktan vazgeçmek daha iyiydi. Görmek, gözlemllemek, veri ve kanıt toplamak.

Giyindiler ve kadın botlarını giymek için oturduğunda Roarke ona küçük bir tabakta bir yumurta cebi uzattı. "Ye. Hiçbir yere gitmiyor ve birkaç dakika içinde orada olacağız."

Zaman kazanmak için ısırdı, sonra da kaşlarını çattı.
"Burada yumurtadan fazlası var."

"Var mı?" Roarke masum bir gülümsemeyle kendisinin tadına baktı. "Sanırım haklısın."

Yine de yedi, biraz daha kahve içti. "Ofisimden bir şeylere ihtiyacım var."

Zaman kazanmak için önce asansöre, oradan da merdivenlere bindiler. Arabasını çoktan uzaktan sipariş etmişti, bu yüzden soğuk, karanlık gecede dışarıda duruyordu, kalorifer zaten çalışıyordu.

Arabayı sürmesine izin verdi ve en yeni kurban üzerinde hızlı bir çalışma yaptı.

"İki evlilik, iki boşanma, şu anda bekar. Üç çocuğu ve onlardan beş çocuğu var. Adından sonra bir sürü harf var. Yale'den dereceyle mezun olmuş, biraz orada, biraz Columbia'da, biraz da Oxford'da yüksek lisans yapmış. Yale'de ve Columbia'da misafir öğretim görevlisi. Ekonomi üzerine birkaç kitap ve çok sayıda makale yazdı. İki hükümette danışman olarak görev yaptı ve bunu Senatör Mira Kongre'deyken yaptı. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı."

Roarke koşusunu bitirmeden önce üç katlı bir şehir evinin önünde durdu. Baxter'ın şık aracıyla birlikte birkaç siyah-beyazlı da dışarıda duruyordu.

İki üniformalı ağır kışlık paltolarıyla kaldırımında duruyordu, eldivenli elleri go-cup'ların etrafındaydı. Eve rozetini kaldırdı.

"Teğmenim," dedi içlerinden biri. "Dedektifler içeride. Siz farklı bir şey söyleyene kadar oy pusulasında bekleyin dedi."

"Ben olaylara bir göz atana kadar bekleyin. Olay yerine ilk kim geldi?"

"Bu biziz. Devriyedeydik ve Merkez bizi gönderdi, oh-üç-kırk-iki. İki dakika içinde olay yerine vardık. Vic'in torunu ihbar etti."

"Torun burada mı yaşıyor?"

"Hayır, efendim, ama şifreleri, kaydırmaları var. Ara sıra burada kaldığını söyledi."

"Tamam. Sıkı tutun."

Kapıdaki polis onları izliyor olmalıydı.
Kısa merdivenleri çıkmaya başlamadan önce kapıyı açtı.
"Teğmen," dedi ve kenara çekildi.

Wymann'ı asılı bırakmışlardı. Gözleri şişmiş, morarmış yüzünden dışarı fırlamış, karmaşık, koyu renkli girdaplara bağlı ipte hafifçe sallanıyordu.
fuayenin ışığı olarak kullanılıyordu. Kurumuş kan boğazından, gövdesinden ve bacaklarından aşağı ince şeritler halinde akıyordu.

Eve gibi Baxter da ayağa kalkıp yukarı baktı. "O senin." "Evet."

"Nimet arkadaşım ve taze yüzlü genç dedektifim ve ben içeri girmek istiyoruz."

"Evet. Torun nerede?"

"Fırıncı, Jonas Wymann. Onu bir üniformayla mutfağa geri koyun. Oldukça harap durumda."

"Onunla konuştun mu?"

"Hayır. Olay yerine ilk gelen temel bilgileri aldı. Bunun size ait olduğunu anlamak için sadece bir bakış yetti, biz de olay yerini emniyete aldık, ve seni etiketledi."

Trueheart ona, "Peabody yolda, Teğmen," dedi. "Tamam, mühürleyin," dedi Roarke'a, "ve onu aşağı indirelim. Şeyi indirecek şey nerede?" diye merak etti.

Roarke onu buldu ve başını sallayarak dönen ışığı ve yükünü aşağı indirdi.

"Dedektif Trueheart, kurbanın kimliğini doğrulayın."

Baxter ve Roarke havadan sudan konuşurlarken o da onunla birlikte diz çöküp ölüm zamanını belirlemek için göstergeleri çıkardı.

"TOD oh-üç-eleven'ı okuyor. Dokuz-bir-bir yaklaşık otuz dakika sonra geldi. Onları fazla kaçırmamışım. Yüzde morluk, kırık bir çeneye benziyor, bileklerde bağ izleri, cinsel organlarda daha fazla morluk, anal tecavüz belirtileri. Tüm yaralar Edward Mira'ninkilerle uyumlu. Ellerini torbaya koyun," diye emretti. "Levhayı ve ipi laboratuvar için poşetleyin."

"Kimlik doğrulandı efendim, Jonas Bartell Wymann, bu adres." Mikrogözlük taktı, yaklaştı. "Burnu kırılmış,

Hem de çok. Ağırlıklı bir sap olacak. Güvenlik?"

Baxter ona "Sabit disk ve diskler kayıp," dedi.
"Zorla girildiğine dair bir işaret göremiyorum. Üniformalıların anlattıklarından anladığım kadarıyla bütün akşam büyükbabasına ulaşamamış."

"Hadi onunla konuşalım." Baxter'a bir bakış attıktan sonra ayağa kalktı. "Sen ve ben, Trueheart. Baxter, sen git, süpürgecileri ve morgu getir. Bakalım Morris bize ne söyleyebilecek. EDD gelsin, elektronik cihazların üzerinden geçsin."

"Um," dedi Trueheart Eve ile birlikte geri dönerken.

"Çıkar ağzındaki baklayı, Dedektif."

"Baxter ve ben evi temizledik. Herhangi bir boğuşma izi ya da yataklardan herhangi birinde uyunduğuna dair bir işaret yoktu. İki tane ev droidi var efendim, ama bunun sizin durumunuz olduğunu gördüğümüz için onları uyku modundan çıkarmadık."

"Onlara ulaşacağız. Lanet olası büyük ev," diye yorum yaptı. "Evet, efendim. Ah . . ." Boğazını temizledi. "Bir de ne var

ana yatak odasının dolabında bir seks droidi varmış gibi görünüyor."

"Öyle mi? Onun bir seks droidi olduğunu nereden biliyorsun?"

Kızardı, pembeleşti ve güzelleşti. "Şey, ah, Baxter bu modeli daha önce gördüğünü ve bu özel amaç için yapıldığını söyledi."

"Uh-huh," dedi ve gözleri seğirecek kadar parlak gümüş ve parlak siyah bir mutfağa doğru yürüdü.

Bir adam gümüş bir kaide üzerindeki camdan kare bir masada oturuyordu, başı ellerinin arasındaydı, önünde bir fincan bir şey vardı.

Kadın içeri girdiğinde başını kaldırdı ve ona şok ve kederden solgunlaşmış, gülünç derecede yakışıklı bir yüz gösterdi. Ve genç, Onun yasal olarak içki içebilecek yaşta olup olmadığını ölçerken bunu fark etti.

"Yetkili sen misin?" Sesi çan gibi derin, berrak ve yankılıydı.

"Teğmen Dallas. Evet, yetkili benim. Bu Dedektif

Trueheart. Kaybınız için üzgünüm, Bay Baker."

"Anlamıyorum. Bunların hiçbirini anlamıyorum.
Büyükbabamı biri öldürdü. Anlamıyorum."

Eve üniformalıya bir bakış atıp onu başından savdıktan sonra Baker'ın karşısına oturdu. Trueheart'a bir bakış daha attıktan sonra yeni dedektif de yerine oturdu.

"Bu çok zor. Neden bana neden burada olduğunu söyleyerek başlamıyorsun? Burası senin evin değil."

"Hayır, artık burada yaşıyorum. Bir süre yaşadım, yeni başladığım zamanlarda. Bazen kalıyorum. Burada çoğunlukla yalnız, bu yüzden bazen kalıyorum."

"Bu gece buraya ne zaman geldin?"

"Geç bir saatti, yani erkendi. Üç buçuk gibi bir şeydi."

"Genelde sabahları bu kadar erken mi gelirsin?"

"Hayır. Hayır. Açılış gecesine gelmedi ve her zaman . . . Belki unutmuştur ya da meşguldür diye düşündüm ve hatta biraz üzıldüm çünkü bu benim ilk ..." Durakladı, parmaklarını gözlerine bastırdı, altın sarısı gözlerinin kenarları kırmızıydı.

"Ne işe yararsa."

Baker, Trueheart'ın sözleri karşısında ellerini indirdi. Trueheart, "Çok konuşuluyor," diye devam etti. "Az önce bir araya getirdim. Jonas W. Baker, sen başroldesin. Bir ara kız arkadaşımı da götürmeye çalışacaktım. Dün gece açılış mı yaptınız?"

"Evet. Açılış gecesini. Müzikal komedi," dedi Eve'e. "Ben erkek başrolüm. İlk kez sahneye çıkıyorum. Annem Avustralya'da ve babam - ülkede olsaydı bile muhtemelen gelmezdi. Ama büyükannem ve büyükbabam hiç kaçırmazdı."

"Büyükannen ve büyükbabam mı?" Eve tekrarladı.

"Evet, artık evli değiller - yıllardır değil - ama oyunlarım için birleşik cepheyi yapıyorlar. Ama o sıkışmış durumda Chicago'ya. Uçuşu iptal oldu. Kar altında kalmışlar. Demek istediğim, ne zaman bir rol alsam, açılış gecesini orada olurlardı. Her seferinde en ön sırada. Ve büyükbabam, hukuk, tıp ya da politika yerine tiyatroya gitmek istediğimde beni destekleyen kişiydi - ailem için uygun olan her neyse. Beni destekledi.

Bana yardım etti ve işe başlarken burada yaşamama izin verdi."

Önündeki fincanı aldı, tekrar yere koydu ve itti.

"Hiç kaçırmazdı, o yüzden gelmediğinde geç kaldığını falan düşündüm. Onu bir kenara bırakıp işimi, şovumu yapmam gerekiyordu. Evi de salladık, evet, salladık."

"Onu orada göremediğin için üzölmüş olmalısın. Senin için büyük bir gece," diye ekledi Trueheart.

"En büyüğü."

"Sanırım ona ulaşmaya çalışacak vaktiniz olmadı.

"Bağlantısını dene."

"Aslında yaptım. Birkaç mail bıraktım. Sonuncusu, ara sırasında, oldukça sinirliydi. Tanrım. Gösteri bittiğinde -altı kez perde açıldı ve ayakta alkışlandım- ne yaptım? Surat astım."

Trueheart, "Bunu onunla paylaşmak istedin," diye

sordu. "Benim de bir kız arkadaşım var ve o da

oradaydı. Ama o

en çok istediğim şeydi. Sadece tüm bu inanç ve desteğin boşa gitmediğini görmesini istedim."

"Onu gururlandırmak istedin."

"Her şeyden çok. Gelmediğinde, benimle iletişime geçmediğinde, bir mesaj bile göndermediğinde, tamam, iyi diye düşündüm ve after-party'ye gittim. Bir sürü şampanya içtim, zaferin tadını çıkardım, eleştiriler gelmeye başlayınca biraz daha tadını çıkardım. Megastar, yani ben. Ben sahnenin sahibi olan üçlü bir tehdidim. Evet, tadını çıkardım. Hepimiz uçuyoruz, kimse geceyi bırakmak istemiyor, biliyorsun. Gidip bir yerlerde yemek yiyeceğiz ama ben bırakamıyorum, onun gelmemesine izin veremiyorum. Herkese yetişeceğimi ama bir şeyle ilgilenmem gerektiğini söylüyorum."

Bir nefes aldı. "O sırada saatin üçe yaklaştığını biliyorum. İçimi kemirmeye başladı. Ses koçum oradaydı, eski kız arkadaşım oradaydı, kız arkadaşım,

Broadway'de birlikte çalıştığım aktörler, Juilliard'dan arkadaşlarım, hepsi oradaydı. Ama en önemli kişi gelmemiştir. Ve bu içimi kemiriyordu çünkü neden gelmemiştir? Sonunda fark ettim ki -kendimi aştım ve fark ettim ki- bir şeyler olmuş olmalı. Belki hastalanmıştı ya da bir kaza falan geçirmişti. Ben de onu yatakta hasta ya da yerde yaralı bulmayı umarak yanına gittim - gerçi kendisi gayet sağlıklıydı ve gerçekten uyuyordu. Sonra kapıyı açtım ve . . . Tanrım. Tanrım, Tanrım, Tanrım."

Eve ona bir dakika verdi, kollarını sımsıkı sarmış, sallanırken gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu.

"Bay Baker-"

"Jonas. Bana Jonas diyebilirsin. Adımı ondan almışım."

"Jonas, kapı güvende miydi?"

"Kapı güvende miydi? Ah, evet. Evet, şifreler bende. İçeri girdim ve onu gördüm. Düşündüm ki: Bu gerçek değil. Gerçek olamaz. Onu çağırdım, gerçekten çağırdım. onu durdurabilirdi."

Nefesi yırtıldı; sesi kesildi.

"Sorun yok, Jonas." Trueheart'ın sesi bir annenin dokunuşu kadar nazikti. "Bir dakika bekle. Acele etme."

"Sadece ne yapacağımı bilemedim. Sonsuza kadar hiçbir şey yapmadan öylece durduğumu hissediyorum. Kendime bunun olmadığını söylüyordum. Orada öylece durdum. Sonra, bilmiyorum, aşağıya baktım ve 'link'im elimdeydi. Hatırlamıyorum.

cebimden çıkarıyordum. Yaptığımı hatırlamıyorum. I Dokuz-bir-bir'i aradım ve diğer uçtaki adam bana sakın olmamı, nefes almamı, yardımın geleceğini söyleyip durdu. Ve polis geldi. Her şey ağır çekimdeydi ama gerçekten hızlıydı. Bu nasıl olabilirdi? Onun için ne yapacağımı bilemedim. O benim için her zaman ne yapacağını bilirdi."

Trueheart ona, "Sen doğru olanı yaptın," diye güvence verdi. "Onun için en iyi olanı yaptın. Yardım aldın."

"Onlar -birileri- onun hayatını aldı. Ve onurunu aldılar. Neden?"

"Bunu bulmak benim işim." Trueheart ne kadar sakın davrandıysa, Eve de o kadar hızlı davrandı. "Onunla en son ne zaman konuştunuz?"

"Dün. Öğleden sonra erken saatlerde. Biletinin gişede olduğunu hatırlatmak için onu etiketledim ve bir şeye üzüldüğünü söyleyebilirim. Eski arkadaşı Edward Mira ölmüştü.

Öldürülmüştü. Büyükbabam pek fazla ayrıntıya sahip değildi ama ..."

Artık her türlü renk kaybolmuştu. "Yüce Tanrım. Senatör Mira ve şimdi de büyükbaba. Aynı kişi mi? Bunu yapan aynı kişi mi?"

"Senatör Mira'yı tanıyor muydunuz?"

"Evet, tabii. O ve büyükbabamın geçmişi çok eskiye dayanıyor; üniversiteden arkadaşlarmış ve arkadaş kalmışlar. Bayan-"

"Teğmen. Teğmen Dallas."

"Teğmen. Aynı kişi mi? İkisini de aynı kişi mi öldürdü?"

"Tüm ipuçlarını ve açıları takip ediyoruz." Bir an tereddüt etti. O bu işin içinde değil, diye düşündü. Ve eğer öyleyse, zaten biliyordu. "Aynı kişi ya da kişilerin işin içinde olduğuna inanmamı sağlayacak kadar benzerlik var."

"Ama bu ... bu delilik."

"Yine de. Büyükbabanızla konuştuğunuzda, senatörün öldürülmesiyle ilgili herhangi bir düşünce veya görüş ifade etti mi?"

"Gerçek bir detayı varmış gibi görünmüyordu. Bir medya karartması yaşıyordum - sadece kafamı oyunda tutuyordum - bu yüzden duymamıştım. Sanki birileri Senatör Mira'yı kaçırmış ve öldürmüş gibi görüldüğünü söyledi. Sarsılmıştı, dediğim gibi, geri döndüler. Oyuna gelmeyince hiç aklıma gelmedi. Bunu ya da yas tutacağını düşünmedim. Onu düşünecek kadar kendimden geçmiş olsaydım, düşünürdüm. Ve onu kendi haline bıraktım. Bu sabah buraya gelmezdim. Hangisi daha kötü bilmiyorum."

"Olan oldu. Gelmiş olmanız, daha hızlı bilgi toplamaya başlayabileceğimiz anlamına geliyor. Bildiğiniz bir şey var mı?"

büyükbabana karşı kin besleyen biri var mıydı? Ya da hem ona hem de senatöre karşı?"

"Pek sayılmaz." Jonas arkasına yaslandı, ellerini yüzünde gezdirdi ve yüzüne biraz renk geldi. "İkisi de politikti ve politika düşman yaratır. Ne yapmaz ki? Hayır.

Büyükbabamın ekonomik konulardaki sözlerini herkes severdi ama bunun için birini öldüremezsiniz. Senatör Mira'nın sözlerini de herkesin sevmediğini söyleyebilirim ve o benim en sevdiğim kişi değildi ama Tanrım."

"Ondan hoşlanmadın."

"Ondan özellikle hoşlanmıyordum. Sadece biraz pislik ve kendini beğenmiş biri olduğunu düşünürdüm." Omuz silkti. "Büyükbabamın eski üniversite arkadaşıydı, yani, bilirsin, izinler. Anneme söylemek zorundayım. Tanrım. Ve büyükanneme. Tanrım. Büyükanneme söylemeliyim."

Başını tekrar ellerinin arasına aldı. "Ve erkek kardeşim. Üvey kız kardeşim Avustralya'da annemle birlikte ama Gavin hukuk fakültesinde okuyor."

"Yale."

Jonas titrek bir gülümsemeye yetindi. "Evet, aile geleneği. Ben bunu başaramadım. Juilliard'a girdim ve bir daha arkama bakmadım. Onlara söylemek zorundayım. Ve amcama. Annemin kardeşine. Onlara ne söyleyeceğim?"

"İsterseniz bildirimleri ben yapabilirim."

"Tercih ederim, her şeyi tercih ederim ama bunu yapmak zorundayım. Onlara kendim söylemek zorundayım. Bunu bir yabancından duymamalılar. Onu o şekilde görmeyecekler, değil mi? Onu benim gördüğüm gibi görmelerini istemiyorum."

"Hayır. Adli tabip onunla ilgilenilmesini ve itibarının geri verilmesini sağlayacaktır. Siz ve aileniz büyükbabanızı görmek için morgdaki Dr. Morris ile görüşebilirsiniz. onu."

"Tamam. Tamam." Şimdi harap olmuş gözleri onunkilere dikilmişti. "Onlara söylemek istiyorum, kendime söylemek istiyorum, her kimi bulacaksan

neden yaptıklarını, onları hapse atacaksın. Bu doğru mu?"

"Size şunu söyleyebilirim ki bunu kimin ve neden yaptığını bulmak benim odak noktam, benim işim. İşimi çok ciddiye alıyorum."

"Bu iyi bir cevap."

"Size birkaç soru daha sormam gerekiyor, sonra ailenizle irtibata geçebilirsiniz."

-

WEve Jonas'ın yanından ayrıldıktan sonra sessizce Trueheart'la konuştu. "İyi iş çıkardın, onu yumuşattın. Bu içgörü gerektirir ve bunu yapmak için doğru dokunuş."

"Kim olduğunu biliyordum. Dün gecenin açılış olduğunu hatırlamıyordum ama oyun çok konuşuluyordu ve onu birkaç reklam panosunda görmüştüm. Muhtemelen iyi bir aktördür ama-"

"O listenin en altında. Eğer bu bir şov olsaydı, Oscar'a layık olurdu."

"Bu aslında Broadway için bir Tony."

"Her neyse," diyerek Trueheart'ın sırtına neden oldu.

Peabody'yi Baxter'ın yanında buldu. Morg ekibi torbalanmış cesedi çıkarma işlemini sürdürüyordu ve süpürgeciler çoktan bölgeye dağılmıştı.

"O bu işin içinde değil," dedi hemen. "Ama doğruluyoruz. Trueheart, bize verdiği listedeki isimleri kontrol et, bu sabah üç civarına kadar kimlerle birlikteydi. Senatör kaçırıldığında ve Senatör Mira'nın evinde kimlerle birlikteymiş. Üstünü çizelim."

"McNab'i getirdim," dedi Peabody ona. "O ve Roarke elektronik cihazları alacaklar. Roarke çoktan ön girişe gitti. Zorla girildiğine dair bir iz yok. Uzmana göre, onu içeri sokan her kimse, uygun şifreyi kullanmış, işler."

"Wymann'ı burada ya da başka bir yerde öldürseler de öldürmeseler de ellerinde olacaktı."

"Etrafı gözden geçirdik." Baxter etrafa bir kez daha baktı. "Kurbanın burada zapt edildiğini ve dövüldüğünü gösteren bir şey yok."

"Belki temizlenmişlerdir." Kendi kendine baktı, ellerini ceplerine soktu. "Büyük olasılıkla senatörü götürdükleri yere onu da götürdüler. Bir yer ayarlamışlardır. Wymann'ı ne zaman aldılar, nereden aldılar. Hadi öğrenelim. Nedeni senatörle aynı olacak."

"O da ne?" Baxter sordu.

"Seks. İş sekse gelecek. Katillerimiz kadın. Ya da en azından biri öyle. Yale'in başka bir bağlantısı daha var. İki kurban da aynı zamanda oradaymış. İkisi de etkinlikler, konferanslar için geri dönmüş. İkisi de siyasetin içindeydi, bu da başka bir bağlantı."

"Seks ve politika," demişti Baxter, "yatak arkadaşlarının en doğalı."

"Ve tesadüf saçmalıktır."

"Eğer bu saçmalık anlamına geliyorsa, kesinlikle."

"Şüphelilerimden ikisinin ve bir şüphelinin de Yale ile ya da birbirleriyle bağlantıları var."

Baxter'ın ifadesi vahşileşti. "Tesadüf saçmalıktır."

"Evet, öyle. İki zengin ve başarılı adam." Eve düşünürken adımlarını hızlandırdı. "İkisi de Yale mezunu, ikisi de siyasete yönelmiş, farklı alanlarda ama güç peşinde koşuyorlar. İlk kurbanın ayın parçası ya da ona yakın bir şeyi vardı."

"Onun yaşındayken aynı şeyi söylemeyi çok isterdim."

Bu, Baxter'a sert bir bakış kazandırdı. "Bu kurbanın da o bölgede aynı hırslara sahip olup olmadığını öğreneceğiz."

"Yatak odasında çok seksi bir seks droidi var." "Bana öyle söylendi."

Roarke aşağı inerken yukarı baktı.

"Ve seksi seks droidi bize en son otuz iki saat önce kullanıldığını söylüyor," diye yorumladı Roarke. "McNab'ın içeri aldığı elektronik, ama biz onun comps ile ilgili hiçbir şey bulamadık"

ve yüzey araştırmasında bağlantılar. Evindeki ofisinde, masasının çekmecesinde yedek bir cep linki var. Kullanılmamış, bu yüzden yedek benim düşünce tarzıma göre gerçek."

"Ve kullandığı dosya burada değil. Yani orada bir şey varsa, katillerin elinde. Baxter, sen ve Trueheart Kurbanın profesyonel bağlantıları. Bir fikir edin, mazeret bul. Eğer varsa, bana onun yan parçalarını bulun."

"Yapabilir ve yapacak."

"Sana ilk kurbanın listesindeki kadınların isimlerini ve resimlerini göndereceğim. Bakalım bu kadınlar İkinci kurbanın ofisi. Peabody, McNab'e söyle, buradaki ve birinci kurbanın ofisindeki her ekipmandan her bayt veri istiyorum. Çakışan her şey öncelikli olacak. Bu bir ödeşme. Bunu hak etmek için birlikte ne yaptılar? Şimdi söyle ona. Morga gitmemiz gerek."

"Kahvaltıdan önce morg. Lehte mi aleyhte mi?" Peabody yukarı çıkmaya başladı. "Sana haber veririm."

"Profesyonel bağlantılar," diye tekrarladı Eve. "Mazeretlerin teyidi."

"LT, o-beş yüz," diye hatırlattı Baxter ona.

"Biz ayaktayız. Potansiyel cinayet şüphelileri neden uyanık olmasın? Git buradan."

"Popüler bir çift olacağız, Trueheart." "Benim için bir emrin var mı, Teğmen?" Roarke sordu yola çıktı.

"Eve gitmeli, güneş sisteminin başka bir parçasını satın almalısın."

"Ofiste başka bir gün daha." Beyaz bir adamı izledi- uygun süpürgeci ilmiği torbaya koydu. "İkimiz için de." Ama adam kızın koluna girip onu kısa bir mesafe öteye götürdü.

"Sen inanıyor musun

Bu iki adam bir tür çirkin seks oyununda ortak mıydı? Tecavüz ortağı mı?"

"Henüz hiçbir şeye inanmıyorum. Ama bu benim bakacak. Torunu, onun hayatını ve onurunu aldıklarını söyledi. Kesinlikle aldılar. Bunun bir sebebi var.

İşkence ve öldürme kadar aşağılanma da. Ödeşmeyi okudum. Bu iki adam kimi aşağıladı?"

"Peki onlar hangi günahı ya da suçu işlediler ki, yapılanlar herhangi bir adalet tarafından değerlendirilebilsin?"

"Evet. İyi arkadaşlar, uzun süreli arkadaşlar. Hangi sırları paylaştılar? Bunun altında, evet, çirkin bir şey var. Ve hala seks yazıyor. Seni eve bırakabilirim."

"Kendi aracımı bulabilirim, yine de teşekkürler. Tend to Kendine," diye mırıldandı. "Sadece polisime değil, hâlâ yanında taşıdığın o genç kıza da."

"Benim için endişelenme."

Kadının yüzünü ellerinin arasına aldı ve kadın onu durduramadan sıkıca öptü. "Aptal olma. Seni arayacağım," diye ekledi kapıya doğru yürürken.

Nefes nefese kaldı ve tam zamanında dönerek yakındaki süpürgecinin yüz kalkanının arkasından sırttığını gördü.

"Neye sırtıyorsun?"

"Sadece böyle görünen bir adamın dudaklarıma yapıştığını hayal ediyorum. Gülümseten bir düşünce." Yerden bir kan örneği aldı. "Onları nerede bulursan al."

Belki de öyledir, diye düşündü Eve. Morgda pek güler yüzlü anlar bulamazdı.

"Peabody, benimle gel, lanet olsun! Ellerini McNab'in kemikli kışından çek yoksa morga gidersin."

Ön kapıyı açmaya başlamıştı ki Peabody koşarak merdivenlerden indi. "Ellerimin nerede olduğunu nasıl bildin?"

"Ben eğitilmiş bir dedektifim." Arkasına baktı, süpürgecinin yine sırttığını gördü. "Başka bir gülümseme anı mı?"

"Harika değil mi?"

12

Peabody bugünün atkısını sararken yetişmek için çabaladı -Buzlu kış mavisini ve şeker yeşili zigzaglar boynunda.

"Eğer iki kurban arkadaş idiye ve seks bir güdü ise, belki de listedeki kadınlardan bazılarını paylaşmışlardır."

Eve direksiyonun arkasına geçti. "İşte şimdi düşünüyorsun."

"Ellerim McNab'ın kemikli kıcının üzerindeyken bile düşünebiliyorum. Ve bu gerçekten sadece dostça bir okşamaydı." Yolcu koltuğuna yerleşirken mutlu bir iç geçirdi. "Ah. Koltuk ısıtıcı açık. Şimdi pek de kemikli olmayan kığım mutlu."

"Bu vesileyle senin ya da McNab'ın kıcıyla ilgili her türlü tartışmayı yasaklıyorum." Eve yan aynaya bir bakış fırlattı, bir fermuar

şerit değiştirecek. "Roarke oteldeki güvenliğe Wymann'ın süiti kullanıp kullanmadığını, kullandıysa kiminle birlikte kullandığını soracak.

Yan parçalardan herhangi birini bağlarsak, bambaşka bir konuşma yaparız."

"Öte yandan, eğer düzenli olarak canlılarla oynayıyorsanız, neden yatak odasındaki dolapta bir seks droidi olsun -ki McNab bunun seks evreni için programlandığını söylemişti-?"

"Bunun cevabı: penis."

"Ah evet, nasıl unutabilirim ki?" Peabody kıcından söz etmedi ama onu mutlu bir şekilde sıcaklığın içine soktu.

"Ama penis yetmiş yılını doldurduğunda bunun biraz yavaşlaması gerekmez mi sence? Ve aklıma kemer takan bir penis geldi. Hiç hoş değildi."

"Bunu paylaştığın için teşekkürler. Gün bitmeden, süpürgecilerin işi bittikten sonra, kurbanın

ve bir yıllık maaşıma bahse girerim ki ne bulacağım biliyor musunuz? Ereksiyon ilaçları ve diğer seks ... uzatıcıları."

"Ereksiyon uzatıcılar, iyiydi. İddiaya girmeyeceğim çünkü ilk kurbanın evinde -aslında büyükbabasının evinde, yani daha ıyyy- ereksiyon ilaçları bulduk.

Tamam, işte bir soru daha."

Trafik cehennem gibi olduğundan ve reklam zeplinleri ısrarla Cruise Wear Specials hakkında konuşmaya devam etti! (Gemi kıyafeti de neyin nesiydi?) Eve, Peabody'nin bitmek bilmeyen merakına boyun eğdi.

"Bu sonuncusu mu?"

"Muhtemelen hayır, ama bu başka bir şey. Neden erkekler hep gençlerin kokusunu alır? Ellili yaşlardaki adamlar

yirmili yaşlarında seks partnerleri. Altmışlı yaşlarda da aynı şey. Yetmişli yaşlara geldiklerinde, eğer bulabilirlerse yirmili yaşlara yönelirler ve eğer daha genç yaşlara düşerlerse otuzlu, belki de kırklı yaşlara razı olurlar."

"Aynı cevap: penis."

"Nasıl aynı cevap oluyor?"

Eve bir dönüş yaptığında, ilgisiz turistleri izledi. Çantaları ve cüzdanlarıyla bir kayar arabanın başında toplanmış, önlerine çıkan açığöz sokak hırsızına "Beni çal!" diye bağıryorlardı.

Herkesi kurtaramadı ve devam etti.

"Penisin kendini hala yirmi yaşında olduğuna ve bu nedenle aynı yaştaki seks partnerleri tarafından acilen arzulandığına ikna etmesi gerekir. Penis, yaşlı bir adama bağlı olduğunu kabul etmeyi reddediyor."

"O zaman penis kendi kendini kandırıyor."

"Bunu henüz yirmili yaşlarındayken öğrenmiş olman çok iyi. Sanırım birçok kadın kendi on yılları geçtikten sonra bunu daha zor bir ders olarak görüyor. Şimdi, penisi kışlarla aynı kutuya koy ve lanet kapağı kapat."

Peabody bir süre sessizliğini korudu. "Bir penis ve iki kış aynı yerde olursa ne olacağını biliyorsun. kutu, değil mi?"

Eve kendine rağmen güldü. "Tanrım, Peabody, aklını seks kutusundan çıkar."

"Seksin sebep olduğunu düşündüğümüz için bu kolay değil." "Tamam, bu da bir nokta. Seks oynar.

Çürütmezsin ve

Bir erkeğin cinsel organını kana bulamak ve oğlancılık yapmak, eğer konu seks değilse, yani seks oyunları. İkinci kurbanın iki boşanması var.

Biri altı yıl önce. İlk kurbanla örtüşen bir şey var mı diye eski sevgilileri kontrol edeceğiz ama Wymann'ın eski sevgilisinin ya da eski sevgililerinin intikam için bu kadar beklediğini düşünmek biraz zor.

Araştırmaya başlayın, Wymann'ın romantik bir bağlantısı var mı bakın."

"Dedikodu siteleri, işte geliyorum!" Peabody PPC'sini çıkardı.

Eve parmaklarını direksiyona vururken bir başka reklam zeplinini anons etti: Yaz bikini vücudunuzu Ocak ayında Slimderize! Ücretsiz danışmanlık!

Belki de yazlık bikini vücudu gemi kıyafeti olarak sayılabilirdi. "Senaryo," dedi, sesleri bastırmak için elinden geleni yaparak.

zeplinler. "Senatör ve Wymann'ın küçük bir seks kulübü var. İlgili kadınlar, diğer kadınlardan haberdar olarak ya da olmayarak katılırlar. Eğer bilmiyorlarsa, bu tam bir saçmalık. Eğer biliyorlarsa,

Bir şeyler yanlış gitti, çirkinleşti. Kadınlar kendi kulüplerini kurdular. Cinayet kulübü."

"Eğer bu işe bilerek girdilerse, gerçekten çirkinleşmesi gerekirdi." "Tecavüz çirkindir. Bence iki erkeği vahşice sodomize etmek

tecavüz. Aksi takdirde, belki, evet, taşaklarına birkaç kez tekme atarsınız, ama gerisi ..."

"Bu kulağa tecavüz kulübü gibi geliyor, seks kulübü değil. Listemizdeki kadınlar tecavüze uğramadı."

"Bize söylediklerinden değil. Neden bize söylesinler, neden elimize kocaman bir sebep versinler? Bu bakmamız gereken bir açı çünkü elimizde birden fazla katil var. İşkence ve cinayetin ortak olması, bir bağdan, ortak bir

amaçtan ve bu vakalarda karşılıklı bir öfkeden bahsediyor.

"Senatörün katillerini içeri aldığını biliyoruz. Yani tehdit hissetmiyordu. Kadınları obje, seks oyuncacı olarak gören bir adam mı? Onları tehdit olarak görmüyor."

"Emlakçının kimliğini hâlâ bilmiyoruz."

Ve Eve bunun doldurulması gereken büyük bir boşluk olduğunu düşündü. "Onu bulduğumuzda, katilleri de bulacağız ama ... güçlü

Emlakçı değil de bir oyun olma ihtimali var. Wymann'ın ne zaman ve nereden kaçırıldığını bilmemiz gerekiyor. Eninde sonunda, onun ve senatörün nereye götürüldüğünü öğreneceğiz."

"Sesin gerçekten kendinden emin geliyor."

"Sır saklamak çok zordur, sizi yıpratır. Cinayete kadar giden bir bağı sürdürmek çok zor. Biri elden kaçırarak."

Morga vardığında canı kahve çekiyordu ve beyaz, yankılı tünelden aşağı inerken Otomat'ta bulacağı çamurla yüzleşemeyeceğini biliyordu.

Neredeyse altı, diye düşündü ve Morris'in henüz gelmemiş olabileceğini fark etti. Ama her iki cesede de bir kez daha bakabilir ve diğer adli tabiplerden biriyle bulguları gözden geçirebilirdi.

Kısa makine kuyruğunda durdu ve kaşlarını çatı. Kahve sadece sidikli sıcak bir çamur olmakla kalmayacak, makine de ona sorun çıkaracaktı. Hep öyle yaparlardı.

Bir tür komplo, diye düşündü acı acı.

"Bana bir tüp Pepsi ve ne istersen getir." Ceplerini karıştırıp kredi kartlarını buldu ve Peabody'ye uzattı.

"Asla Vending hot'a geri dönemeyeceğim.

Bay Mira'yı deneyimledikten sonra artık çikolata yok. Araçta bulunan AutoChef bile o muazzam lezzeti yakalayamıyor. Kahve burada da Central'daki kadar berbat. Çay . . . belki."

"Menünün tamamını görmek ister misiniz?

örnekleyici?" Eve'in pek de hoş olmayan ses tonu Peabody'nin yan gözle bakma riskini almasına neden oldu. "Yoksa ben kışına tekmeyi basmadan önce şu lanet krediyi takıp bir şeyler mi alacaksın?"

"Kışım hâlâ kutunun içinde." Kendinden memnun olan Peabody, Pepsi sipariş etti ve Diyet Vişneli Fizzy'yi tercih etti.

Makine onları tükürdü, sonra besin değeri hakkında konuşmaya başladı - sıfır- Eve arkasını dönüp devam ederken

Gidiyorum.

Otopsiye giden kapıları itmek için omzunu kullanarak tüpü kırdı.

Morris'i çoktan bulmuş olması onu  a ırtmamalıyd . ıslak ta  rengindeki takım elbisesinin üzerine koruyucu bir pelerin giymişti. Pırlıtlı lavanta rengi bir kravat se mi  ve siyah saçlarını tek bir kalın örgü haline getirmişti.

M zi in sesini kısımt tı, caz gibi bir şey, diye düşündü.

Yukarı baktı. Ne terini tutmasına rağmen Wymann'ın vücudundaki Y kesi ine henüz ba lamamı tı.

"Hızlıyd n," dedi.

"Ya da gerçekten yavaş, d n Senatör Mira için gelemedi imizi düşünürsek."

Morris şimdilik ne teri yere bıraktı ve ikinci bir  elik masayı işaret etti. " nceki konu umuzu çekmeceden  ıkarttırdım, çünkü çift ba lı maçın sizi bu sabah getireceğini tahmin ediyordum."

Bir adım attı,  ıkları açtı.

"En yeni geli imiz hakkında daha derinlemesine araştırma yapmadan

Sadece görsel muayeneye göre, yaralanmalar benzerdir: yüz ve genital hakaretler, bileklerdeki ba  izleri, yabancı cisimle sodomi. Senatörün vakasında, bu yabancı cismin çevresi yaklaşık iki in ti ve ucu yuvarlak bir noktaya doğru sivriliyordu. Ayrıca anüs çevresinde ve içinde şiddetli yanmaya neden olacak derecede ısıtılmı tı."

Peabody yüzünü buru turdu ve arkasını döndü.

Morris, Peabody'nin omzuna sempatik bir  aplak atarak, "Me hur kızgın demir," diye ekledi. "Nesne kullanıldı birçok kez, büyük bir güçle. Acı dayanılmaz olurdu. Yine, sadece görsel bir muayene ile aynı nesne Wymann üzerinde de kullanıldı."

"Bu öfkenin de ötesinde," dedi Eve. "Belki de cinsel sadistleri arıyoruzdur - Ella-Loo Parsens ve Darryl Roy James gibi bir ekip."

"Dışarıda onlar gibi başkalarının da olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor," diye cevap verdi Peabody, arkası hâlâ dönüktü.

"Her zaman daha fazlası vardır. Ama . . ." Hayır, diye düşündü Eve, yakın zamanda kilitledikleri iki sapkın aşık gibi değil. O şekilde değil.

"Bu ikisi rastgele seçilmemiş. Onlar hedefti - ve seks, sadizm, bırakılan mesaj, hepsi açıkça intikam okuyordu."

"İntikam alındı," dedi Morris. "Hem de çok büyük bir şekilde. Çürüklerle ilgili görüşünüze katılıyorum. Yumuşak, ağırlıklı bir sap. Yumruk kullanıldığına dair hiçbir belirti yok."

"Tırnağını kırabilir, manikürünü mahvedebilir. O bir kadın. Kadınlar," diye ekledi Eve.

"Savunma yarası yok."

Eve, ona karşı koyma şansı vermedikleri için, sonuca vardı. "Sersemletme izleri mi?"

"Bir tane, mikro gözlükle bile zar zor görülebiliyor. Kasıkta." "Kasık."

"Bir tema seziyorum. Hafif bir sersemletme, bence zayıflatmaya yetecek kadar -ve o hassas bölgeyi düşünürsek, kızgın bir eşekarısı sürüsü gibi canını yakacak kadar- ama onu bayıltacak kadar değil. Bu da onların dışı olduğunu gösteriyor."

Üzerinde yürüdü. "İkisi onu kolayca sandalyeye oturtabilir. Biri üzerinde çalışır, diğeri bayıltıcıyı tutar. Bay Mira içeri girer ve onlar da ayarlarlar."

"Dennis nasıl?"

"O iyi. İş yapıyor. Bana başka ne söyleyebilirsiniz?"

"Bileklerindeki bağ izlerinden, yakın zamanda aldığı yaralardan

rotator manşetleri, kol ve omuz kasları, kurban kordonla, kolları başının üzerinde, tüm ağırlığı aşağıya doğru çekilerek bağlanmıştır. Bağlar TOD'den bir saat ya da en fazla iki saat önce çıkarılmıştır."

"Onu astıklarında hayattaydı."

"Evet, öyleydi ve elleri serbest olduğu için ilmiği boynundan çekmeye çalıştı. Tırnaklarının altında kendi derisi ve kordondaki lifler var."

Morris hem kendisinin hem de Eve'in dikkatini boynuna çevirdi. "Bu keskin bir düşüş değildi - darağacındaki tuzak kapısı ya da

Boynunu kırabilecek bir sandalye fırlattı, ama kademeli bir boğulma. Kendi ağırlığının sürüklemesi kordonu sıkılaştırdı, basıncı arttırdı ve onu boğdu. Yavaşça ve acı çekerek öldü."

"Sadece bir infaz değil. Bunlar hızlı ve etkili bir şekilde yapılır. Onun bilmesini, hissetmesini, acı çekmesini istediler. Sonuna kadar işkenceydi."

"Evet. İşkenceli bir ölüm. Bunun dışında başka bir yarası olmadığını söyleyebilirim. Düzenli olarak yüz ve vücut bakımı yaptırıyordu - siz buna ayarlama diyorsunuz - ve sağlığı mükemmeldi. Ölümünden yaklaşık on dört saat önce yediği son yemeğinde istakoz çorbası, yeşil salata ve biraz Pouilly-Fuissé vardı. Ağzında kusmuk izleri olduğu için, ne kadar yediğini ancak tahmin edebilirim. tüketildi."

"Bu seviyede bir intikamı hak etmek için ne yaptı - onlar ne yaptı? Tecavüze bakıyorum, ama bu vahşet? Bu onun bile ötesinde."

"Çocuklar belki." Peabody daha kararlı bir şekilde gazozundan bir yudum aldı. "Belki de çocuklar için gitmişlerdir."

"Pedofili . . . Evet, bu tür bir öfkeye yol açabilir. Etrafta bunun kokusu bile yok ve en azından ilki yetişkinlerle düzenli seks yapıyordu. Ama bakacağız. Çünkü bu adaleti düşünen herkes suçun korkunç olduğuna inanıyor."

"Eğer öyleyse," diye yorumladı Morris, "iki adam da bunu çok iyi sakladı. Medyanın kaydıği kamusal hayatlar yaşadılar.

her eylem mikroskop altında. Korkunç olanı saklamak büyük bir beceri ve çalışma gerektirir, özellikle de birden fazla kişi için içindeyse. Sırlar nadiren tutulur."

"Anlaştık. Artık sırları ve muhtemelen korkunç olanı aradığımızı bildiğimize göre, onu bulmak daha kolay olacaktır. O gidiyor

Eve, Wyman'a bakarak, "Yaraları ve ölüm nedeni aynı," dedi. "Yaraları, ölüm nedeni, her şey. Ama herhangi bir sürprizle karşılaşırsanız bana haber verin."

"Elbette yapacağım, ama bu bana şunu hatırlattı. O zamanlar pek aklıma gelmemişti ama senatörün küçük bir dövmesi var."

"Çok var."

"Ben de dahil. Onunki yine morarma nedeniyle zar zor görülebiliyordu. Kasık bölgesi."

"Orada bir dövme mi var?" Peabody, "Ah!" derken Eve, "Orada bir dövme var," dedi. "Penisin kökünün hemen solunda diyelim." O

Eve'e mikro gözlük teklif etti, kendisi için bir çift aldı.

"Yeni adamı kontrol et," dedi Morris'e gözlükleri takıp eğilerek ararken. "Evet, evet, şimdi görüyorum. Zar zor. Bu . Kelt sembolüne benziyor, değil mi? Şu Kelt sembollerinden biri gibi. Mira İrlandalı ya da İskoç değil ama. Öyle mi?"

"Arap, belki, ya da Amerikan yerlisi. Ama ... evet, ikinci kurbanınızda da aynısı var. Aynı dövme, aynı bölge."

"Bana ne zaman olduğunu söyleyebilir misiniz? Mürekkebi alalı ne kadar oldu?" "Bunun üzerinde çalışacağım.

Dermisi kesip kendim test edeceğim ve laboratuvara gönderin."

"Bu ne anlama geliyor? Peabody, bir resmini çek. Çalıştıralım, bakalım özel bir anlamı var mı?"

"Gözlüklerle zaten oradasın."

Eve sadece gözlerini devirdi ve 'link'ini çıkardı. Kamera işlevini çağırdı ve üç kare fotoğraf çekti. "Geliştirilmesi, temizlenmesi gerekecek."

Peabody, "Bunu yapabilirim," diye söze başladı ama Eve çoktan uzmanını etiketlemeye başlamıştı.

"Hey."

Roarke, "Ve sana da selam," dedi.

"Hızlı bir tane, belki biliyorsundur. Bu neyi sembolize ediyor ya da ne anlama geliyor? Bir saniye bekle."

Biraz beceriksizce davrandı ama ona resmi göndermeyi başardı. "Dövmeyi görebiliyor musun? Çok fazla morarma var ve renk değişikliği, ama-"

"Görüyorum, evet. Anlamını da biliyorum, çünkü arkadaşlarımla sarhoş olduğumuz bir akşam neredeyse aynısını yapıyorduk. Kardeşlik için bir Kelt sembolü."

"'Kardeşlik.' Evet, uyuyor. Madem düşünecek kadar sarhoştun, neden mürekkep almadın?"

Gözlerinde eğlence parladı. "İşin belli alanlarında bazılarımız için tanımlayıcı işaretlerin akıllıca olmadığını unutacak kadar sarhoş değilim. Daha fazlasına ihtiyacınız yoksa birazdan bir toplantım var."

"Hayır, bu harika. Teşekkürler. O güneş sistemini satın al." Kapattı ve iki kurbana da tekrar baktı. "Kardeşlik," diye tekrarladı.

-

B Arabaya bindi ve merkeze doğru yola çıktı. "Laboratuvardaki Harvo'yu etiketleyin. Bak bakalım Saç ve Elyaf Kraliçesi

Halat liflerinde bir şey yok. İhtimal düşük ama kontrol edeceğiz. Ve süpürgecilerin ona ulaşmayı başardığı diğer saç ya da lifleri de."

Peabody laboratuvarla bağlantı kurarken Eve de Mira'nın kişisel 'bağlantısını' denedi.

"Eve."

"Çok erken olduğu için üzgünüm."

"Hiç de değil. Uyandık. Zaten bugün erken gelirim diye düşünmüştüm."

"Biraz zamana ihtiyacım var."

"İhtiyacın olduğu kadar, ne zaman istersen. Sana gelebilirim."

"Bu bana birkaç adım kazandırır. Sana Jonas'ın B. Wymann öldürüldü."

"Onu tanıyoruz. Edward'ın yakın bir arkadaşıydı." "O da aynı şekilde öldü."

"Aman Tanrım. Merkezde misin?" "Şimdi oraya gidiyorum."

"On dakika içinde yola çıkacağım."

"Bay Mira'yı bağlayabilir misiniz?"

"Oh, evet, bir dakika."

Eve mırıldanmalar, ayak sürüme sesleri duydu. Sonra Dennis Mira'nın Ekranına nazik bir yüz geldi. "Bu çok üzücü,"

dedi. "Jonas Wymann. Çok zeki bir ekonomistti." "Evet, bunu duymuştum. Bay Mira, kuzeninizin ne zaman dövmesi var mı?"

"Edward?" O hülyalı yeşil gözler bomboş kaldı. "Edward'ın dövmesi mi vardı? Bu hiç de karakterine uygun görünmüyor, değil mi?"

"Onda bir tane olduğunu bilmiyor muydun?"

"Hayır. Sizi temin ederim ki üniversiteye gittiğinde bir tane bile yoktu. O gitmeden önceki son hafta sonunu plajda geçirdik ve gece yarısı çıplak denize girdik. Nerede olursa olsun fark ederdim.

olmuştur. Arada sırada bazı şeyleri unutmaya meyilliyimdir ama bunu hatırlayacağıma eminim."

"Tamam, bu çok yardımcı oldu. Bir şey daha: soyadınız? Kelt bağlantısı yok mu?"

"Kelt mi? Hayır. Eğer yardımı olacaksa, anne tarafımda biraz var."

"İhtiyacım olan tek şey buydu." Mira'nın şakağındaki morarmış sıyrığa iyileştirici bir değnekle düzenli olarak baktığını hayal etti, çünkü artık neredeyse hiç görünmüyordu. "İyi hissediyor musun?"

"Kesinlikle iyiyim. Peki sen nasılsın?"

"İyiyim. Ben de iyiyim. Dr. Mira'ya onu bekleyeceğimi söylerseniz. Teşekkürler."

"Şimdi dikkatli ol. Çok ama çok kızgın biri onları bulmanızı istemiyor."

"Doğru anladınız. İrtibatta olacağım."

Peabody, "O gezegendeki en tatlı adam," diye yorum yaptı.

"Ve anlayışlı. "Öfkeli" dedi. Hasta, sapkın, tehlikeli, vahşi değil. Kızgın," diye tekrarladı yavaşça başını sallayarak. "Ve o haklı, çünkü bu öfkeden kaynaklanıyor. Sende ne var?"

"Tahmin edebileceğiniz gibi ipler çok yaygın. Ve vücutta kurbanınkinden başka kıl yok. Lif yok."

"Onu eve geri götürmek zorunda kaldılar. Onu plastiğe sardılar ya da yuvarladılar." Gözünde canlandırarak tekrar başını salladı. "En azından Böylece onu içeri taşıyabileceklerdi. Yaptıklarından sonra

Bilinci yerinde olsa bile savaşamayacak kadar zayıf düşerdi. Gece yarısına kadar bekleyin, onu oraya götürün, çözün ve ipe çekin."

Central'ın garajına girdi ve kendi yerine doğru ilerledi. Sonra bir an oturup düşündü.

"Bu çok büyük bir sorun. Ceset atmak daha kolay ama burada yeterli değil. Yaralı ve muhtemelen bilinci yerinde olmayan bir adamı lüks bir mahalleye, üstelik gece yarısı geri götürmek, cinayet mahallinin Cinayet. Ev. Güvenli bir yer. Güvenli, lüks bir yer. Bir anlamı olmalı."

"Belki de katil ya da katiller güvenli, lüks bir yere aşınadır. Seks konusuna geri dönersek, belki de olayın gerçekleştiği yer orasıdır. Eğer tecavüzle ilgiliyse-"

"Olacak."

"Tamam, belki de tecavüzlerin gerçekleştiği yer orasıdır." "Belki. Sadece belki. Hizmetçiyle temasa geç "Ben Mira'yla birlikteyken bir kez daha," diye emretti Eve, dışarı çıkıp asansöre doğru yürüdüklerinde. "Evinizi temizleyen, çarşaflarınızı yıkayan birinin, evinizde ve evinizde neler yaptığınız hakkında oldukça iyi bir fikri olduğunu tahmin etmelisiniz."

Aniden Summerset'i hatırladı - dehşet verici - ve onu uzaklaştırdı. Çok uzağa.

"Büyükbaba öldüğünden beri Spring Street'teki evde ereksiyon ilaçları dışında herhangi bir cinsel aktivite belirtisi var mı? McNab Wymann'ın evini ve seks droidlerini incelesin, aynı anlaşma."

Peabody, "Tecavüzün seksten çok şiddet, güç ve kontrolle ilgili olduğunu biliyorum," diye söze başladı.

"Bunların hepsi hakkında. Hepsi. Eğer seks bir faktör olmasaydı, seks işin içine girmezdi."

"Yine de her iki kurban da bol bol seks yapabilirdi ve yaptı da.

İkisi de kendi alanlarında ve hayatlarında güçlüydü. Gerekirse yüksek sınıf LC'lere ödeme yapabilecek müreffeh, çekici yaşlı adamlar. Neden birini zorlayalım ki?"

Eve'in aklına Richard Troy geldi, bundan kaçmanın yolu yoktu. O

Kendi çocuğuna defalarca tecavüz etti, çünkü o bir yırtıcıydı, acımasız bir adamdı ve bir amacı vardı. Ama tüm bunlar bir kenara bırakıldığında?

"Çünkü yapabilirler. Baxter ve Trueheart'tan döner dönmez haber almak istiyorum. İki adam yarım yüzyıl boyunca birbirini tanımıyor, dost kalıyor, sonra da aynı şekilde öldürölüyorlar, tabii arada bir çakışma yoksa. Senatörün listesindeki kadınlardan en az biri Wymann'ın listesinde olacak. Hangisi olduğunu bulalım."

Doğruca ofisine gitti, panosunu ve defterini güncellemek için gereken zamanı değerlendirdi. Wymann'ın her iki eski karısıyla, kızıyla, bilinen tüm ortaklarıyla, arkadaşlarıyla konuşması gerekiyordu.

Örtüşme oradaydı; şimdiden parçalarını görebiliyordu. Ve bir noktada, ana haçı, başlangıç noktasını bulacaktı.

İç Barış'tan birini Su ve MacKensie hakkında konuşmaya ikna etmesi gerekiyordu. Uykusuzluk çalışmalarıyla ilgili bazı veriler elde etmeye çalışmalıydı.

Topuklu ayakkabıların hızlı tıkırtısını duydu, Mira'nın düzgün tek sandalyeye oturabilmesi için masasından kalktı.

Mira aceleyle içeri girdi. Üzerinde buzlu gümüş parıltıları olan kış beyazı bir atkıyı dikkatsizce boynuna dolamıştı.

Tıkırtılar

gri botlarının yüksek gümüş topuklarından geliyordu.

Paltosu, mavi takım elbisesinin daha cesur görüntüsü üzerinde yumuşak bir mavi bulut gibiydi.

Eve onu üzgün bulmayı bekliyordu. Onun yerine Mira'yı kızgın buldu.

Mira paltosunu ve atkısını Eve'in ziyaretçi koltuğuna atarken, "Biraz kahve içebilirim," dedi hızlıca.

"Elbette."

"Hemen söylemeliyim ki, Jonas buluştuğumuz zamanlarda bana karşı her zaman kibar ve nazikti. Birlikte Geçmişte biraz daha sosyalleştik, çünkü ilk eşi ve ben -dost canlısı."

"Öyle mi?"

"Vanessa bir pediatrik cerrah ve ilginç bir kadın. Programlarımıza uyduğunda ara sıra öğle yemeği yiyecek kadar arkadaş canlısıyız - ki bu pek sık olmuyor, çünkü o Chicago'da yaşıyor. Her ne kadar sır verecek kadar yakın olmasak da, Jonas'la sadakatsiz olduğu için boşandıkları bir sır değildi."

"Onu kızdırmış olmalı."

"Sanırım öyle, ama bana bundan hiç bahsetmedi." O aldı Eve'in uzattığı kahveyi içti, yudumladı ve volta attı. "Sessizce üstesinden geldi, bir hayat ve kariyer kurdu, kızını büyüttü. Yaklaşık on iki yıl önce yeniden evlenmiş -evlilikleri arasında oldukça uzun bir boşluk var- ve çok mutlu görünüyor. Gözle görülür şekilde taptığı torunları var ve eşiyle yakın ve mutlu görünüyor."

ikinci kocasının çocukları ve torunları."

"Torunlarından biri Jonas Baker olabilir." "Evet."

"Wymann'ı bulan o."

"Oh." Mira, Eve'in masasındaki sandalyeye çöktü. "Bunu duyduğuma üzıldüm. O iyi bir genç adam, çok yetenekli. Ne olursa olsun"

Vanessa'nın Jonas için hissetmiş olabileceği kin, onlar O çocuğa duydukları sevgi ve destek konusunda kesinlikle birleşmişlerdi. Kızları ve kocası ise onun hırslarına karşı farklı bir tutum sergiliyordu."

"Evet, o kadarını aldım."

"Size kişisel ve profesyonel görüşümü söyleyeyim, Vanessa Jonas'ı öldürecek kadar önemsemedi. Hayatına devam etti, hem de yirmi yıldan fazla bir süre önce."

"Wymann'ın tutulduğu sürenin en azından bir kısmı için mazereti var. Senatörü tanıyor olmalıydı."

"Elbette." Biraz sakinleşen Mira bacak bacak üstüne attı. "Hepimiz genç, yeni evli çiftlerdik, bu yüzden orada burada sosyalleşıyorduk. Vanessa ve ben de Mandy'ye karşı yoğun bir nefret besliyorduk. Ama onun ya da Edward'ın en son ne zaman"

hiçbir konuşmamızda gündeme gelmedi. Yirmi yıldan uzun bir süredir onun çevresinin bir parçası olmadılar."

"İkinci eş hakkında ne biliyorsun?"

"Pek sayılmaz. Oldukça gençti ve dedikodulara göre onun kaçamaklarından biriydi. Vanessa'nın aksine, sessizce gitmemiş ve söylenenlere göre onu satın almak zorunda kalmış. Nerede olduğunu ya da yeniden evlenip evlenmediğini bilmiyorum ama kolayca öğrenebilirim."

"Ben de öyle. Endişelenmeyin. Onun ve senatörün gündelik sekse, ilişkilere ve genç kadınları kullanmaya yatkın olduklarını söyleyebilir misiniz?"

"Kesinlikle."

Eve bataklık zemine bastı. "Senatör Mira'nın bir kızı var."

"Gwen, evet. O-" Anlamak onu sarsan hızlı bir şok yarattı. "Oh, hayır. Sana hem kişisel hem de profesyonel düzeyde söyleyebilirim ki, hayır. Edward asla Gwen'e dokundu ve Jonas'ın da dokunmasına izin vermezdi. Bunu bilirdim Eve. İşaretleri kaçırıyordum Gwen bana gelirdi."

"Daha genç olmaya ne dersin? Çocuklar mı?"

"Yine hayır. Bu iki adam da fetih istiyordu - kendi erkekliklerinin kanıtı. Çocuklar bunu sağlamaz. Genç, çekici kadınlar aradılar. Cinayetlerin şiddetini göz önünde bulundurarak neden sorduğunuzu anlıyorum ama bu çocuklarla ilgili değil."

"Tamam. Üstünü çizmem gerekiyordu."

"Her ikisinin de düzenli olarak bu fetihleri araması ve aynı şekilde öldürülmeleri tesadüf olamaz. Bir mesaj mı vardı?"

"Aynısından."

Mira kahvesini yudumladı, düşüncelerini toparladı. "Yani katiller bunu adalet olarak algılasa da, bu bir intikam ve yöntem cinsel intikama işaret ediyor. Bir ortaklık Bu amaç için yaratılmış, hızlı ve acımasızca gerçekleştirilmiş. Katiller hedef odaklıdır ve birbirlerine bu ortak amaçla bağlıdırlar. Sevgili olmaları mümkündür, ancak katiller vahşi ve acımasız olsalar da, aynı zamanda karmaşık ve

hesaplandı. Bu piarcılık değil ve cinsel sadistler aradığımızı da sanmıyorum."

"Hayır, bir şey anlatmaya çalışıyorlar, kaçmaya değil. Odaklanmışlar. İkinci cinayet neredeyse ilkinin aynadaki görüntüsü."

"Düzenli, zeki. Sabırlı. Bunu ayarlamak zaman aldı. Ve kontrollü," diye ekledi Mira. "Dennis'i denklemden çıkardılar ama öldürmediler. O bir hedef değil ve bir adamı öldürmek için adalet. Bu dövme de neyin nesi?"

"İki adamın da kasıklarında Kelt sembolü vardı. Oldukça açık bir sembolizm var. Kardeşlik anlamına geliyor."

"'Kardeşlik'," diye mırıldandı Mira. "Cinsel. Erkeklik. Aralarındaki bağın ve ... tercihlerinin bir sembolü."

"Yol boyunca bir yerde çizgiyi aştılar. Baştan çıkarma ya da karşılıklı hazdan tecavüze kadar."

"İşkencenin doğası gereği böyle bir sıçrama yapıyorsunuz."

"İşkencenin doğası çılgılık atıyor: Sen bana yaptın, ben de sana yapıyorum. Belki birlikte yaptılar, belki de "Eve, Mira konuşmadan devam etti, "ama onlar bu çizgiyi aştılar. Her iki kurbanla ilgili kişisel duygularınızı bir kenara bırakın. Söyleyin bana, onlar hakkında bildiklerinizden, profillerini çıkarabildiklerinizden yola çıkarak, sadece kadınlara tecavüz etmekle kalmayıp, aynı zamanda bu eylemi yaparken kendi ortaklıklarını da kurabiliyorlar mıydı?"

Mira arkasına yaslandı ve parmaklarıyla şakağını ovdu. "Bu kadar uzun bir geçmiş varken profesyonel bir görüş için kişisel duyguları bir kenara bırakmak kolay."

"Eğer yapamazsan-"

"Kolay değil," diye araya girdi Mira. "Ama." Bir nefes aldı ve Eve'in gözleriyle doğrudan karşılaştı. "Edward'ın bir sosyopat olduğuna inanıyorum. Son derece işlevsel, son derece zeki ve son derece başarılı bir sosyopat. Kendini kuralların üstünde görüyordu.

her şeye geldi. Ve kesinlikle ilişkiler söz konusu olduğunda. Bu yüzden bir kadınla evlendi.

o kurallara. Bir keresinde bana evlenme teklif etmişti."

"Ne? Bundan daha önce bahsetmemiştin."

"Yıllar önceydi, Dennis ve ben nişanlandıktan kısa bir süre sonra. Dennis'e hiç söylemedim çünkü bu onu incitebilirdi, hem ne amaçla? Ve o zaman bile Edward'ın bunu sadece Dennis'e ait olduğum için yaptığını biliyordum."

Mira kahvesini inceledi, biraz içti ve iç geçirdi.

"Dennis'in Edward'la ilgili anıları çocukluktan kalma, ama çocukluklarına dair bir hikâye anlatacak ve adamın o zamanlar bile zorba olduğu çok açık."

"Teklif biraz ağırbaşlı bir teklif. Öyle miydi?"

"Büyükannesi ve büyükbabasının evindeydik, neredeyse unutuluyordum. Tuvaleti kullanmıştım ve dışarı çıktığımda Edward oradaydı. Birbirimizi daha iyi tanımamız gerektiğini söyleyerek beni tuvalete geri götürdü. O da Beni duvara sıkıştırdı ve içeri girdiğinde dizimi kasıklarına koydum. Ona bir daha bana elini sürerse ikisini de bileklerinden kıracağımı söyledim."

Kahve fincanını bir kenara bıraktı, ellerini birleştirdi. "Beni korkuttu, anlıyorsunuzdur."

"Evet. Sana fiziksel mi davrandı?"

"Başlangıçta, evet. Sertti sanırım ve karşılık vereceğimden tamamen emindi. Geri çekildi, güldü, sadece kuzeni için beni test ettiğini iddia etti. Bana bir daha hiç dokunmadı.

Ama . . ."

"Dökül bakalım," dedi Eve. "Kendini tutarsan yardımcı olmamış olursun."

"Değilim ve kendimi tutmayacağım."

Kahveyi tekrar eline aldı ve gözlerini kahveye dikti. "Bu konu üzerinde çok düşündüm ve tepkisel olmaktan ziyade mantıklı davrandığım sonucuna vardım. Eve, senin ve benim gibi kadınlar, cinsel istismara uğramış kadınlar, avcılar hakkında bir hissimiz var. Bizim için bu işimize yardımcı olur, diğerleri içinse hayatta kalma içgüdüdür. Bu adamlar yırtıcıydı. I

Onlarda bunu fark ettim. Sadece avlandıklarını varsaydım

sonra da onları bir kenara attılar. Ama evet, bu adamların bir bağ kurmuş olabileceklerine inanıyorum, istekli olmanın ötesine geçen bir anlaşma."

Mira kahveyi tekrar bir kenara bıraktı, parmaklarını gözlerine bastırdı. "Varsaydığım için, yeterince derinlemesine bakmadığım için, onların kurbanı olan kadınlar cinayet sınırını aşmış olabilirler."

"Bu saçmalık." Eve sinirlenerek parmağını Mira'nın omzuna sapladı. "Ve saçmalığın da bir faydası yok. Eğer sen Bana birdenbire birinin kafasının içini, geleceği ya da geçmişini görebilen bir hassas olduğunuzu mu söyleyeceksiniz? Akıllı bir psikiyatrist olmak, her lanet beden hakkındaki her lanet şeyi bildiğiniz anlamına gelmez. Kendi sınırlarını aşan birkaç kurbanımız olabilir ama bu onların yaptığı bir seçim."

"Bu hiç sempatik değil ve garip bir şekilde rahatlatıcı." Ve rahatlayan Mira, Eve'in kendisine sapladığı eli tuttu. "Kafamın içinde haklı olduğumu biliyorum. Ama geri kalanımı oraya götürmek daha zor."

"İşte yardımcı olabilecek bir şey. İki kurban mı?" Eve eliyle tahtasını ve olay yeri görüntülerini işaret etti.

"Başka 'kardeşleri', sizin moda deyiminizle benzer 'eğilimleri' olan başka yakın arkadaşları var mıydı?"

"I . . . Oh Tanrım."

"Evet." Eve başparmaklarını ceplerine soktu ve tahtayı inceledi. "Adaletle hizmet etmeyi bitirmemiş olabilirler."

Mira bunu sindirirken Eve bir sonrakini attı. "Bu üç kadın." Parmağıyla MacKensie, Downing ve Su'nun üzerine dokundu. "Onlara dikkatle bakıyorum. Su Downing'in mazereti, Su Yale'e gitti, Su şu yaşam geliştirme merkezlerinden birine gitti -İç Huzur- ve MacKensie de öyle. Farklı zamanlarda ama ikisi de oraya gitmiş. Su ve Downing ayrı ayrı bir uykusuzluk çalışmasına katılmışlar."

"Bu kadar çok bağlantı . . . Onları bir araya getiremezsin -İç Huzur'da ya da çalışmalarda. Ama-" "Evet, ama."

"O kuruluşu tanımıyorum. İç Huzur."

"Belki bu konuda daha fazla bilgi edinebilirsin." Bu hem Mira'ya yapacak somut bir şey verecek hem de Eve'e zaman kazandıracaktı. "Oradan kim sorumluysa seninle konuşması bir polisle konuşmasından daha olası.

Uykusuzluk anlaşması için de aynı şey geçerli. Her bir şüphelinin görev süresini ve irtibat bilgilerini bulabilirim."

"Evet, evet. Bakalım bunlar için ne yapabilirim." Mira hızlıca başını sallayarak ayağa kalktı, ceketini ve atkısını topladı. Bir an durup tahtayı inceledi. "Şu üçü," diye mırıldandı. "Edward ve Jonas bu kadınları -eğer haklıysan- bu kadar vahşice öldürtecek ne yaptılar?"

13

Eve, Wymann'ın ikinci karısını kontrol etti ve üzerini çizdi. Kadın tekrar evlenmişti ve yine yaşlı ve zenginleri hedeflemişti. Şimdi Fransa'nın güneyinde bir villada güzel güzel oturuyordu.

Yine de biraz daha kurcaladı ve bir mazeret buldu; iki numaralı eş, Senatör Mira'nın kaçırıldığı sırada Cannes'da bir kış galasına ev sahipliği yapıyordu. Uluslararası stil ve sosyete sayfaları haberlerle, fotoğraflarla ve moda eleştirileriyle doluydu.

Onları okumak Eve'in beynini ağrıttı.

Eşler değil, diye düşündü, tahtasını incelemek için eğilerek. Onlar hayatlarına devam ettiler. Ama diğerleri devam etmedi.

Charity Downing'e geri döndü. Downing de onu Yale'e ve MacKensie gibi Inner Peace'e gitmiş olan Lydia Su'ya götürdü. Downing'in mazeretiyle konuşma zamanı.

Bunu yapmadan önce, masasından yapabileceği bir şey vardı. Edward Mira'nın kızıyla temasa geçti.

Kadın solgun ve bitkin görünüyordu ama tamamen uyanıktı. "Teğmen Dallas."

"Sizi bu kadar erken rahatsız ettiğim için özür dilerim."

"Önemli değil. Buralarda pek uyuyamıyoruz. Babamın katilini buldunuz mu?"

"Üzerinde çalışıyorum. Size en yakın arkadaşlarının kimler olduğunu sorsam -şimdilik onun yaş grubuna bağlı kalın- hemen aklınıza kim gelir?

Aklın var mı?"

"Oh, şey. Jonas Wymann. Yale'e kadar uzanıyor."

"Doğru. Başka kimse var mı?"

"Ah, Frederick Betz. O, babam ve Bay Wymann - ve Marshall Easterday - hep birlikte Yale'e gittiler. Birlikte bir grup evleri vardı. Bir de Senatör Fordham var. Babam senatörken iyi arkadaş olmuşlar. Yardımcı oldu mu?"

"Evet, öyle. Bayan Sykes, medya haberleri yakında gelmeye başlayacak. Jonas Wymann bu sabah erken saatlerde babanızla aynı şekilde öldürüldü."

"Ne?" Gözleri karardı. "Ne? Ben Neden? Bu neden oluyor?"

"Ben de bunun üzerinde çalışıyorum. Babanıza ve Wymann'a zarar vermek isteyecek birini düşünebiliyor musunuz? Onları birbirine kim bağlayabilir?"

"Bunların hiçbirini anlamıyorum. Özür dilerim, anlamıyorum."

Bunu anlayın. Bay Wymann, biz çocukken Ned ve bana gizlice küçük çikolatalar verirdi. O öldü.

Öldürüldü. Babam gibi mi?"

"Özür dilerim. Eğer sen ya da kardeşin onları birbirine bağlayan bir şey düşünürseniz, onlara karşı kin besleyebilecek biri varsa, bana haber verin."

"Ned'le irtibata geçmeliyim. Bunu ekrandan duymasını istemiyorum. Diğerleri, sorduğun diğerleri. Birinin bunu onlara yapabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Bu düşünmemiz gereken bir şey. Onlarla konuşacağım. Aklınıza başka biri gelirse benimle irtibata geçin. Ne zaman isterseniz."

"Soracağım. Ned'e soracağım. Söylediğin için teşekkürler. Gitmem gerek. Gitmem gerek."

Eve adresleri aldı, masasından uzaklaşmaya başlamıştı ki 'link'i sinyal verdi. Görmezden gelebilirdi ama ekranda Baxter'ı gördü.

"Dallas. Elinde ne var?"

"Şimdiye kadar yataktan çıkardığımız iş bağlantıları ve aradan çıkardığımız birkaç isim şok etkisi yarattı. Son bir yıl içinde çıktığı bayanlar. Yaşlı bir adama göre, çok fazla teması var. Şimdiye kadar ikisiyle konuştuk. Daha fazla şok. Konuştuğumuz herkesin söylediği gibi TOD'un mazereti çok zayıf."

evde yatakta olduğunu iddia etti. Bazı eşler ya da birlikte yaşayanlar bunu doğrulayabilir, ancak bu benim kitaplarımda zayıf kalıyor."

"Yan parçalardan herhangi birinin Yale'e gidip gitmediğini ya da Yale ile bir bağlantısı olup olmadığını öğrenin. İç Huzur diye bir yerde çalışmış olan var mı?"

"Yapılabilir. Elimizdeki isimlerden hiçbirisi senatörün listesindekilerle örtüşmüyor. Görünüşe göre birbirlerinin ormanlarını çalmamışlar."

Eve, kuzeninin nişanlısına sarkan bir adamın arkadaşının eteğine de sarkacağını düşündü. "Bunu göreceğiz. Herhangi bir Yale bağlantısı, herhangi bir emlakçı, iç

lanet olası barış, beni etiketle."

"Anladım. Bir şey daha var. Yöneticisini yatağından kaldırdık ve onu sakinleştirdikten sonra, öğleden sonra saat üç civarında onunla 'link' üzerinden konuştuğunu öğrendik. Arkadaşı için oldukça üzgündü, günü evde geçirecekti. Ve dün gece torununun gösterisini izlemek için planları olduğunu doğruladı. Ama bir şey var. Saat dörtte kitaplar. Ona iptal etmesini isteyip istemediğini sordu ve o da devam etmeye karar verdi."

"Ne randevusu?"

"Bir yazar. Birisi onun hakkında biyografi yazıyor ya da yazmayı planlıyor. Buluşma dörtte, onun evindeydi."

"Bana bir adın olduğunu söyle."

"Size bir ismim olduğunu söylüyorum. Cecily Anson, elli sekiz yaşında, evli, bir çocuklu, kadın. SoHo'da yaşıyor. Ah, şuraya bir bakayım. . . Yale yok. Brown'a gitmiş. Karısı, bu Anne C. Vine, elli dokuz yaşında, MIT'de yazılım tasarımcısı. Ve ... kızı, Lillith, yirmi altı yaşında, Carnegie Mellon, Midtown'da bir firma olan Bistrup and Grogan'da mimar."

"Dışarı çıkıyorum, onları gideceğim yere giderken alacağım. İlk kurbanın yöneticisinde randevusunun adı yoktu. Tüm bunları bir numaraya kaydetmek çok kolay. iki."

"Bazen şansın yaver gider."

"Çoğunlukla yapmazsınız. Bulana kadar devam et."
Sözünü kesti ve ceketini aldı. Kulübeye vardığında şöyle dedi,

"Peabody," ve devam etti.

Peabody biraz nefes nefese ona asansörde yetişti. "Ara verdik mi?"

"Olabilir. Wymann'ın yöneticisi onunla saat üçte konuştu, yani hala evdeydi ve baskı altında değildi. Ama saat dörtte evde bir biyografi yazarıyla randevusu vardı. Cecily Anson."

"Bir ismimiz var."

"İsim, adres, temel bilgiler. Ellili yaşların sonunda, kurbanın zevkine göre çok yaşlı ve muhtemelen bir karısı olduğu için cinsel yönelimli biri. Olabilecek yetişkin bir kızı ve SoHo'da bir evi var. Lydia Su ile konuşmaya gitmeden önce bunu halledelim."

Peabody buz mavisi kenarları olan şeker yeşili bir şapka taktı. "Bize böyle doğrudan bir hat bırakacaklarını sanmıyorum."

"Hayır, değil. Ama saat dört yönünü tutan her kimse, muhtemelen onu kaçıran, işkence eden ve öldüren de odur. Morris'i kontrol et. Bakalım Wymann'ın ne zaman yaralandığı konusunda bize bir fikir verebilecek mi? Ve bazı üniformalıları tekrar dışarı çıkaralım, komşuları bu belirli zaman dilimiyle araştıralım. Bu bir şeyleri tetikleyebilir."

İki dakika içinde asansör polisler, üzgün gözlü siviller ve Eve'in gizli polis olarak yarattığı birkaç karanlık karakterle doldu.

Ama kendi kendine aptal asansörün süzölmekten daha hızlı olacağını söyleyerek dayanmaya çalıştı.

"Gwen Sykes'tan başka isimler de aldım, sıkı dostlar. Onlarla yüz yüze ya da 'link' üzerinden konuşacağız."

"Sence üçü deneyecekler mi?"

"Bunu riske atmayacağız. İkisi Yale'e geri dönüyor, orada iki kurbanla birlikte bir grup evi vardı. Bu olabilir ilginç olduğunu kanıtladı. Diğerleri senatörle arkadaş oldu."

İkisi de Doğu Washington'dayken. Senatör Fordham."

Garaj katındaki asansörden güçlkle indi ve hava emdi. Arabada Anson-Vine adresini girdi, seçeneklerini değerlendirdi ve dışarı çıkarken Whitney'le temasa geçti.

"Efendim," diye başladı. "Jonas Wymann hakkında gönderdiğim rapora eklemeler yaptım. Peabody ve ben şüpheli bir kişiyle görüşmek üzere yola çıktık. Daha önce Senatör Mira'nın kızıyla konuştum ve bana babasının yakın arkadaşları olan üç isim verdi. Onlarla temasa geçeceğiz ama biri Senatör Fordham. Güvenlik görevlilerinin ve personelinin olası bir tehdit konusunda bilgilendirilmesi gerektiğine inanıyorum."

"Anlaştık. Bunu göreceğim."

"Komutan, Fordham'la görüşmem gerekebilir ve bu şartlar altında bu konuda fazla hassas olamam."

"Anlaşıldı. Ama biraz incelik gerekecek. Görüşmeyi ya ben ya da Şef Tibble ayarlayacağız.

gerekli. Sizinle irtibata geçeceğim." "Peki efendim."

"Tanrım." Peabody şaşkın şaşkın baktı. "Oturun bir senatörün bir tür seks kulübüne dahil olduğunu mu düşünüyorsun gerçekten? Eğer olan biten buysa. Yani . . . Ne diyorum ben?" Peabody başını salladı. "Seks ve politika, değil mi?"

"Seksin siyasetle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Bu kardeşlik. Bu güç. Elimdeki isimleri araştırın. Frederick Betz ve Marshall Easterday. İkisi de Yale mezunu, bizim iki kurbanla aynı zaman diliminde. Dördü de üniversitede aynı evi paylaşmış. Fordham'ın Yale'e gidip gitmediğini öğren."

Peabody çalışırken trafikte gezindi, bir sokak noktası gördü ve onu paketledi.

"Betz," dedi Peabody ona. "Betz Chemicals'daki gibi- Ev temizleyicilerinden roket yakıtına kadar her şey. Üçüncü nesil. Şu anki başkan. Şu anda en küçük kızından daha genç olan üç numaralı eşiyle birlikte.

Yirmi dokuz. Üç yıldır evliler. Şu anki eşinden olan üç yaşındaki çocuğu da dahil olmak üzere dört çocuğu var.

"Yetmişinde gezen bir adam neden üremek istesin ki?"

"Tekrar etmeli miyim?" Eve sordu. "Penis."

"Tamam, penisin utanması yok. Easterday, Marshall. Avukat ve üçüncü nesil. Easterday, Easterday ve Louis'in kıdemli ortağı. İki numaralı eşim ama on beş yıldır evli ve aslında elli iki yaşında.

İki çocuğu var, ikisi de ilk evliliğinden. Kızı şirkette ikinci Easterday. Oğlu Philadelphia'da beyin cerrahı."

"Tamam, bu sabah onları hallederiz."

"Fordham da Ole Miss'e gitti, Yale bağlantısı yok."

Eve arabadan indi ve beş katlı binayı inceledi. Eski kent sonrası bodur ve kare bina yeniden boyanmış, badanalanmıştı. Çift genişlikteki giriş kapıları zengin ve önemli bir şekilde eski görünüyordu, ancak daha yakından incelediğinde şunu fark etti

Güçlendirilmiş çelikten yapılmışlardı ve gösterişli bir boyayla süslenmişlerdi.

Güvenlik birinci sınıftı.

"Birinci kat Anson'da." Eve düşündü ve ana kattaki birimin ziline bastı.

Bir dakika sürdü, sonra hoparlörden uykulu bir kadın sesi geldi. "Sattığınız herhangi bir şey için çok erken."

Eve rozetini kaldırdı. "NYPD," diye başladı.

"Mike mı? Mike mı? Aman Tanrım."

Eve cevap veremedi kilitlerin zili çaldı. Kapıyı iterek açtığında, şık görünümlü bir fuayenin sonundaki kapıdan bir kadın uçarak çıktı.

Ağır hamile, yalınayak ve penguen kaplı pijamalarıyla şaşırtıcı bir hızla hareket ediyordu.

"Mike'a bir şey oldu." Eve'in omuzlarını mengeneyle kavradı, iri kahverengi gözleri korkudan cam gibiydi. "Çabuk anlat bana."

"Mike için burada değiliz. Bir nefes al."

"Emin misin? Mike değil." Bir elini şişmiş karnına bastırdı, biraz sallandı.

Peabody onun kolunu yakaladı. "Hanımefendi, gidip oturalım, tamam mı?"

"Siz yas danışmanı değil misiniz? Bildirim yapmıyor musunuz?"

"Hiç de öyle bir şey değil." Peabody kadını nazikçe yönlendirirken en yatıştırıcı sesini kullandı.

"Özür dilerim. Muhtemelen hormonlar yüzündendir. Şu anda her şey hormonlu. Sadece Mike -nişanlım- işte, o yüzden düşündüm ki Evet, hadi oturalım."

Peabody kadını fuaye kadar akıllı bir yaşam alanının kapısına kadar desteklerken Eve, "Sen Cecily Anson değilsin," dedi.

"Hayır, o benim annem. Tanrım, annemlere bir şey mi oldu?"

"Hayır." Eve hormonlar tekrar devreye girmeden önce kesin bir dille söyledi. "Bildiğimiz kadarıyla herkes iyi. Lillith?"

"Evet." Lillith kendini akıllı alanın ve cesur renklerin ortasındaki büyük kırmızı sandalyeye bıraktı. Elinde bir elini kıvrıkcık kahverengi saçlarının arasından geçirdi. "Lil, çoğunlukla. Histeri için de özür dilerim. Daha iyi biliyorum. Ne de olsa bir polisin çocuğunu taşıyorum." Gülümsedi -göz kamaştırıcı- ve yüzüne biraz renk geldi. "Mike Bennet-Detektif Bennet, Central'dan. Belki onu tanıyorsundur."

"Anlıyorum." Krizin geçtiğine karar veren Peabody yerine oturdu. "O iyi bir adam."

"Gerçekten öyle."

"Ne kadar ilerledin?"

"Otuz bir haftaya yeni girdim, yani önümde uzun bir yol var." Lillith

ellerini penguenlerle kaplı dağın üzerinde kavuşturdu. "Nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Eve de öyle. O dağ gerçekten büyüyebilir mi? Bu nasıl mümkün oldu?

"Annen evde mi?" diye sordu.

"Hayır. Annemler Adelaide-Avustralya'da. Mike ve ben üçüncü kattayız ama bazı tadilatlar yaptırıyoruz, çünkü ..." Dağı okşadı. "O yüzden burada kalıyoruz. Onlar uzaktayken. Şu anda geceleri çalışıyor. Yakında evde olur. Affedersiniz, size bir şey getireyim mi?"

"Biz iyiyiz. Bayan Anson ne zamandır ülke dışında?"

"Üç haftadan biraz fazla oldu. Gelecek hafta dönecekler, bebek doğmadan önce üzerime titremek için bolca zamanları olacak. Bu da ne demek oluyor? Bunu hemen sormalıydım."

"Bayan Anson'un ekonomist Jonas Wymann'ın biyografisi üzerinde çalışıp çalışmadığını ya da çalışmayı planlayıp planlamadığını biliyor musunuz?"

Lillith kaşlarını çattı, dalgınca dağı ovuşturdu. "Hiç sanmıyorum. Şu anda Marcus Novack'ın biyografisi üzerinde çalışıyor. Bu yüzden Avustralya'dalar. Taşrada okullar ve sağlık merkezleri inşa etti. Bazen üzerinde çalıştığı ya da planlama aşamasında olduğu başka bir şey daha oluyor ama onun bu isimden bahsettiğini hiç duymadım."

"Avustralya'ya bir ay sürecek bir seyahat için biraz planlama yapmak gerekiyor, Sanırım." Peabody sesini çıkarmadı, gülümsemesi sakindi. "Bunu bir süredir planlıyor olmalılar."

"Geçen yazdan beri Mike ve ben onları gitmeye ikna etmek zorunda kaldık. Onlar dönene kadar doğum yapmayacağıma yemin etmek zorunda kaldım. Bakın, şu anda istikrarlıyım ve dediğim gibi, bir polisle nişanlıyım. Bu Wymann'ın annemle ne ilgisi var?"

Eve, penguen dağına bakarak kararlı görünüyordu. Gözleri açık ve sakindi.

"Bay Wymann öldürüldü. Dün saat 16:00'da annenizle bir randevusu vardı."

Lillith sadece başını salladı. "Yapmış olamaz. Annem böyle hatalar yapmaz ve dürüst olmak gerekirse onun bu isimden bahsettiğini hiç duymadım. Projeleri hakkında konuşur. Şimdi neden burada olduğunu anlıyorum. Şüpheli olabilir ama dünyanın öbür ucunda. Onunla iletişime geçebilirsiniz. Onunla irtibata geçmeniz için gereken bilgileri size vereceğim."

"Buna minnettar olurum ama şüpheli olduğu için değil. Sana inanıyorum," dedi Eve. "Ama onun adı kurbanın randevu defterindeydi, yani birisi ona ulaşmak için bunu kullandı. Sen projeleri hakkında konuştuğunu söyledi. Eminim bu gezi hakkında da konuşmuştur."

"Dinleyen herkese. Anneler seyahat etmeyi sever. Ve seni takip ediyorum. Onun gideceğini, irtibatının kesileceğini bilen biri onun adını kullanmış. Tanrım. Çok üzülecek."

Kapı açıldığında Lillith önce göbeğini iterek sandalyeden kalktı. "Mike" deyişi Eve'e sabahki ziyaretin ektiği korku tohumlarının kök saldıgını gösteriyordu.

"Hey, bebeğim, ne var-" Eve'i gördüğünde hemen dikkat kesildi. "Teğmen."

"Dedektif. Burada bir sorun yok. Biz Bayan Anson'a bir soruşturmada yardımcı olması için."

"CeCe?" Bir kolunu Lillith'e doladı, gözleri Eve'in üzerindeydi.

"Birinin onun adını kullandığını düşünüyoruz. Jonas Wymann'a ulaşmak için onu taklit etti."

"Wymann. Bunu duymuştum. Hey, Peabody."

"Selam, Mike."

"Hadi Lil, otur."

"Sadece seni gördüğüme sevindim." Gece vardiyasından sonra biraz dağılmış olan yanağına bir elini sürdü. "Sadece bu yüzü gördüğüme sevindim. Gün için bir fincan kahve istiyorum. Herkese biraz yapmama ne dersin?"

"Bu harika olur."

"Ben yaparım, teğmen de size bilgi verir. Adını bile sormadım," diye hatırladı Lillith ve Mike koyu renk saat başlığını dağınık kumral saçlarının üzerinden itti.

"Dostum, Lil. Bu Dallas."

"Bu- Oh!" Lillith karnını tuttu ve güldü. "Hormonlar beynimi yedi. Tabii ki öyle. Dallas ve Peabody. Videoyu üç kez izledik. Mike bayıldı. Pekala, ben gidiyorum. Anneler için endişelenmeyi bırak artık. Eğer Mike

Sen en iyisisin, öylesin. Ben kahve getireyim. O yardımcı olabilir," diye ekledi uzaklaşırken. "O gerçekten iyi bir polis." "Bunu söylemek zorunda. Ama elimden geldiğince yardım edeceğim." O

Ceketini çıkardı, ince yapılı ve keskin polis gözlü bir adamdı. "Edward Mira, Jonas Wymann. Oldukça güçlü hedefler. CeCe'nin ya da annelerden birinin nasıl bağlantı kurabileceğini anlayamıyorum. Oldukça sağlamlar."

"Lillith bu yolculuğu bir süredir planladıklarını söyledi."

"Evet." Lillith'in boşalttığı sandalyenin koluna oturdu.

"Bebek yüzünden onları kapıdan çıkarmak zorunda kaldık ama CeCe gerçekten gitmek, orayı özümsemek, hakkında yazdığı adamı tanıyan insanlarla konuşmak istiyordu. Biz de uzlaştık. Altı haftalığına gidiyorlardı ama dört haftaya indirdik. Ve onlarla her gün konuşuyoruz. Bazen günde birkaç kez."

"Seyahat ve konaklama rezervasyonlarını kendileri mi yaptılar yoksa bir hizmet mi kullandılar?"

"Annie her şeyle ilgilenir. CeCe ve Annie-anneler."

"Bize konuşacakları kişilerin bir listesini verebilir misiniz?"

"Gittiklerini kim bilebilirdi ki?"

Kirli yanaklarını şişirdi. "Size kimlerin bilmeyeceğinin bir listesini vermek neredeyse daha kolay olurdu." Lillith elinde bir tepsiyle geri döndüğünde ayağa fırladı ve tepsiyi ondan aldı.

"Herhangi bir kulübe ya da gruba üye mi?" Peabody sordu. "Bilirsiniz, kadın grupları?"

Eve, Mike'ın gözlerindeki hızlı anlayış titreşimini gördü. Kadın katilleri arıyorlardı.

"Tanrım, evet." Belli ki eğlenen Lillith otururken Mike kahveyi elden ele dolaştırdı. "Video doğruysa, nasıl sevdiğini hatırlıyorum. Her neyse, Femme Power - lezbiyen temelli bir aktivist grup. Oraya üye olmuşlar. Hemen hemen tüm kadınların üye olduğu bir kitap kulübüne gidiyorlar. tecavüz mağduru kadınlar için birkaç sığınma evi var. C-Anne terapi olarak, kendini ifade etmek için yazı yazmayı öğretiyor ve A-Anne de aynı şeyi sanatla yapıyor. Kötü suluboya resimler yapıyor. Yani korkunç değil, sadece kötü.

Ama bu onu mutlu ediyor.

"Şimdi üçünüz de benim yanımda ne söyleyebileceğinizi merak ediyorsunuz. Diğer odaya gidebilirim, ama bu boktan bir şey."

"Sorun yok." Mike onun omzunu ovuşturdu. "Düşünüyorsun Hobileri ya da gönüllü çalışmaları aracılığıyla tanıdıkları biri CeCe'yi bir oyun olarak kullandı."

"Bu mümkün. O bölgelerden mümkün olduğunca çok isim istiyorum."

"Sığınma evlerinde ya da terapi seanslarında tanıştıkları kadınlara ihanet etmeyecekler," dedi Lillith ve omuzları Mike'ın elinin altında kenetlendi. "Onlardan bir şey bekleyemezsin. Bu."

"Ben zaten listemde olan isimleri arıyorum. Şüpheliler," diye açıkladı Eve. "Birisi birini öldürecek kadar yaklaşmak için anneni kullandı. İki kez öldürdü. I tekrar öldüreceğine inanıyorum."

"Bunun üzerinde çalışmama izin verin, Teğmen." Mike Lillith'in omzunu ovmaya devam etti. "Onlarla konuşacağım, açıklayacağım. Tam isimlerini bildikleri şüpheli, ne sığınaktan ne de seanslardan Her neyse."

"Personel," diye ekledi Eve. "Başka gönüllüler ya da personel arıyor olabiliriz."

Mike onlara "Çarşamba geceleri Canal'daki Community Outreach'te Positive Forces dedikleri bir program yürütüyorlar" dedi. "Koordinasyonu sağlayan sosyal hizmet uzmanı Suzanne Lipski.

Yirmi beş yıllık veteriner, sert ve keskin. Ve temiz. Onu ben çalıştırdım." "Koşturmadın! Mike!"

"Seni bir kez bağladığımda, onlar da benim annem oldular. Emin ol onu ben kaçırdım. Kadınlarını korur, Teğmen, ama bir katili korumaz. Beni tanıyor, o yüzden belki

Eğer elde edilecek bir şey varsa, orada bir şey. Ya da en azından sizin için biraz yol açabilirim."

"Ne kadar çok isim olursa o kadar iyi. Ve ne kadar erken olursa o kadar iyi," dedi Eve ayağa kalkarken. "Zaman ayırdığınız, yardım ettiğiniz ve kahve için minnettarım."

Günde bir fincanla nasıl yaşıyorsun?"

Lillith küçük bir yudum aldı. "Her gün bir fincanı bitirdiğimde kendime bunu soruyorum. Ve bir şekilde yapıyorum."

-

Birlikte iyi görünüyorsunuz," diye yorumladı Peabody arabaya geri döndüklerinde. "Sağlam görünüyorsunuz. İçeriden biri olduğu için bazı isimler bulabilir."

T "Olabilir. Önce ona bir şans vermeye değer. Belli ki Anson'la bağlantısı olan biri onun "Bu hileyi kullanacak kadar uzun bir yolum vardı ve polislerin takip etmesinden endişelenmiyordum."

Arabaya bindikten sonra Peabody kendini biraz serbest bıraktı.

"Bu gruplar -destek grupları- günah çıkaran rahipler gibidir. Mutlak gizlilik. Yani Anson'ı kim dinlediye buna güvenmiş. Birçoğu sadece ilk isimler ya da kod isimler."

"Herkesin bir yüzü var," dedi Eve ve kaldırımından çekildi. "Fotoğrafları göstereceğiz, tepkileri alacağız. Onay alamayabiliriz ama tepkiler alacağız."

Lydia Su'da aradığı şey de buydu.

-

E Berbat küçük bir park yeri ve rüzgarda iki blokluk bir yürüyüşle yetinmek zorunda kaldık.

şehir kanyonları boyunca. Peabody yeniden toparlandı ve Eve kar tanesi başlığını taktı.

Bu ona Dennis Mira'yı düşündürdü.

"Senatörün kızından aldığım üç isim hakkında Bay Mira'nın izlenimlerini almamız gerekiyor. Önce onlara haber vereceğiz, onlarla konuşacağız, ama onun görüşünü istiyorum."

"Genelde iyileri vardır."

"Evet, öyle. Ama Mira bana kuzeni söz konusu olduğunda kör bir noktası olduğunu söyledi. Edward Mira'yı bir sosyopat olarak tanımlıyor, son derece işlevsel. Her zaman bir zorba ve cinsel tacizci olduğunu söyledi."

"Sert. Ama eğer doğru çizgiyi takip ediyorsak, uyuyor."

"Bu doğru hat." Eve, Su'nun binasının önünde durdu. Kaygan bir yüksek bina, muhtemelen Nadine'in peşinde olduğu şeyle aynı çizgide.

Kapıcı olmadığını fark etti. Yaka kartının taranmasını minimum zahmetle kabul eden bir otomatik tarama.

Kimlik doğrulandı, Dallas, Teğmen Eve. Lütfen işinizin niteliğini ve/veya ziyaret etmek istediğiniz tarafı belirtin.

"Rozetinizi taradığınıza göre bu polisin işi olabilir ve biz de 2204 numaralı birimden Lydia Su ile konuşmak için buradayız."

Bu bilgi için teşekkür ederim. 2204 numaralı birimin sakini bilgilendiriliyor. İçeri girip bekleyebilirsiniz.

Eve, koyu mavi sandalyeler, yemyeşil saksı ağaçları ve binanın hareketli bir haritasının bulunduğu beyaz ve gümüşten oluşan geniş bir lobiye girdi.

Kendi marketi, hem erkek hem de kadın butiği, asma katında bir iş ve bankacılık merkezi (sadece konut sakinleri ve misafirleri için) bulunuyordu. Bir fitness merkezi, iki bar ve üç restoran bulunuyordu. Bina yönetimi ve idaresinin üçüncü katta ofisleri vardı.

Haritayı tarayıp 2204'ün yerini not ettiğinde -köşe birim, güney ve doğuya bakıyordu- bilgisayar onları asansöre yönlendirdi.

Asansör, konukların yirmi ikinci kata çıktığını duyurdu. İyi ziyaretler.

"Neden hiç çenelerini kapatamıyorlar?" Eve merak etti. "Kim onlara iyi ziyaretler dilemek için bir comp'e ihtiyaç duyar ki? Su bizi çabucak temizledi," diye ekledi ve gümüş masanın etrafına bakarak

güvenlik kameralarını kaydetti. "Belki de Downing'in mazeretini doğrulamak için dün onunla yaptığınız konuşmanın devamını bekliyorsunuzdur."

"Çok hızlı geçti. Sadece doğru miktarda sürpriz ve tüm işbirliği."

"Eminim bağlantısını kontrol edersek Downing'e burada olduğumuzu haber vermiştir."

Eve yirmi ikiye adımını attı. Gümüş rengi halılarla kaplı geniş koridorda yürüdü ve parlak siyah kapıları geçerek 2204 numaraya ulaştı. Bir eliyle zile bastı, diğer eliyle diğeriyle rozet.

Lydia Su kapıyı açar açmaz şöyle düşündü: Bu işte sen de varsın.

Lydia şaşkın da olsa kibar bir gülümseme sunmadan önce uzun, yakıcı kahverengi gözlerini aydınlatan öfkeli bir farkındalık sadece bir titreşimdi, oradaydı ve sonra kayboldu.

"Günaydın. Senatör Mira'nın cinayetiyle mi ilgili? Dün bir dedektifle konuştum."

"Bu bir takip. Dedektif Peabody ile konuştunuz," diye ekledi Eve, ortağını işaret ederek.

"Oh, evet. Lütfen içeri gelin. Biraz kafam karıştı. Uyuyordum. Geç saate kadar çalışmak zorundaydım."

"Rahatsız ettiğimiz için özür dileriz. Fazla vaktinizi almayacağız."

"Size kahve ya da çay ikram edebilir miyim?" "Biz iyiyiz."

"Lütfen oturun." İki kavisli sandalyenin, ortası yastıklı uzun, alçak bir kanepenin bulunduğu havadar bir oturma alanına götürdü

Tavus kuşu gibi şekillendirilmiş, kuyruk tüyleri açılmış. Tabanında parlak siyah çakıl taşları bulunan şeffaf, kare bir vazodan bir çeşit egzotik çiçek fışkırıyordu. Filmsi gölgeler pencerelerden aşağı akıyordu.

Lydia beş-iki yaşlarındaydı ve ev kızakları giymiş küçük ayaklarının üzerinde kanepeye doğru ilerliyordu. Krem beyazı bir salon takımı ve uzun siyah bir hırka giymişti.

Eve, uzun bir gecenin ardından uyuyor olabilir, diye düşündü, ama yağmur gibi düz olan saçlarını düzgün bir kuyruk haline getirmek için zaman ayırmıştı.

Bir dansçı kadar zarif bir şekilde oturdu. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"İzin gününü Charity Downing ile geçirdin. Dünden önceki gün."

"Bu doğru. Öğle yemeği yedik, alışveriş yaptık, tırnaklarımızı yaptırdık. Eğleniyorduk, bu yüzden bir şeyler içmek için durduk, sonra Charity'ye geri dönmeye karar verdik, biraz yemek yedik, biraz ekran izledik. Sanırım dokuz gibi ayrıldım. Bir arkadaşla güzel bir gündü."

"Öyle görünüyor. Nasıl arkadaş oldunuz?"

"Pardon?"

"Pek ortak yönünüz yok gibi görünüyor."

Eve omuz silkerek odanın içinde rahatça dolaştı. Ve kapıdaki süslü bronz isyan çubuğuna.

Süslü ya da değil, böyle bir yerde bir isyan barı aşırıya kaçıyordu.

"Mücadele eden sanatçı," diye devam etti, "ve Yale mezunu, doktoralı bilim insanı. Ne kadar zamandır Charity, Edward Mira ile olan ilişkisini anlattığı tek kişinin siz olduğunuzu söylediğine göre, samimi arkadaşlar olmalısınız?"

"Pek çok ortak noktamız olduğunu fark ettik. Sanatı takdir ediyoruz, çoğunlukla aynı müzikten hoşlanıyoruz, evde, sessizlikte video izlemekten zevk alıyoruz. Birbirimize eşlik etmekten hoşlanıyoruz. Edward Mira ile yaptığı seçimler söz konusu olduğunda destekleyici ve yargılayıcı olmadığımı düşünmek hoşuma gidiyor. Bir arkadaşın olması gerektiği gibi."

"Doğru ya. Nasıl tanışmıştınız?"

"Bir gün onun çalıştığı galeriye gittim ve bazılarının yaptığı gibi birbirimizden çok etkilendik."

"Şanslısın. Birlikte uykusuzluk çektiğinizi düşünmüştüm."

"Affedersiniz?"

"İkinizin de gönüllü olduğu çalışmalar."

"I . . . Evet. Ama . . . Aynı çalışma odasında değildik ve daha sonrasına kadar birbirimizi tanı mıyorduk."

"Ne tesadüf. Demek sanat eseri arıyordun?"

Yine geldi, o titreşim. Ama bu kez sadece öfkeyle. "Öyleydin," dedi Lydia soğukkanlılıkla. "Aslında göz gezdiriyordum ve Charity bilgili ve cana yakındı. Sonunda birlikte

kahve içti ve arkadaş oldular. Bu çok mu sıra dışı?"

"Dediğim gibi, şans eseri, tıpkı uykusuzluk gibi. Bir şey aldın mı?"

"Evet. Şu resim." Eliyle, büyük bir kadın resmini işaret etti. koyu, koyu pembe renkte çiçek açan üç çalı ve arka planda, yüzü başka yöne dönük, başı öne eğik bir kadın.

"Onun için de bir şans. Charity'nin evinden dokuz gibi çıktınız. Sonra ne oldu?"

"Eve geldim, biraz kitap okudum ve yattım."

"Peki ya dün gece?" "Dün gece mi? Neden?"

"Edward Mira'nın yakın arkadaşı Jonas Wymann öldürüldü. Sen ve Charity yine takılıyor muydunuz?"

"Hayır. Neredeyse ona kadar isteydim, sonra eve geldim ve bir proje üzerinde üç saat daha çalıştım. En az üç. Saat ikiyi geçene kadar yatmadım."

"Charity sana Wymann'dan hiç bahsetti mi?"

"Hayır. İsmi hatırlamıyorum. Edward Mira'nın herhangi bir arkadaşıyla tanıştığını sanmıyorum, yoksa bana söylerdi."

"Onunla da yatmış olsa bile."

Lydia'nın çenesindeki kaslar gerildi, aynı şekilde -sadece bir anlığına- sakince kavuşturduğu ellerinin parmakları da gerildi.

tur. "Onu yargılamayacağıma göre, inanıyorum ki, evet, bana söylerdi. Ve eğer Charity'yi fahişelik olarak görüyorsanız

Aptal kadınları avlamayı alışkanlık haline getirmiş gibi görünen güçlü ve evli bir adamla yatacak kadar aptaldı, çok acımasızca yargılıyorsunuz. Ölümü kuşkusuz arkadaşları ve ailesi için zor oldu ama bana göre Charity ve onun gibileri mağdur etti."

"Bu oldukça yargılayıcı, değil mi Peabody?" "O tarafa doğru eğiliyor."

"Ama hepimizin kendi ölçeği var, değil mi? Peki ya Carlee MacKensie?" Eve soruyu hemen ardından sordu

ve bir tepki aldı. Bir titreşimden daha fazlası, hızlı bir şok parıltısı.

"Pardon?"

"Oldukça basit. Carlee MacKensie. Ama sizi bilgilendirebilirim. İkiniz de İç Huzur'da biraz zaman geçirdiniz."

Gözlerinde öfke alçak ve keskin bir şekilde yanıyordu ama sesi soğuk ve kontrollüydü. "İç Huzur'a yaptığım ziyaret kişisel."

"Cinayetle ilgili hiçbir şey kişisel kalmaz. Carlee MacKensie ile orada mı tanıştınız?"

"İç Huzur'un koşullarının başında gizlilik geldiği için, burada kaldığımız süre boyunca sadece ilk isimlerimizi kullandık. Orada Carlee adında kimsenin olmadığını hatırlıyorum."

Peabody yardımsever bir tavırla, "Bende bir fotoğraf var," dedi ve bir tane çıkardı.

Lydia ona baktı, sonra uzaklaştı. "Onu tanıyamadım."

"Başka ne tesadüf biliyor musun?" Eve gözlerini Su'nun yüzünden ayırmadı. "MacKensie de Yale'e gitmiş. Tıpkı Sen. Tıpkı Senatör Mira gibi, Jonas Wymann gibi. Okul bağları, uykusuzluk ve İç Huzur. Evet, bu çok fazla ... neydi o kelime, Peabody?"

"Belki de tesadüftür."

"Hmm. Aklımdaki kelime bu değildi ama bunu kullanabiliriz. Tesadüf."

Lydia geri çekildi, ellerini tekrar kucağında avuç avuç birleştirdi. "Sanırım şüpheli olmak işinizin gerekli bir parçası. Senin için ne talihsizlik."

"Talihsizlik mi? Hayır. Sabahları beni harekete geçiren şey bu." Eve o zaman gülümsedi, kasıtlı olarak yırtıcı. "Bu cinayetin yanına kâr kalacağını düşünen insanlar için daha talihsiz bir durumdur."

"Size sadece Charity ve benim günü anlatıldığı gibi birlikte geçirdiğimizi söyleyebilirim. Şimdi. Yardım edebileceğim başka bir yol var mı?"

"Hayır, bu işe yarar." Eve ayağa kalktı. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Kapıda durakladı. "Oh, iyi arkadaşınıza onu takip edeceğimizi de söyleyebilirsiniz. Şüpheler beni sadece sabahları harekete geçirmekle kalmıyor, bütün gün devam etmemi sağlıyor. uzun."

Asansöre doğru gittiler. Eve uzun, zarif koridora şöyle bir baktı. "Yalan söylüyor, hem de en aşağıdan."

"Söylemeliyim ki, evet bu konuda. Onu çok etkiledin, hem de birden fazla kez. MacKensie'den bahsettiğinde neredeyse çuvalliyordu. Onu kesinlikle tanıdı ve bunun olacağını hiç tahmin etmemişti."

"Buna şüphe yok. Edward Mira'nın Charity ve onun gibi kadınları avladığını söylemesi ilginç. Yargılamıyormuş, hadi oradan," dedi asansöre adım attıklarında. "Bu kadın hem yargıç, hem jüri, hem de cellattı. Ve bundan büyük gurur duyuyordu. Katmanları soymaya başlayacağız."

14

Su'nun yalancı olduğunu bilmek -ve buna bağılı olarak Downing ve MacKensie'nin de yalancı olduğunu bilmek-onların katil olduğunu kanıtlamaz.

Ama bunu kanıtlayacaktı.

Bu sürecin bir parçası da bu kardeşliğin bir parçası olabilecek diğerk erkeklerle konuşmak olacaktır.

En kısa yol onu Easterday'in evine götürüyordu. Bir zamanlar üç katlı iki sıra ev olan yapı, Park Avenue'da geniş bir eve dönüştürülmüştür.

Kapıyı geniş, ev gibi bir yüzü olan, sade siyah takım elbiseli bir kadın açtı.

"Teğmen Dallas, Dedektif Peabody, NYPSD. Bay Easterday ile görüşmek istiyoruz."

"Bay Easterday bugün gelmiyor."

"Karşılama beklemiyoruz. Sadece polislerin burada olduğunu söyle."

"Fuayede bekleyebilirsiniz, çok soğuktur. Bay'a soracağım. Easterday eğer seni görürse."

Beyaz mermer zeminler ve ağır koyu renkli ahşap, Eve'in yüzünüze karşı asalet olarak düşündüğü şeyi cömert fuayeye verdi. Çok katmanlı avizeye baktı ve fırsatını bulsalar onu orada asacaklarını düşündü.

Geç de olsa şapkasını hatırladı, çıkardı ve cebine koyarken saçlarını parmaklarıyla taradı.

Saniyeler sonra bir kadın uzun merdivenlerden inmeye başladı.

Siyah bir takım elbise giymişti, ancak ilkinden farklı olarak Bunda basit bir şey yok. İnce vücuda bir şekilde uyuyor

Hatları ve kıvrımları ortaya çıkarmak için tasarlanmıştı ve avizenin kristal yağmurunda zarifçe parıldıyordu.

Koyu sarı saçları uzun ensesinde bir düğüm halinde geriye doğru bükülmüş, yüzü çerçevesiz bırakılmıştı. Eve'e göre Easterday'in karısı yarım yüzyılı devirmiş olabilirdi ama zamanı nasıl geri alacağını biliyordu.

"Teğmen, Dedektif, ben Petra Easterday." O önce Eve'e, sonra da Peabody'ye parıldayan elmaslı ince bir el uzattı. "Kocam rahatsız. Bu sabah yakın bir arkadaşının ölüm haberini aldı."

"Bu yüzden buradayız. Son iki gün içinde ikinci yakın arkadaşı oldu."

"Evet ve Marshall paramparça olmuş durumda. Aslında az önce yukarıda onu bir emzik alıp yatması için ikna etmeye çalışıyordum. aşağı."

Petra yüzünde çıplak bir endişe ifadesiyle merdivenlere doğru baktı. "Sana yardım etmek için elimden geleni yapmaktan mutluluk duyarım, ama benim Kocasını şu anda rahatsız edilemez." O konuşurken bile aşağı inen ayak seslerini duydular. Petra iç çekti. "Ah, Marshall, dinlenmen gerek."

"Petra, polis sadece işini yapıyor."

Paramparça görünmüyordu, diye düşündü Eve, ama kesinlikle çökmüş görünüyordu. Gözlerinin altındaki koyu halkalar, ağzının etrafındaki gerginlik çizgileri keder taşıyan bir adamı gösteriyordu.

Uzun boylu bir adam olmasına rağmen, sanki omuzları çok ağır bir yük taşıyormuş gibi eğilmiş görünüyordu.

Ayrıca siyah bir takım elbise giymiş, siyah bir yas bandı takmış ve Double Windsor'da sessiz mavi bir kravat takmıştır.

"Petra, canım, biraz kahve içebilirim."

Kadın sadece bir kaşını kaldırdığında, adam biraz gülümsedi. "Çay o zaman. Eğer isterseniz."

"Bununla ilgileneceğim. Umarım ikiniz de kocamın yas tutmasına saygı gösterirsiniz," dedi Petra yanlarından ayrılmadan önce.

"Çok korumacı hissediyor, anlaşılır bir şekilde. Teğmen

Dallas, değil mi? Ve Dedektif ..."
"Peabody."

"Evet, tabii ki. Lütfen, içeri girip oturalım."

Ön salon, fuayenin resmîyetini devam ettiriyor, beyaz mermer bir ocaktaki küçük, neşeli bir ateşle biraz dengeleniyordu. Buradaki çiçekler kan gülü kırmızısındaydı; büyük, kutu gibi kanepeler ise telaşlı bir çiçek deseniyle kaplanmıştı.

üzerinde oturmak bir bahçede çömelmek gibi hissettiriyor.

Easterday geniş kanatları olan bir sandalyeye oturdu, içini çekti.

"Her şey imkânsızmış gibi geliyor. Edward'ı aklım almıyordu, şimdi de Jonas'ı. Bir şüpheliniz var mı?"

"Soruşturmanın detaylarını konuşamayız. Arkadaşlarınızı kaybettiğiniz için üzgünüm," diye devam etti Eve, "ve bunun sizin için zor bir zaman olduğunu anlıyorum."

"İki yıldan uzun süredir ceza hukuku alanında çalışmıyorum.

Bunu kızıma bırakıyorum ama nasıl yapıldığını biliyorum. Soruşturmanıza yardımcı olabilecek sorularınız var mı?"

"Evet. İki gün içinde iki arkadaşınızı kaybettiniz Bay Easterday, cinayete kurban gittiler. Üniversiteden beri tanıdığınız adamlar - yaklaşık elli yıl

-Ve yakın durdum. Adınızın kısa bir listede yer alması için yeterince yakın."

Gözleri büyüdü. "Şüphelilerden mi?" "Hayır, efendim. Kurbanların."

Şimdi hızlıca antreye doğru baktı. "Bu tür bir açıklama karımı üzecektir."

"Buraya gelip cinayetini haber verirsem daha çok üzülür."

Sandalyeden iterek kalktı. "Bu çok saçma. Kimsenin beni öldürmek için bir nedeni yok."

"Ama arkadaşlarınızı öldürdünüz mü?"

Tekrar oturdu, ellerini iki yana açtı. "Edward benim arkadaşımdı ve hayatımın yarısından fazlasında da öyle oldu. Arkadaşı olarak onun zor, hatta yıpratıcı olabileceğini söyleyebilirim. Politikada, senatörken düşmanlar edindiğine şüphe yok ve şimdi de enstitüsü."

Bunun olacağını biliyordu, diye düşündü Eve. Bir liste

olacağını ve kendisinin de bu listede yer alacağını biliyordu.
Keder bir yana, hazırlıklıydı.

"Ya Jonas Wymann?" diye sordu ona.

"Yine politika. Eminim bu bağlantıyı kurmuşsunuzdur. Jonas çok zekiydi ama görüşleri her zaman popüler değildi ve uzun yıllar boyunca hatırı sayılır bir nüfuza sahip oldu."

"Başka bağlantılar da var," diye başladı Eve.

Petra, elinde büyük bir çay tepsisiyle gelen hizmetçinin hemen önünde odaya girdi.

"Teşekkür ederim, Marian. Ben dökeyim."

Hizmetçi tam olarak reverans yapmadı ama Eve bunun ima edildiğini hissetti.

"Bununla başa çıkabilirim, Petra."

"Bir yere gitmiyorum." Hoş bir şekilde konuştu ama altındaki çelik ima edilenden daha fazlaydı. "Krema? Şeker?" dedi Eve'e.

"Hayır,
teşekkürler."

"Dedektif?"

"Biraz krema, iki şeker. Teşekkürler."

"Tartışmanın anlamı yok Marshall," diye devam etti çayı doldururken. "Ben kalıyorum. Sen diyordun ki bağlantılar hakkında bir şey, Komiser."

"İki kurbanın birbirleriyle ve sizinle siyasetten çok daha fazla ortak noktası var, Bay Easterday."

Petra bir ses çıkardı - tam olarak nefes nefese değildi - ve Eve'i geçti

Eve'in istemediği çay. "Sence Marshall Edward ve Jonas'ı öldüren bu kişinin Marshall'a zarar vermeye çalışabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Şimdi, Petra-"

"Beni teskin etme, Marshall. Jonas'ı duyduğumda yaşadığım şoku atlattıktan sonra boğazıma bir şey takıldı. Görmezden geldim ama ..." Eve'e baktı, gözleri donuktu.

"Böyle mi düşünüyorsun?"

"Bu, kocanızın güvenliğini sağlamak için dikkate almamız ve ciddiye almamız gereken bir konu."

"Evet. Güzel. Ciddiye alın. Hepimiz bunu çok ciddiye alacağız."

"Petra, Edward ve Jonas benim sahip olmadığım siyasi ağıları ve eğilimleri paylaşıyordu."

Sadece başını salladı. "Yıllardır arkadaşsınız. Düzenli olarak sosyalleşıyorsunuz, golf oynuyorsunuz, poker oynuyorsunuz, birlikte seyahat ediyorsunuz. Yıllarca aynı evde yaşadınız- Aman Tanrım! Fred ve Ethan."

"Bu Frederick Betz," dedi Eve çabucak. "Ethan kim?"

"Ethan MacNamee," dedi Easterday ona. "Bizimkilerden biri

Yale'deki ev arkadaşları. O ve Edward Yale'de kalmadılar. özellikle yakın, ve yılın çoğunda Glasgow'da yaşıyor. Ben onu sadece birkaç ayda bir görüyorum."

"Ve bir araya geldiğinizde sanki hiç zaman geçmemiş gibi oluyorsunuz," diye ısrar etti Petra. "Kardeş gibisiniz."

"Bir kardeşlik," dedi Eve, Easterday'ın yüzüne bakarak.

Yüzü taş kesildi ve gözleri bir an için başka yere kaydı. "Evet. Kardeş gibiyiz diyebiliriz ve ben iki kardeşimi kaybettim."

"Üç," dedi Petra sessizce ve kocasının elini tuttu.

"Yale'deki grup evini paylaşan altı kişi vardı. Diğerleri William Stevenson-Billy idi. Marshall ve ben evlenmeden hemen önce trajik bir şekilde öldü."

"Ne oldu?"

"Depresyondan muzdaripti." Marshall şakağını ovmaya başladı. "Başarısızlıkla sonuçlanan yeni bir iş girişimine hatırı sayılır bir para yatırmıştı ve ikinci, acımasız bir boşanma süreci yaşıyordu. Babası sert bir adamdı ve onu azarlıyordu. Korkunç bir dizi darbe almış."

"Kendi kendini mi feshetti?"

"Evet, yasal yetkisi olmadan, gerekli danışmanlık sürecinden geçmeden yaptı. Ailesine gitti Connecticut'taki evine gitti, kendini eski yatak odasına kilitledi ve kendini astı."

"Kendini astı."

"Bunu cinayetlerle ilişkilendiremezsiniz. Bu açıkça bir intihardı ve on beş yıldan daha uzun bir süre önceydi. Her ne kadar iyi arkadaş olsak da, Edward ve Jonas birbirlerine en yakın olanlardı.

Birbirlerini. Daha fazla ilgi alanını ve yine bu siyasi ve sosyal görüşleri paylaşıyorlardı."

"Başka ne paylaştılar?" Eve sordu. "Edward Mira'nın çeşitli kadınlarla düzenli cinsel ilişkileri vardı."

Easterday kalçasına bir yumruk indirdi. "Arkadaşlarım morgunuzdaki levhaların üzerindeyken burada oturup onların itibarını zedelemeyeceğim."

Küstahça bir hakaretti ama içinde korku parlıyordu. "Elimde bir isim listesi var, Edward Mira'nın

sadece son bir yıl içinde. Bu kadınlardan biri ona yapılanlardan sorumlu olabilir. I

Jonas Wymann'ın o kadınlardan herhangi birini paylaşp paylaşmadığını ya da kadınlara olan düşkünlüğünü paylaşp paylaşmadığını bilmemiz gerekiyor."

"Marshall." Daha konuşmadan, Eve'in gözlerinde gördüğü öfkeyi serbest bırakamadan Petra onun elini tuttu. "Onlar öldü ve eğer sebebi buysa, bunu onlara söylemelisin. Lütfen."

"Edward evliliği dışındaki kadınlardan hoşlandığını gizlemiyordu. Mandy de bunun farkındaydı."

Easterday kelimeleri ısırarak çıkardı.

"Evlilikleri onların işiydi. Jonas daha ihtiyatlıydı, ama ... Evlilik dışı kadınlardan zevk alma alışkanlığı kesinlikle her ikisinin de dağılmasına yol açtı.

Ancak, eğer bir kadını paylaşmışlarsa, bunun farkında değilim."

"Peki ya siz, Bay Easterday? Çizgilerin dışına çıkıyor musunuz?" "Bu tartışma bitmiştir."

"Öyle değil!" Petra şimdi onun kolunu kavradı. "Marshall ve benim aramda sevgi ve saygı kadar güvene de dayalı bir ilişki var.

İlk karısına sadakatsizlik ettiğinin tamamen farkındayım. Benim ilk kocamın da ilişkileri vardı. Güven sorunları nedeniyle bir yıldan fazla bir süre Marshall'la evlenmeyi reddettim. Karşılıklı boşanmalarımızdan kısa bir süre sonra tanıştık."

"Seninle ilişkimiz başladığından beri hiç ilişkim olmadı."

"Biliyorum." Petra bir elini onun yanağına koydu. "Ben de

bir dolandırıcıyla yaşadım," dedi Eve'e. "İşaretleri biliyorum.
Her birini. Bir daha asla biriyle yaşamayacağıma dair
kendime söz verdim. I

sözünüzden dönmeyin, Teğmen. Marshall ve ben güçlü, sağlıklı bir evlilik inşa ettik ve güven, sadakat, saygı, bunlar temel taşlardır."

Marshall Eve'e, "Nereye bakacağını bilirsin," dedi. "Mali durumumu, seyahatlerimi kontrol edebilir, şirketimdeki herhangi biriyle konuşabilirsiniz. Başka bir kadınla ilişkim olmadı.

Petra ile tanıştığımdan

beri." "Peki ya

Betz?"

"Teğmen, güvenliğim için duyduğunuz endişeyi takdir ediyorum ve konumunuza saygı duyuyorum, ancak arkadaşlarım hakkında dedikodu yapmayacağım. Onunla kendiniz konuşun."

"Niyetim var. Senatör Fordham ile dost musunuz?"

"Pek sayılmaz. O Edward'ın arkadaşı. Sosyalleştik, tabii

Elbette, ama ben bizi tanıdık olarak

görüyorum." "Kardeşim değil o zaman."

"Hayır," dedi Easterday kesin bir ifadeyle ve eli

Çay fincanı titredi. Fincanı yere bıraktı. "Bununla işim bitti.

Bunun nasıl bir faydası olduğunu anlamıyorum ve beni ölmüş arkadaşlarıma karşı vefasızlık etme konumuna soktunuz. Artık dinlenmek istiyorum."

"Evet, öyle yapmalısın. Hemen geliyorum," dedi Petra ona.

"Memurlara çıkışı göstereceğim ve hemen geleceğim."

Odadan çıkarken omuzlarındaki ağırlık Eve'e daha ağır geldi.

"İyi bir güvenliğimiz var," dedi Petra hızlıca, "ve bunun tam olarak kullanıldığından emin olacağım. Bensiz hiçbir yere gitmeyecek. Bu iş bitene kadar yanında kalması için özel güvenlik tutabilirim.

çözmem gerektiğini düşünüyorsanız çözün."

"Bence zararı olmaz. Hiçbir randevusuna yalnız gitmemeli," dedi Eve ayağa kalkarken. "İki kurban da bu şekilde tuzağa düşürüldü."

"Onlar gibi değil - kastettiğiniz şekilde değil. Onları derinden sevdi, ama onlar gibi değil. Ben Mandy Mira değilim, Komiser. İnanın bana."

"Seviyorum." Eve onun bakışlarını tuttu. "Sana inanıyorum. Zaman ayırdığınız ve işbirliğiniz için teşekkürler."

Eve dışarı çıktı, uzun bir nefes aldı. "İzlenimler, Peabody?"

"Bir şeyler biliyor, karısına söylemediği şeyler. Onun bilmesini istemediği şeyler. Ve çok korkuyor. Ama Onu aldattığını anlayacaktı ve sadık olduğunu söylediğinde samimi göründü."

"O kelimeyi kullanmadı," diye belirtti Eve. "İlişkisi olmadığını, başka ilişkileri olmadığını söyledi. Benim kulağıma göre bu bir ayırım."

"Ben duymuyorum."

"Arkadaşları gibi ortalıkta dolaşmıyor ve evet, eğer yapsaydı bunu bilirdi. Bunun için onu kovardı. Ama bir otelde çarşaplarda yuvarlanmak, içki içmek, belki akşam yemeği,

konuşmalar mı? Bu, bir kadını hedef alıp ona tecavüz ettikten sonra yoluna devam etmekten farklıdır."

"Tanrım."

"Evet. Bir şeyler bildiğini de ekle. Korktuğunu da ekle. Korkmuş, kızgın ve savunmacı. O kardeşliğin bir parçası Peabody ve onlara sadakati, parçası olduğu şeyi karısından saklamaya çalışması, onun ya da diğerlerinden birinin ölümüne neden olabilir.

Bakalım Betz'den daha fazlasını öğrenebilecek miyiz?"

-

TFrederick Betz'in Yukarı Doğu Yakası'ndaki evi bir zamanlar küçük, seçkin bir butik oteldi. gülünç derecede zengin. Gülünç derecede zengin olması burayı Urbanlılar döneminde birincil hedef haline getirmişti. Yerle bir edilmemişti ama Tüm orijinal mermer, taş, ahşap, yaldız, kristal ve gümüş varaklar yontuldu, kesildi, söküldü ve taşındı.

Girişimci bir ruha sahip olan Betz'in burayı yeniden canlandırma trendinin hemen kenarında bir şarkı ve dans karşılığında satın almasından önce yaklaşık yirmi yıl boyunca hüznü, grafiti kaplı bir kabuk olarak durdu.

Burayı kişisel sarayına dönüştürmek için kabuğun maliyetinin tam on katını harcadı. Betz milyonlarını harcarken, para zevki satın alamaz.

Parlak kırmızı lake kemerli ön kapıda, G-string gibi görünen şişman meleklerle sinsi gözlü sentorlar ve kanatlı atlar cirit atıyordu. Üç başlı köpekler hırlıyor; vahşi gözlü ejderhalar ateş püskürüyordu.

Meleklerden bazıları ok ve yayla silahlanmıştı ve onları kullanmaya hazır görünüyorlardı.

Eve bunun tuhaf mı yoksa müstehcen mi olduğuna karar veremedi.

Peabody, "Bu çok ürkütücü," dedi.

"Evet, en iyi kelime bu. Ürpertici."

Eve avuç içi levhasına baktı, parlak altın parmaklarla binanın duvarına tutturulduğunu fark etti ve her türlüşünün alınabileceğine karar verdi.

Neyden, asla bilemeyecekti. Ama her türlüşü vardı.

Altın sarmaşıklarla çevrili çanı çaldı.

Günaydın, diye seslendi bilgisayar zengin ve meyveli bir İngiliz aksanıyla. Bay ve Bayan Betz şu anda misafir kabul etmiyor. Çalışanlarından birinin sizinle iletişime geçmesini istiyorsanız lütfen adınızı bırakın.

"Bunu tara," diye emretti ve rozetini uzattı. "Teğmen Dallas, NYPSD. Bay Betz'le derhal konuşmam gerekiyor."

Bir dakika.

Kırmızı ışık yayıldı ve rozeti taradı.

Kimliğiniz doğrulandı, Dallas, Teğmen Eve. Ne yazık ki, Bay Betz şu anda ikametgahında değil. Kişisel asistanı ya da idari asistanıyla irtibata geçmek isterseniz-

"Bayan Betz'i ben alırım," diye araya girdi Eve.

Ne yazık ki, Bayan Betz şu anda evde değil. Eğer isterseniz-

"Siktir et bunu. Evde kim var? Evdeki herhangi bir lanet insanla konuşacağım."

Bir dakika.

Eve, Peabody'ye "Ofisini ara," dedi, "bir insanla konuşabilir misin bir bak. Nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Bir dakika," demekten kendini alamayan Peabody, 'link'ini çıkarırken menzilden çıktı.

Eve kıs kıs gülecek mi yoksa hırlayacak mı karar vermeden kilitlerin açıldığını duydu.

"Teğmen. Dedektif."

"Sila. Burada mı çalışıyorsun?"

"Evet, hanımefendi." Temizlik görevlisi başını salladı ve onları içeri almak için geri çekildi. "Yaklaşık altı aydır. Bayan Betz, diğer temizlik şirketini kovmuş ve bizim adımızı Senatör Mira'dan almış. Bir sorun mu var?"

"Olabilir. Frederick Betz'i bulmam gerek."

"Tanrım, nerede olabileceğini bilmiyorum. Bayan'ı tanıyorum.

Betz, sanırım Bimini'deki evlerine bebek, dadı ve dadının yardımcısıyla birlikte gideceğini söyledi."

"Dadının bir yardımcısı mı var?"

Küçük bir sırıtma kaçtı. "Oh, tabii. Ve Bayan Betz, sanırım o da kişisel asistanını götürüyordu, ve belki de Mr. Betz gidiyordu, söylemedi. Ama üst kata çıktık ve ana süit darmadağınktı, her zamanki gibi. Ama eşyalarından herhangi birinin gittiğini fark ettiğimi söyleyemem. yolculuk."

"Biz kimiz?"

"Ah, annem ve kızım Dara. Bu evi yapmak üçümüzün iki tam gününü alıyor, o kadar çok kıvrımı ve telaşı var ki, bir ev droidleri olmasına rağmen her gün ilgileniyor. Ayda iki kez gelip tepeden tırnağa kontrol ediyoruz."

"Bana bir iyilik yap, Sila. Diğerlerinin herhangi bir şeyi temizlemesini şimdilik engelle."

"I . . . Pekâlâ." Cebinden bir 'link' çıkardı ve hızlıca bir mesaj yazdı. "Bana nedenini söyleyebilir misin?"

"Bir cinayet daha işlendi, senatörün bir arkadaşı. Diğer arkadaşlarımı kontrol ediyorum."

"Aman Tanrım. Aman Tanrım. Ne yapmamız gerekiyor? Bir saattir yatak odasının zemininde çalışıyoruz."

"Sorun yok. Başka bir şeye dokunmayın. Ev droidiyle konuşabilirsek yardımı olur."

"Oh. Mutfakta, depoda. Nasıl açacağımı bilmiyorum. Bayan Betz, Bay Betz'in onlar yokken makineyi kapattığını ve uzaktan kumandayla tekrar açılacak şekilde programladığını, onlar yokken evi tazelediğini söyledi. geri gelmeyi planlıyordu."

"Çalıştıramazsak, EDD'den birini çağırırız. Peabody?"

"Yöneticisine ulaşmaya çalışıyorum. Alt düzey asistanlar nerede olduğunu ya bilmiyor ya da söylemiyor."

"Devam et. Bize droidi gösterir misin, Sila?"

"Elbette göstereceğim."

Ortasında koi göleti ve yüzlerce altın avizesi olan giriş salonundan geri dönmeye başladı.

"Kıvrımlar," diye tekrarladı Eve ve Sila'yı gülümsetti.

"Ve klasörler ve gimcracks. Yemin ederim iki ton altın boya ve birkaç dönüm ipek ve kadife kullanmış olmalılar. Eğer bir şeye püskül takabiliyorlarsa, altı tane takıyorlardı."

Sanat eserlerinin önünden geçerken başını salladı. melekleri, beyaz elbiseler içindeki kadınlar, kılıklı ya da yaylı erkekler ve hepsi de süslü altın çerçeveler içinde.

"Burayı bir kez dolaştım ve fiyatımı normalde aldığımın iki katı olarak belirledim. Bayan Betz gözünü bile kırpmadı, yani ikimiz için de sorun yok. Teğmen Dallas, ebeveyn banyosunun dışında bir de kendi banyoları var. Alışılmadık değil, ama onunkinde tam bir bar var. Tabureleri ve her şeyi olan bir bar. Kadının da pembe ipekten uzun bir divanı var, ve bir şarap dolabı. Banyoda. Demek istediğim, ben

Ne kadar süslü olursa olsun, tuvalette çok eğlenen birini tanıyorum."

Mobilyalarla dolu odalara açılan kemerlerin önünden geçtiler ve mobilyalar o kadar çok yastıkla doluydu ki (yüzlerce püskül) kimse kışını bir mindere sığdıramazdı.

Mutfakta ne beklediğini bilmiyordu, ama parlak, kanlı kırmızı imza rengiydi.

İki büyük buzdolabı, duvar fırınları, ocak gibi aletler gibi yarım mil uzunluğundaki dolaplar da kırmızı renkte parlıyordu.

Tezgâhlar beyaz bir denizdi ve zemin gece yarısı siyahıyla kaplıydı.

"Korkunç, değil mi? Birçok insan için yapıyorum ve herkesin kendi zevki ve tarzı var. Ama bu? Annem bunun pastayı ve iki dilim turtayı da beraberinde götürdüğünü söylüyor."

Sila ortadaki adanın etrafından dolaştı, sola doğru koşarak bir kapıya gitti - kırmızı tabii ki - üzerinde çeşitli soyunmuşluk hallerinde, meyve kaselerinden, ağaçlardan sarkan ya da çalılarda büyüyen meyvelerden, meyvelerden karınlarını doyuran insanlarla oyulmuştu. diğer figürlerin ellerinde.

"Droidleri burada tutuyorlar. Ev droidi ve onun yedeği," dedi Sila eliyle işaret ederek. "Vakum droidi, temizleyici droid ve diğerleri. Ama bu droid, yani baş droid diyebiliriz."

Eve koyu renk giysili droide yaklaştı. Uzun boylu, ince, ağırbaşlı ve gözüne Summerset kokusu geliyordu. O zamandan beri gümüşle kanatlandırılmış koyu renk saçlar, ince dudaklar ve sivri elmacık kemikleri ile tasarlanmıştı.

Eve arkasına baktı, Peabody'nin başını salladığını ve bir parmağını kaldırdığını gördü, konuşmaya devam etmesini istedi. Eve içeri girdi, başını eğdi ve manuel güç kaynağını aramaya başladı.

Saçının sol kanadının altında onu bulduğunda çok sevindi.

Droid sessiz bir uğultu çıkardı, sonra soluk mavi gözleri titredi, kırıştı, odaklandı.

"Günaydın," dedi aynı meyvemsi İngiliz sesiyle dahili telefon. "Adım Stevens. Korkarım Bay ya da Bayan Betz'in izni olmadan bugün size yardımcı olmak için programlanmadım."

Eve rozetini çıkardı. "Tarayın ve doğrulayın. Polis işi için buradayım. Bilgiye ihtiyacım var. Bana bu bilgiyi verebilirsiniz ya da sizi EDD'nin söz konusu bilgiyi alacağı Merkez'e götürürüm."

"Bir dakika."

"Evet, evet."

"Kimliğiniz doğrulandı. Dallas, Teğmen Eve. Acil bir durum mu var?"

"Umalım da öyle olmasın." "Dallas."

Eve droidi işaret ederek bekle dedi ve Peabody'ye döndü.

"Yöneticisi bu sabah geleceğini söyledi. Planları karısının yanına gitti ama onunla birlikte ayrılmadı. Eşi dün sabah ayrıldı ve şu an itibariyle planları yarın ya da ertesi gün ayrılmak."

Eve droid'e geri döndü. "Bay Betz binayı ne zaman terk etti?"

"Tam olarak cevap veremiyorum. Bayan Betz dün sabah saat on buçukta evden ayrılırken beni kapattı. Bay Betz çoktan evden ayrılmıştı. Yaklaşık dokuz buçukta ofisine gitmek üzere yola çıktı."

"Dönüşü mü?"

"Dün sabah on buçuktan beri kapalı modda olduğum için tam olarak cevap veremiyorum."

"Betz döndüğünde genellikle seni tekrar takar mıydı?"

"Çoğu zaman, evet."

"Bay Betz işe nasıl gidiyor?"

"Bir şoför tutuyor. Royal Limuzin ve Ulaşım Servisi. Her zamanki şoförü George. Soyadını bilmediğim için üzgünüm."

"Peabody."

"Hallediyorum."

"Bay Betz'in dün burada, konutta herhangi bir randevusu olup olmadığını biliyor musunuz?"

"Takvimimde böyle bir randevu programlanmamıştı."

Belki de hiç içmemişti, diye düşündü Eve ve onu gafil avladılar.

Ama onu aldılar.

"Bayan Betz'in iletişim bilgilerine ihtiyacım olacak ve bu konuttaki güvenlik merkezinin nerede olduğunu bilmem gerekiyor. Önce güvenlik merkezi."

"Dallas, bu sabah için şoförünü sipariş etmemiş." "Evet, tahmin etmiştim."

Droid onu ikinci bir kapıdan geçirdi ve tek bir bakış ona her şeyi anlattı.

"Sabit disk ve disk gitti. Betz de öyle. Onu yakaladılar."

Döndüğünde Sila'nın kapı aralığında, kollarıyla ortasını, elleriyle dirseklerini tuttuğunu gördü. "Aman Tanrım, Teğmen. Aman Tanrım. Sence o henüz evin her yerine bakmadık. Sence o ..."

"Henüz değil, ama üzerinden geçeceğiz. Anneni ve ... getirmeni istiyorum. Dara'yı getirmeni istiyorum, tamam mı? Onları aşağıya, ön taraftaki odaya götür. Bu sabah tam olarak neye dokunduğunu bize anlatmanı istiyorum. Peabody-"

"EDD ile iletişime geçiyorum. Baxter ve Trueheart'ı istiyor musunuz?" "Onları yöneticiye gönderin. EDD'yi de oraya gönderin. Biz

Muhtemelen arama iznine ihtiyacımız var, ama bu noktada bir nedenimiz olduğunu düşünüyorum. Biri Easterday'lerin evinde otursun ve diğerleri için koruma ayarlamaya çalışsın. Onlar

Muhtemelen şu an için sorun yok ama riske girmeyeceğiz."

Betz için çok geç olabilir, diye düşündü ve bu üçte üç yapar. Ama skor tabelalarına bir tane daha eklemelerine izin verirse lanetlenirdi.

15

Eve temizlik ekibini topladı ve ilk vızıltıyı "emekli" Frankie'den aldı.

"Ebeveyn odasından başladık - özellikle iki banyosu ve tüm karmaşasıyla tek başına bir ev kadar büyük. Banyolarla ve iki oturma odasıyla başladık. Sıla neden bebeğin odasını yapmadığımı sordu, ben de tam yapmak üzereydim ki o gelip seni içeri aldı, sonra sen bizi geri çağırdı."

"Tamam. Sana çarpan bir şey var mı?"

"Orada değil, hayır, ama sen bizi çağırdığında, burada bir şeyler dönüyor diye düşündüm ve misafir süitine girdim, altın renkli olana. Büyük olan, evin diğer ucunda. Ve her şey ayarlanmıştı."

"Nasıl kurulacak?"

Dudağını hafifçe büktü. "Randevu diyebileceğimiz bir şey için. Yukarıda gümüş bir kovanın içinde bir şişe Fransız şampanyası var, buzlar eridiği için şu anda suyun içinde duruyor. İki süslü flüt ve çikolataya batırılmış çilekler var. Beyaz ve bitter, gerçi beyaz pek çikolata sayılmaz, değil mi?"

"Sorun yok," dediğini duydu Eve.

"Yatağın bir tarafındaki yastığın üzerinde bir gül var ve kurcaladığım için komodinin çekmecesine baktım ve orada yetişkin oyun oyuncakları ve benzeri şeyler var. Beyefendinin daha önce olduğu gibi karısı dışında birini beklediğini söyleyebilirim."

"Önceden mi?"

"Burada çalışmaya başladığımızdan beri iki kez o odayı kullandım. Her ikisinde de hanımın bir ya da iki günlüğüne uzakta olduğunu bildiğimizde o oda kullanıldı. Yatak kullanıldı ve birinin ne zaman yatacağını bilecek kadar uzun süredir yatak yapıyorum.

o yatakta ilişkileri vardı. Bu, kova, boş şişe, bardaklar ve diğerleri. Tuzak.

Banyo da kullanılmış olabilir. Bu sefer kimse yatağı ya da banyoyu kullanmadı ama ilişkiler için düzenlenmişti."

"Anne." Sıla başını salladı. "Pastayı ve bir dilim turtayı sen al."

"Senatör Mira'nın başına korkunç bir şey geldi ve şimdi de bu diğer adam. Biliyorum çünkü yukarıda beklerken Dara'ya el cihazından başka bir cinayet olup olmadığına bakmasını söyledim ve oldu. Korkunç bir şey, gerçi Senatör Mira'dan taş tükürebileceğim kadar hoşlanmıyordum.

Ama bir adam sırf hıyarın teki olduğu için öldürülmemeli ve bu kadar acımasızca öldürülmemeli."

Dara kıkırdadı, sonra elini ağzına kapattı. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Bayan Trent, bu gerçekten çok yardımcı oldu. Başka bir şey fark ettiniz mi?"

Frankie burnundan hava çekti, kaşlarını çatı. "Şey, ne kadar yardımcı olur bilmiyorum ama sanırım eve geldiğinde iş kıyafetini değiştirdi. Takım elbisesi ebeveyn odasındaki sandalyeye atılmıştı ve güzel ayakkabıları da sandalyenin altındaydı.

Bu evde kimse bir şeyi düzgünce kaldırmaz. Size ne giydiğini söyleyemem, ama bana öyle geliyor ki eve geldi, ana banyoda duş aldı ve yeni kıyafetler giydi. Sonra da misafir süitinde ilişki kurmaya gitti. Sanırım onları karısıyla paylaştığı yatağa götürmezse bunun sayılmayacağını düşünüyor. Yatağını

Şimdiden elini ağzına kapat Dara, çünkü aldatan bir adamın hıyarın teki olduğunu söyleyeceğim, ama umarım bu yüzden öldürülmez."

Eve de aynı şeyi düşündüğü için itiraz edemedi.

Başka bir şey ortaya çıkıp çıkmadığını görmek için birkaç soru daha sordu. Sonra onları bıraktı.

Peabody koridorda Eve'e katıldı.

"Karısına ulaştım," diye başladı Peabody. "Hafif oynadı ve sabah masajına o kadar dalmış ki bir şey anlamadı. Ayrıca bir tuğla kadar aptal, ki bunun tuğlalara hakaret olduğuna eminim. 'Freddy'nin yarın ona katılacağını söylüyor ya da Belki ertesi gün. Önce biraz yalnız kalmaya ihtiyacı vardı. Tek başına demek, bir ev dolusu personel, kişisel asistanı, iki dadı ve masörü demek. Adı Sven."

"Eğer kocası ölürse, bolca yalnız zamanı olacak. Frankie Trent, üst kattaki misafir odasını Karısı yokken seks yapıyormuş, şimdi de aynısı için ayarlanmış. Kullanılmıyor ama hazır."

Başını salladı ve ayağa kalktı. "Burada çalıştıkları altı ay içinde iki kez o odayı temizlerken yalnız zaman."

"Tanrım, neden bunun için bir otele gitmiyor?"

"Benim tahminim? Bunun daha gizli olduğunu düşünüyor ve tembel. Kadın buraya geliyor, adam ona şarap içiriyor ve sevişiyor, sonra kadın evine gidiyor. O da kendi odasına çekiliyor, kendi yatağında uyuyor."

"İnsan bu kadar kırmızıyla nasıl yaşar?" Peabody kaşlarını çatarak kırmızı halıya baktı. "Ve tüm o altın örgüler? Bir de resmi yemek odası olduğunu tahmin ettiğim yere girdim. Hepsi

Duvarlar aynalı, tavan da öyle. Kendini yerken izlerken nasıl yemek yiyebilirsin? Bilmiyorum nasıl-"

"İsa Mesih diye bağırıyor!"

Eve'in bağırması üzerine -neredeyse bir çığlıktı- Peabody silahını çekti. "Ne? Ne?"

"İçeride. Aman Tanrım, her yerdeler."

Peabody yavaşça, isteksizce döndü, yarı yarıya dev, kıllı örümceklerle dolu bir oda bekliyordu. Kıllı, kırmızı gözlü örümcekler.

Ve bebeklerle dolu bir odayla karşılaştı.

Bebekler, cazibeli bebekler, glen bebekler, ağlayan bebekler. Tt giymiş bebekler ve kundaktaki bebekler. Tağlı bebekler, krk mantolu bebekler, her kültürün ve ülkenin yerel kostümlerini giymiş bebekler.

Eli kadar küçük bebekler. Sağlıklı bir bebek boyutunda bebekler.

Peabody oyuncak bebekleri severdi -kendi payına dşenle oynamıştı ve ortağının derin fobisini hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı. Ama onları, yüzlercesini görünce bir adım geri çekildi.

"Bence kapıyı kapatmalıyız."

"Bence kilitlemeliyiz. Bence barikat kurmalıyız. şuradaki." Eve işaret etti. Yavaşça. "şuradaki atlı şey. Sanırım göz kırptı."

Peabody gülümseyen yüzü ve pembe şapkasıyla kovboy kız bebeğine temkinli bir bakış attı. "O yapmadı. Beni garipleştiriyorsun."

"Benim gördüğümü sen de görüyorsun ve ben seni garipsiyor muyum? Bunu kim yapar? Ne tür hastalıklı, çarpık bir zihin bir oda dolusu l gözlü küçük insanı sergiler?"

"Bilmek istemiyorum." Nefesini tutarak, Peabody uzandı -yavaşça, yavaşça- sonra kapıyı gürültüyle kapattı.

"O kadar oklar mı?" Eve dedi ki. "Oh, isterlerse dışarı çıkabilirler."

"Kes şunu. Durdur şunu." Peabody koridorda aceleyle ilerledi ve iki metre uzaklaşana kadar silahını çıkarmadı. "Onlar hakkında başka bir şey söyleme. Hiçbir şey söyleme. Seks ve cinayet.

Sadece seks ve cinayet hakkında düşünelim."

Eve misafir odasına girdi - omzunun üzerinden bir bakış attı (her ihtimale karşı) - sonra işe koyuldu.

"Frankie haksız değil. Betz seks arkadaşlığı bekliyordu. Açılmamış şampanya, iki bardak, ilekler, yatağın üzerinde gl."

Yatağın başucundaki masanın çekmecesini açtı. "Vibratrler, çeşitli, çeşitli tatlarda kayganlaştırıcılar. Prezervatifler de aromalı.

Meme ucu kelepçeleri,
mücevherli." "Ouch."

"Bazıları acıdan zevk alır. Kadife kelepçeler. Bazıları Erotica, bazıları Stay Up, bazıları da kimyasal destek. Yasadışı olanlar da karışmış. Ama buraya hiç çıkmadılar. Bahse girerim onu aşağıya indirmişlerdir, kolay ve hızlı bir şekilde. Kasıklarına sersemletici iğne. Hayır. Onu burada dövmek. Bunu ilk seferinde öğrendiler. Onu sersemlet, evden çıkar ve araçlarına bindir. Onları içeri aldı. Belki çiftle plan yapmıştı, belki de şanslı olduğunu düşündü. Belki de onu hazırlıksız yakaladılar ama içeri girmelerine izin verdi ve onu dışarı çıkardılar."

"Onu dün gece aldılarsa, Wymann hâlâ ellerindeyken almışlardır."

"Evet, onlar ikisini birden yapanlardı." Eve girişteki büyük, şatafatlı avizeyi düşündü. "Bu gece onu asmak isteyecekler."

"Şablonu takip ederek, onu buraya geri getirecekler."

"Bunu yaptıklarında ve yaparlarsa, biz de peşlerinde olacağız. Betz konusunda sessiz kalacağız. Konuşma yok, medya yok, uyarı yok. Bu arada, bakalım son randevusunun adını öğrenebilecek miyiz? Gece."

Bebek odasından uzak durarak ana süite doğru ilerlemeye başladılar. Kapı zili çaldı.

"Ben alırım, muhtemelen EDD."

Peabody durdu. "Beni burada mı bırakacaksın? Tek başıma mı? Onlarla mı?"

"Sen silahlıydın. Muhtemelen değildir. Komodinini, dolabını ve banyosunu kontrol et. Eğer saklanıyorsa Karısından herhangi bir şey gelirse, muhtemelen oralarda olacaklardır."

Alt kattaki ekrana baktı, McNab'ı çizgili kulak kepçeli büyük, yünlü bir şapkanın altında uzun sarı saç kuyruğuyla gördü. Ve onu şaşırtan, eski ortağı ve EDD'nin kaptanı. Feeney, tel tel kızıl saçları açıldı ve

Elleri ona verdiği sihirli paltonun ceplerindeydi.

Kilitlere basıp kapıyı açtı. "Pirinçleri değerdendireceğimi düşünmemiştim."

"Arada sırada sahaya çıkmalısın, evlat. Ve üç gün içinde üç atış yaparsan, bu oran artar. Bu ne biçim bir kapı böyle?"

McNab, "Mega'ya kadar vahşi," dedi, "ve bizarro'nun derinliklerinde." "Bu sadece bizarro'ya giriş. Üst katta bir oda var

McNab'in saçlarını kıvırırdı."

"S ve M mi?" Feeney sordu. "Oyuncak bebekler. Zilyon tane oyuncak bebek."

Feeney dişlerinin arasından tısladı. "Hasta herifler." Elleri hâlâ ceplerinde olan Feeney, kısık gözlerini altın avizeye kaldırdı. "Onu oraya asmak isterlerdi. Tam şu garip şişman balıkların üzerine. İyi güvenlik. Diğer ikisine zorla girmek yok, değil mi?"

"Yok ve burada da pek olası değil. Bunu açıklığa kavuşturabilirsiniz, ancak benim gördüğüm kadarıyla özet şu şekilde."

O onlara bilgi verirken McNab da ön girişteki güvenliği gözden geçirdi.

"Kasık dövmeleeri ve yan parçalar." Feeney omuz silkti. "Seks kulübü demek biraz abartılı olur, daha çok tecavüz kulübü. Ama iki tanesini bu şekilde mi yaptırdın? Birileri gerçekten sinirlendim."

"Taşaklarından sersemletmeye başlıyorlar Feeney ve her zaman popüler olan sıcak sopayla oğlancılık yapıyorlar. Bu gerçekten kızgın olmaktan daha fazlası."

"Tartışmam. Her yerinde seks var ve o küçümsenen kadın saçmalıklarından hiçbirisi gibi hissettirmiyor. Ben ve buradaki çocuk elektroniği al. Bir kulübünüz var, bir listeniz ya da bir yere yazılmış kurallarınız var."

"Kodlar olmadan kimse ön kapıdan geçemez." McNab onlara. "Diğer kapıları ve pencereleri kontrol edeceğim. Yukarıda ceset var mı?"

"Evet, kışını avuçlamak yok. Dediğim gibi, misafir bekliyordu ve bu ilk kez olmuyordu. Haneye tecavüzü geçmemiz lazım ama onu içeri almış ya da onları. Yani en azından seks yapmayı planladığı kişiyi tanıyordu ama onu endişelendirmiyordu. Edward Mira'yı biliyordu, bilmek zorundaydı. Ama endişelenmedi."

"Onu yakaladılar mı? Şimdi endişeli. Ev ofisi var mı?" Feeney sordu. "Oradan başlayacağım."

"Temizlik ekibine göre üçüncü kat. Ben henüz geçmedim. Peabody'ye bir sorayım, sonra seni bulurum. Kişisel alanlarına bakmak istiyorum."

Peabody'yi Betz'in dolabında bulmuş.

"Daha fazla seks malzemesi, her iki komodin. Hem onun hem de kızın çekmeceleri," dedi Peabody. "Bana misafir odasındaki eşyaların karısı dışındaki kadınlar için ayrıldığını düşünüyor."

"Çok nazik bir davranış."

"Dolabında kategorilere ayrılmış bir gardırop var ve henüz bitirmedim ama seyahat için hazırlandığına dair bir kanıt bulamadım. Siyah ipekli elbisesini çıkardığına dair bir not var. boxer, gri dimi pantolon, lacivert kaşmir bisiklet yaka kazak, gri makosen ayakkabı ve lacivert kaşmir çorap. Bu comp, bu eşyaların dün saat 16:00'da çıktığını söylüyor. Bir de mücevher kasası var. Kilitli."

"McNab ya da Feeney'e bir göz attıracağız." "Feeney burada mı?"

"McNab kapı ve pencerelerde, Feeney Betz'in ofisinde başlıyor. Eğer bunu halledebilirsen, ofisi ve sadece kendisine ait olduğunu iddia edebileceği her yeri alacağım."

"Ben hallederim." Peabody geri adım atarak ellerini kalçalarında kavuşturdu ve bir daire çizdi. "Saklanacak bir delik olması gerektiğini düşünüp duruyorum. Eğer kötü bir şeye bulaştıysa

İşyerinde bununla ilgili bir şey bırakmaz, değil mi? Yani, meraklı birinin tesadüfen bulabileceği bir yere bırakması daha az olası. Peki ya burada? Bunu karısından saklamak isteyecektir. O daha önce bir yan parçaydı, değil mi?"

"Bu doğru."

"Yani beni aldat, beni aldat. Benim düşüncem bu. Muhtemelen arada sırada onun eşyalarını karıştırıyordu, sadece kontrol ediyordu. Ya da bakmasa bile belki bakabileceğini düşünmüştür. Peki nereye bakacak?"

"Kişisel alanları," diye onayladı Eve ve kaşlarını çatarak oda büyüklüğündeki dolabı inceledi. "Sahte duvar, sahte çekmece, gizli zemin erişimi."

"Eğer buradaysa, henüz bulamadım ama bunu aklımda tutarak ilerliyorum."

"İyi düşünmüşsün."

"O ürkütücü bebek odasını kontrol etmeyeceğim." Peabody yüzünü buruşturarak elini havada gezdirdi. "Ben sınırı çiziyorum."

"Bana oyuncak bebeklerle oynayan bir adam gibi gelmiyor. Orası onun alanı."

"Açıklığa

kavuşturalım."

"Ben üçüncü kattayım. Daha fazla el ve göze ihtiyacımız olursa Baxter ve Trueheart'ı çağırırım."

"Belki Roarke'a ulaşabilirsin, eğer boş vakti varsa. Eğer saklanacak bir yer varsa, o bulacaktır."

"Bunu arka cebimde tutacağım."

Eve üçüncü kata tırmanırken, gizli bir panel, çekmece, kasa ya da delik varsa, Roarke onu bulur, hem de herhangi bir polisten daha çabuk bulur, diye düşündü.

Ama ona dokunamazdı, her neyse onu atmasını isteyemezdi.

Ortağının önsezisini takip etmek için dünyayı sarsan bir toplantıya katılabilirdi. İyi bir önsezi, diye düşündü Eve, ama yine de sadece bu.

Ama Peabody gibi o da bunu düşünerek bakardı.

Betz'in ofis alanı da diğerleri kadar süslüydü. Masa özel yapım olmalıydı, çünkü üzerinde Ağır, koyu renkli ahşabına oyulmuştu. Üst kısmı, siyahın içinden geçen bir sürü gümüş dalgalı ve benekli mermer bir levhaydı. Arkasında parlak altın renginde, taht benzeri deri bir sandalye oturuyordu. Bu kombinasyon dişlerini kenetledi.

Eğer Roarke'un tuttuğu dekoratör bir şey önerdiyse

Eve, bu plana uzaktan yaklaşırsa pencereden bir tekmeyi hak edeceğine karar verdi. Bunu da aklında tutacaktı.

Feeney tahtta oturuyordu, buruşuk, kırışık ve normal görünüyordu.

"Bu çirkin masanın iki kilitli çekmecesine var. İkisi de kilitli değil."

"Öyle mi?"

"Bana öyle geliyor ki, birisi onları iyice karıştırmış."

O kadar kalın kırmızı bir halının üzerinde ona doğru ilerledi ki, ayağındaki çizmeleri emmediğine şaşırıldı. Her iki alt çekmecedeki de tuşlu kilitler vardı. Feeney ikisini de açmıştı.

"Kağıt dosyalar mı?"

"Birinde ev ve kişisel eşyalar, diğerinde iş eşyaları var gibi görünüyor. Finans, sigorta, tamirat, bunun gibi şeyler. Bir sürü insanlar dijitalle güvenmiyor, kağıt yedekler tutuyor. Siz de onlardan birisiniz."

"Evet." Parmaklarıyla inceledi. "Ya çok düzensiz ve dağınık ya da birisi bunları karıştırmış, en azından yüzeysel olarak. Ne arıyorsunuz?"

"Söyleyemem ama masaüstü bilgisayar da didik didik edilmiş. On dokuz-on ikide tam tarama ve arama yapıldı."

"Bundan yaklaşık bir saat önce kıyafetlerini değiştirdi - dolap arkadaşı- randevusu için hazırlanıyordu. Randevusu geldi.

Çünkü onlardan iki tane var, muhtemelen de üç. Onu sersemletir, belki biraz hırpalar. Wymann'da böyle bir şey görmedik ama geri dönüp tekrar bakacağım.

Burada ne arıyorlardı?"

Sert renkleri ve özenle hazırlanmış alanıyla ofisin etrafında döndü. "Spring Street'teki evde bulacak bir şey yok.

Mira'nın çatı katına girmek."

"Ona işkence etti."

Geri döndü ve başını salladı. "Evet, belki de onlara Betz hakkında bir şeyler vermiştir. Betz'de şu ya da bu var. Belki de dediğin gibi, o liste, o kurallar, onların kardeşliği hakkında bir şeyler. Ama onları zaten öldüreceklerse ne fark eder ki? Kanıt arıyor gibi değiller. Zaten yargıladılar ve mahkum ettiler."

Garip, uzun gövdeli köpeklerin ve şaha kalkan atların sanatının arkasına baktı.

Hiçbir yerde hiçbir şey bulamayınca, bağlantı iletimlerini kontrol etmekle meşgul olan Feeney'ye baktı.

"Karını aldattın."

Çalışmaya devam etti. "Salı gününden sonra yaşamak istiyorsam olmaz." "Bir dolandırıcı gibi düşün. Sonunda biriyle evlenirsin

Aldattığın kadınlar. Hâlâ aldatıyorsun, yaptığın şey bu. Yancılarının ve daha da ötesi bir kadını katil yapacak bir şeyle ilgili herhangi bir şeyi şimdiki karının bulabileceği bir yerde saklıyor musun?"

"Benim mi? Onun bilmediği ayrı bir hesabım, belki bir de banka kasam olurdu. Ve eğer bu pislik gibi zenginsem, onun bilmediği bir evim de vardır. Onu aldatırken bir yerim varsa, ben öldüğümde gitmiştir, satılmıştır, bitmiştir. onu aldatıyordum. Onu aldatarak yaptığım her şeyi şimdi değiştiriyorum."

"Bir yer. Bir yer," diye mırıldandı. "Edward Mira'nın oteli olduğu gibi. Karısı onu aldattığını biliyordu, o yüzden bu konuda endişelenmesine gerek yoktu. Wymann evli değildi, hâlâ Roarke'in oteli kullanıp kullanmadığını söylemesini bekliyorum. Betz için de aynısını yapacağız. Ama bir yer. Sadece seks için bir yer. Sadece

Karın şehir dışındayken ve aldatmayı gerçekten sevdiğinde.

"Bir anahtara, kaydırmaya, kodlara, bir şeye ihtiyacı var. Ve bunu karısının ulaşabileceği kilitli bile olsa bir masa çekmecesinde tutmazdı."

Bir kapıyı açtı, kırmızı ve gümüş renkli bir makyaj odasına baktı, döndü ve ofisin köşesindeki barı inceledi.

"Eminim nereye gitmediğini biliyorumdur."

Eve dışarı çıktı, koşarak alt kata indi ve ana odaya geri döndü.

Peabody ve McNab'i büyük kırmızı binanın yanında buldu. (doğal olarak) çığ gibi büyüyen yastıklarla dolu yatak. Gözlerinde bir bakış vardı ama neyse ki kimsenin eli kimsenin kışında değildi.

"Kimsenin ikinci kat penceresini kırdığını sanmıyorum."

McNab ona, "Kimse hiçbir yere zorla girmemiş," dedi. "Ana binadaki diğer iki kapıdan hiçbirini yirmi altı saattir açılmadı. Pencereler haftalardır açılmadı. Linkleri ve bilgisayarları buraya alabileceğimi düşündüm."

"Düşündüğün bu muydu?"

Sırıttı. "Kesinlikle doğru. Ve ben oradayken Dişi Vücut'la takılacağım."

Hiçbir şey söylemeden kadının banyosuna doğru yürüdü.

Tahmin ettiği gibi, fırırlarla ve pembe bir karnavalla doluydu.

Temizlik ekibi orada işe başlamıştı, bu yüzden taze pembe havlular ve pembe kenarlı beyaz havlular bir masanın üzerine yığılmıştı.

boyalı bir bankta ya da ayaklı bir rafta asılı duruyordu. Hepsi pembe ve beyaz olan yüzeyler parlıyordu ve havaya hafif bir narenciye kokusu yayılıyordu. İki pembe lavabonun arasındaki uzun tezgahın üzerinde çeşitli kız ürünleri kavanozları duruyordu. Musluklar gümüş denizkızlarıydı ve bu motif üç camlı duşta da tekrarlanıyordu.

Pembe-beyaz çizgili divanın yanı sıra kıvrımlı bir makyaj masası; kremler, losyonlar ve iyileştiricilerle dolu çekmeceler; çeşitli bornoz ve terliklerle dolu bir dolap; mini bir AutoChef ve duvara gömülü bir buzdolabı vardı.

Tuvalet, denizkızı sanatı ve bir duvar perdesi ile kendi küçük odasını değerlendirdi.

Geri adım attı. "Oraya girdin mi?" "Evet. Her kadın bu büyüklükte bir banyo için adam öldürür. kendi. Ama o magazinsel alanın bile nasıl mahvedilebileceğini gösterdi."

"Onun tarafı. Banyosu, dolabı/giyinme odası, oturma odası, yatağın onun tarafı, şifonyeri - pembe şişelerin olduğu. Değil mi?"

"Evet. Onun tarafı." Peabody başparmağını salladı. "Yeni yürümeye başlayan bir çocukları olduğunu biliyorsun ama burada hiç çocuk eşyası göremiyorsun. Başboş bir oyuncak ayı bile yok. Bu biraz üzücü."

"Dadınızın bir yardımcısı olduğunda, çocukla çok fazla zaman geçirmiyorsunuz ve bu alan sadece yetişkinler için. Bir yardımcı ile kesin bir sınır çizgisi. Her neyse, evin kadını sensin."

Peabody, "Ben şatomun kraliçesiyim," diye onayladı ve McNab'den bir göz kırpması aldı.

"Bu ev, Peabody. Devam et. Çalışanlarınız, hizmetçileriniz ve korkunç bir ölümün içine dekore etmek için üç katınız var. Girmedğin tek oda nerede?"

"Bebek odası. Tamam, bu sadece benim. Bebekleri seviyor olmalı. Onunla yaptığım kısa konuşmadan çamaşırhaneyi çıkarıyorum. Orası personelin bölgesi. Ve muhtemelen mutfağa da pek girmiyordur."

"Şunu dene. Onun gittiği ama senin gitmediğin tek yer neresi?"

"Ben ... onun banyosu!" Peabody iki işaret parmağını havaya kaldırdı. "Kızınki pembe ve parlak, onunki ise erkeklerle dolu. Hangi kadın seviştikten sonra banyoya girmek ister ki? adam?"

McNab, "Gayet iyiyiz," dedi.

"Kesinlikle doğru." Ama tekrar arkasını döndüğünde Peabody gözlerini Eve'e dikti. "Potansiyel bir saklanma yeri düşünüyorsun-delik."

"Hadi kontrol edelim."

Eğer kızın banyosu pembe ve gösterişli bir patlamaysa, umutsuz bir erkeklik çalışmasıydı. Kırmızı parıltılı siyah fayanslar yerleri ve duvarları kaplıyordu. Bir duvar boyunca uzanan ve üzerinde melek oymaları olan kırmızı bir barın tuhaf eklentisi, şişman bir yemek yiyen, uzanmış bir kadın portresinin önünde duruyordu.

mor erik. Siyah tezgâhın üzerinde, suyu kusan kurt başlı bir musluğa sahip büyük kare kırmızı bir lavabo bulunuyordu.

Raflarda kremlerin, losyonların ve yağların erkeklere özgü versiyonları olan şişeler ve kâseler bulunuyordu; bunların hepsi kırmızı ya da siyah deri ile kaplanmıştı.

Kurt sürüsünün geri kalanı duş başlığından ve fiskiyelelerden su tükürdükleri duşu işgal etti.

Çoğu insanı kurutmak için gereken iki dakika içinde, içindekinin çok yorulup dinlenmeye ihtiyaç duyması ihtimaline karşı, kurutma tüpünün yastıklı bir bankı vardı.

Kendine ait, masaya benzeyen bir makyaj masası vardı. Peabody orada başladı.

"Bence bu onunkinden daha çirkin olabilir, ama boyun ve Boyun," dedi Peabody. "Vay canına, burada onun kadar çok yüz ve vücut geliştirmesi var -neredeyse. Bronzlaştırıcılar, bronzlaştırıcılar ve saç ürünleri çok fazla. Bu makyaj masası göze batıyor Dallas, ama iyi yapılmış. Ben bulamıyorum orantısız bir şey, gizli bir bölme gibi görünen hiçbir şey yok."

"Bara ne dersiniz?" Eve etrafından dolaştı. "Bölmeler konusunda iyi bir gözün var."

Peabody'nin dikkatini ilk kez bu şekilde çekmişti, bir katilin dairesinde saklanacak bir delik bulan bir üniformalı olarak.

"Pekala. Yine, gerçekten iyi bir çalışma çirkinlikle heba oldu."

Peabody makyaj taburesinde dönerek barı bu açıdan inceledi. "Tüm o oymalar, yani evin her yerinde olanları yansıtıyor ama aynı zamanda bir mekanizmayı gizleyebilecek türden bir şey. Peki bu kadar iyi bir marangoz? Bir mekanizmayı çok iyi gizleyebilir. Babam daha önce bazı tamamen mag saklanmalar."

Eve ellerini meleklerin üzerinde gezdirirken başını eğdi. "Belki mikro gözlükler yardımcı olabilir - eğer bir şey varsa bakın."

"Git saha kitlerinden biraz al."

Eve, parmaklarını şişman, çıplak popolara sürtmenin ne kadar tuhaf olduğunu bir kenara bırakarak yere çöktü.

Ön yüzünde olmayacağına karar verdi. Peki ya Birisi yanlışlıkla serbest bırakmaya mı bastı? Eğer bir tane varsa.

Doğruldu, arka tarafa doğru ilerledi.

Raflarda bardaklar, karıştırıcılar ve içkiler, bir de önü oymalı tek bir dolap. Onu açtı, buz makinesine ve şarap dolabına baktı.

Tekrar kapattım, açtım. Kapattım.

"Gözlükleri aldım."

"Buz yapıcı şeyin, şarap buzdolabının önünde neden bir kapı var? Ne zaman buz isterseniz, kapıyı açmanız gerekiyor. Diğer her şey açık raflarda. Kullanışlı."

"Sadece tasarım olabilir. Ya da mekaniğin görünmesini istememiştir."

"Olabilir. Ama bu birimler ne kadar derin? Barın derinliği kadar olamazlar, değil mi?"

Şimdi Peabody onun yanına çömelmişti. "Babam ve Zeke bazı güzel barlar yapmışlar. Tam donanımlı, özel. Bu büyüklükte bir tane. Buz anlaşması için bu kadarına gerek yok gibi görünüyor. derinlik."

Eve kapıyı tekrar kapattı ve parmaklarını oynatarak gözlükleri aldı. Gözlükleri takarak santim santim taramaya başladı.

"Bu." Gözlüklerin arkasındaki kocaman gözleriyle Peabody parmaklarının arasında bir melek poposu tutuyordu. Döndü kesirli olarak.

"Neden dönüyor ve hiçbir lanet şeyi açmıyor?"

Peabody, "Bir kod ya da bir desen," diye mırıldandı, "bir bulmaca gibi. Evet, evet, bu tür şeyler görmüştüm. Hangilerini hangi sırayla çevireceğimizi bulmamız gerekiyor. Oldukça zekice. Gerçekten iyi iş."

"Bir çekiç alacağım."

"Hayır!" Peabody dehşete düşmüş bir halde yana kaydı. "Bir yolunu bulabilirim. Bana biraz yer açın. Bu tür bir işi bozamazsın."

"Bu çok çirkin."

"Bu hala sanat. İşte! Burada bir tane daha var. Eminim üç tane vardır. Üçü bir arada. Bunu aldık."

Eve çekiç kullanmayı tercih ederdi ama elinde çekiç olmadığı için Peabody'nin çekiçle vurup bükmesine ve melekleri ovmasına izin verdi.

"Hey, Dallas?" McNab kapıya doğru bir adım attı. "Marshall Easterday'den cevaplanmamış bir mesaj aldım. Bugün saat sekiz buçukta geldi."

"Onunla konuştuktan hemen sonra," dedi Eve.
"Dinlenmek için yukarı çıktığı zaman."

"Sesi huzurlu gelmiyor. Acilen konuşmaları gerektiğini söylüyor ve kişisel 'link'ini denediğini, ofisi denediğini söylüyor. Adam korkudan terliyor, Teğmen."

"Öyle olmalı." Eve kendini dinlemek için yukarı doğru itmeye başladı, o sırada bir şey tıkladı ve Peabody

"Woo!" Kapıyı açtığında, buz makinesi ve buzdolabının bulunduğu raflar yavaşça açıldı.

"Buzlu," dedi McNab, yanlarına sokulmak için.

Sarmaş dolaş olduklarında Eve onun kokusunu aldı ve aklına vişneli lolipoplar geldi.

Gizli bölmede küçük gümüş bir kutu duruyordu. Eve kutuyu çıkardı, ayağa kalktı ve barın üstüne koydu.

"Bu eski," dedi Peabody. "Antika gibi eski. Kilitli olduğunu biliyorum Dallas ama öylece parçalayamazsın."

"McNab, saha teçhizatımı getirir misin?"

"Elbette." Ayağa kalktı, döndü, sırtıttı. "Hey, Kaptan, benim kız tuvalet barında gizli bir bölme buldu ve kendimize antika bir kutu aldık."

"Bu ne biçim bir eğlence evi böyle?" Feeney etrafına bakınırken merak etti. Merakla bir güç pedini dürttü. Siyah fayanslar aynalara dönüştü. "Oh, olamaz," dedi ve devre dışı bırakıldı. "Ofis bilgisayarında Marshall Easterday'den bir e-posta buldum."

"Bu sabahtan itibaren," dedi Eve.

"Evet. Ethan MacNamee'ye kopyalanmış. Acil olarak işaretlenmiş. 'Kardeşlerim,'" diye alıntıladi, "'dikkat edin. Hemen bana ulaşın.

Güvenli bir yer arayın. Eve dönün."

"Eve gel," diye mırıldandı Eve.

"Saha teçhizatını aldım." McNab onu getirdi ve kutunun yanına koydu. "Bu şeyi tarayabilir ve Merkez'de açmaya çalışabiliriz."

"Bana bir dakika ver."

Eve, saha çantasından küçük bir deri cüzdan (Roarke'ın hediyesi) aldı, açtı ve maymuncukları seçti.

McNab'ın görüşü "Ekstra buzlu" oldu.

"Bunu göreceğiz." İşe koyuldu ve Roarke'ın ona öğrettiği gibi, kulaklarını ve içgüdülerini hisleri kadar kullandı.

"Geri çekil." Sinirlenerek omuzlarını yuvarladı. "Beni sıkıştırıyorsun. Üzerime nefes almayı kes."

Belki Roarke bir parmak şıklatmasıyla açabilirdi, ama üç saat sonra

mücadele dakikaları, kilit düştü.

"Yeni beceriler," dedi Peabody.

"Aalıştırma yapıyordum." Eve kapağı açtı, iki büyük, eski moda anahtara ve iki yirmi birinci model anahtara baktı. Koyu mavi kadife üzerinde duran yüzyıllık anahtarlar.

"Daha büyük kapıların anahtarlarını saklamak için küçük saklanma delikleri. Eski kapılar," diye karar verdi Eve.

"Bunlar kapılardan başka her şey için çok büyük, sanırım. Ve yeni kapılar."

Cımbızla bir tanesini aldı ve çevirdi. "Logo yok, isim ya da kod yok. Muhtemelen içinde bir kod gömülüdür, Değil mi? Şunu çıkarabilir misin, Feeney?"

"Eğer yapamazsam parmaklıklarımı teslim etmek zorunda kalırım."

McNab neon turuncu çantasındaki bir düzine cepten bir tarayıcı çıkarıp Feeney'e uzattı.

"Hadi bir bakalım."

Feeney onu çalıştırdı, kaşlarını çatı. "Bir kalkanımız var ve onu kırabiliriz. Bu tür bir kod ve koruma mı? Muhtemelen bir banka kasası ya da güvenli bir alandır. O bir kimyacı, değil mi? Bu yüzden belki güvenli bir alan, laboratuvar anlaşması. Diğerini görelim."

İşlemi tekrarladı. "Korumalı ama daha ince - bu yüksek güvenlik seviyesi değil."

McNab'ın tarayıcısına bir şeyler yaptı ve Eve'in gözlüklerini alıp taktı. İlk tarayıcıyı taradı. Tekrar kaydır.

"Swiper için güvenlik kodu. Ve . . . Sadece seçebiliyorum. LNB. FKB. Ah 842."

"FKB-Franklin Kyle Betz. LNB. Şirketinin adı bu değil. Belki bir bankadır?"

Feeney başını salladı. "Büyük ihtimalle. Yüksek güvenli bir alan için kalkanın altı çok basit. Yani, banka kasası, diye düşünüyorum. Liberty National en iyi tahminim. Her yerde şubeleri var."

"Ve numara, bu kutu olmalı." Eve başını salladı, önüne baktı. "Başka bir arama iznine ihtiyacımız olacak. Peabody, Reo'yu etiketle. Yetkiye ihtiyacımız var, Betz'in gideceğimiz dallarda bir kutusu olup olmadığını anlamaya yetecek kadar."

iletişim kurmak için. Ve yerini tespit ettiğimizde söz konusu kutuya girme yetkisi. Peki ya diğeri?" diye sordu Feeney'e.

"Bir kez geri çekilin. Bunu içeri alırsak, belki dalı teşhis edebiliriz. Bir el cihazı için çok derin bir yer. Seni yarım milyon bağlantı kurmaktan kurtarır."

"Öyle yap," diye kabul etti Eve.

"Ve bu." İşlemi tekrarladı. "Yine baş harfleri ve numaraları var: 5206."

"Sadece o mu? Ama başka bir banka değil?"

"Bana banka gibi gelmedi. Belki bir posta kutusu ya da bir dolap."

Ya da bir adres. İnsanlar kaydırmalarını kaybeder, iptal eder, başka bir tane alırlar. İstemediğiniz şey, birisini nereye gittiğine yönlendiren gömülü verilerdir, böylece siz iptal etmeden önce onu kullanabilirler. Onları mağazaya geri götürüp başka neler bulabileceğimize bakacağız."

Kutunun içindeki anahtarları baktı. Tazı gözleriyle onları inceledi, çenesini ovuşturdu. "Bunlar mı? Bu tamamen farklı bir konu. Laboratuvar sana ne olduğunu söyleyebilir. bir tür kilit, sana yaşını verir. Ama yer seçimi size bağlı."

"Evet. Bu konuda bazı fikirlerim var."

Baxter ve Trueheart'ı içeri çekti, onları beklerken evi aramaya devam etti. Ama içgüdüleri ona çoktan ana damarı bulduklarını söylüyordu.

Onları kendisi içeri aldı. "Neyin varsa bana ver."

"Pek bir şey yok. Bir sürü şok ve birkaç damla gözyaşı."

Wymann'ın ofisi. Arama emrini aldık ve Callendar ve

Başka bir e-geek elektronikleri almak için geldi. Yönetici, biyografi yazarının Wymann'a belki de bir partide yaklaştığını düşündüğünü söylüyor. Takip randevusunu kendisi almış ve yöneticinin programına koymasını sağlamış. Kendisi kadını hiç görmemiş ya da onunla konuşmamış. Ani bir karar gibi görünüyor."

"Ofis havuzuna dalmış olabilir mi?"

"Hayır. Ama Trueheart ciddi genç dedektif yüzünü yöneticiye çevirdi ve ondan birkaç isim öğrendi. İlk kurbanın hanımlarıyla küsmek yok. İkisiyle de konuştuk ve mazeretleri sağlam görünüyor."

Etrafına bakındı. "Bu bir koi göleti mi? Kimin ön kapısından on iki adım içeride bir koi göleti olur ki? Ya da kim kapısının önünde şişman bir bebekle seks partisi yapar?"

"Daha yarısını bile görmediniz. İşte geldiğimiz nokta."

Ona ilerlemeyi verdi.

"Bu banyoyu görmeliyim."

"Zamanınız olacak. Katillerin onu geri getirip koi havuzuna asmaya karar verme ihtimaline karşı ikinizin evde oturması gerekiyor. Benim sahaya dönüp birkaç ipucunu kontrol etmem gerek. Büyük ihtimalle hava karardıktan sonra getirirler. Ama siz bekleyin, ben de destek çağırayım. Ben geri dönemeden gelme ihtimalleri var."

'Bağlantı' sesi duyulduğunda bir parmağını kaldırdı.

"Dallas," diye başladı, volta atarak.

Geri döndüğünde, "Peabody!" diye bağırdı.

"Evde balık olmasını anlamıyorum." Baxter durmuş koi balıklarına bakıyordu. "Bu doğal değil."

"Her yaz ilçe fuarında bir Japon balığı kazanırdım. Ringtoss," dedi Trueheart. "Sonbaharı asla atlatamadı."

"Gördün mü, doğal değil."

"Doğal olmayan mı istiyorsun? İkinci katta bebeklerle dolu bir oda var."

"Peki, küçük bir kızları yok mu?" Trueheart başladı.

"O odaya bir çocuk girse çığlıkları buradan Queens'e kadar duyulur ve ömür boyu travma yaşar. Ben

Yüzlerce bebekten bahsediyor. Dik dik bakan bebekler. Kapıya bakan bebekler. Bekleyen bebekler."

"Tanrım, Dallas." Bunu mırıldanan Baxter ürperdi.

"Yukarıdalar. Dışarı çıkıyoruz," dedi.

Peabody merdivenlerden indi. "Dedektif Bennet sosyal hizmet görevlisine giden yolu temizledi."

"Mike Bennet? İyi adam," dedi Baxter.

"Evin üzerinde otur. Belki o balıkları bir şeylerle beslersin. Dünden beri buraya kimse gelmedi. Belki birbirlerini yemeye başlarlar."

"Bakışan bebekler, yamyam balıklar. Burası nasıl bir yer böyle?"

"Sıkı durun. Tetikte olun. Yamyam balığın üzerinde sallanan ölü bir adam eklemek istemeyiz."

"Mike'a herhangi bir isim verdi mi?" Peabody, arabaya doğru ilerlerken uzun atkısını sararak sordu.

"Hayır, o da öyle düşünmüyor. Ama fotoğrafları gösterdiğimizde bize evet ya da hayır diyebilir."

"Bu ince bir çizgi."

"Anladığım kadarıyla ondan hoşlanıyor - o iyi adam havası. Ve müstakbel kayıinvalidesine gerçekten saygı duyuyor. Bu insanların Wymann'ı öldürmek için Anson'ı nasıl kullandıklarını anlatacağız.

Onları durdurursak Betz'i öldürecek, ona doğru yüzü gösterirsek onay alma şansımız var."

Arabaya biner binmez Peabody koltuk ısıtıcısını istedi.

"Reo selam söyledi ve yerlerini tespit ettiğimizde bizim için bir arama emri çıkartacağını söyledi. Eski anahtarlar hakkında ne düşündüğünüzü hiç söylemediniz."

"Eski anahtarlar, eski kapılar. Bu adamlar eski zamanlara geri dönüyor.

Grup evi. Belki hala ellerinde vardır. Ya da bir başkası. Kardeşler olarak bir araya geldikleri bir yer."

"Eğer öyleyse ve Betz anahtarları saklamak için o kadar zahmete girdiyse, kardeş olarak oraya karısının bilmesini istemediği şeyler yapmak için gittikleri anlaşılıyor."

"Eğer senatörün anahtarları olsaydı, onları saklamakla uğraşmazdı. Dairesine girmek için başka bir arama izni alacağız.

Karısının işbirliği yapmaması kolay para. Eğer Wymann'da anahtarlar varsa, doğru yere, doğru gözle bakmamışız demektir. Ethan MacNamee'yi yakalamamız, bir 'link' ya da sanal görüşme ayarlamamız gerekecek."

"Senatör Fordham?"

"Onlardan biri değil, ama geç kalmış olma ihtimaline karşı güvenlik ekibini onu izlemesi için bırakacağız. İntihar dosyasını da alalım: William Stevenson."

Roarke'ın ekranını fark ettiğinde gösterge paneline cevap verdi. "Hey."

"Bilmek isteyeceğinizi düşündüm, güvenlik otelde inceleme yaptı. Wymann hiç kayıt yaptırmamış ve son bir yıl içinde hiçbir yayında görünmüyor."

"Tamam. Frederick Betz'e ne dersin?"

Roarke ona sessiz bir bakış attı. "Neden Saray'daki Lloyd Kowalski ile temasa geçip ona istediğinizi sormuyorsunuz? Bu konudaki aracınız bugün biraz meşgul."

"Elbette, teşekkürler. Bilesin diye söylüyorum, bir saklanma deliğinin peşindeyken ya da kilitli bir kutumuz varken sana dokunmadım.

Peabody deliği buldu, ben de kilidi açtım."

"İkinizle de çok gurur duyuyorum. Bir daha öğle yemeğini atlamayın ve bana ihtiyacınız olursa saat üçten sonra çok daha müsait olacağım."

"Tamam. Bir helikopter ve bir pilota ihtiyacımız olabilir."

"İşte bu Kowalski ile konuşmaktan çok daha eğlenceli. Bana haber ver. Sonra," diye ekledi ve telefonu kapattı. "Helikopter? Pilot?"

"Grup evi - eğer hala duruyorsa, bulduğumuzda bir göz atmak istiyorum. Belki o anahtarlar oradaki bir kapıya uyar, belki de uymaz. Ama her halükarda görmek isterim. Nerede olduğunu öğrendikten sonra."

"Bulup çıkarabilirim, tabii onlardan biri sahiplenmediyse biraz zaman alır. Belki Bay Mira biliyordur."

Eve iç geçirdi ve bir kez daha park yeri aramaya koyuldu. "Evet. Biliyor olabilir. Kazmadan önce sorarız."

-

Suzanne Lipski'nin tecavüz kriz merkezine ev sahipliği yapan harap bir binada küçük ve sıkışık bir ofisi vardı. Merkez elinden geleni yaptı, diye düşündü Eve. Mağdurlara destek, bilgi, tıbbi ve duygusal yardım sunmak için toplayabildiği fonlar. Merkezdeki bölümünden daha küçük olan bu alanın duvarlarında yatıştırıcı ve moral verici posterler vardı. Sakin sular, puslu ormanlar, güneşli sahiller. Ve acil durum numaraları, danışmanlık bilgileri, destek grubu bilgileriyle dolu bir ilan panosu.

Eve durdu ve bir ilanı inceledi - mükemmel mavi bir gökyüzünün altında güzel bir yaz çayırı - İç Huzur için.

"Bang," diye mırıldandı.

Lipski, gıcırtılı bir döner sandalyenin üzerindeki hırpalanmış, aşırı yüklü metal bir masada oturuyordu. Penceresi yoktu, ama bir tencere Yeşillik, eski bir dosya dolabının üzerinde, bir çeşit yetiştirme ışığının altında geliştirdi.

Altmış yaşlarında, taş grisi saçları dağınık bir şekilde kıvrılmış, zayıf bir kadındı. Yüzü uzun ve dardı, ve kaju gibi kahverengiydi. Koyu renk gözleri Eve'e kadının her şeyi gördüğünü ve işi bitmeden her şeyi tekrar görmeyi beklediğini söylüyordu.

"Bizi kabul ettiğiniz için teşekkür ederiz," diye söze başladı Eve.

"Mike ikna edici. İşinizi yapıyorsunuz ve bunun için sizi suçlamıyorum. Aslında, hizmetiniz için içtenlikle teşekkür ederim. Ama ben benimkini yapmak zorundayım. Buraya, başında bulunduğum destek gruplarına, desteklediğim sığınma evlerine gelen kadınlar benim önceliğim ve sorumluluğum. Tecavüze uğradılar, dövüldüler, istismar edildiler, güvenlikleri ellerinden alındı. Ve çoğu zaman yasalar ve toplum onları tekrar soyuyor."

Eve tartışmaya girmeyecekti, çünkü bu çok sık doğrulanıyordu. "Aradığım kadınlar dövülmüş, işkence görmüş,

ve iki adamı öldürdüler. Sanırım onlar

ve bu gece onu öldüreceğim. Onlara her ne olduysa bu eylemleri haklı çıkarmaz."

"Onlara ne olmuş olabileceğini bilemezsiniz."

Eve iki kurbanın fotoğraflarını masanın üzerine koydu. "Bu adaletin yerini bulması değil."

Lipski arkasına yaslandı, iç çekti. "Bu adamlar. Güçlü, nüfuzlu, varlıklı. Bu tür bir öfkeye yol açmak için ne yapmış olabilecekleri sizin için önemli mi?"

"Bu önemli. Ve eğer katillerine tecavüz etselerdi, onları mahkemeye çıkarmak için yasalar dahilinde her şeyi yapardım. adalet."

"Yasalar dahilinde." Lipski uzun, kemikli bir parmağını işaret etti. "I

yasalara inanıyorum, Komiser, Dedektif. İnanmasaydım burada oturamazdım. Ama yasanın soğuk, sert ve kör olduğuna inandığım zamanlar da var, hem de çok fazla. Ve yine de, bunu kimin yaptığını bilseydim, onları durmaya, teslim olmaya ikna etmeye çalışırdım."

"Sana söyleyeceğim ilk şey, bana bak," diye sordu Eve. "Bana bak ve sana söylediklerimi dinle. Eğer bunu kimin yaptığını biliyor ya da anlıyorsan, onlarla temasa geçme, onlara yaklaşma. Yaptıkları şey öyle soğuk bir öfkeyle yapılıyor ki size de dönebilir. Sanırım üç hedefleri daha var ve işlerini bitirene kadar durmayacaklar, siz onları ikna ettiğiniz için de durmayacaklar, onlara sempati duyuyorum."

Lipski çenesini tutarak Eve'e baktı. "Peki ya o hedefler? Eğer onları durdurursanız, yaptıklarından dolayı hapse atarsanız, hedef aldıkları adamlar ne olacak?"

"Eğer bu adamlar kilitlediğim kadınlara tecavüz ettiyse? Onlara taciz ve tecavüz ettilerse, Tanrı kadar güçlü, nüfuzlu ve varlıklı olmaları umurumda değil, onları alaşağı edeceğim."

Eve ellerini hırpalanmış masanın üzerine koydu, eğildi. "Ama bu kadınlar tekrar ve tekrar öldürecekler. Artık intikamın tadına vardıklarına göre, başka erkekleri hedef almalarını ne engelleyebilir? Bu tecavüz etti, bu onun

kız arkadaşı, bu tecavüz etmiş olabilir. Burada hizmet ettiğiniz şey bu mu? Tecavüze uğruyorsunuz, tecavüzcünün peşinden gidip onu öldürüyor musunuz?"

"Hayır, burada hizmet verdiğimiz şey bu değil. Ama ben şiddete inanıyorum."

"Hey. Ben de."

Sert ve ince yüzünde ilk kez belli belirsiz bir gülümseme belirdi. "Yaptıklarımıza rağmen, sen ve ben, görmek, uğraşmak,

Hayatımızın her günü şiddetle yaşıyorsak, bunu korumak ve savunmak için kullanmamız gerektiğine inanıyoruz."

"Bu koruma için değil. Bu savunma için değil."

"Eğer bu adamlar kendilerini öldüren kadınlara tecavüz ettilerse, ölümleri tecavüz edecekleri kadınları korur."

"İnsanları henüz işlemedikleri suçlar için mi mahkum ediyoruz?"

kararlı mısın? Buraya tecavüzün bedene, zihne ve ruha ne yaptığı konusunda sizinle tartışmaya gelmedim. Cinayet için buradayım.

"Charity Downing, Lydia Su, Carlee MacKensie, Allyson Byson, Asha Coppola, Lauren Canford. Bu kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?"

Lipski'nin çenesi yukarı kalkarken kollarını kemikli göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Bu merkeze gelen hiçbir kadın hakkında gizli bilgi veremem ve vermeyeceğim."

"Destek grupları. Cecily Anson ve Anne Vine sizin ilişkili olduğunuz bazı gruplarda gönüllü olarak çalışıyorlar. Bayan Anson'ın adı bu adamı cezbetmek için kullanıldı." Eve parmağıyla Wymann'ın olay yeri fotoğrafını gösterdi.

"Onun zamanı, şefkati ve cömertliği birilerinin intikam aracı haline getirildi."

"Ve dehşete düştüm." Lipski ince dudaklarını birbirine bastırdı ve gözlerinde gerçek bir öfke parladı. "Seninle şimdi konuşuyorum çünkü onları kullanmak beni kızdırıyor. CeCe ve Annie tanıdığım en nazik insanlardan ikisi. Yine de, bu kadınlardan biri onların gruplarından birine katıldıysa, isimlerini verme zorunluluğu yoktur ve isimler kullanılsa bile, sadece ilk ismi kullanırız. Anonimlik çok önemli

Duvardaki tuğlalar, Komiser. Buna ek olarak, gruplara katılan herkesi tanımiyorum. Gün içinde hepsiyle ilgilenmek için yeterli saat yok."

Eve Peabody'ye baktı.

Peabody, "Belki bir yüz tanırırsınız," diye söze başladı ve fotoğrafları çıkardı. "Ben bir Free-Ager'im."

Lipski kaşlarını kaldırdı, daha dolu dolu gülümsedi. "Bir Özgür-Ager polisi.

Nadir."

"Sanırım bir çizgide yürüyorum. Ama nasıl yetiştirildiğimden ve işimden bildiğim bir şey var. Soğukkanlı intikam mı? İyileştirmez, Bayan Lipski. Sadece yarayı derinleştirir. Bunu yapan kadınlar huzur bulmayacaklar. Hayatlara son vererek çektikleri acıyı silemeyecekler. Eğer durdurulmazlarsa, kendilerine yapılanın üstesinden asla gelemeyecekler. Bu yüzden . . ."

Önce Lauren Canford'un, sonra da Asha Coppola'nın fotoğrafını kaldırdı.

Eve, Peabody Allyson Byson'ı önerdiğinde Lipski'nin yüzünde bir tür rahatlama olduğunu gördü.

"Bu kadınlardan hiçbirini daha önce gördüğümü sanmıyorum." "Birkaç tane daha var."

Peabody, Lydia Su'nun kimlik fotoğrafını kaldırdı.

Eve, Lipski'nin muhtemelen sağlam bir poker oyunu oynadığını düşündü. Ancak becerileri, hızlı farkındalığı tamamen maskeleyecek kadar iyi değildi. Bekledi ve benzer bir şeyin Charity Downing için de geçerli olduğunu gördü.

Konuşmaya başladı, sonra başka bir şey gördü Peabody, Carlee MacKensie'yi önerdi. Eve bunun hem bir anlık şaşkınlık hem de derin bir keder olduğunu düşündü.

"Son üçünü tanıdın," dedi Eve.

"Bunu seninle tartışamam." Ama konuşurken karanlık gözlerinde bu kabul vardı. "Arama izniniz olsa bile."

"Arama emri çıkartmayacağım. Seni engellemekten tutuklamakla tehdit edebilirim. Seni suçlamakla tehdit edebilirim

Bu kadınlardan herhangi biriyle temasa geçersen. Bunu da yapmayacağım. Ama size söyleyeceğim,

Yine, eğer onlarla temas kurarsanız, ellerindeki adamı hemen öldürecekler ve büyük ihtimalle kaçacaklar. Elinizde bu ölümle yaşayacaksınız. Benim yapmak istediğim şey onları içeri almak, tekrar öldürmelerini engellemek ve hikayelerini dinlemek."

"Cinayete göz yummam ve yummayacağım." Lipski ölümlere baktı. "Bu seviyede bir intikama göz yummam ve yummayacağım. Ama işlenen suçlar ağır ve uzun bir ceza gerektirecek. Kurbanlar kendi eylemlerinin kurbanı oldular - evet, kendi eylemlerinin kurbanı oldular. Ama aynı zamanda kanun tarafından da."

"Kanun sert ve soğuk olabilir, ben de öyle olabilirim. Kör olabilir. Ben kör değilim. Onları dinlemem gerek. Bilirsin işte, ve biliyorum, Free-Ager ortağım haklı. Onlar ne Bunu yapmak sadece yarayı yayar, ta ki ellerinde kalan tek şey yara olana kadar. Bırakın işimi yapayım."

"Kimseyle irtibata geçmeyeceğim, bu konuda söz veriyorum çünkü neyin doğru olduğunu biliyorum. Bu, yapılan şey, bu doğru değil. Ama birini tutukladığınızda benimle irtibata geçmenizi istiyorum. Onlar için orada olmak istiyorum. Onlar için elimden geleni yapmak istiyorum."

"Söz veriyorum."

-

E hızlı hareket etti, kalabalık alandan geçip koridora çıktıklarında 'link'ini çekerek merdiven boşluğunda. "Baxter, üç isim doğrulandı. Downing, MacKensie, Su, bunlardan herhangi biri ya da hepsi için tetikte olun."

"Üç tanesi."

"Öyle görünüyor. Şimdi onu almak için MacKensie'ye gidiyoruz. En yakın o. Üçünü de aldığımızda size haber veririm. Sıkı durun."

"BOLO mu istiyorsun?" Peabody ona ayak uydurmak için koşarken sordu.

"Henüz değil. Onları ceza sahasına sokup baskı yapmaya başlamalıyız. Biri kırılacak. Su'yu almak için iki üniformalı gönderin, ikisi dairesine, ikisi işyerine, sadece

örtbas edebiliriz. MacKensie'yi yakalayabilir, sonra da geldiğimizi kimse anlamadan Downing'i yakalayabiliriz."

Peabody üniformaları sipariş ederken Eve sıcakta içeri girdi,

MacKensie'nin binasından bir blok ötede sirenleri kesti. Park yeri aramak yerine, Görevde ışığını yaktı ve çift park etti.

Diğer sürücülerin acı kızgınlığı ve gürültü kirliliği yasalarının çılgınca çiğnenmesi, kaldırıma doğru koşarken sırtından kayıp gitti.

"Üniformalılar yolda, her iki yerde de. Lipski sözünden dönse bile -ki döneceğini sanmıyorum," diye ekledi Peabody, "biz harekete geçmeden önce üçünü de uyaracak zamanı olmaz."

"Endişelendiğim şey bu değil." Eve ustasını kullandı, sonra merdivenlerden yukarı çıktı.

Peabody'nin "Bol pantolon," dediğini duydu. "Bol pantolon."

"Aklını kışından çıkar."

MacKensie'nin katında Eve yavaşlayarak yürümeye başladı. Zile bastı, bekledi ve sonra kapıyı yumrukladı.

"Ben de bundan endişeleniyordum." Döndü ve koridorun karşısındaki kapının ziline bastı.

"Sizinle aşağıda buluşacağımı söyledim-" Kapıyı açan kadın kısa bir süre durdu. "Siz kimsiniz?"

"NYPD." Eve rozetini kaldırdı. "Carlee MacKensie nerede? Koridorun karşısında."

"Ben nereden bileyim?" Kadının alını, taktığı büyük tüylü siyah şapkanın altında kırıştı. "Bakın, geç kalıyorum. Ben de tam dışarı çıkıyordum." Bunu kanıtlamak için ceketini ilikliyordu. "Her neyse, sanırım bir süreliğine uzakta."

"Nereye?"

"Nereden bileyim? Bu sabah onunla aynı saatte dışarı çıkıyordum. Asansöre birlikte bindik. Bavulu vardı, ben de -komşuluk gereği- seyahate çıkıp çıkmadığını sordum. Şehirden ve bu soğuktan kurtulmanın ne kadar güzel olacağını sordum. Dedi ki
Evet. Hepsi bu kadar. Benim gitmem lazım. Çalışmam gerekiyordu.

günün geri kalanını evde geçirecektik ama geri çağrıldık. Gitmem gerekiyor."

"Bir dakika." Eve, kadının yolunu kesmek için yana kaydı. "Ne tür bir bavul?"

"Tanrım, nereden bileyim? Sıradan bir roly. Kış tatiline çıkıyorum, seyahat için hazırım."

"Nasıl düzeldi?"

"Yüzü ve saçları -ki neredeyse hiç böyle yapmazdı Görmüştüm. Güzel botları vardı. Ve parfüm. Parfümünü ne kadar beğendiğimi bile söyledim. Onun bir şey yaptığını düşünüyorsun.

yanlış sokakta havlıyor. Evinden neredeyse hiç çıkmıyor, gördüğüm kadarıyla kimseyi eve almıyor. Kendi halinde. Sessiz, belki kendini beğenmiş, belki utangaç. Burnumu sokmam zaten."

"Bu sabah saat kaçta?"

"Oh, Tanrım!" Kadın dikkatle bilek ünitesine baktı. "Sekiz buçuk gibi, çünkü işe gitmek için çıkıyordum."

"Birlikte aşağı indiniz, yani birlikte dışarı çıktınız. Taksiye bindi mi?"

"Kahretsin, sanki sekmeleri tutmam mı gerekiyor? Hayır, şimdi düşündüm de. Bir araba yanaştı ve o da bindi."

"Araba mı?"

"Şey, bir minibüs. Yan kapı açıldı ve o da arabasına bindi. Hava soğuk olduğu için fark ettim ve keşke aşağı inmek yerine beni bırakacak biri olsaydı diye düşündüm. Sırf sabahki toplantıya yetişebilmek için metroya bindim."

"Minibüsü tarif et."

"Şey için-" Onun 'bağlantı sinyali, bir korna patlaması, el çantasını karıştırmasına neden oldu. "Bana saçma sapan şeyler söyleme Georgie. Ben kapıdayım ama koridorun karşısındaki Bayan Mumbles'la ilgili polisler de öyle. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece beni bekle."

Bağlantıyı uzaklaştırdı. "Şimdi hem ben hem de Georgie geç kalacağız."

"Minibüs," diye bastırdı Eve.

"Nereden bileyim? Belki beyazdı. Belki. Siyah değildi zaten. Yeni görünüyordu. Lanet metroya gitmem gerekiyordu. Not almıyordum."

"Şoförü ya da başka bir yolcuyu gördünüz mü?"

Şimdi kadın iç geçirdi. "Bilmiyorum. Belki de. Belki camlar renkliydi, ama belki de Kapı açıldığında arabayı bir kadın sürüyordu. Minyonda, o koca minibüsü kullanmak için çok küçük olduğunu düşünmüştüm. Koyu renk saçlı, at kuyruklu, güneş gözlüklü. Hepsi bu kadar. Bakın, beni tutuklayın ya da bırakın gideyim."

"Beni kışkırtma. Resimler, Peabody. Bu kadınlardan herhangi birini gördün mü? Ne kadar mızızlanırsan, bu iş o kadar uzar. alacağım."

"Nasıl oluyor da ihtiyacın olduğunda bir polis bulamıyorsun da ihtiyacın olmadığında karşına çıkıyorlar?" Ama fotoğrafları o çekti. "Hayır, hayır, hayır, hayır... bekle." Charity Downing'in fotoğrafını tekrar en başa koydu. "Olabilir. Evet, belki.

Olabilir. Onu belki birkaç hafta önce gördüm. Ben binadan çıkıyordum, o da içeri giriyordu. Nereye gittiğine dikkat etmiyordu ve bana sertçe omuz attı. Ona biraz kızmaya başladım ama durdu ve özür diledi. Ağlıyormuş ve tekrar başlamak üzereymiş gibi görünüyordu. Saat on civarıydı. Bazı arkadaşlar ve geç kalıyorum. Gece onda," diye niteledi. "Erkek arkadaş sorunu diye düşündüm, çünkü benim de başıma gelmişti. Her neyse, buradaki kız olduğundan oldukça eminim. Hatırladığım kadarıyla onu bir tek o zaman görmüştüm. Bayan Mumbles'ın aksine benim meşgul bir hayatım var."

"Ona neden öyle diyorsun?"

"Yaptığı şey bu. Eğer lobide ya da başka bir yerde ona rastlarsam -ki bu çok sık olmaz- ve komşuca bir şey söylersem, mırıldanır. Gözlerinize de bakmaz. Başını öne eğiyor. Muhtemelen baltalı bir katildir, değil mi?"

Yeterince yakın, diye düşündü Eve. "Eğer başka bir şey hatırlarsanız, bizimle irtibata geçin. Bayan MacKensie'yi

tekrar görürseniz, bizimle irtibata geçin.

-Ve onunla konuşma. Peabody, Ms....."

"Lacey. Deena Lacey."

"Bayan Lacey'e bir kart verin. Yardımınız için teşekkürler."

"Patronuma bu kartı göstereceğim.

beni ve Georgie'yi geç kaldığımız için cezalandıracak.

Ondan bir etiket alabilirsiniz."

"Sorun değil."

Eve, kadın kapıyı arkasından kapatıp aceleyle asansöre doğru giderken bekledi ve giderken 'link'ini çıkardı. "Aşağı iniyorum, Georgie. Buna inanamayacaksın!"

"Üniformalılardan bir güncelleme alın." Eve kendi 'link'ini çıkardı. "Reo," dedi önsöz olmadan. "İzne ihtiyacım var."

Reo, MacKensie'nin dairesine girip arama yapmak için izin çıkartmaya çalışırken, APA'ya ayrıntıları anlatarak volta attı.

"Downing kapıya cevap vermiyor ve işte değil - dün de çalışmadı. Üniformalılar komşularla konuşuyor," diye bildirdi Peabody. "Su işe gelmedi, ne telefonuna ne de kapısına cevap veriyor. Görünüşe göre gitmişler. tavşan."

Eve başını salladı. "Zamanlamaya bak. MacKensie toparlandı ve biz Su'ya doğru yola çıktıktan yaklaşık bir saat sonra bir minibüsle, kadın şoför tarafından alındı. Ama kendini toparlaması zaman mı aldı? Kaçmıyorlar, henüz değil, çünkü Betz ellerinde ve hâlâ Easterday'i istiyorlar. Gittiler. zemin."

"Sence onları korkuttuk mu?"

"Sanırım tüm bunları adım adım planladılar, ancak Bay Mira'nın bu işe kalkıştığı ilk andan itibaren işler onlar için ters gitti.

kuzeniyle seanslarına girmiş."

Adımlarını hızlandırarak arama emrini

tamamlamaya çalıştı. "O zaman polisler onların

peşine çok daha çabuk düşer.

bekleniyordu. Su'nun bir mazeret olarak sorgulanması gerekiyordu, ancak biz onu zorladık, onu

Sadece Downing değil, MacKensie de. Bu kadınların hiçbirini aptal değil."

"Bu yüzden paniklediler."

"Panikledin mi? Hiç sanmıyorum. Komşuya göre MacKensie kendine çeki düzen vermiş. Makyaj, saç, parfüm. Panik halindeyken bunlara zaman ayıramazsın. Bu B planı gibi. İşler çok kızışırsa, yere ineriz. Kendine çeki düzen verdi, belki de Easterday'i tuzağa düşürmek için bir yemdir."

"Şimdi onun peşine düşmeleri için deli olmaları gerekir."

"Yarayı çoktan yaydılar, Peabody. Hepsi bu kadar. Ve bizim bilmediğimiz bir yerleri var. Planlarını yapıyorlar, bu adamları alıp işkence edebilecekleri, onlara geri ödeyebilecekleri bir yer. Şimdi kazmaya başlayın. isimlerinin, anne isimlerinin herhangi bir varyasyonu altında mülk."

Bağlantısını çekip çıkardı. "Reo."

"Şimdi geliyorum," dedi Reo ona.

"İki kişiye daha ihtiyacım var. Lydia Su - bu S-U - ve Charity Downing." Adresleri sıraladı.

"Dallas."

"Bu üçü birlikte çalışıyor, Reo. Onlar öldürdüler iki ve üç numarayı aldılar. Eğer onları bulamazsam en iyi ihtimalle birkaç saati var."

"Ben iterim."

"Hızlı itin. Arama emri geliyor. Sana geri döneceğim."

Eve arama emrindeki göstergelyi kontrol etti -artık hata yok, diye düşündü- sonra Peabody'ye başıyla onay verdi. "Girebiliriz."

Kayıt cihazını kontrol etti, ustasını kullandı. Silahını çekti.

"Dallas, Teğmen Eve, ve Peabody, Dedektif Delia, MacKensie, Carlee'nin evine giriyoruz. Usulüne uygun olarak görevlendirildik ve yetkilendirildik."

Kapıya bir kez daha vurdu. "Carlee MacKensie, polis konuşuyor. Binaya giriyoruz."

Kapıyı tuttular, yukarıdan aşağıya hızlı bir tarama yaptılar. Eve doğruldu. "O gitti ve bir daha geri gelmeyecek."

"Mobilyalar hâlâ burada."

"Çalışma masasını temizledi. Elektronikleri aldı. Hadi burayı temizleyelim, ama o gitti."

Yatak düzenli bir şekilde hazırlanmıştı, banyo ve mutfak alanları tertemizdi. Carlee MacKensie'nin kendi alanını temiz tutmadığı asla söylenemez.

Peabody, "Bazı giysiler kayıp gibi görünüyor," dedi, "sadece düzenlenme şekillerine bakılırsa, ama bir sürü giysi bırakmış. geride."

"Onun için önemli değildi. Önemli olan görevdi. İstediklerini aldı ve hiç elektronik eşya bırakmadı. Hiçbir şey izini sürmek için kullanabileceğimiz, diğerleriyle iletişim kurabileceği hiçbir şey yok."

Eve küçük, donuk yaşam alanında daireler çizdi. "Muhtemelen hepsinin bir damla bağlantısı var. Sadece birbirleriyle kullandıkları bir şey. Eğer bir bilgisayar kullanıyorlarsa, kod kullanıyorlar demektir. Ama riske girmeyin: Geride hiçbir şey bırakmayın. Ama her şeyi hatırlıyor musun? Her küçük şeyi? Hadi burayı ters çevirelim ve görelim."

"Anahtarları alamadılar. Betz," dedi Peabody onlar çalışırken.

"Onun değil. Wymann'da ya da senatörde de olabilir. Burada bir kardeşlikle karşı karşıyayız, bu yüzden hepsinde anahtar olduğunu düşünüyorum. Tıpkı bizim bu tarafta bir kardeşlikle uğraştığımız gibi. Birleşik amaçlar, sadakatler, tekillik."

Eve durdu, bir çekmeceyi kapattı, etrafına bakındı. "Bu dairede seks yaptığına dair hiçbir iz yok. Ne oyuncak, ne geliştirme, ne de seks kıyafeti."

"O eşyaları da yanında götürebilirdi."

"Neden? Görev odaklı değil ki. Kıyafetlerini, bazı mücevherlerini, fotoğraflarını, kitap disklerini, hayatın tüm ıvır zıvırını bırakmış. Ama elektronik eşyaları, yedek diskleri, not küplerini ve işle ilgili tüm basılı kopyaları almış."

Mutfaktaki yiyecekler,

AutoChef'te. Komşu içeri girmeyeceğini söylüyor ama kör ve sağır değil."

Eve dolaştı, bir anlam aradı. Aklına gelen şey, buranın yalnız bir yer olduğuydu. Bunu biliyordu, tanıdı.

Bir zamanlar onun da vardı.

Roarke'ın onun için kopyaladığı daire. Yalnız yaşadığı yer, çünkü görev dışında pek bir şeyi yoktu.

-İşini, hayatını.

MacKensie'yi tanıyordu, diye düşündü. Onu derisinin altından tanıyordu.

"Komşu mu? Bahse girerim MacKensie'nin kadın ya da erkek bir sevgilisi olsaydı düzenli olarak geldiğini hatırlardı. Burada aşk yok, sadece iş ve uyku var. Komşu Downing'i hatırladı çünkü karşılaşmışlardı ve Downing ağlıyordu. Bu aklımda kalmış. Onu daha önce gördüğünü hatırlıyordu, yani ya buraya daha önce gelmemiştii ya da nadiren geliyordu ve bunu devam ettiriyorlardı.

aşağıdan."

"Downing ile sevgili olduklarını mı düşünüyorsun?"

"Hayır. Bunun için kimsesi olduğunu sanmıyorum, bunun için değil.

Onlar kardeş, burada önemli olan da bu. Paylaşılan ve Su'nun da paylaştığı bir deneyim. Ve ortak bir hedef.

"Bir kız kardeş ağlayarak geldiğinde ne yaparsınız?"

"Ah. Dinlersin, sempati duyarsın."

"Alkol ve ağlayan yiyecekler sağlıyorsunuz. Mutfağı kontrol edelim."

Neredeyse boş bir şişe beyaz şarap ve yarım litrelik bir şişe burbon buldular.

"Süpürücüleri buraya getirelim, işi doğru yapalım." Eve AutoChef'in yanına gitti ve programı çalıştırdı. "Oldukça iyi stok tutuyor, sağlıklı saçmalıklar."

"Buzlukta dondurma var, gerçek dondurma. Çikolatalı Koma, harika bir şey. Açılmamış, Dallas."

"Eminim Downing'e verdiği için yerine koymak için almıştır. Downing ağlayarak ona gelir. Şuna ne dersin? Downing, senatörle birlikte olan kişi. Downing'i senatör olarak ayarladılar.

yan parça. Ve çok yoruluyor, buna nasıl devam edebileceğini bilmiyor. Su bir şeyler içip dondurma yiyebilecek bir tip değil, o yüzden buraya sempati duymaya geliyor. Buraya geliyor çünkü MacKensie daha önce aynı rolü oynamıştı. MacKensie onun neyle uğraştığını biliyordu, empati kurabilirdi. Ve belki de Downing'in yıpranmış olmasından dolayı, göreve devam etmeye karar verirler."

Peabody, "İçlerinden biri emlakçı gibi davranıyor," diye devam etti. "Biyografi yazarı gibi davranmak gibi... Sizce de Edward Mira'yı Eclectia'ya sokan MacKensie değil miydi, böylece onu Downing'le değiştirebilecekti?"

"Evet, yapıyorum. Onunla sırayla çalışıyorum, üzerinde çalışıyorum."

"Yani emlakçı olmayan genç, seksi emlakçı, senatörün ölüm döşeğinden kurtulmasına yardım etmeye istekli. söz veriyorum."

"Oyun böyle oynanır. Dört kişi olmadıkları sürece."

"Kahretsin."

"Ya da daha fazlası."

16

Daha sonra Downing'in evine gittiler ve çok daha konuşkan bir komşu buldular. Laurel Esty, Downing'in dairesinin yanındaki dairede oturuyordu ve üniformalıları kendi dairesine davet etmiş, onlara kahve ve kurabiye ikram etmişti.

"Downing'i birkaç gündür görmediğini söyledi ama geceleri çalıştığı için bu alışılmadık bir durum değil. Ancak oda arkadaşı Downing'in bu sabah iki bavulla binadan ayrıldığını gördüğünü söyledi."

"Oda arkadaşın nerede?"

"Şu anda işte olmalı, Komiser. Adı ve iletişim bilgileri bizde var."

"Onu ortağıma verin ve üniformanızdaki kurabiye kırıntılarını temizleyin, Memur Bey. Tanrı aşkına."

Eve onun yanından geçerek, rahat ve düzensiz bir yaşam alanının ortasındaki küçük mavi kanepede oturan alımlı bir sarışının olduğu yere doğru ilerledi. Havva'nın koltuğa oturduğu anda yaylardaki bir kadın gibi içeri girdi ve neredeyse elindeki gazozu döküyordu.

"Vay canına! Az önce oda arkadaşımı etiketledim - Memur Tanker bunu yapmamın sorun olmayacağını söyledi ve Reb'e - oda arkadaşına - Memur Tanker'in Memur Messing'e Teğmen Dallas'ın yolda olduğunu söylediğini nasıl duyduğumu anlattım. Reb de, 'Saçmalama Laurie, hayatta olmaz' dedi. Ben de 'Doğru söylüyorsun Reb' dedim ama inanmadı. Ve işte buradasın.

Videoyu izledik. Julian tamamen buz tutmuş durumda ve Reb biz sevişirken seni tek bir kalp vuruşuyla nasıl yapacağını söyledi ve ben Tanrım, bu muhtemelen kabalık. Özür dilerim. Onu geri etiketleyip burada olduğunu gösterebilir miyim?"

"Hayır. Charity Downing'i tanıyor musun?"

"Evet, tabii, hemen yan tarafta oturuyor. Onu pek görmüyorum çünkü geceleri Silverado'daki kovboy barında çalışıyorum, ama bazen gerçek kovboylar geliyor ve onlar -"

"Bayan Downing ile en son ne zaman görüştünüz ya da konuştunuz?" "Oh, um, gee. Sanırım birkaç gün önce. Eve yaklaşıp

Çoğu gece üçte, o da dokuzda ya da bazen onda çıkar. O zamana kadar genellikle ışık gibi sönmüş oluyorum. Ama bağlantı kurduğumuzda biraz sohbet ediyoruz - izin günleri ya da geceleri, ya da

Çamaşırhane sahnesi. Kız gerçekten iyi. Reb onun bir lezbiyen olduğunu söylüyor ama o bir erkek ve eğer bir kız onun cazibesine kapılmazsa" -tırnak işareti yaptı- "o bir lezbiyen. Ben sayılmam çünkü biz ezelden beri kankayız ve başkasıyla takılmadığımız zamanlarda bile birbirimizle böyle takılmayız. Bu bir anlaşma."

"Harika. Resimler, Peabody."

Laurel Peabody'ye, "Öldüğün için gerçekten üzgünüm," dedi. "Videoda seni oynayan aktrisi kastediyorum. Sana çok benziyordu. Bu garip mi?"

"Birazcık. Bu kadınlardan herhangi birini tanıyor musun?"

"Ah." Laurel sanki elinde tuttuğunu yeni hatırlamış gibi gazozu masanın üzerine bıraktı. "Otursan iyi olur. Sana bir gazoz ya da kahve getirebilirim."

"Sorun değil. Bir göz atın."

Laurel fotoğrafların yanına oturdu, onları incelerken alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı. "Onları tanımıyorum. Belki de geceleri çalıştığım için onları hiç görmedim. Ama bu ikisini gördüm."

Su'nun ve MacKensie'nin fotoğraflarını uzattı. "Nerede?" Eve sordu.

"Charity'nin dairesinde."

"Az önce onları buralarda görmediğini söyledin."

"Onları değil. Ama onları resimde gördüm. Bir tanesi Charity'nin evi. Onları, kendisini ve sanırım iki kadını daha boyamıştı. Hepsi çok üzgün ama çok güçlü görünüyordu. Bunu Charity'ye de söyledim."

"Peabody, şuna bak. Diğer kadınlar bu resimde değil mi?"

"Uh-uh. Biri yaşlı, yani daha yaşlı. Bilmiyorum, elli yaşında falan? Diğerleri ise gerçekten genç ve üzgün görünüyordu. Gerçekten güzeldi. Hepsi çok güzeldi. Her neyse- Oh!"

Sanki kendini alkışlıyormuş gibi ellerini birbirine vurdu.

"Bu son seferdi. Şimdi hatırlıyorum. İşe gitmek için kalkmıştım ve Reb AutoChef'i doldurmamıştı. Kahve yoktu. Yeterli değildi zaten. Çok çaresizdim ve Charity'ye gidip elinde var mı diye baktım, o da 'Tabii, sana ayarlayabilirim' dedi. Sonra işemem gerekti. Tuvalete gittim. İşmeden önce bile kahve içtim, işemem gerektiğini söyledim ve o da banyosunu kullanabileceğimi söyledi. Onun da bizim gibi iki yataklı bir dairesi var ve yedek odayı stüdyo gibi kullanıyor. Resim yapmak için mi? Kadın resmini ve diğerini gördüm.

Korkunç olan."

"Korkunç mu?"

"Sanırım üzerine bir örtü atmıştı, ama örtü düştü ve bu adamların korkunç bir resmi vardı - ve sanki hepsi çılgın atıyor ve yanan bu büyük, ürkütücü görünümlü korku filmi evinin önünde ateşli bir çukura düşüyor gibiydiler. Bilirsiniz, cehennem gibi. Şeytan maskesi takıyorlardı, başka bir şey takmıyorlardı. Sanki şeytanlarmış gibi görünüyorlardı ama Charity elinde kahveyle çıkıp kapıyı kapatmadan önce sadece bir saniye görebildim."

Omuzlarını kamburlaştıran Laurel kızardı. "Burnumu sokmuyordum, yemin ederim! Sadece kapı açıldı ve ben de gördüm. Bu dürtmek değil. Ben de üzgün olduğumu söyledim, sadece baktım. Kızdığını sanmıyorum, ama bunu yapmamı istemediği belliydi.

Bir şey söylemedim. Sadece kahve için teşekkür ettim ve hayatımı nasıl kurtardığını söyledim ve ayrıldım. Bu birkaç gün önceydi. Dün ya da önceki gün gibi değil ama bir hafta önce de değildi. Reb hatırlayabilir çünkü ona

bu konuda. Ona hemen mesaj attım çünkü gerçekten korkutucu ve ürkütücüydü."

"İki resmi daha ayrıntılı olarak tarif edebilir misiniz? Kadınların yüzleri, burada olmayanlar. Bir polis sanatçısı."

"Oh." Alt dudağı ısırıldı. "Bilmiyorum."

"Dedektif Yancy." Peabody gülümseyerek ve elini kalbinin üzerinde çırparak içeri girdi.

"Gerçekten mi?" Laurel'in kirpikleri şimdi ilgiyle parlayan gözlerinin üzerinde dalgalandı. "Şey, belki. Tamam."

"Harika. Sizi Dedektif Yancy ile çalışmaya götüreceğiz ve yardımınız için minnettarız," diye ekledi Eve.

"Reb'in peşine takılabilir miyim? Bunun için işten kaytarmak isteyecektir. Ve dürüst olmak gerekirse, benimle gelirse ya da benimle orada buluşursa kendimi daha iyi hissederim. O benim kardeşim gibi. Aileden biri gibi."

"Tabii, sorun değil."

"Tamam. Giyinmem gerek. Memur Tanker beni uyandırdı. Teğmen Dallas? Charity'nin nasıl yanlış bir şey yapmış olabileceğini anlamıyorum, ama ..."

"Bunun dışında mı?"

"Çizdiği şu resim. Şeytan-adamların mı? Sadece bir saniyeliğine gördüm ama kabuslar görmeme neden oldu."

Eve, Peabody ile yan kapıya yürüdü.

"Kadın ya da şeytan-adam resmi yok. Şeytan-adamlar mı?" "İçine düşerken çılgın atan şeytanlara benzeyen adamlar

Arka planda yanan bir evle birlikte cehennem."

"Bu ürkütücü. Sorunlarını resmediyormuş gibi görünüyor."

İçeri girdiler. MacKensie'ninki gibi bu daire de Eve'e terk edilmiş bir yer gibi geldi. Hâlâ dayalı döşeli, güneşli bir pencerede çiçekli bitkiler vardı ama elektronik eşya yoktu. Bazı resim malzemeleri ve birkaç tuval bırakılmıştı. Ama hiçbirisi Laurel'in anlattıklarına uymuyordu. Kadınlardan hiçbirinin kullanışlı eskizleri yoktu.

"Fuckwear." Eve yırtık ağıl külotunu kaldırdı. "Ve bir sürü. Almadı çünkü işi bitti."

"Tuvalet malzemelerinin çoğunu aldı ama bazı eski eşyaları bıraktı ve bahse girerim bunu özlemiştir."

Peabody elinde bir

küçük şişe. "Cilt kremleriyle karıştırılmış. Uyku hapi. Ağır, sabaha kadar uyutmayan türden."

"AutoChef'ini kontrol ettiğimizde, bahse girerim ki yatıştırıcılar ve reçetesiz sakinleştiriciler için düzenli programlar bulacağız. Senatör Mira ile tabiri caizse siperde olan oydu.

Zayıflamak," dedi tekrar. "Uyku hapları ve korkutucu tablolar. Onları bulduğumuzda kırılacak."

-

TSu'nun dairesinde de aynı işlemi tekrarladılar. Ne sabırsız bir komşu bulabildiler ne de sokulgan bir komşu,

Ama Su'nun kendisi için önemli olan her şeyle birlikte toprağa gittiğini gösteren her işaret vardı.

Eve, Peabody'ye "Bina güvenliğini ara" dedi. "Son iki günün disklerini al. Gelip gittiğini ve giderken ne aldığını görelim. Minibüsü olacak, o yüzden onu kontrol etmeye başlayalım."

"Onun adına kayıtlı bir araç yok. Bunu zaten kontrol ettim."

"Bir tane var. Ailesinin isimlerini kontrol edeceğiz. Bunu yapamazsak, uzman sivil danışmanımıza güveneceğiz. takma adlar bulacak. Bir aracı olacak ve bunlardan biri bir ev, bina, yer sahibi olacak ya da kiralayacak."

Peabody güvenliği ararken Eve de daireyi incelemeye devam etti. Su'nun iyi yaşadığını fark etti. İyi bir binada iyi bir yer, özenle seçilmiş gibi görünen mobilyalar. Geride bol miktarda kaliteli giysi bırakmıştı-

Çünkü geri dönmeyi planlamıyordu.

İstikrarlı bir aileden geliyordu -ya da öyle görünüyordu, diye düşündü Eve. Üst düzey bir eğitim almış ve zorlu bir kariyer yapmıştı.

Eve, onu bir laboratuvara yerleştiren kişinin muhtemelen çoęu zaman tek başına çalıştığını dūřındı. Hiçbir işaret ya da belirti romantik ilişkiler.

Yale'de bir řey oldu, diye dūřındı yine. Onu irkin bir intikam yoluna sokan bir řey. Ve bu yolda Downing ve MacKensie ile tanışmıştı -ve eęer Downing'in resmi Eve'in inandığı ağırlığı taşıyorsa, henüz kimliği belirlenemeyen iki kadınla daha.

Büyük olasılıkla onlarla grupta ya da kriz merkezinde tanışmışlardır.

Para için tecavüze geri döndü. Tecavüz kardeşliği.

Daireyi bir kez daha gözden geçirdi, bu kez gizli çekmecelere ya da gizli zulalara bakıyordu.

Peabody geri döndüğünde Eve yatak odasındaki dolabın zemininde sürünüyordu.

"Bir saklanma deliği bulmayı umuyordum ama hiçbir şey bulamadım." "Diskler bende."

"Hadi bunları yatak odasının duvar ekranından izleyelim."

Eve ayağa kalktı, dolaptan çıktı, sade ve zarif yatağı, yüksek, koyu gri yastıklı başlığı, yumuşak gri yorganı, mavi tonlarında birkaç yastığı olan son derece düzenli yatak odasına girdi.

Eve, yatak başlığını dürtme dürtüsünü takip etti, baktı arkasında. "Eğer bir deliği olsaydı, iindekiyi zaten alırdı," dedi Peabody'ye olduğu kadar kendine de.

Peabody başını sallayarak diskleri duvardaki ekrana taktı ve oynatmaya başladı.

"Tam kırk sekiz mi?"

"şimdilik, onunla konuşmak için geldiğimiz andan başlayın. Geri kalanını Merkez'de izleyeceğiz."

Peabody hızla geçti, yavaşladı.

Eve ikisinin kapıya doğru ilerleyişini, kamera menziline girişlerini ve kapı güvenliğiyle ilgilenmelerini izledi. Lobiye ve lobi kameralarına, asansöre ve o kameralara ve koridordan aşağıya Su'nun kapısına.

"Biraz hızlandır. Giriş kamerası ile katının görüntüsü arasında bölün."

Eve onların gidişini izledi.

"Sanırım sihirli pembe montum sihirli bir şekilde zayıflatıyor." "Kapa çeneni, Peabody."

Eve, elinde büyük bir paketle kapıya gelen teslimatçıyı izledi.

Kırmızı ve mavi çiçeklerle dolu bir vazo ve orman yeşili paltolu ve kareli atkılı bir kadın, tasmalı beyaz bir köpekle dışarı çıktı. Bir başka çıkış; elinde evrak çantası olan, aceleci ve telaşlı görünen bir adam. Sonra . . .

"Dondur. Şuna bir bak. Yüzünün kameraya yansımaları istemiyor."

"Olabilir." Peabody dudaklarını büzdü. "Ama hava oldukça soğuktu. Çoğu kişi bohçasını giyerdi."

"Şapkanın altında saçlarının her bir teli var ve yüzü aşağı doğru eğilmiş. Eşarbi düğümlenmiş ki görmeyesin Yüzünün alt yarısı zaten. Eldivenler, uzun palto. Başla, normal hızda. Asistan değil, gördün mü? Dahili telefona basıyor, içeri giriyor. Ama kameraların nerede olduğunu biliyor. Biz ayrıldıktan yaklaşık yirmi dakika sonra mı?"

"Ah ... yirmi üç."

"Lobiden aşağıya ya da uzağa bakarken ...

Asansörde yan tarafta. MacKensie olamayacak kadar uzun görünüyor. Downing gibi hareket etmiyor. Belki de diğerlerinden birini yakaladık.

Belki de . . . Bu da Su'nun katı. Su'nun kapısına gidiyoruz. Ve içeri. Biz ayrıldıktan sonra biriyle iletişime geçmiş. Onu sarstık ve ortaklarından birini içeri çekti. Bölünmüş ekrana devam et.

geri kalanını da çekti. Koridor kamerasını hızlandırabilir misin?"

"McNab yapabilir. Bana bir saniye verin."

Peabody teknolojiyle uğraşırken, Eve tempo tuttu.

"Bağlantıları kurduğumuzu biliyordu. Bu yüzden karaya çıkmaya karar verdiler. Bu ikisi içeride konuşuyor, olayı çözmeye çalışıyor ve diğerleriyle irtibata geçiyorlar. Su toparlanıyor, emin olabilirsiniz."

"Anladım! Woo, ben e-yetenekliyim. İşte, işte, Dallas, tekrar çıkıyorlar. Kırk altı dakika içeride."

"Su'nun valizi var, büyük bir çanta ve arkadaşının da ikinci bir valizi var. Ve arkadaşları hala kameralara yüzünü göstermemeyi hatırlayacak kadar sağlam. Hayır. MacKensie. Downing'i de sanmıyorum. Diğerlerinden biri. EDD'nin bunu incelemesini sağlayacağız, ne yapıyorlarsa yapsınlar. Belki yeterince bulabilirler."

"Eğer Yancy, Esty'nin tabloyla ilgili anısını çekebilirse." Peabody başını salladı. "Olabilir."

"Su'nun nasıl giyindiğine bak. Çizmeler -elbiseden çok iş için- paltonun altında rahat bir pantolon. Bavulla birlikte büyük siyah bir çanta. Durun, yüzüne bakın. Direkt bakıyor. Kameraya doğru. Kameraya değil," diye düzeltti Eve. "Bize. Bunu er ya da geç göreceğimizi anladı. Yüzüne bir bakın."

"Kızgın ama kendini beğenmiş." "Evet, aynen öyle."

Peabody sessizce, "Diğerlerinin yanına gidiyor," dedi. "Diğerlerini almaya gidiyor."

"Ve Betz üzerinde çalışmaya geri dönmek için. Vardiyalı çalışmak zorundalar. Ne de olsa bir kadın hayatını kazanmak zorunda. Bu yüzden vardiyalı çalışıyorlar. Ama ilerliyorlar. Hala denemek zorundalar Easterday ve bu kıyafetle tuzağa düşürecek olan o değil. Bu turda bu MacKensie'nin işi."

"Söylediğiniz gibi, onun aracı."

"Evet, büyük ihtimalle. Düne geri dönün, bin beş yüz civarından başlayın."

On beş-onda Su'nun çıkışını izlediler. Tamamen siyah giyinmiş, büyük siyah çantasını taşıyordu. Saçları arkaya toplanmış, güneşlikler gözlerini maskeliyordu. Asansörde eldivenlerini giydi, ellerini yumruk yaptı.

"Devam et," diye mırıldandı Eve. "Bakalım ne zaman geri gelecek."

Binadaki yaşamı izlediler - insanlar akşam için dışarı çıkıyordu - bir parti, akşam yemeği, gece vardiyası. İnsanlar gece geç saatlerde ofisten, alışverişten ya da

arkadaşlarıyla içti. Vücut dillerinden akşam boyunca kavga ettikleri anlaşılan bir çift eve taş suratlı bir şekilde geldi. Vücut dillerinden kavga etmedikleri ama bolca içki içtikleri anlaşılan bir başka çift ise gülerек ve sendeleyerek içeri girdi.

Birinin şansı yaver gidiyordu, diğerinin gitmiyordu. "İşte orada. Dört yüz saati biraz geçti. Görünmüyor Eve, Su'nun binanın içine, kendi katına doğru ilerleyişini takip ederken, "Şimdi gülümse," diye devam etti.

"Hayır, gerçekten yorgun görünüyor, sempati duymuyorum, Özellikle de Wymann'ı öldürmeyi yeni bitirdiğinden ve muhtemelen Betz üzerinde çalıştığından emin olduğumuz için. Ama yorgundan da öte görünüyor, Dallas."

Gözyaşlarıyla savaşıyor, diye düşündü Eve. Su kendi anahtarını kaydırırken kameraya meydan okuyan bir bakış fırlatsa da, bu bakış gözyaşlarıyla parlıyordu.

"Çalkalanıyor, hatta belki biraz midesi bulanıyor, çünkü bu cinayet, bu ikinci cinayet, ona ihtiyacı olanı, her şeyden çok istediği şeyi vermedi."

"Ne istiyor?"

"Huzur. O lanet olası iç huzuru istiyor."

Eve, kâbuslar geldiğinde tek istediğinin bu olduğunu düşündü.

Ve bulamadığın tek şey.

"Cesetleri etiketledikleri adalet mi? Bu küçük bir değişiklik. Geceleri uyuyabilmek istiyor. Bitmesini istiyor. Hiç yaşanmamış olmasını her şeyden çok istiyor. Ama cinayetler? Bu ona hiçbir şey vermeyecek. Bunu daha önce bilmiyorsa bile, şimdi öğrenmeye başlıyor. Ne kadar yıkarsa yıkasın, ellerindeki kanın kokusunu hala alabiliyor."

"Ama Betz hâlâ ellerinde."

"Evet. Bunun onu -hiçbirini- durdurmayacağını biliyor. Belki, sadece belki, bitirdiklerinde ihtiyacı olanı bulacağını düşünüyor. Belki, sadece belki, uyuyabilir. Ama uyuyamayacak."

"Sanırım yorgunluğun üzerine istifa etmiş görünüyordu."

"İstifa etti, kararlı, hemen hemen aynı. Bitirecekler. Ya da deneyecekler. Artık geri dönüş yok, hiçbirisi için yok. Sabah onu salladıktan sonra minibüsü alacak, neredede olursa olsun, diğerlerini alacak ve hepsi Betz'i tuttukları yerde toplanacak. Onu evine geri götürmeyecekler. Evde olacağımızı bilecek kadar akıllı olmalılar."

Birden bitkin düşen Eve yatağın kenarına oturdu. "Baxter ve Trueheart'ı bu işten çekeceğiz ama başka bir ekip koyacağız. Bu konuda yanılmak istemem. Anahtarlar, Betz'in anahtarları.

Belki de onlar bir açıdır. Gidip EDD'yi taciz edelim." "Bir şey söylemek zorundayım."

Eve saçlarını geriye itti, ayağa kalktı. "Ne?"

"Bu dava ve sebep olarak baktığımız şey. Sizi etkilemeli. Size ne olduğunu düşündürmeli. Ama aynı şey değil, Dallas. Aynı şey değil."

"Evet, öyle. Ama öldürmem haklıydı. O ya da ben, ve ben bir çocuktum. Bu aynı şey değil. Bana tecavüz ediyordu ve kolum-" Elini yukarı kaldırdı, kemiğin tekrar kırıldığını hissetti. "Kemik kırıldığında, kolumu kırdığında, o şok ve o acı, canlıydı. Onu öldürmek tek çareydi. durdurmanın, onu durdurmanın, hayatta kalmanın bir yolu. Yani bununla aynı şey değil."

Nefesini bıraktı ama midesi hâlâ sıkışık ve çalkantılıydı.

"Ama geri kalanı? Korku, acı, ihlal, içinizde kök salan ve asla gerçekten gitmeyen şey? Bunlar da aynı. Bu yüzden huzur bulamayacaklarını biliyorum.

Kendilerine kan yoluyla peşinde olduklarını söyledikleri adalet. Ben öyle bir şey yapmadım."

"Sen nasıl buldun? Huzur bulabildin mi?"

"Bulduğumda sana haber veririm."

Peabody başını sallayıp saha çantasını almak için eğildiğinde Eve ellerini ceplerine soktu.

"Bu adil değil ve tamamen doğru da değil."

"Bu konuda konuşmak zorunda değilsin. Bunu zorlamak istememiştim. Sadece söylediklerimi söylemem gerekiyordu."

Mide bulantısını ve kafatasının arkasındaki sıkıcı zonklamayı siktir et, diye düşündü Eve.

Kazanamazlar.

"Bu soruşturmayla ilgili içgörüm var ve sanırım bu içgörü, beklediklerinden daha hızlı yakınlaşmamızın bir nedeni. Sen benim ortağımsın ve ... Sen de benim ortağımsın," diye tekrarladı, çünkü bu her şeyi anlatıyordu.

"Doktorlar, psikiyatristler, danışmanlar ve polisler vardı. Çocuk hizmetleri. Fiziksel yaralanmalara, tecavüzlere, kırık kemiklere, dayaklara müdahale edebilirlerdi. Ama gerisi? Ben olsam

Onu benim bile bulamayacağım bir yere kilitledim. Bu benim için hayatta kalmaktı, tıpkı o küçük bıçağı Richard Troy'a saplamak gibi."

Orada durup cebini yokladı, elini rozetinin üzerine kapattı. O somut şekil.

"Atlattım. Elbette anlık görüntüler ve kâbuslar gördüm ama hepsini de kilitledim. Eğer ben onlara ulaşamazsam, başka kimse ulaşamazdı. Ve bir daha kimse bana bunlarla zarar veremezdi. Sonra bir amaç vardı. Dallas'taki o hastanede uyandıktan sonra görebildiğim kadarıyla polis olmalıydım. Bu bana iyi ve kötü her şeyi atlattırdı. Rozetimi aldığımda kendimi güçlü ve yönlendirilmiş hissettim. Benim amacım buydu, bu adamların varlığını yok etmek onlarınki gibi. Rozet, iş, korumak ve hizmet etmek, kurbanı savunmak. Yapmak zorundaydım. Hayatta kalmak. Sonra Mavis ve Feeney vardı ve onlarla ve işle, bilmesem bile aile gibi bir şeydi. Ve her gün, her lanet gün, rozeti elime aldığımda?"

Cebinden çıkarıp inceledi. "Her gün bir amacım vardı. Kilitlediğim şeyi geri yendim. Bir şeyi temsil ediyordum. Kurbanlar önemliydi Peabody, kim olurlarsa olsunlar, ne yapmış olurlarsa olsunlar. Onlar benim için önemliydi."

"Bunu biliyorum. Bunu bana sen öğrettin."

"Belki de altın kalkanı aldığın gün ne hissettiğini, Trueheart'ın geçen gün ne hissettiğini bilmediğimi düşünüyorsun. Ama ben biliyorum. Tam olarak ne hissettiğimi hatırlıyorum. Dedektif Dallas. Evet, içimdeki gururla karışık heyecanı ve dehşeti hatırlıyorum. Ve Teğmen olduğumda, Tanrım, yine o heyecan ve dehşet, ve o gurur, o amaç. Kurbanlar önemliydi ve altımdaki polisler de. I

kurbanlar ve polisler için elimden gelenin en iyisini yapmam gerekiyordu."

Elindeki rozetin ağırlığını test etti ve tekrar elinden kaydırıldı.

"Ve gözümü parmaklıklara diktim. Yüzbaşı Dallas, bu bir yüzük. İçime hapsettiğim şeyi, bir hiç olana kadar geri püskürtmüştüm. Beni hasta eden, iliklerime kadar korkutan o görüntüler, gecenin bir yarısı boğazımı sıkan o kâbuslar bir hiç olana kadar. Bir amacım vardı, lanet olsun ve asla kurban olmaya geri dönmeyecektim. Ama . . .

"Gidelim," dedi aniden. "Burada vakit kaybediyoruz."

Peabody hiçbir şey söylemeden ceketini aldı ve Eve kapıya yönelirken omuz silkerek içine girdi. Lobiye inene kadar, endişeli de olsa, saygılı bir sessizlik sürdürdü.

"Betz'in evinde dört kişilik bir ekip kuralım. Başlarına Üniformalı Carmichael geçecek, yani üç kişi daha. Bizim birimden iki kişi, sonra da Memur Shelby'nin müsait olup olmadığına bakalım."

"Shelby?"

"Beş-iki ile birlikte. Catiana Dubois cinayetinde olay yerine ilk gelen."

"Evet, onu yakaladım."

"Ona bakıyorum. Eğer düşündüğüm gibi dayanırsa ve bunu isterse, onu Cinayet Masası'na getireceğim. Yeni bir üniformaya ihtiyacımız var."

Onlar yürürken Eve kendi 'link'ini çıkardı, Baxter'la bağlantı kurdu ve onu bilgilendirdi.

"Yardımanız oraya ulaştığında Merkez'e geri dönün. EDD anahtarları çivilediğinde, oraya taşınacağız. Ve belki de

Lab eski anahtarlarla bir mucizeye imza atacak. Bu arada, tanıdığımız üç kadını daha derinden araştırmaya başlayacağız. Sen ve Trueheart MacKensie'yi alın. Onun ilk ne yaptığını bilmek istiyorum.

Annesinin kahvaltıda ne yediğini, nerede alışveriş yaptığını, bankaya gittiğini, oyun oynadığını. Doğduğundan beri yaşadığı her yer."

"Anladım, LT. Yardımla birlikte gözden geçireceğiz ve her şeyi halledeceğiz."

Homurdandı ve kapandı. Arabaya bindiklerinde diğer sürücülerde yeni bir kızgınlık patlaması yarattı. Eve zihinsel olarak onları tersledi, Görevde ışığını kapattı ve kenara çekti.

"Ama," diye devam etti, sanki konuşmaya hiç ara verilmemiş gibi, "bu yeterli olmayacaktı. Olacağına inanmak zorundaydım ama bu beni ayakta tutmaya yetmeyecekti. Mira bunu gördü ve Tanrım, o zamanlar ona çok kızmıştım çünkü benim görmesini istemediğim şeyi gördü. Benim görmek istemediğimi. Sadece kafamdan uzak dur, ben iyiyim.

"Zeus'un üzerinde uçan bir olay oldu ve bir çocuk -Sadece bir bebek. Ve oraya zamanında varamadım. Durdurmak için çok geçti. Neden bu kadar yaklaştı bilmiyorum.

Beni kırdı ama kırdı. Belki bir eşiğe ulaşmıştım, belki de -ne diyorsunuz buna- kümülatifti, ama beni sert bir şekilde vurdu ve bu tam da DeBlass davasının üzerime düştü. Ben iyiyim, bununla başa çıkabilirim. O bebeğin parçalara ayrıldığını görmekle başa çıkabilirim, bebeği parçalara ayıran pisliğin işine son vermek zorunda kaldığım için test yapmakla başa çıkabilirim, Kod Beş ile DeBlass davasıyla başa çıkabilirim."

Bir ışıkta durdu, ellerini yüzünde gezdirdi, yorgunluğunu ve karnındaki çiğ hissi yok edebilmeyi diledi. "Ve sonra Roarke vardı. Hâlâ hatırlıyorum.

onun üzerinde ilk çalışmayı yapmak, yüzünün ekranıma gelmesini sağlamak. Ve düşündüm: Şuna bakın. Zengin adam, aptalca zengin adam. Adı olmayan Bay Gizem ve insanın nefesini kesen bir yüz. Ona bulaşmamalıydım.

Ve duramadım - ilk saniyeden itibaren oradaydım ve duramadım. Fiziksel değildi."

Sonra güldü, yeşile doğru havalandı. "Evet, fizikseldi ama sadece fiziksel değildi."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Anlıyorum."

"Sanki dışarıda bir şey, 'Haydi, bir şeyler yapalım' dedi. Bu ikisine biraz ara verelim. Birbirlerini bulmalarının zamanı geldi.' Ve kırıldı, kilitletiğim şeydeki o ilk çatlaklar. Yüzleşmeye başlayabilirdim çünkü benim yanımda duracağına güvenebilirdim.

Kendimi savunmama izin vermesi için ona güvenmeliydim. Ona karşı hissettiklerimi kilitlemenin bir yolu yoktu. Onu durduramaz ya da geri döndüremezdim ve bir süre sonra bunu istemeyi bıraktım. Sanırım bu olmasaydı kendimi kaybederdim. Bir yerlerde kurbanlar o kadar da önemli olmazdı, iş sadece iş olarak kalırdı. Belki de önce parmaklıkları alırdım, kim bilir, ama kendi tarzımda bir polis olmayı bırakırdım. olması gerekiyordu."

Ve kesinlikle biliyordu ki, bu onun sonunu getirecekti.

"İçeri girmesine izin verdiğim şey olmasaydı, onunla birlikte hayatta kalmayı bırakırdım.

Başka türlü içeri girmeme izin veren şey olmadan. Belki Shelby'yi çekebileceğim gibi seni de çekebilirdim ama ortak olamazdık. Bunun için gerekli cesarete sahip olmazdım."

Merkezdeki garaja doğru dönüş yaptı.

"Böylece o huzuru buldum. Bunun gibi vakalar, onu sarsabilir.

Bazen onu kaybedebiliyorum, parmaklarınızdan damlayan su gibi. Ama onu tekrar nerede ve kiminle bulacağımı biliyorum. Sen de bunun bir parçasısın. "Nerede ve kiminle?"

Yuvasına çekip şöyle bir baktı. Gözyaşları Peabody'nin yanaklarından sessizce süzülürken "Kes şunu!" diye emretti. "Zırlamak yok. Bir polis garajındayız. Burada polis dükkanında hüngür hüngür ağlamak - polis olduğunuzda."

"Hüngür hüngür ağlamıyorum." Ama Peabody biraz hüngür hüngür ağladı.

Bir mendil almak için ceplerini karıştırdı. "Ve şu anda sana gerçekten yapmak istediğim gibi kocaman sarılmıyorum. Sadece şunu söylemek istiyorum ki, bu huzur ne zaman sarsılırsa

Bana güvenebilirsin. Bana güvenebilirsiniz," diye tekrarladı ve burnunu sümkürerek arabadan dışarı çıktı.

Eve bir süre daha arabada oturdu. "Biliyorum," diye mırıldandı ve işine dönmek için arabadan indi.

17

Eve doğruca EDD'ye gitti, e-geek'lerin ona sağlam bir şey vereceğini umuyordu.

E-laboratuvarın onlarla dolu olduğunu gördü.

McNab neon pantolonu, şemberleri ve Bir istasyonda, bir tür dürbünün içinden bakarken kulağının etrafında parıldıyordu. Feeney buruşuk kahverengi takım elbisesinin içinde oturmuş, aynı anda iki ekrana bakarken saçları elektrik çarpmış gibi dikilmişti.

İyi donanımlı Callendar iki istasyon arasında dans ediyor gibiydi, omuzları zıplıyordu.

Bilinmeyen bir nedenden ötürü bir maymunun kırmızı gmleğininzerinde tek tekerlekli bisiklet sürdüğü bağışlanmış kısım sırayla zıplıyor.

Eve'in hayal meyal tanıdığı bir başka inek daha oturuyordu, Taburesinde hoplayıp zıplıyor, bağırsakları istasyonununzerine yayılıyordu. Saçları Callendar'ın gömleği kadar kızıldı ve uçları patlayan bir güneş kadar parlak ve sarıydı. Uçları önlüklü torbalarıyla uyumluydu.

Eve laboratuvara girerken belli belirsiz gneşliklerinin olmasını diledi.

Onları fark eden McNab kaşlarını oynatarak Peabody'ye baktı. "Hey, Yüzbaşı, ller Takımı burada."

Feeney Eve'e, "Biraz bir şeyimiz var, biraz da hiçbir şeyimiz yok," dedi.

"Bir şeyle başla."

"Tek bir kaydırma hareketini tarayıp kodu ve kimliği alabiliyorduk.üzerinde banka vardı. Liberty National Bank of New York yazıyordu. Küçük bir dans yaptık ve senin için şubeyi bulduk.

Her ne sakladıysa, Bronx'ta saklamış. Ben de tam size adresi göndermek üzereydim."

"Öyle yap. Kontrol edeceğim, teşekkürler. Bir şey yok mu?"

"Diğer kaydırma. Şifreyi aldık, sorun yok. Ama banka kasasındaki gibi kullanışlı bir kimlik yok. Hâlâ çalışıyoruz, ama bulabildiğimiz en iyi şey ikametgah. Bu bir kimlik gibi okunmuyor.

şirket kaydırması, bir iş kaydırması. Yine de bir tane olabilir, ama biz konuta yöneliyoruz."

"Sahip olduğumdan daha fazla. Peki ya vic comps?"

"Mira Enstitüsü'nden aldığımız bilgileri bir kez daha gözden geçiriyorum ama elimdeki bilgiler tamamen ticari ve siyasi saçmalıklar. Callendar Wymann'ın peşinde. Juju, Betz'i yakaladı."

"Juju?"

"Çünkü ben hallederim." Kızıl Dehşet Eve'e sırtıttı.

Sanki birisi onun yuvarlak beyaz yüzüne kırmızı boya lekeleri sıçratmış ve bunlara çil adını vermiş gibi göründüğünü düşündü.

"Betz'e iniyorum," dedi, ayak parmaklarına vurarak dizlerine kadar bağlanmış şimşek mavisi hava botları. "Herif sifonu çekmiş. Yavaş midillilere binmediği için sifonu çeker. İki kazması var, biri Apple'da, diğeri rom ve puro. İçeri çekiyor, dışarı pek bir şey vermiyor. Gıcırtilı etekler için Megs oyunu var.

Listeler, çevirir. Tekerlekleri sever, üç tane var, zıplamak için çok tokat."

"Sadece ... dur." Başı zonklamaya başlayan Eve elini kaldırdı. "Bu adam İngilizce biliyor mu?"

Juju yine mutlu bir sırıtışla "İki dilli," dedi. "Amerikalı ve inek. İnekliği daha çok seviyorum."

Sırıtışını Callendar'a çevirdi. "Akışkan mı?"

"Kesinlikle. Fizz me cherry."

"Kontrol et. Kara Ölüm, Kaptan?"

"Hayır, tatlı olanı tercih et. Çifte Callendar."

"Yo. McNab?"

"Üç katla."

Ayağa kalktı ve 1.80'in üzerinde olduğunu gösterdi. Eve'e göre 1.80'di.

Mavinin üzerinde gümüş yıldızlar olan platform hava botları.

"Uyanık mısın?" "Hayır. Her neyse."

Peabody parmağını ona doğru çevirdiğinde, "Küp yap, teşekkürler," dedi.

"Anlaşıldı." Dışarı fırladı.

"Başım ağrıyor."

Callendar Eve'e kolay bir omuz silkme ve gülümseme teklif etti. "E-jive'in derinliklerine inebilir ama juju onda. Bunun nasıl olduğunu söyledi

Betz'in parası var, hem de çok, ama at yarışlarında düzenli olarak kaybediyor. Atlara bahis oynuyor ve kazanamıyor. Resmi kayıtlarda iki mülkü var; biri burada, New York'ta, diğeri de Küba'da."

"O verileri istiyorum. Küba'yı kontrol ettireceğiz."

"Alacaksınız. Ayrıca bu Betz'in bir -Neydi o?

Kadınların erkeği ya da her neyse. Onun yaşında bir adam için çok fazla kadın var. Ve elinin altında bir kayıt tutuyor, böylece

isimleri var ve ihtiyaç duyduğunda onları karıştırmak veya döndürmek gibi."

"Tanrım. Tüm bu verileri istiyorum."

"Öyle yapalım. Adamın üç aracı ve bir sürü hız ihlali var."

"Onlar da var. Bakalım bu kadar aceleyle nereye varmak istediğini bulabilecek miyiz? Bu iyi bir başlangıç."

"Juju başlıyor," dedi Callendar. "İktisatçının e'lerini aldım. Onlarda görünen şey, kumar oynamadığı, oynamadığı değil, e'lerinde görünen şey. Betz'in aksine -Juju, aile şirketlerinden maddi olarak çok şey aldığını ve çok fazla çalışmadığını söylüyordu-econ dostum mesai yaptı. Zaman ayırmış, çalışmış.

iş. Onun için bolca eğlence zamanı. Tatiller, geziler.

Bilgisayarında bir sürü fotoğraf var ve ailesini teşhis

ediyorum. Tiyatro makalelerini ve eleştirilerini işaretlediği

bir torunu var ve aralarında, arkadaşlarıyla, ailesiyle

mektuplaşıyor. Bazı işler. Bir 'tarih' listesi tutmamış ama bir sürü isim var.

ve dişi çeşitliliğinin temasları. Çoklu özellikler-

Biraz doğrudan yatırım, ama aynı zamanda Londra'da bir daire ve East Hampton'da bir yer."

"Tamam, eğer anahtarları ele geçirmişlerse, East Hampton'daki evi ya da diğer kurbanların ikinci evlerinden birini kullanıyor olabilirler. Ama . . ."

Çok kolay, diye düşündü Eve. Çok düz.

"Kendilerininkini alırlardı. Tüm bunları anında ayarlayamazdık.

İkincil konutları, hatta gelir getiren mülkleri bile kontrol ettireceğiz. Ortadan kaldırmamız gerekiyor."

Saati kontrol etti. Gün akıp gidiyordu ve Betz'in zamanı azalıyordu. "Bana her şeyi ve başka ne bulursan gönder. Yancy ile olası bir durumu kontrol edeceğim, sonra da şimdilik ofisimdeyim. Düşünmem gerek."

Juju bir tepsi jumbo fizzie ile geri döndüğünde dışarı çıktı. Peabody'ye o mega mutlu sırıtışını gönderdi. "Kontrol et," dedi ve tepside bir tane çıkardı.

"Teşekkürler."

Kadın kredileri çıkarmaya başladığında, adam bir parmağını havada gezdirdi. "İkram."

O yola çıkmadan önce parmaklarını birbirine vurdular.

Peabody gazozunu höpürdeterek içmeden önce, "O iyidir," dedi. "Onunla birkaç kez takıldım."

"Eğer Feeney onu bu işe soktuysa, bu benim için yeterli. Aşağı in, Downing'i kazmaya başla. Derinlere."

"Yancy'ye benim için bir yo ver." Yolları ayrıldı.

Eve, Yancy'nin bölümüne doğru ilerledi ve onu masasında, ekranına kaşlarını çatmış bir şekilde buldu. Adam başını kaldırıp ona dalgın bir bakış attı. "Selam."

"Hey. Peabody'den bir yo. Laurel Esty ile bağlantı kurabildin mi?"

"Az önce onu ve arkadaşı Reb'i kaçırdın. Bağlan. Evet, öyle de diyebilirsin. Vardiyadan sonra bir randevum var."

"Esty ile mi?"

"Bir anda oldu." Dalgın bakışına eşlik etmesi için şaşkın bir kahkaha attı. "Belki onu bir şeyler içmeye götürebileceğimi söyledi."

İçki, sanırım ben de olur dedim. Sonra, 'Mag, yediye ne dersin?' dedi. Yani."

Eve kaşlarını kaldırdı. Peabody'nin tarifi -kalbin üzerinde gezinen el- tam isabetti. Polis ressamının güzel ve seksi arasında ilginç bir çizgide gidip gelen yüzünün etrafında dağınık koyu bukleler vardı.

"Yani," diye tekrarladı Eve. "Anladığım kadarıyla içeri girerken gergin değilmiş."

"Öyle görünmüyordu. Bazıları gibi o da hatırladığı ve gördüğü şeyleri hatırladığını ya da gördüğünü düşünmüyordu. Bu sadece onları rahatlatmakla ilgili bir mesele. Hah. Düz zeka, değil mi? Ve bir suça tanık olmadığı için bile değil. Sadece bir ilgili bazı sanat eserlerine bir göz atın."

"Bu doğru." Orada olduğu için Eve kalçasını masasının köşesine yasladı. "Eğer sorduğunuz buysa, ona o içkiyi ısmarlayarak etik sınırları aşmadınız. Onu ne kadar rahatlattın?"

"Bağlantı numaralarının yanı sıra ilişki?" Şimdi sıırıyordu. "Sanırım kendim görmeden yapabildiğim kadarıyla sanatı kopyaladım. Normal bir eskiz defteri kullandım. Bilgisayara aktarmak ve göndermek üzereydim."

"Bunu yap, ama şimdi görelim."

Bir defter açtı, bir sayfa çevirdi. "Bütün eserlerle başladım, çünkü o böyle görüyordu. Beş kadın bir arada."

"Birlikten kuvvet doğar, değil mi?" Eve omuz omuza duran kadınların portresini inceledi. "Downing, onu tanıyordu. Ama bunlar MacKensie ve Su'nun iyi çizimleri ve onları tanımıyordu. Bu da bana diğerlerinin yüzlerini bulma konusunda şansımızın yaver gideceğini düşündürüyor."

"Bunun bir sanatçının yorumunun yaklaşımı olduğunu hesaba katarsak. Kimliği belirsiz iki kişi, bu genç. Bana göre yirmili yaşların başında. Diğeri ise daha olgun. Kırklı yaşların ortası ya da daha fazlası."

"Ortadaki en genç. Sanki onu destekliyorlarmış gibi."

"Olabilir." Kendi çalışmasını incelerken kaşlarını çattı.

"Olabilir

"Olabilir," diye tekrarladı, "ortaladığı şekilde. Yüzleri tek tek inceledim ama Laurie en çok Downing'de netleşti. Dediğiniz gibi, onu tanıyordu, ara sıra görüyordu ve onunla konuşuyordu. Onlarla yüz kayıtlarını çalıştırabilirim."

Eve bunu kendisinin yapacağını söylemeye başladı ama sonra geri adım attı.

Daha çok el, daha hızlı iş. "Minnettarım."

"Hepsi bir gün içinde. Şimdi diğer tablo?"

Yüz eskizlerini gözden geçirdi, altı erkek figürü üzerinde durdu, yüzler kötülük ve ıstırap maskeleriydi, alev denizine doğru düşüyordu. Arka plandaki evden daha fazla alev fırladı.

Yancy, "Bu karanlık bir iş," dedi.

Eve defteri ondan aldı ve yakından inceledi. Esty'den daha fazla ayrıntı çıkarabildiğini fark etti. Ev üç katlıydı ve biraz yayılıyordu. Pencereleden dışarı vuran alevler tuğlaya benzeyen şeyleri aydınlatıyordu. Ona çağdaş bir yapı gibi gelmemişti, ama yangına rağmen, o zengin anlamıyla eski görünüyordu. Zengin bir ev.

Gördüğünde tanıyacağını düşündüğü bir tane.

Tıpkı şeytani yüzlerin ardındaki adamları tanıdığı gibi.

"Edward Mira, Jonas Wymann, William Stevenson-hepsi Stevenson bir süredir bu şekilde olmasına rağmen öldü. Kendi kendini feshettiğine karar verildi, ama tekrar bakacağız. Frederick Betz, şu anda kayıp. Marshall Easterday, evinde titriyor ve Ethan MacNamee, şu anda Glasgow'da hayatta ve iyi durumda, yerel halkın gözü üzerinde. Bu iyi bir iş, Yancy."

"Ne yapıyorsak onu yaparız. Laurie anladığımı söyledi ve bunun sadece bana asıldığı için olduğunu sanmıyorum."

Eve tekrar göz gezdirdi, kadınların tek tek çizimlerini inceledi ve onları teşhis etmek için iyi bir şansları olduğunu düşündü. Yarı yarıya daha iyi.

"Bana her şeyi gönder. Kadınlarla ilgili bir şey bulursanız, ne zaman bulacağınızı bilirim."

"Tamamdır."

Eve Cinayet Masası'na geri döndü ve Baxter'ın Jenkinson'ı kravat seçimi yüzünden eleştirdiğini duymak için tam zamanında geldi.

"Bu kahverengi takımla nasıl mor ve altın rengi giyebilirsin?"

"Kravat her şeyi anlatıyor."

"Zevkimi evde bıraktığımı söylüyor. En azından renk aileleri ve uygun kontrast hakkında düşünebilirdiniz."

Jenkinson, "Modayla ilgili bazı riskler almak lazım," dedi. "Trueheart, bunlarla ilgili bir kaynağım var. Dedektifliğini parlatmak istersen sana iyi bir anlaşma yapar. gardırop."

"Teşekkürler Jenkinson, ama dün gece karının bana teşekkür hediyesi olarak verdiği bir tane var."

"Şimdi ukalalık yapabileceğini sanıyor. Hey, patron. Kravatım hakkında ne düşünüyorsun?"

"Jenkinson, yeni kravat fetişini düşünmemeye çalışıyorum."

"Sadece karanlık bir dünyaya renk katıyorum. LT'ye çoraplarını göster, Reineke."

"Görmek istemiyorum-" Reineke masasının arkasından ayağını uzatıp mavi şimşeklerle şoklanmış kırmızı çoraplarını gösterince sözünü kesti.

Juju'nun hava botları gözünün önüne korkunç bir şekilde geldi. "Merhametli bir Tanrı yok," diye mırıldandı Eve.

Reineke, "Ortağıma ayak uydurmam gerekiyor," dedi. "Ayakkabı için gideceğimi düşündüm ve ayakkabılar oynamak için çok pahalı."

Tanıdığı en iyi polisler, diye düşündü Eve ofisine kaçarken. Çalışma odası tanıdığı en iyi polislerle doluydu.

Ama bazı zamanlar vardı.

Betz'in banka kasasına girmesini sağlayacak başka bir arama izni için Reo'yla tekrar temasa geçti.

Kahve aldı, panosunu ve kitabını güncelledi. Sonra saatlerdir yapmak istediği şeyi yaptı. Botlarını masasının üzerine koydu ve kendini düşünmeye bıraktı.

Ortak bir sırrı, ortak bir amacı olan beş kadın. Downing o iki fotoğrafı tesadüfen evindeki stüdyosunda bulundurmuyordu.

Sorunlarını resmediyor. Duygularını resmetmek.

Aşk ve nefret mi? Evet, bu şekilde oynayabilir.

Beş kadın, diye düşündü Eve. Bir sırrı saklamak için derin bir sadakat ve kararlılık gerekirdi.

Portre doğruysa, yaş aralıkları yirmili yaşların başından kırklı yaşların ortasına kadar uzanıyordu. Arada yirmi yıllık bir fark var. Bu fark, yaşlı kadını morgdaki erkeklerin cinsel hedefi olmaktan çıkarıyordu.

Altı adam. Yarısı ölmüştü ve hiçbiri doğal nedenlerle ya da kazayla ölmemişti. Üniversitede aynı evi paylaşan altı adam -ve ona göre çok daha fazlası. Güçlü adamlar, zengin adamlar. İki ölüsü de genç ete düşkün zinacılar olarak biliniyor.

Bir şey onları üniversitede bir araya getirdi, diye düşündü. Ayrıcalıklı geçmişleri olan altı genç adam. Ivy League'den genç adamlar.

Genç adamları bir araya getiren neydi?

Genç kadınlar, onları arzulamak, onlara ulaşmak. Yale gibi bir üniversitede çalışmak, okumak zorundalar, ya da -para olsun ya da olmasın- kovulacaklardı. Çok fazla stres vardı, özellikle de savaş yaklaşırken. Ve bu demleme, tüm bu ayrıcalıklara karşı öfke ve kızgınlıkla karıştı.

Güvenlik için daha fazla kısıtlama getirilmesi gerektiği sonucuna vardı.

Genç erkekler -kadınların yanı sıra- üniversitenin sağladığı neyi istiyorlardı? Ebeveyn kilitlerinden kurtulmak. Ebeveyn yok

zamanlarını, faaliyetlerini kaydediyorlardı. Ama şimdi bu kısıtlamalar, bu özgürlükleri sıkıştırmaya başladı.

Seks, uyuşturucu, içki. Bu kırılmayı kutlamanın bir yolu değil mi?

Ebeveyn kilidi mi? Kurallara karşı gelmek için mi? Kendini kanıtlamak için

Bir erkek mi? Bir yetişkin mi?

Ama kapıların dışında yumruk sallayan, taş atan asiler varken kapılar kilitlenir. Ne yaparsınız?

Kayıtların hiçbirinde kaçaklara ya da alkol ihlallerine rastlanmamış. Savaş ve parayla örtbas edilmiş olabilir ama her iki durumda da geriye seks kalıyor.

Ve seks anahtarıydı.

Altı genç adam. Her şey orada mı başlamıştı?

Gizli bir çekmecede eski anahtarlar. Sembolik olarak zengin ve eski bir ev.

-Ya da kelimenin tam anlamıyla yanıyor.

Ve cehenneme giden altı yaşlı adam.

Gelen bir sinyal üzerine bilgisayarına bakmak için yerinden kaydı. Ve Morse'dan geldiğini fark edince botlarını yere bıraktı.

İki kurbanın da dövmeleleri incelendi. Tamamen bilimsel bir rapor gelecek. Aynı şekilde basitleştirsek, dövmeleler kırk ila elli yaş arasında ve ben elliye yakın olduğunu düşünüyorum. Daha fazla analiz ve doğrulama için örnekleri laboratuvara gönderdim, ancak kanıtlar kurbanlarınızın dövme yapıldığında genç erkekler olduğunu gösteriyor.

Altı genç adam, diye düşündü tekrar, bir kardeşlik kuruyorlar. Ve birbirine bağlı beş kadın.

Bir sonraki gelen Yancy'nin işini aldı.

"Bilgisayar, Yale Üniversitesi'ne yirmi beş mil mesafede, kroki ikideki evle en az yüzde seksen oranında eşleşen ve en az elli yaşında olan mülkleri araştır. Evin hala var olup olmadığını da belirleyin. Tüm arama sonuçlarını ev birimime kopyalayın."

Arama parametreleri onaylandı. Çalışıyor . . .

"Bunu sen yap, ben de yapacağım."

Ve bir başka gelenle boynundaki gerginliği ovuşturdu.

"Eve," diye başladı Mira. "Keşke sana daha fazlasını verebilseydim." "İç Huzur mu?"

"Birden fazla şekilde. Gizlilik yasaları, tıptan tıbbı bile çok katı ve çok nettir. Ancak Su ve MacKensie'nin misafir olduğunu doğrulayabildiğim için bu durum beni rahatlattı. biraz da olsa. Bireysel terapistleri ve grup liderleri ayrıntı veremese de, profesyonel nezaket bazıları için önemlidir. Bazı bilgileri ima ettiklerini ve/veya benim vardığım sonuçlarla çelişmediklerini söyleyebiliriz. Her iki kadın da tekrarlayan kabuslar için yardım istemiş. Şiddet içerikli olanlar. Ve her ikisi de bastırılmış anıları serbest bırakmak için terapiye katılmıştır. Bu ayrıntılar, Su ve ekibinin uykusuzluk çalışmalarıyla da desteklenmektedir. Downing de katıldı."

"Tamam. Her ayrıntı bütüne yardımcı olur."

"Size şunu söyleyebilirim. İki de kadınlar için kayıtlı-sadece alanlar ve seanslar. Orada yaptığım araştırma, bu alanların öncelikle fiziksel ve cinsel istismar mağdurlarına odaklandığını gösteriyor. Evet, biraz özgüven geliştirme, biraz da ruhsal arayış. Ancak merkezin bu alanının ana odağı istismar mağdurları. Tecavüz mağdurları."

"Yere düştüler." "Özür dilerim, ne?"

"Üçü ve en az bir kişi daha. Yere çakıldılar."

"Bir tane daha."

"Beş kişi var. Su, MacKensie ve Downing bazı eşyalarını toplayıp bu sabah evlerinden ayrıldılar. Bende bir tane var. Su'nun binasının güvenlik kamerasında henüz kimliği belirlenemeyen bir kadın var. Ve Downing'in dairesinde görülen bir tabloda beş eskiz var. Yaşları kırklı yaşların ortalarından yirmili yaşların başlarına kadar değişiyor."

Mira bir an için hiçbir şey söylemedi. "Bilinen kanıtlara dayanarak, cinayetlerin uzun yıllardır devam eden ve birçok kurbanı kapsayan cinsel taciz, tecavüz ve saldırıların intikamı olduğu sonucuna varabilirim."

"Anlaştık. Buna devam etmek zorundayım. Çıkarabileceğin başka bir şey varsa, onu istiyorum."

"Beş, Eve. Bu kadar yaş aralığında. Olasılığı görmek için sadece boşlukları doldurmanız yeterli."

"Evet. Beşten çok daha fazlası var. Sizinle temasa geçeceğim," dedi Eve ve telefonu kapattı.

Ayağa kalktı, ceketini aldı ve dışarı çıktı.

"Baxter, Trueheart, aldığınız her şeyin kopyasını ofisime ve ev bilgisayarına gönderin. Geri dönemeyebilirim. Peabody, aynı şekilde."

"Ama-"

"Bronx'a -Betz'in banka kasasına- gidiyorum ve gerekmedikçe Merkez'e geri dönmeyeceğim. Yancy, Downing'in resmindeki iki bilinmeyen kadının yüz tanımlamasını yapıyor, ben de ikinci resimdeki ev üzerinde çalışıyorum. Bir şey bulursak, gerekirse seni de çağırırım. Aksi takdirde, kazılacak her veri baytını kazmanızı istiyorum. Bu beş kadının yolu bir yerde kesişti ve elimizde beş kadından sadece üçü var. Hepsinin nerede ve ne zaman kesiştiğini bilmek istiyorum."

Slide'a yöneldi - bu sefer garaja kadar asansörle yüzleşemedi. Ve onu çıkardı 'link' sinyali.

"Dallas. Bana arama emrini aldığını söyle."

Reo ona, "Sen beni aldığında ben de almış olacağım," dedi. "Ne? Neden?"

"Çünkü bankalar çok titizdir. Avukat kullanabilirsin. Ayrıca bana bir günde bu kadar çok arama emri çıkarttırsanız, bir okul gezisini hak etmiş olurum."

"Burası lanet olası Bronx." Sabırsızlanan Eve, ayakta durmaktan ve aşağı inmekten memnun olan insanların arasından geçti.

"Beni al, adliye. Adalet Sarayı'nın dışında olacağım." Eve tartışmadan Reo sözünü kesti.

Hâlâ dokumaya devam eden Eve mırıldandı. O kullanmak niyetindeydi

Araba kullanma süresi, biraz dırdırla karışık düşünme süresi. Laboratuar, EDD, Yancy. Bir de yardım için Roarke'a başvurma ihtimali vardı.

Garaja vardığında, bir yolcu taşımaktan vazgeçmişti. Ve, evet, bazen bir avukat işe yaradı.

En azından bu kadın sözünün eri çıktı ve Dışarıda sarı saçlarının üzerine küstah kırmızı bir bere takmıştı. Paltosu da onunla uyumluydu ve yüksek kavisli topuklu bir çift siyah botun üzerinde baldırlarının ortasına kadar uzanıyordu.

"Bunların üzerinde nasıl yürüyorsun?" APA Cher Reo atladığında Eve sordu.

"Zarafet ve seksapel ile." Saçlarını düzeltti evrak çantasını ve kocaman el çantasını yere bıraktı ve Peabody gibi koltuk ısıtıcısını istedi.

"New York kışları, onlara alışabilecek miyim merak ediyorum." "Her yıl gelirler."

"Sinirlendin çünkü ben de geliyorum. Bugün kaç tane arama emri vardı?"

"Tamam, tamam."

"Aynı takım, Dallas. Franklin Betz'in hâlâ kayıp olduğunu varsayıyorum."

"Bu işi bitirip kaçmaya karar vermedilerse - ki ben Hâlâ hayatta. Ama canı çok yanacak ve çok uzun süre nefes alamayacak."

"Ne iğrenç bir iyimserlik." İşareti üzerine Reo bağlantısını çıkardı, göstergeyi taradı ve yoksay tuşuna bastı.

"Bunu alman gerekmiyor mu?"

Reo neşeyle, "Hayır, tamamen seninim," dedi. "Bazı detayları biliyorum. Bilmediğim ne var?"

Eve her şeyi gözden geçirdi. Reo için olduğu kadar kendisi için de her şeyi adım adım gözden geçirmekten zarar gelmezdi.

"Bu adamların, sizin iki kurbanınızın ve üç - hayır, intihar edenlerle birlikte dört - diğerlerinin bu kadınlara tecavüz ettiğine inanıyorsunuz."

"Evet. Ve içlerinden biri her zamanki zevklerinden yaklaşık yirmi yıl daha yaşlı olduğu için, sanırım en az o kadar uzun süredir kadınlara tecavüz ediyorlar. Belki de çok daha uzun süredir."

"Dövmeler yüzünden."

En azından her lanet noktayı açıklamak zorunda değildi.

"Kriz merkezini yöneten kadın üçünü tanıdıysa - içgüdülerinize göre," diye ekledi Reo, "belki de beşi orada tanışmıştır."

"Aynı gruptan beş mağdurun aynı kriz merkezini kullanmış olması benim için çok zor. Ve hiçbir tecavüzü rapor etmemiş. Kayıtlarda hiçbir şey yok."

"O zaman bir destek grubu, bir terapist, onları birleştiren başka bir şey."

"O zaman bile, hepsi bağımsız olarak mı? Bu biraz zorlama. Ama elimde olan bu. Easterday sarsıldı. Betz'i bulamazsam, Easterday'i Interview'a çekeceğim. Onu korkutmam gerek."

Reo'ya bir bakış fırlattı; iştahlı, güzel. Ve onun altında, vahşi.

"Oraya biraz ağırlık verebilirim."

"O bir avukat, dolayısıyla sessiz kalma hakkını kullanmasını söyleyen çok sayıda temsilcisi olacaktır."

"Eğer onu hayatının tehlikede olduğuna inandırırsam, kırılır. Hayatının tehlikede olduğu kesin. Diğer mesele de Edward Mira'nın evine -eşyalarına- karısının rızası olmadan girmek. Elinden geldiğince beni engelleyecektir."

"Yani avukatlar işe yarıyor. Ne zaman gitmek istiyorsun?"

"En iyisi bugün, en geç yarın." Elini ovuşturdu yüzünün üzerinde. "Tabaktaki diğer her şeyle birlikte Muhtemelen yarın olur. Günaydın. Erkenden. Oğlu ve kızı işbirliği yapacaktır. Hatta yardım bile edebilirler. Bana arama emrini getirirsen bunu dinlerim. Elektronik eşyalarına el koymak istiyorum. Arama ve el koyma istiyorum."

Şimdi Reo PPC'sini çıkardı ve bazı notlar aldı. "Sence biliyor muydu? Eğer düşündüğünüz şey buysa ve o da bunun bir parçasıysa, sizce biliyor muydu?"

"Bence o bunu bilebilecek ve kendine bilmediğini söyleyebilecek bir tip. Bence bu ortaya çıktığında, hepsi bunu istedi, hepsi istekliydi diyecek bir tip."

"Bu tipleri bilirim. Biz de en az sizin kadar görüyoruz. Peki ya Easterday'in karısı?"

"O bilmiyor. Bana at gözlüğü takan biri gibi gelmedi. sosyal programını engellemiyor. Bu da onu kutuya koyduğumda kullanacağım bir kaldıraç. Onu nasıl alırsam alayım Orada."

"Hep bu yoldan mı gidersin?" "Hangi yoldan?"

"Sanki bir depremden kaçmaya çalışıyormuşuz gibi." "Zaman tükeniyor. Aslında." Sirenler bastı. dikey ve yumrukladı. "BILGINIZE? Depremden böyle kaçarsınız."

Manhattan'ın merkezinden Bronx'a rekor bir sürede ulaştı ve Reo'ya sadece bir kez ciyakladığı için puan verdi.

Ama o lanet Hızlı Taksi sireni duymazdan gelmemeliydi. Eve park yasağı olan bir alana girdi ve görev ışığını yaktı. Reo makyaj aynasını ters çevirip yüzünü kontrol etti.

"Sadece gözlerimin bozulmadığından emin oluyorum." Ama o

çantasından sıcak kırmızı dudak boyası çıkardı. "Bu güç," dedi Eve'e. "Senin rozetin ve kötü tavrın var, benimse yasal ağırlığım ve Rock 'Em Red dudak boyam var."

Reo dudak boyasını çantasına geri koydu ve Rock 'Em Red dudaklarını vahşi bir gülümsemeyle kavislendirdi. "Bunu biz hallederiz."

Üniformalı güvenlik onları kapıda durdurdu.

"Hanımefendi, gözetim altındasınız. Lütfen silahınızı derhal teslim edin."

"Teğmen. NYPSD. Rozet," dedi ve iki parmağını uzattı.

Mektubu taradı ve ona sert bir bakış attı. "Banka politikası gereği iş yapmak için içeri girmeden önce silahınızı emniyete almanız gerekmektedir."

"Polis işi için buradayım ve silahım güvende. Benden. Reo?"

"Tabii ki. Savcı Yardımcısı Cher Reo." Reo gülümseyerek evrak çantasını açtı. "Arama emri," dedi ve uzattı. "Binaya girmek için usulüne uygun olarak yetkilendirildik-ve polis işlerini yürüttüğümüz için, teğmenin silahını çıkarma ve arama emrinde açıkça belirtilen kiralık kasaya erişme zorunluluğu yoktur."

"Burada müdürü beklemeniz gerekiyor. Banka politikası."

"Bu arama emri banka politikanızdan üstün olsa da, tam olarak bir dakika beklemekten mutluluk duyarız." Reo bilek ünitesini kontrol etti. "Şimdi başlıyor."

Ona sert bir bakış attı ama aceleyle uzaklaştı.

"Güzel," dedi Eve. "Bir dakikalık anlaşıma. Bu tutar mı?"

"Eğer olay çıkarmamızın bir sakıncası yoksa."

Banka bir kilise kadar sessiz ve bir müze kadar süslüydü; sahte mermer sütunlar gökyüzü manzaralı tavanı tutar gibi yapıyordu. Veznedarlar patlama kalkanlarının arkasındaki taburelerde oturuyordu ve

müşterilerle sessiz sedasız iş yapardı. Eve olay çıkarmaya aldırmayacağına karar verdi.

İnce siyah topuklu ayakkabılarıyla uzun adımlarla yürüyen bir kadın

geniş lobi. Koyu renk saçları düzgün bir şekilde toplanmıştı ve yüzünde sert bir ifade vardı.

"Sorun nedir memur bey?"

"Teğmen." Eve rozetine dokundu. "APA Reo'nun size gösterdiği arama iznini tanıdığınız ve üzerinde adı yazılı olan kiralık kasaya giden yolu gösterdiğiniz sürece sorun yok."

"Müşterilerimizin mahremiyeti, hem banka politikası hem de federal düzenlemeler yoluyla-"

Reo, "Usulüne uygun olarak verilen bu arama emrinin yerine geçmez," diye araya girdi. "Eğer bu bankanın müdürü iseniz bu gerçeğin tamamen farkındasınızdır. Eğer bu emrin uygulanmasını engellemeye çalışırsanız, Teğmen Dallas sizi engelleme suçundan tutuklayacaktır."

"Bu bankanın müdürü olarak, Bay Sullivan ile irtibata geçmek zorundayım.

Betz'i durumdan haberdar edin."

"Evet, sana iyi şanslar." Eve omuzlarını yuvarladı. "Bunu bizi kutuya götürüp açtıktan sonra yaparsın. Biz dakika dakika gidiyor, değil mi Reo? Bu oyunu nasıl oynamak istediğine karar vermek için bir dakikan var. Şu andan itibaren."

"Bay Betz'e ulaşmam ve onu bilgilendirmem bir dakikadan uzun sürecektir."

"Bir dakikanın sonunda kelepçeli olacaksın ve kurmak isteyeceğin tek iletişim avukatıyla olacak. Şunu kırk beş saniye yap."

"Sizi üstlerinize rapor edeceğim. İkinizi de."

Ama topuklarının üzerinde döndü, Eve ve Reo'nun yakından takip ettiği lobiye yeniden geçmek için o uzun adımları kullandı, bir güvenlik pedinin üzerinde bir kart kaydıldı, bir kodu tuşladı.

İki çelik kapı ortadan ayrıldı ve kayarak çelik kutularla kaplı küçük bir odaya açıldı.

"Kimliğinizi göstermeniz ve kayıt defterini imzalamanız gerekmektedir. Tekrar ediyorum, ikiniz de."

Onlar bunu yaparken, müdür arama iznini aldı ve her kelimeye kaşlarını çatı.

"Bana başka seçenek bırakmadınız ama bunu protesto ediyorum. Müşterilerimizin mahremiyeti-"

"Evet, evet." Eve, Betz'in kutusuna gelene kadar numaraları takip ederek onun yanından geçti. "Git buradan."

Kadın uzun uzun kokladı ve arkasından daha küçük bir çelik kapıyı çekerek ayrıldı.

Eve kanıt çantasını çıkarıp tarayıcıyı aldı. Kullanmadan önce kayıt cihazını açtı ve verileri okudu.

Kutu duvardan dışarı çıktı, böylece onu kaldırıp bir masaya götürebildi. Kapağı geri kaydıldı.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı Reo. "Bu bir sürü kağıt para demek."

"Vergiye bildirilmeyen bir sürü kağıt para olacak."

"Sence ne kadar?" "Yaklaşık yarım milyon."

"Bu çok yeşil bir alan. Bir çantaya ihtiyacımız olacak."

"Evet, bir tane alırız." Eve yüzlük yığınları kaldırdı ve küçük, mühürlü poşetlerden oluşan koleksiyonu buldu.

"Bunlar saç tutamları mı?"

"Evet." Eve'in midesi düğümlendi. "Hatıra eşyaları. Onun - büyük olasılıkla onların- kadınlarının DNA eşleşmeleri olacaklar. tecavüze uğradı."

"Tanrı merhamet etsin, Dallas, düzinelerce var. Onların isimleri var."

Eve hızlıca saydı. "Kırk dokuz. Kırk dokuz hediyeelik eşya. Bir sürü şerefsiz hatıra almaya dayanamıyor. İşte Charity yazan bir tane, birkaç tane Lydias var ama sadece bir tane Charity, MacKensie'nin yazdığı gibi yazılan sadece bir tane Carlee.

Sadece ilk isimler, ama yardımcı olacak."

Kaşlarını çatarak, şeffaf plastik bir kutunun içindeki büyük bir disk ortaya çıkardı.

"Şunun büyüklüğüne bak. Hiç bu kadar büyüğünü görmemiştim." Eve onu ışıkların altında çevirdi. "Eski olduğunu tahmin ediyorum.

Belki kırk dokuz yaşında. Başlık el yazısıyla yazılmış."

Reo'nun okuması için çevirdi.

"The Brotherhood: Birinci Yıl."

"Şu çantayı getirir misin, Reo?"

"Tamamdır.

Reo dışarı çıkıp kapıyı tekrar kapattığında Eve, Roarke'ı etiketledi.

"Özür dilerim, eşyaların olduğunu biliyorum."

"Miktarı gün için hafifliyor. Ne oldu?" "Biraz yardıma ihtiyacım var. Bunu görüyor musun?" Diski havaya kaldırdı. 'bağlantı ekranında gösterecekti.

"Ah, bir antika."

"Evet, Betz'in Bronx'taki banka kasasından."

"Bunu beş kez hızlıca söyle." Ama Roarke gülümsemedi, sadece gözlerini onunkilerden ayırmadı.

Belli oluyor muydu? Merak etti. İçinde hissettiği hastalık yüzüne yansıyor muydu?

Onun için öyle olacağını düşündü. Bunu görecekti. "Dinle, ben-"

"Gelmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Bu şeyi çalmak için bir şeyler ayarlayabilir misin?" "Yapabilirim, elbette. Eve mi gidiyorsun?"

"O zaman birkaç yere uğramam gerekiyor, evet. Sanırım burada ne olduğunu biliyorum ve . . . Feeney'e sormaktansa evde olmayı tercih ederim."

"Yaklaşık doksan dakika içinde evde olabilirim. Bana daha erken ihtiyacınız olursa daha erken."

"90 harika. Teşekkürler. Reo ile birlikteyim ve birkaç şeyim var. Seni gördüğümde anlatırım."

"Polisime, bedenime ve ruhuma iyi bakıyorsun." "Deniyorum. Doksan dakika sonra görüşürüz."

Kapattı ve içinde saç tutamları olan küçük mühürlü poşetlere bakakaldı. Gözlerini dikmiş bakıyor ve tiksinti dalgalarıyla savaşıyordu.

18

Eve, Reo'ya "Şehir merkezine geri dönmeyeceğim," dedi.

"Sen beni gideceğin yere kadar götür, ben de bir taksi çağırayım." Bankadan hızla uzaklaşırlarken Reo hızlıca notlar aldı. "Kırk dokuz, Dallas. Hepsinde hatıra eşyası var mı?"

"Söyleyemem. Henüz değil."

"O eski diskin içinde ne olduğunu görmem gerek."

"Transfer edildiğinde, sana göndereceğim. Reo, ben parayı da eve götüreceğim. Kayıtlara geçirip mühürleyeceğim. Ama yarına kadar Kanıt'a götürmeyeceğim. Büyük ihtimalle yarın sabah."

Notlarını bitirdikten sonra Reo PPC'sini bir kenara koydu. "Dallas, sadece kanıt zincirini koruman konusunda endişelenmiyorum, içinde yaşadığın kale de en az Merkez kadar güvenli."

"Harika, ama sizden saçı laboratuvara götürmenizi isteyeceğim.

Harvo'ya. Bu bekleyemez. Bu kadınların kimliklerini tespit etmeye başlamalıyız."

"Bunu yapabilirim. Ben hallederim. Sen iyi misin?"

"Kırk dokuz. İnsanların birbirlerine yaptıklarına artık şaşıramayacağını düşünürsün hep. Sonra şaşırırsın."

"Eğer bu kadar uzun zaman önce başlamışlarsa, ilk kurban altmışlı yaşlarında, büyük olasılıkla altmışlı yaşlarının sonunda. Neredeyse elli yıl. Zaman aşımı süresi. . . Bunu geride bırakmış. Ya da öyle olduğunu umuyorum."

Arkasında bırakırdı, diye düşündü Eve, ama her zaman arkandaydı. Bir köşede, karanlıkta. Arkanızda çömeliyor ve boğazının içinde kıkırdıyordu.

"Önce Easterday'i deneyeceğim. Bulduklarımızla onu daha fazla sarsabilirim." Eve dişlerini sıktı. "Gerekirse karısını kullanırım. O zaman gitmeden önce Bay Mira'yla konuşmam gerek.

ve bunun üzerinde çalışın."

"Oradan bir taksi bulabilirim. Seninle içeri girmemi, Harvo'ya örnekleri bırakmadan önce birkaç savcı düğmesine basmamı ister misin?"

Eve düşündü. "Evet, neden olmasın?"

Yine iki kez park etti, umursamadı ve doğruca kapıya gitti.

Aynı kadın açtı. "Ben Teğmen . . . Dallas, doğru mu?"

"Bu doğru, ve APA Reo. Bay Reo ile konuşmamız gerekiyor. Easterday."

"Lütfen içeri gelin. Bayan Easterday'i çağırayım. Şu anda içeride.

Oturma odasında. Bay Easterday üst katta dinleniyor. Size kahve ya da çay ikram edebilir miyim?" diye sordu onları ön salona götürürken.

"Hayır, teşekkürler."

Kadın yanlarından ayrıldığında Reo, "Güzel ev," dedi.

"Neşeli bir zarafet sanırım. Böyle bir günde ateş çok güzel. Yani ..." Reo eldivenlerini çıkardı. "Acımasız mı yoksa teselli edici mi istersiniz?"

"Grim çalışıyor. Her şey çok acımasız."

Petra Easterday içeri girince döndü. "Teğmen, haber var mı? Edward ve Jonas'ı öldüren kişiyi buldunuz mu?"

"Yeni ipuçlarının peşindeyiz. Ben APA Reo."

"Elbette, lütfen oturun. Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kocanızla konuşmamız gerek."

"Bunun önemli olduğunu biliyorum. Tahmin edebileceğiniz gibi çok üzgün."

Oh evet, diye düşündü Eve. Hayal edebiliyordu.

"Mandy'ye Edward'la ilgili düzenlemelerde yardım etmesi için gitmesine karşı çıktım ve o da benden hoşnut değil. Ama uyarını dikkate aldım."

"Bunun için size teşekkür etmeli. Ama onunla konuşmamız gerekiyor. Şimdi."

"Pekala. Pekâlâ. Yukarı çıkıp ona söyleyeceğim. Bana birkaç dakika izin verir misin? Dediğim gibi, benden memnun değil ve onu dinlenmesi için yalnız bıraktım."

Aceleyle dışarı çıktı. Eve onun merdivenleri tırmanışını izledi, her adımında endişe vardı.

"Onun bildiğini düşünmediğini söylediğinde, buna pek inanmamıştım." Reo bir sandalye çekti. "Şimdi anlıyorum. Korkmuyor, acı çekmiyor. Onun için endişeleniyor."

"Onu seviyor ve ona güveniyor. Onun neyin parçası olduğunu öğrendiğinde, bu onu ikiye bölecek. O da başka bir kurban. Onu elli numara yapabilirsin."

Eve sinsice ilerliyordu, hareket etmesi, hareket etmesi, hareket etmesi gerekiyordu. Merdivenlere doğru iki kez baktı, onlara doğru gitmek üzereydi, belki de yukarı çıkacaktı ki Petra koşarak aşağı indi.

"O gitti. Üst katta değil. Mandy'ye ulaşmaya çalıştım ama cevap vermiyor. Bana bir not bırakmış."

Elini uzatırken titredi. Sadece şöyle yazıyordu:

Affet beni.

"Anlamıyorum. Ne düşünüyordu ki? Onu arayabilir misin? Eğer bu deli insan arkadaşlarını öldürüyorsa-"

Eve, evin üzerinde duran üniteyi gözden kaçırdığını düşündü ve kendine kızdı. Onları evin içine, önüne ve arkasına koymalıydı.

"Üst kata bakmak istiyorum." "Bana inanmıyor musun?"

"Size inanıyorum, Bayan Easterday. Üst kata bakmak istiyorum, benimle gelmeni istiyorum. Etrafa bakmanı ve bir şey alıp almadığını bana söylemeni istiyorum."

"Pekala, ne yardımcı olacaksa. Lütfen acele edin. Evdeki bilgisayara nerede olduğunu sordum, orada olmadığını ve iki saatten fazla bir süre önce ayrıldığını söyledi. Biliyorum

ki

Arkadaşları yardım ediyor," diye devam etti yukarı çıktıklarında. "Ama burada, güvende olmalıydı. Dinleniyor olmalı."

Diğer odaların -misafir odaları, başka bir tür salon-yanından hızla geçerek büyük bir süite girdi.

Krem rengi yorgan karmakarışık ve üzerindeki çikolata kahverengisi örtü, sanki biri orada dinlenmeye çalışmış gibi birbirine dolanmıştı. Ateş kısık bir şekilde çıtırdıyordu.

"Onunla oturmalıydım. Onu kontrol etmeliydim."

"Şimdi kontrol eder misin, bakalım bir şey paketlemiş mi?" "Bunu neden yapsın ki?"

"Kontrol eder misiniz?" Eve tekrarladı.

Petra bir dolaba doğru yürüyüp çift kapısını açtığı anda sıkıntı endişenin üzerine katlandı. Eve arkasından ilerledi ve onun arka taraftaki bir paneli açmasını izledi.

"Bunun için bir nedeni yok..."

"Bavulları orada tutuyorsun." Eve biraz daha yaklaştı. "Ne aldı?"

"Onun Pullman'ı. Anlamıyorum." Çılgına dönmüş bir halde dolabın çekmecelerinden birini açtı. "Tanrım. Torununun Noel için ona verdiği kazak. O da yaptı. Çok sevdi. Ve- Tanrım, emin değilim. Bazı gömlekler. Sanırım. Sanırım pantolon. Kıyafetlerini topladı ve gitti. Anlamıyorum."

"Nakit para tutuyor mu?"

"Ne? Evet, evet, ikimiz de biliyoruz. Bir kasa var ..."

Şifonyeri bir mekanizmayla döndürdü, arkasında bir duvar kasası ortaya çıktı. Kilidi açılmış.

Petra kapıyı açtı. "Burası boş. I . . . Benimkinde olduğu gibi onun da burada biraz nakit bulundurduğunu biliyorum. Mücevherler başka bir yerde."

"Kasasının şifresi sende miydi? İçindekileri biliyor muydunuz?"

"Hayır. Bu onun. Benim de kendi evim var. Birbirimize saygı duyuyoruz- Tanrım, toparlandı ve gitti çünkü onların buraya gel, bana zarar ver." Yüzü endişeden bembeyaz olmuştu.

yumruk yaptığı ellerini göğüslerinin arasına sıkıştırdı. "Onu bulmalısın, lütfen."

"Ev ofisi mi?"

"Evet, evet, bu taraftan. Lütfen, bir alarm veremez misiniz? Her ne yapıyorsanız? Bir rapor ya da talepte bulunmam gerekiyor mu?" "Onu arayacağız," diye güvence verdi Eve. "Senden

Bir arama ekibi getirmemize ve Elektronik Dedektifler Bölümümüzün elektronik cihazlarını alıp incelemesine izin vermenizi rica ediyorum."

"Yardımcı olacak her şey. Ben bir avukat eşiyim ve yapmamam gerektiğini biliyorum ama onu eve sağ salım götürmenize yardımcı olacak her şey. Jonas'ın ailesini deneyeceğim. Belki-"

Dışarı fırladı, Eve ve Reo'yu ofiste yalnız bıraktı.

"Kaçıyor."

"Deneyecek."

Eve iletişim cihazını çıkardı. "Merkez. Ben Dallas, Teğmen Eve. Easterday için bir arama bülteni yayınlayın, Marshall," diye başladı.

Bir arama ekibi kurması ve evi gözetleyen ekibi dağıtması yaklaşık bir saat sürdü. O ayarladı elektronik eşyaların transferi, ev personeli Petra'ya soruldu.

Easterday'in, yüzü korku ve suçluluk maskesiyle kaplı bir halde, elinde bavuluyla evin arka kapısından çıkışını evin güvenlik kamerasından izledi.

Taksiye binmeyecek kadar akıllıydı, zaten kontrol etmişti. Belki de birkaç blok ötede bir taksi bulmuş ya da özel bir araba servisi çağırmıştı - her zamanki gibi değil, onu da kontrol etmişti. Ya da belki de yürüyebildiği kadar yürümüş ve şehrin sokaklarında kendini kaybetmişti.

Taksisini beklerken Reo, "O kadar da büyük bir ipucu yok," dedi. "Kamu ve özel ulaşım istasyonları alarma geçti."

"Yapacağım şey New Jersey'den bir araba kiralamak ve beni şehir dışına götürmesini sağlamak. Belki New Jersey'e ya da Pennsylvania'ya. Sonra bir tane daha kiralardım.

Başka bir yere. Kilometrelerce yol kat eder, sonra da yanımdaki pasaportla ABD ile suçlu iadesi olmayan herhangi bir yere giden bir mekiğe binerdim. Adımı, saçımı, yüzümü değiştirirdim ve puf."

"Sen bir polissin ve muhtemelen bundan paçayı kurtarabilirsin.

O kadar net düşünemiyor. İşte taksim. İhtiyacınız olursa beni çağırın."

Eve kendi arabasına bindi ve Dennis Mira'yı tekrar sorgulamak için üzgün bir şekilde yola koyuldu.

Kapıyı kendisinin açmasını beklemiyordu, hatta yarı yarıya hâlâ üniversitede olmasını ve onu

Görev. Ama işte oradaydı, hırkasının düğmeleri yanlış iliklenmişti ve nazik yeşil gözleriyle ona gülümsüyordu.

"Ne güzel değil mi? Gilly az önce arkadaşlarıyla vakit geçirmek için dışarı çıktı ve şimdi misafirim var. Soğuktan korunmak için içeri gel."

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim Bay Mira."

"Değilsin. Bugün sadece sabah dersim vardı ve düşüncelerimin zor yerlerde dolaşmasına izin veriyordum."

Kız onu durduramadan ceketini aldı, sonra da Sanki ne yapmak istediğini unutmuş gibi elinde tutuyordu.

"Uzun sürmez. Belki onu sandalyenin üzerine koyabiliriz. ya da başka bir şey."

"Elbette, aile gibi. Şimdi, sana ne getirebilirim?" "Hiçbir şey. Lütfen. Bay Mira, üzgünüm ama sizi o zor yerlere götürmek için."

"Elbette," dedi kolayca ve onu nazikçe bir sandalyeye doğru itti. "Etrafında dönmektense doğrudan içine girmek daha iyidir. Bir şeyler öğrenmişsin."

"Frederick Betz'i

tanıyorsun." "O öldü mü?"

"Henüz sanmıyorum. O ellerinde, bundan eminim. Soruşturma sırasında bazı anahtarlar buldum. İki eski standart anahtar ve iki kaydırma. Biri beni bir banka kasasına götürdü. İçinde büyük miktarda para vardı."

"Evet, Fred'de bunu görebiliyorum. Parayı cebe indirirdi."

"Ayrıca kırk dokuz küçük mühürlü torba buldum."

"Yasadışılar." Şimdi o nazik gözler genişledi. "Ben asla öyle düşünmüş olmalı. Ve bir kimyager olarak, istediği şeyi istediği zaman karıştırabilirdi, değil mi?"

"Uyuşturucu değil. Her birinin içinde bir tutam saç vardı ve her çanta farklı bir isimle etiketlenmişti. Bir kadının ilk adı."

Onda bir şeyler sarkmıştı, bunu gördü. Ve bu onun kalbini biraz kırdı.

"Onları isteyerek veren kadınlara ait olduklarını düşünmüyorsunuz."

"Bay Mira, sanırım Betz, Wymann, kuzeniniz, Marshall Easterday, Ethan MacNamee ve William Stevenson ile birlikte bir tür kulüp kurdular. Buna Kardeşlik adını vermişler. Sanırım üniversiteden itibaren kadınları seçti ve onlara tecavüz etti."

"Edward," diye mırıldandı ve gözlerini ateşe dikti. "Bu adamları tanıyordum. İyi değillerdi. Çok iyi değil ve sanırım şimdi hiç değil. William Stevenson . . . Willy mi? Ona Willy mi diyorlardı?"

"Billy."

"Evet, tabii ki. Billy. Bir süre önce öldü, değil mi? Tam olarak hatırlayamıyorum."

"Evet."

"Ve Ethan, yıllar önce onu diğerlerinden daha çok severdim. Futbol oynardık. Biz futbol oynadık. Yale, bu yüzden onu diğerlerinden biraz daha iyi tanıyorum. Sanırım Avrupa'da yaşıyor."

Keder dolu bakışları tekrar onunkilere döndü. "Bunu bilip bilmediğimi mi sormak istiyorsun?"

"Hayır. Yapmadığını biliyorum."

"Yapmamalı mıydım? Sırları olduğunu biliyordum ve düşündüm ki Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum ya da hatırlamıyorum ama dışlanmıştım. Edward'ın beni başından savması ilk başta duygularımı incitmişti. Bana zaman ayırmıyordu. Onu nadiren görüyordum."

"Bir evleri vardı, özel bir ev."

"Evet, birlikte yaşadılar, kendi yarattıkları bir tür kardeşlik. Ah," diye mırıldandı ve sesi hüzünlüydü.
"Kardeşlik."

"Nerede olduğunu biliyor musun? Evin nerede olduğunu biliyor musun?"

"Korkarım bilmiyorum. Edward . . . Benim bunun bir parçası olmadığımı açıkça belirtti ve sık sık toplantılar, partiler yaptıklarına inanıyorum ama ben dahil değildim. O zamanlar bile çok büyük bir kampüstü ve Urbanlar nedeniyle çok sıkı güvenlik önlemleri vardı ama onu orada hiç ziyaret etmedim."

Tekrar uzaklara, ateşe baktı. "Bunu orada, o evde başlattıklarına inanıyorsun. Anlıyorum. Bu konuda neden bu kadar acımasız olduğunu şimdi anlıyorum. Neden o kardeşliğin bir parçası olmadığımı açıkça belirtti. O kardeşliğin. Keşke beni bundan koruduğuna inanabilseydim, ama o sadece kendini koruyordu. Onu seviyordum ama onu durdurabilirdim. I bir yolunu bulurdu."

"O bunu bilirdi."

"Kaç tane dedin? Kaç isim?"

"Kırk dokuz." Tereddüt etti. "Bazıları açıkça çok daha yaşlı, bazıları ... değil."

Bakışları dehşetle ona döndü. "Sence onlar hala Bunca zaman devam ettiler mi?"

"Yaptıkları yanlarına kâr kaldığında neden dursunlar ki?" "Sarhoş oldukları ya da kafaları iyi olduğu ve kontrollerini kaybettikleri için değil."

Bunu mazur görmek için söylemiyorum ama bu hesaplanmış bir şey. Bana söylediğin şey. Planlanmış ve bir sürü olarak yapılmış. Mesela kuduz hayvanlar. Hayır. Hayır. Hayır. Hayvanlar gibi değil."

Parmaklarını bir an gözlerine bastırdı, sonra ellerini kucağına bıraktı. Yüzündeki yıkım Eve'in iliklerine kadar işlemişti.

"Hak sahibi olduklarını düşünen insanlar gibi. Daha kötü, hayvanlardan çok daha kötü."

Bir sonraki anda, öfke yıkımı yakıp geçti. "Edward'ın bir kızı vardı. Bunu nasıl yapabildi ve aynı şeyi biri ona yapsa

ne hissedeceğini düşünmedi?

Kendi çocuğu mu? Kızının bir kızı var. Merhametli Tanrı. Ve bunun için, kendi vahşeti, kendi kibri için öldü."

"Üzgünüm. Betz'i kurtaramayacağım, Bay Mira. Yemin ederim, denedim ama onu zamanında bulabileceğimizi sanmıyorum. Easterday rüzgarda. Onu bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağım, sadece kendi payına düşeni ödediğini görmek için değil, ama onu önce bulurlarsa, o ölür. Onları öldürmek adalet değildir. Kuzenine yapılan da adil değildi. Başıma gelenlerden dolayı bu şekilde düşünebileceğimi sanıyorsunuz ama-"

Adamın gözlerinin üzgün ve öfkeli halden şok olmuş, sonra kederli, sonra da çaresizce sempati dolu bir hale dönüştüğünü gördü ve içi titredi.

"Dr. Mira'nın size söyleyeceğini düşünmüştüm."

"Hayır, hayır, Charlotte asla emanete ihanet etmez. Benim tatlı kızım," diye teselli etti. "Çok üzgünüm. Her gün yaptığın şey çok cesurca ve çok tehlikeli."

"Bu iş sırasında olmadı." Ayağa kalkmak, dışarı çıkmak, o sessiz sempatiden uzaklaşmak istedi. Ama bacakları su toplamıştı. "Ben çocuktum," derken kendini duydu. "O benim babamdı."

Hareket eden oydu. Ayağa kalktı, ona doğru geldi ve soğuk ellerini onunkilerin arasına aldı. Tek kelime etmeden onu ayağa kaldırdı ve kollarının arasına aldı, öyle nazikçe tuttu ki kadın kırılacağını hissetti.

"Ben iyiyim. Ben iyiyim," demeyi başardı, titremeye başlamıştı bile.

"İşte şimdi. İşte oldu. Burada güvendesin. Artık güvendesin." "Uzun zaman önceydi. I-"

"Zaman iyileştirmez, ne derlerse desinler. İyileştiren, zamanı nasıl kullandığımızdır." Roarke'ın sık sık yaptığı gibi onun sırtını okşadı ve gözyaşları boğazında kor gibi yandı.

"Şimdi otur, tam buraya otur ve bekle. Sadece bir dakika sürecek."

"Gitmeliyim."

Onu tekrar sandalyeye oturttu ve bir eliyle yanağına kısa bir süre dokundu. "Şuraya otur."

Ona söyleneni yaptı, adam odadan çıktığında dengesini yeniden bulmakta zorlandı. Mira'nın ona söyleyeceğine inanmıştı. Gizliliği anlıyordu ama sonsuza dek evli kalmışlardı. Bu daha ağır basmıyor muydu? ? Tabii ki değil.

Gözlerini kapattı, kendini yavaş nefes almaya zorladı. Her iki Miras da bunu anlayacak ve saygı duyacaktı.

Şimdi zaten yas tutan bir adamın üzerine daha fazla yük bindirmişti. İşleri yoluna koyup işine geri dönmesi gerekiyordu.

Geri geldi - düğmeli kazağı, ev kızakları ve narin tabaklarında iki narin fincan taşıyordu. Sadece ona bakarken bile gözyaşları gözlerinin arkasına şiddetle bastırıyordu.

"Çok güzel bir çay içeceğiz, yanında da sağlıklı bir parça konyak. Yardımcı olur."

Ona çay ya da konyak sevmediğini söyleyecek cesareti yoktu, bu yüzden fincanı aldı.

"Şimdi iç."

Kadın itaat etti ve adamın fincana koyduğu büyüünün ruhuna sıcak bir dokunuş gibi geldiğini fark etti. İçti. Biraz daha.

"Özür dilerim Bay Mira. Bu benimle ilgili değil. Sadece kuzeninizi öldüren kadını bulmak için elimden gelen her şeyi yapacağıma dair sizi temin etmek istedim."

"Bundan hiç şüphe duymadım. Açıklamana gerek yok ve seni rahatsız eden hiçbir şeyi bana söylemek zorunda değilsin. Eğer cevap verebilirsen sormak istiyorum. Annen neredeydi?"

"O da en az onun kadar kötüydü. Belki daha da kötüydü. Benden nefret ediyordu. Beni terk etti. O öldü. Onu ben öldürmedim. Onu ben öldürdüm ama onu ben öldürmedim." Gözlerini kapattı. "Tanrım."

"Seni yargılayacağımı mı sanıyorsun? Cesur kızım, bence kendini çok acımasızca yargılıyorsun."

"Hayır, ben yapmam gerekeni yaptım. Bunu biliyorum."

"Ama bu soruşturma onu geri getiriyor ve siz hala onu bir kenara koymuyorsunuz. Yapabilirsin."

"Eğer bunu ben yaptıysam, o kazanır. Eğer bunu ben yaptıysam, rozeti hak etmiyorum demektir."

"Çok acımasızca," dedi Dennis sessizce. "Bana kaç yaşında olduğunu söyleyecek misin?"

"Sekiz yaşında olduğumu söylediler. Beni bulduklarında, sonra, sekiz yaşında olduğumu söylediler. Bana kimin tecavüz ettiğini ya da kolumu kimin kırdığını bilmiyorlardı, onu benim öldürdüğümü bilmiyorlardı. Evet, Vatan yaptı. Karmaşık bir durum. Ama polis, doktorlar bilmiyordu. Ve ben de hatırlamıyordum. Her şeyi kapattım."

O kibar, nazik gözler yüzünü hiç terk etmedi.

"Bence sağlıklı bir tepki. Sadece bir çocuk. Bir çocuk asla kendini babasına karşı savunmak zorunda kalmamalı. Bir baba

asla kendi çocuğunu avlamamalı. Biyoloji, bu sadece bilim, değil mi? Dünyada bilimden, insan kalbinde DNA ve genlerden daha fazlası var. O senin gerçek anlamda baban değildi. Umarım

Bunu anlıyorum."

Her şeyin basit kalbi, diye düşündü. Elbette her şeyin basit kalbini bulacaktı.

"Bir süredir bunun üzerinde çalışıyordum." Bitir ve yoluna devam et, dedi kendi kendine. "Beni hep kilit altında tutardı - bana bir isim vermediler, ben bir şeydim. Ne zaman dışarı çıksa beni kilit altında tutardı. İlk ne zaman dışarı çıktığını hatırlamıyorum.

bana tecavüz etti. Hepsi birbirine karıştı, sonuncusu hariç. Eve geldi, Dallas'taydık, Çocuk Hizmetleri adımı oradan almış. Ve sarhoştı, ama yeterince değil.

Bana vurdu, yere düşürdü. Onunla dövüştüm ve daha da kötü oldu. Kolumu kırdı. Acıyı görebiliyordum, kör edici beyaz parıltısı. Düşürdüğüm küçük bir bıçak vardı. O yokken gizlice bir şeyler yiyordum. Ben çok Açtım. Ve parmaklarım bıçağı buldu. Onu kullandım ve

Onun kanına bulanıncaya kadar kullandım. O ölene kadar. Sadece küçük bir bıçaktı. Sanırım şansım yaver gitti, bazı damarlara denk geldi.

"Her neyse." Bir nefes aldı, biraz daha çay içti. "Beni bir ara sokakta buldular. Dışarı çıkmıştım, dolaşıyordum. Hiçbir şey hatırlamıyordum."

"Ama şimdi hatırlıyorsun?"

"Birkaç yıl önce geri geldi. Bazı görüntüler, kabuslar, anılar görüyordum ama bunları kapatabiliyordum. Ve birkaç yıl önce hepsi geri geldi. Dr. Mira. . . bana yardım etti. İstemediğim zamanlarda bile."

"Tabii ki. O çok zeki, güzel ve sana çok değer veriyor. Peki ya Roarke? Ona söyledin mi?"

"Sanırım tetiği çeken oydu ya da parmağı vardı. Evet, ona her şeyi anlattım."

"Güzel, bu iyi. O iyi bir genç adam ve seni kısıtlama olmaksızın seven biri. Bir eş bulmak, gerçek bir eş, nadir ve değerli bir şeydir."

Ve kalbin kalbi, diye düşündü. Evet, onu da bulmuştu.

"Nasıl olduğunu bile bilmiyorum ama beni kızdırdığı her gün ona minnettar oluyorum."

"İyi bir evlilik için mümkün olan en iyi tanım."

"Buraya gelip tüm bunlar hakkında konuşmak niyetinde değildim, sadece- Siz önemlisiniz Bay Mira. Her ne yaptıysa anlıyorum, ailenizi korkunç bir şekilde kaybettiniz. Onun canını alanları tespit etmek, bulmak ve durdurmak için elimden gelen her şeyi yapacağım. Size yemin ederim."

"Polis memuru olduğunuzda bir yemin ettiniz. Ne kadar zamandır polissiniz? Hatırlamıyorum."

"Yaklaşık bir düzine yıldır."

"Ve çok genç." Şimdi ona gülümsüyordu, kalbini eriten o tatlı, hafif hülyalı gülümseme. "Bundan çok önce bir yemin ettin ve bildiğim, gördüğüm kadarıyla yeminini tuttun. Kendini nasıl bir kadın yaptığına bir bak. Teğmen Eve Dallas, güçlü, akıllı ve cesur. Şu anda Edward'ın seni hak etmediğini düşünüyorsam beni affet. Eğer içimde

Kalbim onun seni hak ettiğini düşünmüyor. Ama çocukları hak ediyor ve bu yüzden onların iyiliği için yeminini tutacağın için minnettarım."

"Bir polis korur ve hizmet eder ve herkes bunu hak eder. Ama onun seni hak ettiğini sanmıyorum. İşimin başına dönmeliyim."

Onunla birlikte ayağa kalktı, tekrar ona doğru adım attı ve onu tekrar kucakladı. "Seninle gurur duyuyorum."

"Tanrım, Bay Mira." Gözyaşları boğazına, gözlerine doldu. O anda tüm varlığı gözyaşlarından ibaretmiş gibi görünüyordu.

"İşte oldu." Kazağının ve pantolonunun ceplerini yoklamak için onu bıraktı. "Düşündüğüm yerde asla bir mendilim olmuyor."

"Sorun yok." Elleriyle gözyaşlarını sildi. "Teşekkür ederim. Teşekkür ederim. Her şey için." Düşüp parçalanacağından korkarak ceketini tuttu. "İyi olacak mısın?"

"Evet. Charlie yakında evde olacak. Ben iyi olacağım."

Ama o gittiğinde, ateşin yanında oturdu ve tanıdığını sandığı adamın ölümünün -ölmek için her şekilde- yasını tuttu. Ve hiç tanımadığı ve kimsenin korumadığı küçük kız için yas tuttu.

-

E Saha çantasından olay yeri kurutma kağıtları çıkardı, onları mendil olarak kullandı, eldivenin içinde güneşlik buldu.

Kutu. Roarke onu eve dövmüş olsa bile onu kandıramazlardı ama Summerset'i geçmesini sağlayabilirlerdi.

Eve gitmek, yüzünü bir kase buzlu suya sokmak ve sonra da işe gitmek istiyordu.

Dennis Mira'ya Frederick Betz'i kurtarma ihtimalinin sıfıra yakın olduğunu söylerken dürüst davranmıştı. Eğer o Bu kardeşliği yanlış değerlendirmiş olsalardı, onu kendi evinde bitirmezlerdi, bu sefer değil. Hele ki onun onları arıyorum.

Eğer önsezisi doğruysa ve bu ev gerçekse ya da gerçek olmuşsa, resimdeki evin kimliğini tespit etmesi gerekiyordu. Betz'in anahtar kaydırmasıyla açılan evi bulması

gerekiyordu.

Ve kaydı izlemesi gerekiyordu. Bunu
şimdilik bir kenara bıraktı.

Paskalya günü, diye düşündü arabayı sürerken.
Paniklemiş, çaresiz, hem hayatta kalmaya hem de kaçmaya
çalışıyor olacaktı.

Affet beni.

Karısına gönderdiği son mesajda Eve, yaptıklarının,
hepsinin yaptıklarının ortaya çıkacağını bildiğini söylüyordu.

Nereye kaçacaktı?

Reo haklıydı, elinde pek bir ipucu yoktu. Doğruca
şehirden kaçmadığı sürece, zor zamanlar geçirecekti.
dışarı çıkıyordu ve elinde sadece
Kasaya. Kredi kartı ya da banka kartı kullanamazdı, aksi
takdirde alarm verirdi.

Ve bir servis, tren, araba ya da başka bir ulaşım aracına
rezervasyon yapmak için kart kullanmamıştı.

Bir yere kapanacak tipte birine benzemiyordu. Belki
bir otel olabilirdi ama bu mahremiyeti sağlamazdı. Her
şeyi vardı.

herhangi birine ait bir mülk olduğunu bilmiyordu. Eğer
bilmediği bir mülkü olsaydı, Eve Petra'nın ona
söyleyeceğinden emindi.

Kadın dehşete düşmüştü, tek istediği kocasının geri
dönmesi ve güvende olmasıydı.

Neden kaçtığını öğrendiğinde affedecek miydi?

Senin sorunun değil, dedi Eve kendi kendine ve evinin
kapısından içeri girmenin verdiği rahatlama ile neredeyse
yeniden ağlayacaktı.

Kendine toparlanmasını emretti. Summerset'i ve üst katı
atlatmak zorundaydı. Ve Roarke'ın karşısında yıkılmak
istemiyordu.

Tekrar kaybedecek zamanı yoktu.

Arabadan indi, arkadan banka çantasını aldı.

-Bu görevi Reo'ya vermek yerine saç laboratuvara
götürmek için şehir merkezine gitmesi gerekip
gerekmediğini kendine bir kez daha sordu.

Bu şekilde daha hızlı, daha hızlı en iyisiydi.
Kapıya doğru yürüdü ve kendine yürümeye devam etmesini söyledi.

Fuaye Summerset'ten arındığında hissettiği rahatlama tehdit edici gözyaşlarını kuruttu. Merdivenleri ikişer ikişer çıkarak doğruca ofisine yöneldi.

Sonra Summerset'in sesini duyunca yavaşladı, durdu.

"Otuz yıl ya da daha uzun süredir bunlardan birini görmemiştım."

"Senden önce çocukken buna benzer bir şey kullanmışım. O zaman bile eskiydi, ama neyin birkaç punto getireceğini asla bilemezsiniz. Ben de onu ve yanında bir yığın diski kaldırdım. Çok eski bir porno olduğu ortaya çıktı, bu da çocuklara ve bana Oldukça iyi bir eğitimdi. Mick'e takas ettim - hayır, hayır, yanıliyorum, yıllar sonra Brian'a takas ettim. Bildiğim kadarıyla hala onda olabilir."

"Sanırım bu porno olmadan geldi."

"Maalesef öyle."

"Bunu nasıl buldun?"

"AR-GE'deki adamlarımdan biri her şeyi istiflemesiyle tanınır."

Roarke ona söyledi. "Yeni gibi çalışacağına yemin ediyor. Ama sorun, gördüğünüz gibi, bağlantıda."

"Orada bilgisayara bağlayacaksın ve sonra ekrana programlayacaksın."

"Plan bu. Lanet olsun. Şuradaki küçük anahtarı bana ver. Yanlış boyutta bir fiş ama değiştirebilirim. düşünmek."

Yatak odasına geri dönüp bir kase buzlu su içmeyi düşündü. Ama zaten kendine çok fazla zaman ayırmıştı.

Omuzlarını dikleştirdi, doğruca içeri girdi ve Roarke'ı masasında, bilgisayarının ve Summerset'in omzunun üzerinden baktığı kara kutu gibi bir şeyin üzerine çökmüş halde gördü.

Roarke başını kaldırmadan, "İşte buradasın," dedi. "Ben de tam antika ile antikayı nasıl birleştireceğimi düşünüyordum. çağdaş. Neredeyse bitti." "Harika."

Summerset şöyle bir baktığında, gölgelerin kimseyi kandırmadığını fark etti. Onun elini Roarke'un elinin üzerine koyduğunu gördü.

Kendisi doğrulurken omzunu hafifçe sıktı. Roarke başını kaldırdığında, "Sizi yalnız bırakayım," dedi, Eve'e baktı.

Kendisini utandırmaktansa odayı terk ettiği için ona borçlu olduğunu düşündü.

"Ne oldu?" Roarke sordu. "Bir sürü şey."

"Ağlıyordun."

"Küçük bir erime, sanırım. Bak, orada yaptığın şey gerçekten çok önemli. Erime de dahil olmak üzere seni bilgilendireceğim ama her ne yapıyorsan onu yapmaya devam etmeni istiyorum. Ben kahve getireyim."

"İhtiyacın olan şey uyku."

"Belki, ama alacağım şey bu değil. Ayaklarımın altındaki zemin hâlâ biraz titrek, tamam mı? Kendimi toparlamam için bana bir şans ver."

"Pekala."

Kadın bir fincan sade kahve programlamak için mutfağa giderken, adam başka bir alete uzandı.

19

Ona her şeyi anlattı, o sabah onu terk ettiği andan Dennis Mira'yı terk ettiği ana kadar.

"Gerçekten de Mira'nın ona söylediğini düşünmüştüm, evlilik kurallarının otuz yıl sonra her şeyin önüne geçmesi gibi. Bunu yapmazdım..." Başını iki yana salladı. "Ne olursa olsun bu işi yapacağıma dair ona güvence vermek istedim sanırım.

Ve sonunda ona anlattım. Kısaltılmış bir versiyon belki ama tüm önemli noktaları. Ya da düşük olanları."

"Bence yaslanılacak daha nazik bir omuz yok." "Oraya ona yaslanmak için gitmedim. Ama yaptım." Gözyaşları yine gözleri doldu. "Ve o nazikti. Ona keder getirdim, benimkini ve daha fazlasını, o da nazikti. Ona daha fazla keder vereceğim, çünkü yaptığım her şey tüm bunları ortaya çıkarmaya bir adım daha yaklaştırıyor. Bu onun soyadı."

"İnsan bir isim değildir. Bunu benden daha iyi kim bilebilir? Onu yapan kendisidir. Dennis Mira için bu konuda hiçbir endişem yok. Sizin de olmamalı."

"Haklısın." Ve bununla birlikte serin bir rahatlama geldi. "Haklısın," dedi tekrar, yüzünü ellerinin arasına alarak. "Sen iyi bir genç adamsın ve beni karşılıksız seviyorsun. kısıtlamalar."

"Güzelin çeşitli yorumları var ve ben bir ya da ikisine isabet edebilirim. Ama ikinci kısım tamamen gerçek."

"Sen iyi bir genç adamsın," diye tekrarladı. "Bunu iyi bir kaynaktan duydum. Peki sence bu şey Çalışmak mı?"

Roarke eski disk çalara ve uyduruk kabloya baktı. "Biliyorum."

Banka çantasına gitti ve şeffaf kutusundaki diski çıkardı.
"Hadi alıştıralım."

Diski, güven vermeyen bir gıcırdama sesi çıkaran küçük bir açılır çekmeceye koydu. Sonra da parmaklarını bilgisayarının klavyesi üzerinde oynattı, nefesinin altında küfretti.

"Sadece ihtiyacım var..."

Oturdu, başka bir şey tuşladı, bağlantıları kontrol etti, daha fazla tuşladı. Ve bu bir dizi bip sesi üretti.

"İşte buradayız."

"Biz mi?"

"Öyleyiz, evet. Sadece biraz zaman verin."

Ekрана kaşlarını çatarak baktı. Ekran derin ve boş bir maviye döndüğünde kaşları daha da atıldı.

"Ne-"

"Geliyor," diye ısrar etti ve sağ üst köşede PLAY kelimesi belirlediğinde memnun bir şekilde başını salladı.

"Gördün mü, işte buradayız." Başparmağı ve serçe parmağıyla iki tuşa aynı anda dokundu.

Ekрана geldiler, düzinelerce mumla aydınlatılmış bir odada daire şeklinde duran altı genç adam. Işıltı, gergin ve çıplak vücutlarının üzerinde titreşiyordu.

İçlerinden biri -William Stevenson, diye düşündü- bir dizi sarhoş kıkırdaması çıkardı.

"Hadi Billy, kes şunu." Eve, Ethan MacNamee'nin sert görünmeye çalıştığını ama cam gibi sırtıtmayı başardığını fark etti.

"Pardon, Tanrım, bunun tuhaf olduğunu düşünen başka kimse yok mu? Burada ıplak durmak. Ayrıca, o dışarıda, dostum." Arkasına baktı. "Ateşli ama dışarıda."

"Uyanacaktır." Genç Edward Mira'nın gözlerinde bir parıltı vardı ve bu parıltının tamamı yuttukları şeyden kaynaklanmıyordu. "Ve bunun için yalvaracak."

"Bunu gerçekten yapacak mıyız?" MacNamee elini ağzına götürdü. "Hepimiz mi? Kamera karşısında mı?"

"Kardeşlik." Betz MacNamee'nin göğsünü dürttü.

"Kardeşliğimizi şimdi ve sonsuza dek böyle mühürlüyoruz.
Biz

çoktan anlaştık, her şey hazır. Kız elimizde." "Hadi başlayalım." Easterday de kameranın dışına baktı. "Hey, partide neredeyse benimle sevişiyordu, değil mi? Ona istediğini veriyoruz. Kamera açık mı?"

"Bunu ben ayarladım, değil mi?" Betz etrafına, doğrudan objektife baktı. "Açık. Oyalanmayı bırakıp başlayalım."

"Bu işi doğru yapıyoruz." Wymann menzilden çıktı. Müzik çalmaya başladı - alçak sesli ve kabilesel bir şey. "Biz Kardeşlik'iz."

"Hadi çocuklar, doğru yapın. Bu ilk yıllık Kardeşlik Kutlaması. 12 Nisan 2011."

O başını salladığında hep bir ağızdan konuştular.

"Biz Kardeşlik'iz. İstedikimizi alırız. İstedikimizi alırız. Bugünden itibaren. Biz bağlıyız, biz biriz. Bir kardeşin ihtiyacı olanı, diğer kardeşler verir. Bir kardeşin arzuladığını, tüm kardeşler arzular. Herkes bizim ne olduğumuzu, neye sahip olduğumuzu, ne yaptığımızı kıskanır. Ve bizden başka kimse, altı kişi, bilmeyecek. Sessizlik yeminini bozmak ölümdür. Bu gece, seçilmiş olanı paylaşarak birliğimizi, yeminimizi mühürleyeceğiz. O bizim. İstedikimizi yapmak için. Kadın, Kardeşliğin ihtiyaçları için bir araçtır."

"Birlikte mi konuşuyoruz?" Edward Mira talep etti.

Stevenson kıkırdarak sözlerini bitirse de diğerleri "Tek bir kişi olarak!" diye karşılık verdi.

"Kafası güzel," dedi Eve. "Gözlerine baksana. Diğerlerinin de, onlar biraz kimyasal güçlendirme almışlar ama o daha fazlasını almış. Ya da o daha duyarlı."

"Belli ki yapmak üzere oldukları şey için bir bahane sayılmaz." "Hayır, ama bu sefer sahte cesarete ihtiyaçları vardı, bunu yapmak için."

"Kura çektik," diye duyurdu müstakbel senatör. "Gemiye ilk alan benim."

"Bekle!" Betz kameraya koştu. "Bırak kurayım." "Çabuk ol."

Görüntü eğildi ve Eve odanın bazı bölümlerini gördü; geniş bir alan. Kanepeler, sandalyeler, birkaç oyun masası,

bir bar.

"Bir oyun odası, bir salon gibi. Görebildiğim bir penceresi yoktu.

Alt kat mı? Süslü bir bodrum olabilir. İyi büyüklükte."

Sonra ekranda bir kadın belirdi; genç, belki on sekiz ya da on dokuz yaşında. Uzun sarı saçları, yuvarlak çeneli güzel bir yüzü, geniş gözleri vardı. Gözler şimdi kapalıydı.

O da çıplaktı. Ve bağlıydı, bir şiltenin üzerinde kartal gibi yayılmıştı.

"Üstü açılabilir yatak gibi mi? Açılır kapanır. Deri kayışlar bacaklara bağlı. Tırnaklar, ayak tırnakları, pembe boyalı. Kız gibi. Küpe takıyor, parıltılı. Makyajı biraz dağılmış. Kafkasyalı bir kadın, on sekiz yaşlarında, beş-yirmi yaşlarında gibi görünüyor."

Sonra Edward Mira ona doğru adım attı, eğildi. Ve ona tokat attı. Kamera dışındaki adamlardan biri "Hey! Yapma Ed" dedi ama Ed itirazlara aldırmadı ve kadına bir tokat daha attı.

Büyük elleri vardı. Eve, büyük bir elin sizi tokatlayarak uyandırmasının nasıl bir his olduğunu biliyordu.

"Uyan, kaltak!"

Göz kapakları titriyordu. Eve mavi gözleri olduğunu fark etti. Sırlı ve odaklanmamış.

"Ne?" Bir iniltiyle başını çevirdi. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Ne ..." Hareket etmeye çalışıp kendini bağlı bulduğunda gözlerinde korkunun izleri belirdi. Odaklandığında korku patladı.

Altı adamda, diye düşündü Eve. Başında durana.

"Hayır, yapma. Lütfen. Nedir bu?"

"Bu Kardeşlik."

Adam ona sarıldığında, kadın ağladı, yalvardı.

"Ona ilacı vermeme izin ver, Edward. Etkisini gösterdiğinde isteyecektir."

"İsteyip istememesi umurumda değil. Ben istediğimi alırım." "Lütfen. Lütfen."

Betz şırıngayla uğraşırken ağladı ve iğneyi pazılarına batırmayı başardı. "Birkaç dakika ver."

Betz'i görmezden gelerek kendini kızın içine attı.

Çıglık attı.

İşi bittiğinde yüzünü çevirdi ve "Lütfen" dedi. Sadece, "Lütfen." Tekrar ve tekrar.

"Freddy uyandı."

"Söyleyeceğim." Betz kendini okşadı. "Çok fena ereksiyon oldum.

Bakalım sihirli meyve suyu nasıl çalışıyormuş."

Sırayla onun üzerine oturdu ve göğüs uçlarına alaycı bir çimdik attı. "Hey, bebeğim."

"Ne? Ne? Ne? Çok sıcak. Çok sıcak."

"Evet, sihirli meyve suyu. Daha da ısınacak."

Bağlara karşı gerildi, doğrulmaya çalıştı. Ama şimdi gözleri korku ve şok yerine donuk ve vahşiydi.

"Bir çeşit, Fahişe ya da Tavşan'ın erken bir şekli. Kimya büyük aile işi," dedi Eve.

Roarke hiçbir şey söylemedi ama eli cebine kaydı ve parmakları her zaman orada taşıdığı küçük gri düğmenin üzerine kapandı.

Betz ona tecavüz ederken Eve sesler, kahkahalar ve bardak şingirtıları duydu. Sarhoş oluyor, diye düşündü, daha da yükseliyor.

Ondan zevk alıyor ve sıranın kendisine gelmesini bekliyordu.

Betz muzaffer bir kükremeyle geldiğinde, gerçekten de alkışladılar.

"Vay anasını! Şimdiye kadar yediklerimin en iyisi."

"Kaldır kıcını, Fred." Wymann onu kenara itti. "Benim sıram."

"Bu kadar yeter," dedi Roarke ve makineye döndü.

"Hayır, yetmiyor. Hepsi."

Bu onu hasta etti, terletti ama hepsini izledi. Kız bayıldıktan sonra bile teker teker ve tekrar daha fazlası için geri dönmelerini izledi.

"Onun işi bitti, dostum." Easterday onun yanına yayıldı.

Kadın

şimdi yüzüstü yatıyordu, gevşek. "Orada bir ceset gibi yatarken hiç eğlenceli değil."

"Hadi onu temizleyelim. Douche'u douche yapalım."

Betz onun iğrenç şakasına kıkırdadı.

"Hiçbir şey hatırlamayacak mı?" Edward Mira talep etti.

"Kiminle konuşuyorsun sen?" Betz homurdandı.

"Hatırlayacak

Partide belli belirsiz, ama ilk uyuşturucudan sonra hiçbir şey olmadı. Onu iyice temizledik, işimiz bittiğinde DNA'sı yoktu. Onu giydirdik ve kampüse geri bıraktık. Tıpkı planladığımız gibi. Belki tecavüz diye ağlar, çünkü o kaltağın her yeri ağrıyacak, ama bunu bizim üzerimize atamazlar. Biz kendimizin mazeretiyiz."

"Kardeşlik," dedi Wymann. "Emin olabilirsin, kardeşim."

Kameraya döndü ve sırıttı. "Ve Birinci Yıllık Kardeşlik Sikiş Festivali sona erdi. Teşekkürler ve iyi geceler!"

Ekran tekrar maviye döndü.

Uzun bir sessizlikten sonra Roarke diski çıkarıp kutusuna geri koydu.

"Uğruna canınızı dişinize takarak çalıştığınız adamlar bunlar mı? Bu hasta, şımarık, vahşi hayvanları mı savunuyorsunuz?"

"Seçme hakkım yok." Sesi titriyordu. Sesini sabitlemek için mücadele etti. "Seçme şansım yok," diye tekrarladı. "Yapmak zorundayım- Tanrım, hastayım."

Koşarak dışarı çıktı ve en yakındaki tuvalette yere yığıldı. Midesi, geriye kalan tek şey çiğ olana kadar iğrenç ve acıyı dışarı attı.

"İşte şimdi." Roarke yavaşça ensesine serin bir bez koydu, bir diğeriyle de solgun, yanan yüzünü okşadı. "Bunun için özür dilerim. Özür dilerim, sevgilim."

Sadece başını salladı. "Hayır. Onlar hayvan ve yaşayanları kafeslere koymak için kendimi tüketene kadar çalışacağım. Elimden gelse o kafesleri öyle derine gömerdim ki, bir daha asla ama asla ışık görmezlerdi. Birinin bu şekilde muamele gördüğünü görmek seni incitiyor ve beni düşündürdüğü için daha çok incitiyor.

Bana ne oldu?"

Hiçbir şey söylemedi, sadece içeri girdiğinde tezgâhın üzerine koyduğu bardağı almak için uzandı. "Şunu yudumla."

"Yapamam."

"Güven bana. Sadece bir ya da iki yudum. Sakinleşmene yardımcı olur." "Hepsini döve döve kanlı posalara çevirmek. Bu sakinleştirdi

Ben."

Dennis Mira'nın nazik olduğu gibi, Roarke da nazikçe onun yanağını okşadı. "İşte benim Eve'im. Şimdi sadece bir yudum."

Bir tane aldı. "Ve yapamayacağımı biliyorsun. Bunu yapamam."

"Ve işte benim polisim. İkisine de deli gibi aşığım. Şimdi bir yudum daha."

Dennis Mira'nın çayına konyak koyması gibi, bardağa ne koyarsa koysun yatıştırıyor, sakinleştiriyordu. Belki de sihirli olan aşktı.

"Canın acıyor," dedi yine.

İçini çekti, dudaklarını onun alnına bastırdı. Şimdi daha serin, diye düşündü, yanaklarına en ufak bir renk gelmemiş olsa da. "Öyle, evet. Ve evet, bana seni düşündürüyor." "Seni incitiyor," dedi üçüncü kez, "ama yine de

Bana
yardım
et."

"A ghrá." Ona bir yudum daha içirdi. "Seninleyim."

Yüzünü adamın omzuna bastırdı, adam onu kendine çektiğinde birkaç damla gözyaşı döktü. "Her gün," diye mırıldandı. "Buraya nasıl gelmiş olursak olalım, nasıl ve neden benimle olursan ol, sana minnettarım. Her gün."

Geri çekildi, dudaklarını onun yanağına değdirdi. "Bunu yapmak zorunda olduğumuz için üzgünüm."

"Ne bunun için, ne de aramızda özür dilemek yok. Hâlâ nefes alan en azından birini bulalım ki o kafesin tatminini yaşayabilelim."

"Pekâlâ." Gözyaşlarını ellerinin topuklarıyla itti. "Hadi yapalım şunu."

Ofisine doğru yürürlerken bir kolunu onun beline doladı. "Bir şeyler içmelisin, biraz çorba."

"Şu anda bunu içebileceğimi sanmıyorum. Sonra, tamam

mı?" "Pekâlâ. O müstehcenliğı tekrar izleyeceksin."

"Evet, yapmak zorundayım. Ama sonra." Durdu, tahtayı inceledi. Onu, kitabı ve notlarını güncelleyecekti. İhtiyacı vardı

Geleni gideni kontrol etmek için. Belki Harvo -Saç ve Elyaf Kraliçesi- bir şeyler bulmuştur. Belki Yancy'nin şansı yaver gitmiştir.

"Elimde üç isim var. İkisi henüz tanımlanamayan beş kadın var. Eğer elimizdeki üç kişiden birinin

-Özel ev, eski bina, depo

-Bu işi yapabilecekleri bir yer. Orayı bulmalıyım. Betz'in diğer mülkünü de bulmalıyım. Elimdeki tek şey sokak numarası olduğunu düşündüğüm şey. Ve Bronx'a bakıyor olma ihtimalimiz."

"Orada bir bankası ve kutusu vardı." Roarke başını salladı. "Başka bir bağlantı yoksa neden bunun için oraya gidelim. Her ikisine de başlayabilirim, ama daha hızlı ilerler, bu tür kayıtsızlar üzerinde geniş kapsamlı arama. CompuGuard izlemeden ya da bu sıkıntıdan kaçınmak zorunda kalmadan daha fazla köşe kesilebilir."

Kayıtsızların kullanımını kabul ederek işin kolayına kaçmış olur.

Bir bodrumda toplu tecavüze uğrayan kızı ve onun peşinden gelen kırk sekiz kişiyi düşündü. Bazen, diye düşündü, köşelerin kesilmesi gerekir.

"Tamam. Eğer bu işe başlayabilirsen, burada yapmam gereken bazı şeyler var. Sonra gelip seninle birlikte çalışacağım."

"Yeterince adil." Parmak ucunu çenesindeki çukurda gezdirdi. "Kahve yok."

"Ne?" O gün daha fazla bir şeyin onu dehşete düşürebileceğini düşünmemişti. "Burayla banyo arasında aklını mı kaçırdın?"

"Öğle yemeğini kaybettin - ya da beslenme adına her neyse," diye hatırlattı ona. "Kafeine ihtiyacın varsa bir Pepsi al. Zencefilli gazoz daha iyi olurdu ama onunla yetinmeyeceğini sanıyorum."

"Beynim zencefil birasıyla çalışmıyor. Ne olduğunu bile bilmiyorum!"

"O zaman Pepsi, sanki içinde ne olduğunu biliyormuşsun gibi. Ve kendini daha hazır hissettiğinde başlamak için biraz et suyu."

"Evet, anne."

Bir anne gibi onun alnından öptü. "Uslu bir kız ol, belki sonra şeker de alırsın. Ben başlayayım."

"Size tüm ilgili verileri içeren bir disk kopyalayabilirim."

Ona acıyan bir bakış attı. "Lütfen. Sanki bilgisayarından daha kısa sürede çıkaramazmışım gibi."

Adam uzaklaştığında, muhtemelen haklı olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Sonra bir elini karnına bastırdı. Beyni şöyle dedi: Kahve lütfen. Ama yine haklıydı - lanet olsun - sistemi dedi ki: Bunu yaparsan, önyüklemeye yaparım.

Bu yüzden kendine bir tüp Pepsi aldı ve oturup gelenleri kontrol ederken onu kırdı.

Sayılarını görünce tısladı ve ilk olarak Yancy'den bir tane açtı.

Dallas, genç denekle ilgili iki yüksek olasılığa ulaştık. Ben İkinizi de gönderiyorum ama iki numaraya meyilli olduğumu eklemek istiyorum. Elsi Lee Adderman, 20 yaşında, TOD'da. Geçen yıl dokuz Eylül'de kendi kendini feshetmiş. Detaylar ekteki makalede. Soruşturmanın başındaki isim Dedektif Reineke'ydi, Jenkinson da yardımcısıydı, yani onların raporunu ve görüşlerini alabilirsiniz. Yale'e gitmiş. Diğerleri gitmedi. Hâlâ diğer konu üzerinde çalışıyorum. Bu tarih olayında pedimi alacağım, üzerinde çalışılacak daha fazla ayrıntı olup olmadığına bakacağım ve aramayı geliştireceğim.

Yancy

"İyi iş. Çok iyi." Ekrandaki kimlik fotoğrafını sipariş etti.

Genç, diye düşündü, geniş yeşil gözleri ve uzun, dalgalı kahverengi saçlarıyla çok ama çok güzeldi.

Hızlıca verileri taradı. Crawford, Ohio'da doğmuş, anne ve babası hayatta ve hâlâ birbirleriyle evli. Birer tane olmak üzere iki küçük kardeş. Örnek bir öğrenci, Yale'e kısmi bursla girmiş. Tıbbı doğru yol alıyor -ders çalışması, ders dışı. Ve ilk yıl boyunca ve neredeyse ikinci yıl boyunca doğru yolda ilerliyor.

Bir önceki bahara kadar her şey iyiydi, ta ki notlar düşüşe geçene kadar.

"MacKensie gibi," diye mırıldandı Eve.

Okulu bırakmış, Manhattan'a taşınmış, New York Hastanesi'nde yardımcı olarak çalışmış.

"Hiç tecavüz ihbarında bulunmadım, ama ..."

Eve iletişim cihazını çıkardı ve Reineke'yi etiketledi.

"Hey, patron."

"Geçen Eylül ayında bir intihar vakası yakaladınız. Elsi Lee Adderman. Yirmili yaşların başında, melez, yeşil ve kahverengi. Doğu Dördüncü Cadde, Lex'in dışında."

"Ah, bir saniye bekle . . . Evet, evet. Buldum. Küvet Ağıtı. Bileklerini kesmiş. Birlikte çalıştığı kadınlardan biri - hastane çalışanı - kapıyı açması için kapıcıyla konuşmadan önce, eğer doğru anladıysam, yaklaşık yirmi dört kez ıslanmış. Kız iki vardiyasını kaçırmış, ne telefonuna ne de kapısına cevap vermemiş.

Yakaladık. Bunda garip bir şey yok, Dallas. Doğrudan kendi kendine yaptık."

"Not mu bıraktı?"

"Evet. İblislerle yüzleşememekle ilgili bir şey - yasadışı değil, çünkü o temiz çıktı ve onun yerinde hiç bulamadık - ve nasıl üzgün olduğu. ME hemen karar verdi, bu yüzden yapacak fazla bir şey yoktu."

"Kitaba ihtiyacım var, sahip olduğun her şeye." "Kahretsin. Ne kaçırdık?"

"Hiçbir şey. Sanırım benim üzerinde olduğum şeyle bağlantılı. Bana o raporu getirebilir misin?"

"Elbette. Ortağım ve birkaç kişiyle vardiya sonrası bir şeyler içiyoruz. Merkeze geri yürüyeceğim ve Sen."

"Minnettarım."

Makaleyi taramaya devam etti - daha çok bir ölüm ilanı, diye düşündü. Anma töreni 21 Eylül'de yapılacak. Kurbanın memleketinde.

"Bilgisayar, 2060 yılının yirmi ve yirmi bir Eylül tarihlerinde aşağıdaki isimlerle yapılan seyahatleri araştır."

Onları makaraya aldı, kahve isteyenleri itti ve Pepsi içti. Diskteki kadına yaptıklarını Elsi Lee Adderman'a da yapmışlardı. Nisan ayındaki toplu tecavüz ile Eylül 2060 arasında bir yerde, bir yıldönümü gibi. yeterince hatırladı. Diğer kadınlarla tanışmıştı.

Destek grubu. Olmak zorundaydı.

Elsi bununla yaşayamazdı, başa çıkamazdı. Ayrılmayı seçti.

Eylül ile şimdi arasında bir yerde, geri kalanlar intikam planları yapmışlardı.

Roarke'ın ona sürekli aldığı kürklü eldivenlerden birine benziyordu.

Ama bu Betz'i ya da Easterday'i bulmasına yardımcı olmadı.

Görev tamamlandı. 20 Eylül 2060 tarihinde Carlee MacKensie, Lydia Su ve Charity Downing Laguardia Ulaşım Merkezi'nden Columbus, Ohio'ya gittiler ve dönüş uçuşu 21 Eylül 2060 tarihinde gerçekleşti.

"Crawford, Ohio, Columbus'a ne kadar uzaklıkta?"

Çalışmak . . . Crawford, Columbus'a dokuz nokta altı mil uzaklıktadır ve gelişen bir yatak odası topluluğudur.

"Bilgisayar: Mekik uçuşu için manifestoyu ara. Ver Bana kırk ile elli yaş arasındaki kadın yolcuların isimlerini yazın. Buna uyan yolcularla başla. Önceki üç konudan herhangi birinin arkasında, önünde veya yanında koltuk bulunan kriterler. Geliyor ve gidiyor."

Çalışmak . . .

Kardeşlik, diye düşündü. Anma törenine gittiler. İçlerinden birine saygılarını sunmak, yasını tutmak ve intikamını alma yeminlerini pekiştirmek için gittiler. Hepsi gitmişti.

İlk görev tamamlandı.

"Ekranada, teker teker, isim ve kimlik çekimi. Başlayın."

Çalışıyor. Marcia Baumberg, kırk iki yaşında.

"Hayır," dedi Eve kimlik görüntüsü ortaya çıktığında.
"Sıradaki."

Grace Carter Blake, kırk dört yaşında.

"Dur. İşte. Yakaladım seni. Bu konuyu araştırın, tam araştırın. Orospu çocuğu. Orospu çocuğu."

Resim -veya Yancy'nin zekânın hafızasından çıkardığı taslak- çok da uzak değildi. Yüzü daha zayıf, ağzı belki biraz daha genişti. Ama bu beşinci kadındı.

"Bilgisayar, çalışmayı durdur. Bana şu anki konunun ne zaman Yale'e gitti." Çünkü büyük ihtimalle gitmiştir. Ya da bir bağlantısı vardı.

Grace Carter Blake, Eylül 2035 - Mayıs 2043 tarihleri arasında lisansüstü çalışmaları da dahil olmak üzere Yale Üniversitesi'ne katılmıştır. Konu Yale Hukuk Fakültesi'nden onur derecesiyle mezun oldu.

"Seni o odaya ne zaman götürdüler Grace? O bodruma mı?"

Yetersiz veri.

"Evet, şimdilik. Koşmaya devam et."
Geri döndü ve Harvo'dan gelen mektubu aldı.

Hey, Dallas! Kırk dokuz örnek. Benim için eğlenceli. Oynamak için fazladan laboratuarda takılacağım. Senin için şimdiden üç DNA eşleşmesi buldum.
-Çok kolay. Kimlikler eklenmiş veriler. Geldiğinde size daha fazlasını göndereceğim. Harvo-QofH&F

Eve hemen ekteki raporu açtı. Yeni isimler, üç kadın, şu anki yaşları elli iki, otuz dört ve yirmi üç.
Harvo'yu etiketledi.

Ekran aktif bir lav denizine benzeyen bir görüntüyle doldu. Sonra Harvo ekrana doğru döndü ve Eve bunun egzotik bir doğal afetten ziyade Harvo'nun saçları olduğunu fark etti.

"Hey, Dallas! Zamanlamada klik-bang. Az önce bir tane daha vurdum. Onları alfa sırasına göre yapıyorum ve sana gruplar halinde göndermeyi düşündüm."

"Harvo, sen benim yeni en iyi arkadaşımsın."

"Sağlam! Hadi gidip sarhoş olalım ve biraz etli kek trolleyelim." "Sonra görüşürüz. Orada Grace etiketli bir tane var."

"Bakayım... Evet, Grace için iki tane var - esmer, gözleri doğal görünüyor ve kızıl saçlı ama değil."

"Muhtemelen 2035 yılları arasında olan bir tane arıyorum. ve 2043. Ama ikisini de çalıştırırsanız, doğruladıktan sonra bana geri dönün. Grace Carter Blake diye biri var ve onu doğrulamak istiyorum. Çok memnun olurum."

"Tamamdır." Sol kaşının orta noktasındaki küçük yeşil halka, garip bir ekipmanı kontrol etmek için başını çevirirken göz kırptı.

"Üzerinde Elsi-Elsi Lee Adderman'ı arıyorum yazanı da kontrol ederseniz sevinirim."

"Elbette, BFF."

"Bu ikisini bu gece, eğer yapabilirsiniz. Ve bir tane daha - yarın da olabilir, ama en eski örneği analiz edebilirsiniz?"

"DNA aramalarının bazılarını durdurmak anlamına gelecektir, ama elbette.

Ya da gözle bakmayı deneyebilirim. Bu tam değil ama Saç ve Elyaf Kraliçesi olduğuma göre, beş ya da altı kişilik en yaşlı gruba göz atabilir, onları analiz edebilirim."

"Ne yapıyorsan yap. En eski örnek üzerinde bir isim bulduğunuzda, onu istiyorum. Bu konudaki herhangi bir OT'yi temizlemek için benim ağırlığıma ihtiyacınız var mı?"

"Lanet olsun, D." Harvo bir parmağını havada daire çizdirdi, sonra da göğsüne vurdu. "Kraliçe burada. Sik kafalı kraliçeyi asla sorgulamaz. Ah, hey, bunların tecavüz kurbanı olduğunu anlıyorum ve hafifletmek istemiyorum. Ama bunun üzerinde çok fazla düşünürsem, yeteneğimi bozar."

"Harvo, kendi bildiğin gibi yap. Önemli olan sonuçları almak." "Ben alacağım, sonra sen alacaksın."

"Teşekkürler. O saça ne diyorsunuz, kafanızdaki saça?"

Harvo sırttı. "Benim taçlandırıcı zaferim." "Evet, evet. Renk."

"Lava Flow. Jiggly, ha?"

"Kesinlikle jiggly. İrtibatta kalın."

Güncellemenin bekleyebileceğini düşündü ve Roarke'ı kontrol etmek için tüpünden geriye kalanları yanına aldı.

İlişkilerinin başlarında ona özel ofisini ve kayıtsız ekipmanlarını göstermişti. Bir güven meselesi, diye düşündü. Ve onu içeri girebilen çok az kişinin arasına eklemişti.

Avucunu kapıdaki tabağın üzerine koydu.

Kapı açıldığında onu gördü -saçlarını iş modunda arkadan bağlamış, ceketini çıkarmış, kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı- tüm ışıltılı düğmeleriyle komuta merkezinin geniş siyah U'sunun arkasında.

New York da ıslıl ıslıl parlıyordu.

-Geniş mahremiyet perdeli pencerelerin dışında.

Bir eliyle kaydırma ekranını, diğer eliyle de klavyeyi kullanıyordu. Ona doğru bakmak için durakladı.

"Rengin biraz geri geldi. Ve gözlerindeki bakış bana şimdiye kadar benden daha şanslı olduğunu söylüyor."

"Elimde isimler var. Resimdeki diğer iki kadın.

İkisi de bende. Genç olan geçen sonbaharda intihar etti ve biraz araştırınca diğer dördünün de onun anma töreni için Columbus'un bir banliyösüne gittiğini gördüm. Harvo şu anda onların Betz'in kupa kutusunda olduğunu doğrulamak için çalışıyor."

"İyi vurdun. Bana hâlâ hayatta olanın adını ver, ne bulabileceğime bir bakayım."

"Grace Carter Blake. O bir avukat, Yale'li bir avukat, ortak olma yolunda ilerlediği yüksek maaşlı kurumsal hukuk firmasından yaklaşık altı yıl önce ayrılmış. Peki ya şimdi? Tecavüz mağdurlarını temsil etmekte uzmanlaşmış kendi küçük firması var.

Mağdurlar ve şiddet gören eşler ve üç tecavüz kriz merkezinin hukuk danışmanlığını yapıyor."

"Çok meşgulmüştün."

"Bu noktada her şey kucağıma düşüyor ama yine de beni Betz'e, Easterday'e ya da onların ölmesini isteyen kadınlara ulaştırmıyor. Elimde isimleri var, adresleri var. Ben Blake'in ikametgahına ve ofisine birini göndereceğim ama orada olmayacak. Bir süre iyi para kazandı, Roarke. Belki biraz biriktirebilirdi, işkence yapabileceğin türden bir mülk satın alabilecek kadar. güvenlik ve komşular."

"Bununla ilgileneneğim, ama sisteminizde bir şeye ihtiyacınız var."

"Evet, biliyorum, çünkü şu anda devirleniyor ve bana gerçekten boş olduğunu söylüyor. Ama kokuşmuş et suyu istemiyorum. Çalışırken yiyebileceğim bir şey olmalı."

"Pizza olmayacak."

"Bu adil görünmüyor. Nedir bu, hapishane mi? Kahve yok, pizza yok."

"Tavuk yahnisi, köfteli."

Şikâyet etmek istedi ama zamanı yoktu. Ayrıca . . .

"Tavuk ve köfte severim."

"Biliyorum ve elimizde var. Neden ben bir sonraki araştırmaya başlarken sen de ikimiz için bununla ilgilenmiyorsun?"

"Gelirlerimi buraya transfer ettirmem gerekiyor. Bazı gelirlerim var."

Roarke parmaklarını mücevhere benzeyen düğmelerin üzerinde gezdirerek kıpırdandı. "Tamamdır. İhtiyacın olan her şeyi -yemek yemek de dahil olmak üzere- yedek kulübesinde yapabilirsin."

İki kişilik programladı ve bir şişe şarap seçti - şimdilik su ya da soğuk kafeinle idare etse de bunu hak ettiğini düşündü. Adam derinlere daldığından, kaseyi ve şarap kadehini yanına koydu, gelen sinyalle birlikte kendi makinesine döndü.

Reineke'nin raporunu not etti ve okumaya başladı.

İntiharın açık ve net olmasına rağmen çok titiz davrandıklarını fark etti. Komşuların, iş arkadaşlarının ve ailesinin ifadelerini okudu. Ve uyku ilacını yazan doktorun.

Uykusuzluk çekiyordu. Bir terapistle gitmişti. Rahatsız edici rüyalar ve bu rüyalar erkeklerden, seksten ve şeytanlar tarafından tecavüze uğramaktan korkmasına neden olduğu için bir destek grubuna katılmıştır.

Bir kiliseye katılmıştı.

Eve intihar notunun kopyasını okudu.

Sebepe olduğum acı için çok üzgünüm. Yeterince güçlü değilim, yeterince cesur değilim. Artık şeytanlarla yüzleşmem, savaşamam.

zihnime, bedenime, ruhuma yaptıkları. Bunu durdurmam gerek ve bildiğim tek yol bu.

Korkakların yolunu seçtiğim için lütfen beni affet. Ailemi seviyorum ve bunun sizi inciteceğini biliyorum. Arkadaşıma, ruh kız kardeşlerime, tüm destekleri için, anlayışları için, vizyonlarının netliği için çok minnettarım.

bulmama yardım etti. Ama görüş çok zor, çok karanlık ve nihayet gözlerimi kapatıp dinlenmeye ihtiyacım var. Yapabileceğimi bilmek bana huzur veriyor. Dinleneceğim. Çok fazla ya da çok uzun süre yas tutmayın. Çünkü gerçekten daha iyi bir yere gidiyorum. Bu beni olduğu gibi sizi de rahatlatır.

Elsi

Hatırlamaya hazır değildi, diye düşündü Eve, bu yüzden hayatta kalmaya da hazır değildi.

Gerçek anlamda, o altı adam ona tecavüz ettikleri gece onu öldürmüşlerdi. Ve bulabildikleri bunu ödeyecekti. Gerekirse bunu hayatının işi haline getirecekti.

Yancy'ye son kadının adını gönderdi ve genç kadınla hedefe ulaştığını teyit etti.

Blake'in evine ve ofisine gönderdiği üniformalılarla konuştu ve Reo'yu her ikisine de girme ve arama izni için bir kez daha etiketledi.

Çalışırken yemek yedi ve midesi isyan etmedi. Artık bununla işi bitmişti. Bir dahaki sefere bunu izlediğinde bir kaydın müstehcenliği, kırılmadan hallederdi.

Roarke'a baktı, hazır olmadan önce hatırlamadığı için ne kadar şanslı olduğunu düşündü, o oradayken Roarke da orada olduğu için ne kadar şanslıydı. Küvet Ağıdını seçmezdi, onun tarzı değildi.

Ama her şeyi bitirmenin başka yolları da vardı. Seçtiğinin tam olarak farkında olmadan birini seçmiş olabilirdi.

Bu yüzden Elsi Lee Adderson'ı savunacaktı, tıpkı kendisine tecavüz eden öldürülmüş adamları savunacağı gibi.

Harvo'nun delicesine neşeli raporlarından birini daha aldı ve Grace Carter Blake ile Elsi'nin tecavüz kurbanı olduğunu doğruladı.

Su içmek için kalktı. Roarke -bir kez daha söylesin- haklıydı. Şimdilik su içse daha iyi olacaktı.

"Bu sensin, sikik," dedi adam öyle bir memnuniyetle ki, kadın durdu.

"Hangi şerefsiz?"

"Elimde Bronx'taki mülklerin kısa bir listesi vardı ve bu herif-Betz hakkında her türlü veriyi topluyordum. Ona zeki bir pislik olarak puan vereceğiz ama ben daha iyiyim. Elis Frater adına kayıtlı bir mülkün adresini buldum."

"Bu ismi de nereden buldun? Yakınından bile geçmiyor."

"Elis - Yale için bir takma ad, görünüşe göre bir Kurucunun adının kısaltılmış versiyonu. Frater Latince'de kardeş demektir. Brother ya da brother'lı isimler için geniş bir araştırma yaptım. kardeşlik, her dilde ve her dilde."

"Bok yok mu?" Eninde sonunda bunu düşünmüş olabileceğini fark etti. "Hakareti kabul etmek zorundasın, as.

Sen çok iyi bir polissin."

"Bu hayatta değil. Ayrıca bu isimde üç nokta dört milyon küsur liralık bir offshore hesabı var."

"Oraya gitmem gerek. Başka bir şey olabilir. Daha fazla kayıt, bir şeyler."

"O zaman gidelim."

"Peşinde olduğunuz diğer veriye ihtiyacım var."

"Arama çalışmaları bensiz de devam edecek. Helikopteri alırsak oraya oldukça hızlı bir şekilde gidip dönebiliriz."

"Helikopter."

Gülümsedi. "Daha önce bir tanesine ihtiyacın olabileceğini söylemiştin."

"Evet, yaptım." Tanrım, uçmaktan nefret ediyordu. "Evet, hadi yapalım. Buraya gelenlerin cep bağlantıma gelmesini istiyorum."

Ayağa kalkarken iç çekti. "Sana Elis Frater'ı havadan verdim ve sen sormak zorunda mısın?"

Haklıydı.

20

Uçmaktan gerçekten nefret ediyordu ve Manhattan'ın üzerinde, binaların mızrakları arasında zıplamak, gökyüzü tramvaylarının etrafında dolaşmak tavuk ve köftenin rahat etmesine yardımcı olmadı.

Bronx'a kısa bir yolculuk olacağını kendine hatırlattı ve bunun çoğunu 'link'ine harcadı.

Peabody biraz sinirlenirdi. Peabody uçmayı severdi. Anlayın artık. Ve Eve'in yerel PSD'yi uyarması gerekiyordu. Geliyor.

"Reo geldi. Arama iznimiz var ve Betz'in evinde, yani diğerinde henüz bir hareketlilik yok. Glasgow polisleri Ethan MacNamee'yi yakaladı ve şu anda ellerinde tutuyorlar."

"Bu onu hayatta tutacaktır. Onu buraya geri getirecek misin?"

"Onu buraya geri getireceğim. Komutanla temasa geçtiğimde o çirkin kaydı İskoçya'ya kopyalayacağım."

Helikopterin titrediğini hissettiği için ön camdan bakma hatasını yaptı. Hareket eden araba sıraları ve yanan ışıklar başını döndürdü. Midesinden daha iyi, dedi kendi kendine ama zorlukla yutkundu.

"Eğer resimdeki evi tespit edebilirsek -ki ben eski kayıtları inceleyerek bu piçlerden en az birinin üniversitedeki adresini bulmaya çalışıyorum- bu lanet helikopteri tekrar kullanmak isteyebiliriz."

"Connecticut üzerinde ay ışığında bir uçuş. Ah, romantizm." Adam alçalmaya başladığında bir nefes çekti.

"Bu şeyi nereye indireceksin? Bunu neden daha önce düşünmedim? Bu lanet şey neden bu kadar sallanıyor? Tanrım, bundan nefret ediyorum! Nereye indiriyorsun?"

"Evler kadar güvenli." Bunu şiddetli bir rüzgârla mücadele ederken söyledi.

"İnsanlar her zaman evlere giriyor. Evler yanıyor. Onları güvenli kılan nedir?" diye sordu. "Bu uçan tüpü nereye koyuyorsunuz?"

"Ziyaret edeceğimiz binanın çok kullanışlı çatısında." Tabii önce lanet olası rüzgâr onları ezip geçmezse. "Bundan daha yakın olamaz."

Hayır, ama şimdi o ön cama rahat edemeyeceği kadar yakın bir sürü bina vardı.

Bakım kulübesi olduğunu düşündüğü yerin yakınındaki, dar da olsa kullanışlı düz çatıya indi. Ama adam helikopteri kapatana ve motor sessizliğe bürünene kadar nefesi kesilmedi.

"Tanrıya şükür." Koşum takımını çözdü, güven veren betona ve vahşi rüzgâra atladı. "Çatı erişim," diye bağırarak çelik bir kapıyı işaret etti. "Sanki şüpheliler içerideymiş gibi içeri giriyoruz. Kat kat temizleyeceğiz. Taşındığını biliyorum."

"Tabii ki öyleyim. Kilitleri açmamı ister misin?"

Master'ını çıkardı ve kayıt cihazını açtı. "Dallas, Teğmen Eve ve Roarke, uzman sivil danışman, Frederick Betz'in evine girmek. Gerekli izinler alındı."

Efendisini kullandı ve Roarke'a başıyla selam verdi.

Hızlıca girdiler, yüksekten ve alçaktan.

"Burası NYPSPD," diye seslendi. "İçeri giriyoruz ve silahlıyız."

Kısa bir merdivenden inerek başka bir kapıya gittiler, prosedürü ve uyarıyı tekrarladılar.

Eve el fenerini çıkardı, onunla ve silahıyla etrafı taradı.

"Boş hissediyorum," dedi sessizce, "ama temiziz." O ona bir yol gösterdi, diğerini aldı.

Mobilyalarla dolu odalar vardı ama yaşanabilir alanlardan çok depolama alanlarına benziyorlardı. Tertemiz bir banyo ve aşağıya inen merdivenler.

"Temiz," diye seslendi.

"Ve burası temiz, ama gelip bunu görmelisiniz."

Aşağı inmek, ikinci katı, birinci katı temizlemek istiyordu ama Roarke'ın sesinin geldiği yöne doğru ilerledi.

Ve küçük, iyi donanımlı bir laboratuvar buldu.

"Bir ya da iki hesap daha bulacağımı tahmin ediyorum," dedi Roarke, "Betz'in burada küçük bir yasadışı operasyonu var gibi görünüyor. Ve bahse girerim boş zamanlarında tecavüz uyuşturucusu pişiriyordur."

Önü camla kaplı soğutuculu bir dolaba doğru adım attı ve şişelerden oluşan düzenli kasaları inceledi.

"Aileden gelen bir parası var, aile işi yapıyor ama benim duyumlarıma göre pek bir şey yapmıyor. Atlara bahis oynamayı seviyor. Bu yüzden alışkanlığını desteklemek ve daha fazlasını saklamak için kaçakları pişiriyor. Bu onun lanet olası hobisi," dedi Eve ve arkasını döndü. "Gerisini temizleyelim."

Bir sonraki kata inip tekrar ayrıldılar. Bu sefer

Roarke'u aradı.

"Bavullu misafir odası. Yatak sanki biri uzanmış gibi dağılmış. Bir şişe likör, bir bardak." Bavulu hafifçe açarken yumuşak bir sesle konuştu.

Peabody'nin yaptığı işlerden tanıdığı el yapımı bir kazak da dahil olmak üzere bir yığın giysinin üzerinde Petra Easterday'in çerçeveli bir fotoğrafı duruyordu.

"Easterday," dedi Roarke'a. "Buraya saklanmak için geldi. Bir kardeşin kardeşinin evine girme hakkı vardır, değil mi?"

"Bavulunu açmamış ya da aceleyle yeniden paketlememiş."

"Sanırım bavulumu açmadım. Bavulu getirdim, bir şişe aldım, uzandım ve içtim."

Roarke, "Kendisi için üzülüyor," diye sözlerini tamamladı.

"Evet, zavallı, üzgün seri tecavüzçü kötü bir gün geçirdi. Hadi aşağı inelim. Eğer onu sıkıştırırsak, kaçmaya çalışacaktır. Dövüşmeye çalışabilir ama fazla sorun çıkarmaz."

Odadan çıkıp merdivenlere doğru döndüler. Betz'i gördüklerinde yarı yolda durdular.

Birinci kat ve giriş yolu karanlık kalmıştı, ancak flaşının ışını. Bu da ana kat koridorunun üzerindeki sarkıt lambadan sarkan adamı aydınlattı.

Onu canlı bulma, canlı olarak kutuya götürme ve bildikleri yüzünden onu titreyen bir kütleye dönüştürme şansının düşük olduğunu biliyordu. Ama umut etmişti. Umud etmişti. kaydı izledikten sonra ona karşı bir şansı olacaktı.

"Ve bu da altının dördü," diye belirtti. "Onunla uğraşmak için beklemediler, şanslarını deneyip onu buraya getirdiler ve normal sürelerinden çok önce işini bitirdiler.

"Önce temizleyin. Burada değiller ama Easterday olabilir."

Evin arka tarafına doğru giden yerde devrilmiş bir masa ve kırık camlar buldu.

Sonra kan, biraz sıçrama, biraz bulaşma.

Etrafından dolaştı, temizlemeye devam etti, sürüklenme izlerini gördü.

"Ev temiz," dedi Roarke'a, "ve Easterday'i yakalamışlar. Buraya geldiklerinde muhtemelen biraz sarhoş olduğu anlaşılıyor. Belki de kardeşi Betz'in geldiğini sandı, sonra onları gördü ve kaçmaya çalıştı. Peşinden gidip onu bayıltmışlar. Yere düşüyor, masayı da yanında götürüyor, kafasını çarpıyor. Onu geri sürüklüyorlar. Eminim izlemesini istemişlerdir. Betz'in onlara tecavüz etmesini izlediği gibi. Şimdi Betz'i idam ederken izleyebilir."

Silahını kılıfına soktu ve ışıkları çağırdı. "Yerel halka burada ne olduğunu bildirmem gerekiyor ama bu bizim davamız. Her şeye rağmen Peabody'yi içeri çekeceğim."

"Eve dönmemi önerirseniz beni çok kızdırırsınız."

"Yapmalıyım ama yapmayacağım. İstemiyorum da" diye itiraf etti. "Bununla başa çıkabilirim. Halledeceğim. Ama seni yanımda istiyorum. Yanımda olman bana yardımcı oluyor."

"Her zaman."

"Bunu bilmek de yardımcı oluyor. Bence aptal değillerse - ki şu ana kadar hiç değiller- sonuncuya, MacNamee'ye ulaşmak için fazla şansları olmadığını biliyorlar. Easterday'e daha fazla zaman ayırabilirler. Alabilirler çünkü ellerinde kalan son kişi o. Aksi takdirde, o çoktan ölmüş olur ve onlar da rüzgâra kapılırlar."

Onu tanıdığı için bir eliyle saçlarını okşadı. "Eğer ben olsaydım ve buraya kadar gelmiş olsaydım, bu kadar kararlı olsaydım, bu ilk olurdu. Sonuncusunun hakkını vermek isterdim."

Başını salladı ve yerel irtibat kişisini etiketlemek için 'link'ini çıkardı. "Ben Dallas, Teğmen Eve, NYPSP. Bir ceset buldum."

Whitney'le temasa geçti, gerekirse Bronx'taki üst düzey yetkililerle politika yapma işini ona bıraktı, kendi süpürgecilerini çağırdı ve ihbar üzerine gelen iki yerel dedektifle konuştu.

Peabody ve McNab geldiklerinde -siyah-beyaz bir araçla hızla geliyorlardı- son kurbanı yere yatırmış ve ölüm nedenini belirlemişti.

"Yirmi on beş. Onları tam bir saatle kaçırmadık. Bu adresi Betz'den ya da diğerlerinden almış olmalılar. Kasabaya gittiler ve ona geri döndüler. Daha kısa zaman dilimi, daha büyük dayak."

"Onlara ilaç veren oydu," dedi Roarke. "Onları uyuşturan mı?"

Eve başını kaldırıp Peabody'ye baktı. "Banka kasasındaki kayıta var. Altısı da elimizde. Spor müsabakası gibi sırayla toplu tecavüz. Bu seferki kurbanı enjekte edilmiş. Okuduğu şekilde - çığlık atmasına, kavga etmesine ve durmaları için yalvarmasına neden olan bir şeyle - daha fazlası için yalvarıyor."

"Ona iğne mi yapmışlar?" McNab'in yeşil gözleri saat başlığının parlak ışıltısı altında sert ve soğuk bir hal aldı. "Şununla

Orospu gibi bir şey mi?"

"Onun gibi bir şey, bu kendi pişirdi. Üst katta bir laboratuvarı var ve orada çalışıyor."

McNab'ın yüzünde sertçe konuşmasına neden olan bir şey gördü. "Burada kayıt altındayız, Dedektif."

Hemen geri çekildi ve giriş kapısı üzerinde çalışmaya başladı.

"Önceki kurbanlarda olduğu gibi," diye devam etti Eve, "kurbanın kasık bölgesinde sembolik bir dövme var. Bu kurbanın da bu bölgede sersemletilip sersemletilmediğini belirlemek için ME

söz konusu bölge çok şiddetli. Büyük ihtimalle yine ağırlıklar. Bununla birlikte, diğer yaralanmalar, mağduru sodomize etmek için kullanılan aynı ısıtılmış aletin neden olabileceği yanıklardır. Diğer iki kurbanda görülmeyen, gövdede yanık ve morluklara dair diğer kanıtlar

bununla bağlantılı. Yüzdeki çürükler yine ciddi.

Boyun ve boğaz çevresindeki oyuklar büyük olasılıkla kurbanın kendisini ilimikten kurtarmaya çalışması sonucu oluşmuştur. Her iki elin tırnaklarının altında deri dokusu ve kan var."

Alnının ortasındaki ağrıyı ovuşturdu, sonra doğruldu.

"Çanta ve etiket. Morris çoktan bilgilendirildi. McNab."

Geri döndü, yüzü hâlâ taş gibiydi. "Efendim."

"Tüm elektronik cihazlara ihtiyacımız olacak. Danışman, diğer olaylarda olduğu gibi güvenlik ekipmanlarının ele geçirildiğini tespit etti. Sabit diski almışlar. Ama tüm bilgisayarları ve bulduğunuz tüm iletişim cihazlarını parçalara ayırmanızı istiyorum. Yardım gönderin."

Geriye döndü ve nefesini üfledi. "Süpürgecilerimiz olay yerini alacak ve yerel PSD güvenliği sağlayacak. Peabody, Easterday'in ikinci kattaki eşyalarını inceleyeceğiz. Hadi. "Bakalım orada onu nereye götürdüklerine dair bizi yönlendirecek bir şey var mı?"

O yukarı çıktığında, Roarke McNab'ın yanına gitti. "Bunu hissetmediğini, içinde bir öfke olmadığını düşünme. Kendini nasıl hissediyorsan onu da öyle hisset."

"Biliyorum. Sadece ..." Kışlık şapkasını iterek çıkardı, ceplerinden birine tıktırdı. "Bir sürü kötü şey gördüm

Vice'taydım, tamam mı? Tecavüz yeterince kötü bir şey. Toplu tecavüzün ötesinde. Sonra içine orospu sokmayı mı ekliyorsun? Sanki ona tecavüz etmen yetmiyormuş gibi, bir de onu bunun bir parçası mı yapacaksın? Ve bu kurbanı geri dönebilir, anlıyor musun? Eğer yanlış ya da çok fazla doz verilirse, flashbackler yaşayabilir ve o anda herhangi birinin onu yapmasını isteyebilir. Ben çok gördüm. Çok fazla."

"O da öyle." McNab'ın omzunu sıktı.

McNab bir an kendini toplar gibi durdu, kasketinin çizgili kuyruğu parlak cebinden dışarı sarkıyordu yeşil ceket. Kulağını ışıltılı halkalardan oluşan bir hilal süslüyordu. Çoktan ölmüş Elvis kazağının önünde sallanıyordu.

Güzel yüzündeki koyu yeşil gözlerin hepsi polisti. "Ona yaptıklarının doğru olduğunu söylemiyorum. Doğru değil. Ama bunu yanlış olarak görmek zor. Doğru olmadığını söylemek, yanlış olduğunu söylemekten daha kolay."

"Öyle, değil mi? Buna Eve, sen ya da Peabody kadar içtenlikle inanmıyor olabilirim, ama onun bu şekilde yerde ölmesindense, bir ömür boyu aşağılanmanın ve özgürlüğünü kaybetmenin acısını çekmesi için hayatta olmasını tercih ettiğine dair inancının değerini anlıyorum. Ne kadar acı çekerse çeksin önce."

"İnanması diğerlerinden daha zor olduğu zamanlar oluyor ama evet, inanıyorum. Hatırlattığın için teşekkürler."

"Hepsi bir gün içinde. Yardımınız gelene ya da teğmenin bana başka bir yerde ihtiyacı olana kadar size yardım edeceğim."

-

Roarke onu bekledi ve elektronik cihazlarla meşgul oldu. Onun ruh hali hakkında endişelenmenin faydasız olduğunu biliyordu ama endişelenmesine engel olamıyordu.

Neye mal olursa olsun durmayacağını biliyordu. Aşağı indiğinde gözleri McNab'ınki gibi dümdüzdü, Gölgele sadece solgunluğunu vurgulamak için onları takip ediyordu.

Dinlenmek. Çünkü birlikte morg ekibinin cesedi torbaya koyup götürmesini izlediler.

"Easterday yanında konuyla ilgili bir şey getirdiyse, ellerinde. Evinden aldığını bildiğim para da gitmiş. Pasaportu bavulun içinde, yani o da gitmeye hazırды."

İşlerine başlayan süpürgecilere yer açmak için kenara kaydı.

"Yeterince açık, ayrılmaya karar verdi - hayatını, karısını. Başıma geleceklerle yüzleşmekten iyidir."

"Çünkü başından sonuna kadar," dedi Roarke, "o lanet olası bir korkak."

"Evet, evet. Evet, başından sonuna kadar. Yeterince düğmeye bastım, başına gelecekleri biliyordu. Buraya geldi çünkü ülke dışına çıkmak için düzenlemeler yapana kadar güvenli olacağını düşündü. Muhtemelen senin de dediğin gibi içki içip biraz acıma partisi yapmıştır -zavallı ben- belki bir süre sonra kendine gelmiştir.

Biraz daha içki al, belki biraz da yiyecek."

Kana, devrilmiş masaya ve kırık camlara doğru yürüdü.

"İçeri girdiklerinde hazırlıklı değil ve belki de Biraz sarhoş. Betz'i yakalamışlar, içeri taşıyorlar. En az iki kişi olmalı ama dört kişiler.

Daha genç, daha hızlı ve daha kararlı. Yetmişine merdiven dayamış, içki içen bir adamı ezmek çok kolay. Adam kaçmaya çalışır, ama ona karşı birlik olurlar, değil mi? Ne demekse artık. Mücadele eder, masayı devirir ve üzerindeki cam vazo kırılır. Sertçe yere düşüyor. Muhtemelen kafasında bir yara var. Belki kırık camdan da birkaç kesik olabilir. Sersemlemiş ya da bayılmış. onu yakaladılar."

Süpürgecilerin ışık ve ip üzerinde çalıştıkları yere baktı. "Onu zapt etmek kolay, hatta Betz'in boynuna ilmiği geçirirken kendine gelmesini beklemek bile. Şimdi ellerinde iki kişi var ve Easterday'i onlar

İlmik sıkılaşıırken, Betz kendi boğazını tırmalarken, bacakları tekmelerken, vücudu kasılırken ışığı kaldırsın."

Nefes aldı. "Ve düşünüyorlar, Sen izledin Kardeşlerin bize tecavüz ederken. Sen bize tecavüz ederken izlediler. Şimdi kardeşinizin ölümünü izleyecek ve bizim de size bunu yapacağımızı bileceksiniz."

"Her şeyi burada bitirebilirlerdi." Eve'in anlattıkları sahneyi çok net bir şekilde aklına getirdiğinde Peabody omuzlarını kamburlaştırdı. "İkisini de öldürüp rüzgara karışabilirlerdi."

"Planımız bu değil. Önce Easterday'in acı çekmesi gerekiyor. Ona söyleyecekleri, yapacakları şeyler var. Onların yalvardığı gibi o da yalvarmalı. Onların bildiği gibi, yalvarmanın olacakları durdurmayacağını bilmeli."

"Bir saniye burada bekle."

Üniformalı Carmichael'ın içeri girdiği yere doğru ilerledi.

"Sizi geri çektiğim için üzgünüm," diye başladı.

"Bu işler böyledir, Teğmen."

"Bu iş böyle gidiyor. Taramayı senin yönetmeni istiyorum. Bütün bloğu uyandırmalıyız, Carmichael, herhangi bir bilgi için araştırmalıyız. Taşıtları vardı, büyük ihtimalle bir minibüs, açık renkli, yeni tarafta. Her üniformalıda Yancy'nin şüphelilerin robot resimlerinin olduğundan emin olun. Yerel PSD ile koordine olmanız ve birlikte çalışmanız gerekecek."

"Sorun değil. Burada çalışan bir kuzenim var. Şimdiden ona bir etiket ver, ona haber ver. İhtiyacım olursa yolu açmama yardım edecektir."

"Güzel. Bırakın yerel halk olay yerini emniyete alsın. Ama gözünüzü dört açın. Onları tanımıyorum."

Roarke, Peabody ve McNab'e doğru yürüdü.

McNab ona, "Elektronik aksam üzerinde ilk denemeyi yaptık," dedi. "Bunda isabet eden bir şey yok. Her şeyi inceleyen bir EDD ekibim var. Beni de ister misin?"

"Hayır. Blake'in evini ve ofisini vuracağız. Sen ve Peabody ofisi alacaksınız, sivil ve ben de

Rezidans. Böylece ikimizin de bir e-adamı olur. Lanet helikopteri Blake'in ofisinin yakınına indirebileceğimiz bir yer var mı?"

Kıçının okşanmasına belki de fiziksel olarak itiraz edeceğinden, Roarke onun yerine omzunu okşadı. "Her zaman bir yer vardır."

"O zaman bizimle birlikte geri uçacaksın ve o yer neresiyse oradan oraya gideceksin."

"Helikopter yolculuğu. Woo!" Peabody omuz silkti. "Bunun olacağını bilmen gerekirdi."

"Reo elektronik cihazlar için arama emri üzerinde çalışıyor. Bir hukuk bürosu olunca daha zor oluyor ama şu anda elimizde yeterince var. Biz bulana kadar buranın altını üstüne getirin ama elektronik eşyalara ya da dosyalara dokunmayın."

"Anladım."

"Şimdilik burada işimiz bitti." Koridora son bir kez baktı. "Hadi devam edelim."

-

O Manhattan'a dönüş yolundaki kısa uçuşta Eve, Reo ile 'bağlantı mesajları' aracılığıyla iletişim kurdu ve okuyabildiği kadarını okudu.

Baxter'ın, Trueheart'ın ve Peabody'nin MacKensie ve Downing'deki koşuları.

"Nereye bakacağınızı bilerseniz şimdi görebilirsiniz. Hepsi Elsi Adderman'ın anma törenine aynı mekikle gidip geliyor. Hepsi bir kadın kriz ya da tecavüz merkezine yıllık bağışta bulunmuş - aynı miktarlarda değil, aynı merkeze değil, ama her biri bir miktar para koymuş sorunlarının nerede olduğunu. Hiçbirinin ilişkisi yok. Downing hariç hepsi Yale'e gitti ve onun bağlantısını bulacağız. Blake hariç hepsi ya okulu bırakmış ya da üniversite sırasında bir patinaj yapmış. O daha sonra patinaj yaptı, bana öyle geliyor."

Peabody, "Kriz merkezindeki Lipski Su, Downing ve MacKensie'yi tanıdı," diye ekledi.

"Ve artık Blake'in orada hukuk danışmanı olarak görev yaptığını biliyoruz."

Adderman'ın çizimini Lipski'ye gösterirsek o da tanıyacaktır.
Yakınlaşmaları orada oldu, ya da

anılar geri gelmeden önce ya da geldikten sonra destek grubu."

Roarke bir çatıya indiğinde arkasını döndü. "Burası ofisten sadece bir ya da iki blok ötede.

Daireden iki kişi."

"İşe yarar." Eve dışarı çıktı ve kendine sadece bir kez daha içeri girmesi gerektiğini hatırlattı.

Rüzgâr etraflarını sararken Peabody ve McNab'e döndü ve Roarke çatı giriş kapısındaki güvenliği atlattı.

"Elektronik cihazlara girmeden önce arama emrini bekleyin. Kitabına göre. Bu konuda ne düşünürseniz düşünün, bu kadınlar seri katiller ve ulaşabilecekleri son kurban zaten eller."

"Öncesi için özür dilerim," diye başladı McNab.

"Neyden önce?" Eve, içeri girip merdivenlerden inmeye başladıklarında onu biraz gülümseterek, "Neyden önce?" diye sordu.

"Bulunacak bir şey varsa, onu bulacağız ve bulduğumuzda da bir sinyal göndereceğiz."

Yolları ayrıldıktan sonra, rüzgara karşı eğildi, yorgun gözlerini ovuşturdu. "Onu hemen mi öldürecekler, yoksa uzatacaklar mı anlayamıyorum. Ona yaptıkları gibi saldırmayı beklemiyorlardı.

-Bu onlar için bir bonus. Onu hemen öldürecekler mi, yoksa Öyle mi? Çünkü onu hızlı yaparlarsa, onları durduracak zamanımız olmayacak."

"Amaç hızlı olmak olsaydı, cesedini Betz'le birlikte bulurdunuz."

"Evet, kendime bunu söylüyorum, sonra düşünüyorum da onların yerinde olsam? Ne kadar zaman, ne kadar risk olduğunu hesaplamaya başladım. Eğer bu işten sıyrılmak istiyorlarsa, işi bitirmeli ve patlatmalılar."

"Kaçmayı umursamadıklarını hiç düşündünüz mü?"

"Evet. Evet, var. Ve bu daha büyük bir sorun."

Onlar yaklaşırken binayı inceledi. Süslü değil, ama sağlam. Kapıcı yoktu, ama iyi gibi görünüyordu.

Onun bakış açısından güvenlik. Sokak seviyesinde bir Tayland restoranı ve indirimli ayakkabı mağazası.

Eve dairelerin kapısına doğru ilerledi ve Roarke'in kilitleri açmasına izin verdi. Sonra kayıt cihazını açtı.

"Değiştirilmiş arama emri gelene kadar, bu sadece düz arama. Tabii burada soya cipsi yiyip ekran izlemediği sürece."

Sıska asansörü görmezden geldi, merdivenleri kullandı. "Dördüncü katta."

"Farkındayım."

"İkinci yer, yani işkence odası onda olacak. Burada değil - burası bunun için ayarlanmadı- ama elinde bir şey olacak. Orada daha derine inmeliyiz. Diğerlerinin hiçbirinin başka bir mülk satın alacak ya da kiralayacak kadar parası yok. Herhangi birinin miras olarak bir yere sahip olduğunu gösteren bir şey bulamadım - ya da satın almak veya kiralamak için yeterli kazancı."

Temiz, iyi aydınlatılmış bir merdiven boşluğu, diye düşündü. Ve oldukça sessiz bir bina. Tam olarak ses geçirmez değildi, çünkü ikinci kattaki bir daireden gelen seslerin mırıltılarını yakaladı. Ve onlar merdivenlerden inerken devam eden bir partinin üçe yükseldi.

Saat dörtte Blake'in kapısını sertçe tıklattı. Bir dakika bekledi, tekrar vurdu ve ekledi: "Grace Carter Blake, ben polis."

Bunun üzerine koridorun karşısındaki kapı bir aralık açıldı.

"Evde değil."

Eve döndü, karanlık yüz dilimini, şüpheli karanlık gözü inceledi. Rozetini kaldırdı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, ama bütün gün evde değildi. Dün gece de evde olduğunu sanmıyorum. Belki bir yolculuğa çıkmıştır."

"Bir gezi."

"Dün birkaç valizim vardı, birkaç gün önce de birkaç eşya aldım. Belki üç. Bayan Kolo'nun söylediğine göre ofisini kapatmış. Şu anda iki kişi çalışıyor. ofis dün kapalıydı. Bugün de. Başı belada mı?"

"Onunla konuşmam gerek."

"Son birkaç haftadır buraya pek gelmedi."

Eve eskizleri çıkardı. "Bu kadınlardan birine ne dersiniz?"

Koyu renk gözleri kısıldı ve kapı bir parça daha açıldı.

"Onu şununla gördüm." Kemikli bir parmak çatlaktan içeri girerek Su'yu işaret etti.

"Burada mı?"

"Hayır, pazarın aşağısında. Ginaro'nun yeri. Birkaç kapı aşağıda." "Ne zaman?"

"Bilmiyorum, belki geçen hafta. Muhtemelen geçen hafta. Çünkü pazarlamamı yapıyordum ve yarın tekrar yapmam gerekiyor. Bir sürü ürün falan alıyorlardı ama buraya geri getirmiyorlardı çünkü yaptıkları şey sokağın aşağısına ve köşeye taşımaktı."

"Köşeye kadar güneye yürüdüler, sonra ... batıya mı?"

"Bu doğru. Eğer başı beladaysa, sessiz kalır.

İçine kapanıktır. Alt kattakiler gibi parti yapmaz. Onların ulumalarını ve kahkahalarını yerden duyabiliyorum."

"Bayan.."

"Jackson."

"Bayan Jackson, Bayan Blake'in evini aramak için iznim var. Şimdi oraya gireceğiz. İsterseniz Polis Merkezi ile irtibata geçerek bunu doğrulayabilirsiniz."

"Rozetin var," dedi. "Ben de kendime nasıl hakim olacağımı biliyorum." Böyle diyerek kapıyı kapattı.

Eve ustasını kullandı ve biri standart, ikisi polis tarafından verilen üç kilidi atladi.

"İçerideyken kendini güvende hissetmeye ihtiyacı vardı," diye mırıldandı Eve. "Ben polisim," diye tekrarladı. "İçeri geliyoruz."

Doğal olarak silahını çekti ve Roarke ışıkları çağırırken silahını savurdu.

Mütevazı, Eve'in ilk düşüncesi idi. Derli toplu birkaç Blake'in satın aldığına bahse girdiği deri bir kanepede dahil olmak üzere güzel parçalar

şirket günleri.

Ama evet, birkaç şey çıkarmıştı.

"Duvarda ne kadar sanat eseri varsa aldım.

boyanın tonundaki değişiklik ve askı hala orada.

Downing'e ait olduğuna bire beş veriyorum.

Orada bir masa olmalı, değil mi? Masa olmadan neden orada bir sandalye oturuyor? İçkinizi koyacak bir şey yok ve ışık da yok."

"Bir kadın için masa taşımak sandalye taşımaktan daha kolaydır." "Evet, öyle. Fotoğraf yok, iyi bir duvar ekranı, dağınıklık yok. Hadi

temizleyin."

Eve'in yatak odasını ve banyoyu yaşam alanının dışına almasıyla ayrıldılar.

Sistemantik bir şekilde hareket ettiler: mutfak oyuğu, ofis olarak düzenlenmiş daha küçük bir oda - ve şimdi bilgisayar ya da bağlantı olmadan.

Eve silahını kılıfına sokarken, "Kıyafetlerini almış," dedi.

"Dolaptaki boşlukları görebilirsin. Oldukça temizlenmiş Banyo malzemeleri ya da güçlendirici yok."

Aylak aylak komodinin çekmecesini açtı. "Boş."

Roarke aynı işlemi, sade beyaz yorganiyla geniş yatağın diğer tarafında da tekrarladı. "Aynısı. Mutfaktaki AutoChef de aynı. Bir tane bile başıboş simit."

"Plan yapmak için vakti vardı.

zaman içinde istedi. Bu yüzden ayrılırken, elinde ona uygun ne kaldıysa onu aldı. Ofisinde de aynı şey olacak. Elektronik eşyaları temizlemiş olacak. Şansa bırakmadı. Bunları gözden geçireceğiz ama sanki zaman ayırmış, enine boyuna düşünmüş gibi geliyor. Bunu yaptığınızda hata yapmazsınız."

"Eğer başka bir yeri varsa, orayı bulacağız." Eve başını salladı ve aramaya başladı.

Elektronik cihazlar için çıkarılan arama emri işe yaradı.

Ayrıldıklarında güneye yürüdüler, köşeden batıya döndüler.

"Şuradaki otopark. Ve bir hafta boyunca gözetim yayınlarını tutacak türden değil. Kontrol edeceğiz.

Her neyse."

Çıkmaz sokaklar, diye düşündü, birbiri ardına ve Peabody ile bağlantı kurdu.

Ofislerde elektronik eşya yok. Dosya yok.

"Eve git," diye emretti Eve. "Biraz uyu. McNab Su'nun aracında bir arama yapsın. Beş kadının da isimlerinin varyasyonlarını kullansın. Tüm aile isimlerinin varyasyonlarını kullan. Herhangi bir sonuç için alarm kur ve bir şey bulursan beni etiketle. bir tane."

"Annecilik oynamıyorum." Geri dönerlerken Roarke kolunu ona doladı. "Ama biraz uykuya ihtiyacın olduğunu söylemek sağduyulu bir davranış olur."

"Tek istediğim kahve ve bu çıkmaz sokaklardan birini aşmak için bükebileceğim bir şey. Belki de sahadayken aramalarda bir şey bulmuşuzdur."

"Kontrol ettim. Henüz bir şey yok. Bazıları diğerlerinden daha fazla zaman alıyor."

Onun zamanı yoktu. Easterday'in zamanı yoktu.

-

Helikopterde gözlerini kapattı. Zihnini boşaltabilirse, diye düşündü, belki bir şey içeri kayabilirdi, Gözden kaçırdığı ya da atladığı bir şey.

Bildiği bir sonraki şey, Roarke'ın koşum takımını çözmekte olduğuydu.

"Bir dakikalığına bıraktım."

"Çünkü ne kadar devam etmek istersen iste, sisteminin uykuya ihtiyacı var. Onların da öyle," diye hatırlattı bir kolunu onun beline dolarken.

"Vardiyalı çalışabilirler. Ama evet, uykuya, yemeğe ve sohbete ihtiyaçları var."

Suyun içinde yürümek, kapıya ulaşmak ve sığağa doğru ilerlemek gibiydi.

"Onu bu gece öldürmeyecekler. Bunu yapmalıydım. Haklıydın. Hızlı olsaydık, işi bitirip onu bırakırlardı. Onu istedikleri yere götürdüler ve

uyumak, konuşmak, ona bunu ödetmek için. Öldürmek için kolay kısmı. Ona bunu ödetmek zaman alır."

Onu merdivenler yerine asansöre götürdü ve doğruca yatak odasına gitti.

"Zihnimi rahatlatmak için bir yatıştırıcı alır mısınız?"

"Saatlerdir kahve içmedim. Yeterince sakinleştim. Uykuya ihtiyacım var yoksa takviye almam gerekecek ve ben takviye istemiyorum. Beş yüz saate kadar uyuyacağım.

Nerede bu

Kedi mi?"

"Kayıplar arasında olduğumuz için Summerset'le birlikte olduğumuzdan şüpheleniyorum. Onu istiyor musunuz?"

Yaptı, aptalca ama Roarke'u onu almaya gönderecek kadar değil.

"Sadece merak ettim."

Soyundu, hâlâ suyun altındaydı. Ne kadar zamandır ayakta? Bunu anlayamıyordu, önemli değildi. Şimdi aşağı inecek ve şafaktan önce yeniden başlayacaktı. Yapabileceği tek şey buydu.

Yatağa girdi, hazır, altına girmeye istekli, ama Gözlerini kapattığı anda, Roarke'ın kolu etrafındayken bile, toplu tecavüz kaydı kafasında oynamaya başladı.

"Stevenson-Billy- bununla yaşayamazdı, bu yüzden kendini öldürdü."

"Sus artık. Kaldır şunu."

"Sürekli gözlerini görüyorum, içindeki dehşeti." Arkasını döndü, yüzünü onun omzuna yasladı. "Ve dehşetin çok büyük olduğu, bu yüzden uzaklaşmak zorunda kaldığın o an. İçeri gir, başka bir yere git. Dayanılamayacak kadar büyük olduğunda ne olduğunu bilirim. Acı, korku ve durduramayacağını bilmek dayanamayacağın kadar büyük olduğunda. Ve onlar sadece . . .

o dehşeti yuttular. Onu istediler. İstediler ki devam etsinler ve başkalarını bulsunlar, böylece

Lanet olası gençlik. Böyle bir şey, değil mi? Tıpkı bir mezunlar buluşmasına gitmek ve sahada çok başarılı olduğunuz ya da lanet olası kampüsün kralı olduğunuz zamanları hatırlamak gibi."

"Bunun mantığı ya da sebebi yok, sevgilim. İçinde insanlık yok."

O kadar sıcak, o kadar sağlamdı ki, eli karanlık düşünceleri yatıştırmak istercesine sırtını okşuyordu. İçinin titremeye başladığını hissedebiliyor, hiçbir şeyi çözmeyen vahşi gözyaşlarının daha da yaklaştığını hissedebiliyordu.

Tanrım. Tanrım. Tekrar kırılmak istemedi.

O da yüzünü kaldırdı. "Göster bana, olur mu? Bana olması gerekeni hatırlat. Her zaman nasıl olması gerektiğini."

"Çok yorgunsun," diye mırıldandı.

"Yatıştırıcım ol." Yüzünü tekrar yukarı kaldırdı, dudaklarıyla onunkilere dokundu. "Senin olacağım."

21

O onundu ve ait olmanın mucizesi karanlığa ışık tutmakta asla başarısız olmadı.

Bu fiziksel eylemin şiddet, güç arayışı, ihtiyaç, tutku ve şehvet tarafından yönlendirildiğinde ne anlama gelebileceğini biliyordu. Ve aşk tarafından yönlendirildiğinde ne anlama geldiğini de ondan biliyordu.

Bu onu kurtarmıştı.

Erkek kadına, kadın da erkeğe karşı nazikti, her ikisi için de nezaketin gerekli olduğunu biliyordu. Uzun, sessiz öpücükler, bir yaraya konan merhem gibi, hırpalanmış, kanayan ruhları rahatlatıyordu.

Böylece yüzme yorgunluğu bir tür rüya gibi şaşkınlığa dönüştü. O verecekti, kadın verecekti ve birlikte teselli bulacaklardı.

Tenindeki sabırlı eller, soğuğun asla ulaşamayacağı kadar derine gömüldüğü yeri ısıtıyordu. Dudakları ona sözsüz bir şekilde sevildiğini, el üstünde tutulduğunu söylüyordu.

Sonra kelimeler, İrlandaca mırıltılar, tarifsiz acının üzerine yumuşak bir okşayış gibi.

Parmaklarını o ipeksi saçlarda, o güçlü omuzlarda gezdirerek ona geri verdi. Dokunmak, sadece dokunmak, hayatındaki mucizeydi.

Karanlıkta sıcak ve yakın bir şekilde tutulduğunda, o rüya gibi merakın rüya gibi uyarılmaya doğru kademeli olarak yükselmeye başladığını hissetti.

Bıraktı, bıraktığı anda tüm karanlık düşüncelerin onu terk ettiğini biliyordu. Ve sadece ikisi kalbinde, aklında kaldı.

Kız ona sarılmışken, teklif ederken, sorarken, her şeyi bırakabilirdi. Sadece o, sadece bu. Sadece aşk.

Sadece aşk, kalbi dudaklarının altında kalın kalın atarken, uzun, zayıf vücudu hareket ederken. Ve elleri, çok güçlü, çok emin, onun üzerinde süzülüyordu.

O bir savaşçıydı, hep öyle kalacaktı. Ama bir savaşçının bile bakıma ihtiyacı vardı.

Adam kadının içine girdi, yavaşça, hâlâ yavaşça, kendi kalbinde atan kelimeleri mırıldanırken onu dolduruyordu. Yavaşça hareket ettiler, uzun, tatlı dalgalara bindiler.

Bu dalgalar kırıldığında, güzellik ve ikisinin de bir başkasıyla bilmediği bir bağlılık içinde kırıldılar.

"Artık uyuyabilir misin?"

Uzun bir iç geçirdi. "Sanırım. Ama biraz bekleyelim. Tamam mı?"

"Bekleyeceğiz, sen ve ben."

Bir kez daha onun kendini bıraktığını hissetti, bu sefer uykuya dalmıştı. Bir süre sessizce yattı, karanlığın onu kovalamadan uyuduğundan emin oldu. Sonra hâlâ tutunarak onu takip etti.

-

S Karanlıkta uyandı, kalbi küt küt atıyordu. Biri çığlık atıyordu ve onun kendisi olmasından korkuyordu.

"Her şey yolunda. Şimdi her şey yolunda." Onu sıkıca kavradı, bir yandan da küfrediyordu. "Sadece alarm."

"Saat ne? Beş mi?"

"Hayır, saat henüz dört değil. Aramalara kurduğum alarm yüzünden. Bana bir dakika verin, ne olduğuna bir bakayım."

"Vuruldu. Işıklar açık, yüzde yirmi. Bir şey buldun." "Bir bakayım, olur mu?"

Gecenin şefkatli aşığı gitmiş, yerine çok sinirli, çok yorgun bir adam gelmişti. Komodinin üzerine koyduğu PPC'yi aldı ve kaşlarını çatı.

"Kahve getir," diye tersledi, "ikimiz için de. Önce kahve içmeden bu işi halledemem. Ve evet, bir vurgunumuz var. Bir bakayım."

Bu kanayan şeyin uyanık kalmaya değdiğinden emin olmak için."

Tartışmadı. İstiyordu ama kahveyi daha çok istiyordu. Ve onu yorgun ve keyifsiz görmek o kadar nadirdi ki, zorlamadan önce ona o lanet dakikayı verecekti.

"İşte orada, işte orada. Bu seferki çok zekice ve bahse girerim biraz yardım almıştır. Ama işte burada."

"Ne? Neyi söyle yoksa lanet kahveyi dökerim."

"Bir adres. Kahveyi bana ver." Kahveyi aldı, sıcak ve siyah fincanın yarısını içti. "Yanılmıyorsam Central'dan birkaç blok ötede olmayan bir adres. Bu kahveye ve bir duşa ihtiyacım var, hem de kaynar bir duşa değil. Helikopter hâlâ dışarıda ve birkaç dakika içinde orada olabiliriz."

"Bunu ayarlamam gerek."

"Ne yapman gerekiyorsa yap. Ben duş alıyorum, kafamı boşaltacak kadar serin."

"Ver şu şeyi bana." Kadın PPC'yi adamın elinden kaptı. "Git."

Adresi okudu, haklıydı. Merkeze o kadar yakındı ki, eli kolu düzgün bir polis pencereden içeri taş atabilirdi.

Peabody'yi etiketlemeye başladı, çıplak olduğunu hatırladı ve videoyu engelledi.

"Peabody," diye boğuk, bulamaç gibi bir cevap geldi.

"Elimizde bir adres var. Merkeze git. On beş dakika içinde orada olacağım. Baxter'ı etiketleyin. Onu ve Trueheart'ı istiyorum. Ve Üniformalı Carmichael. Bunu anlıyor musun?"

"Evet. Anladım. Anladım."

"İstiyorsa McNab'i de getirin ve Carmichael'in üç üniformaya daha dokunması gerekiyor. Kımılta, Peabody."

"Ayaktayım. Hareket ediyorum. Etiketleri yapacağım."

Eve telefonu kapattı, gerisini yolda halledecekti. Ama şimdilik aceleyle banyoya girdi ve kendini toparlayarak duşa girdi.

Bu kez duyduğu çığlık kendisine aitti. "Lanet olsun, çok soğuk."

"Tam olarak doksan dereceye ayarlandı."

Çünkü sesi kendisi gibiydi ve bu konuda eğleniyordu, ona bir hırıltı verdi. "ık dışarı, çünkü bire kadar çıkıyor- oh-bir. İki dakika içinde ıkıyorum."

Onu kendi haline bıraktı, bir havlu aldı, 101 derece sıcaklıktaki jetleri çağırdıktan sonra onun içten gelen rahatlama iniltisini duydu.

İki dakikadan biraz fazla bir süre içinde, kuru ama hâlâ çıplak bir halde yatak odasına geri döndü ve ardından dolabına daldı.

Kadın pantolonunu sürükleyerek dışarı çıktığında, adam çoktan kendi pantolonunu ve siyah bir kazak giymiş, bir de debriyaj parçasını ayak bileğindeki kılıfına yerleştirmişti.

"Biri size silah doğrultmadığı sürece o silahı görmek istemiyorum."

Üzerine siyah bir kazak geçirdi - planlayarak değil rastgele giydiği bir kazaktı bu - silah kemerine sarındı. Bir de debriyaj parçası taktı, botlarını çekti.

"Bu operasyonu düzenlemek için binanın planlarına, şemalarına ihtiyacım var. Hızlı hareket etmeliyiz."

"Bunlara erişebilir ya da helikopteri kullanabilirim. Hangisini istersiniz?"

"Kahretsin. Bana nasıl erişeceğimi göster, hızlı yoldan." Kendi paltosunu kaptı ve ona fırlattı. "Sihirli paltolar, dostum. Silahlı olacaklar ve mutlu olmayacaklar."

Zaman kazanmak için asansöre yöneldi. "Kaç kişi indiriyorsun?" diye sordu ona.

"Peabody, McNab, Baxter, Trueheart, Uniform Carmichael ve onun seçtiği üç üniforma. Daha fazlasına dokunabilirim ama

Binayı görüp bir fikir edinebilirsiniz. Gözümüz kulağımız orada olacak, sen de yardımcı olabilirsin. Feeney'i bu işe bulaştırmak istemiyorum."

"Bunu yapmanızı isterdi ve yapmadığınız için de çok kızardı."

"Kahretsin." Ön kapıdan koşarak çıkarken telsizini çıkardı. Bağlantı değil, telsiz, daha resmi. Eğer Feeney

sinyal sırasında uyuduysa, bu onun suçu değildi.

Hızlıca yaptı, sesli iletişimi bıraktı ve Allah'ın belası jet helikoptere bağlanırken sonlandırdı.

"Günün bu saatinde oraya neredeyse bu kadar hızlı gidebiliriz." "Burada, hazır."

Karnının yer seviyesinde kalmasına ve inlemesine neden olacak bir hızla havalandı. Ama dişlerini sıktı ve Bir nöbetçi subayla temasa geçerek hava yoluyla ve sivil olarak geleceğini bildirdi. Telsizi daha önce gelen bir bip sesi çıkardı.

İşi bitmişti.

Feeney kendi mesajını bıraktı.

Yola çıkıyorum.

"Planlara nasıl erişebilirim?"

Binaların üzerinde süzülürken, Roarke ona yapabileceği en basit terimlerle adım adım talimatlar verdi.

"Bu kulağa pek yasal gelmiyor."

"Bu gri bir alan."

Homurdandı ve bodrumu da olan iki katlı bir binanın kat planına bakana kadar basamakları takip etti.

"Onu burada tutuyorlar," diye mırıldandı ve çıkışları, girişleri incelemeye ve operasyonunun kemiklerini çözmeye başladı.

Helikopter pistine birkaç sarsıntıyla indi ve kadın soğuk, öfkeli rüzgâra atladı. İkisini de içeri aldı ve asansöre atladı.

"Ön, arka, yan kapılar. Köşe bina. Birinci sınıf gayrimenkul. Bir bodrum katı var ve parama göre işkence odasını oraya kurmuşlar. Bodruma dışarıdan giriş yok, bu yüzden yukarıdan girmek zorundayız."

"Geldiğinizi duyacaklar."

"Belki, ama bir işkence odam olsaydı- yok, değil mi?" "Hayır. Belki Charmaine bir tane tasarlayabilir."

"Har har. Eğer bir işkence odam olsaydı, tamamen ses geçirmez olurdu." Kendi seviyesine atladı. "Ben gidiyorum

bir konferans odasına el koymak. Kahraman mı olmak istiyorsun?" "Senin mi, sevgilim? Her gün."

"Ha. Ofisimdeki tahtayı transfer etmeme yardım et. Ve bir fıçı gerçek kahve programla. Planları, şemaları ekrana getirmeliyim ki onları gerçekten görebileyim.

Peabody birazdan burada olur ama yeterince hızlı değil."

"Konferans odanızda bir kaydırma tahtası yok mu?"

"O şeylerden nefret ediyorum." Nefesini tıslayarak çıkardı. "Ama tamam, daha hızlı."

"Ah, teknoloji." Bu sefer onun kışını okşadı. "Sen kahve fıçısını programla, ben de verilerini aktarayım. Sonrasında istediğin gibi ayarlayabilirsin. Hangi oda?"

Bir kapıyı iterek açtı ve boş olduğunu gördü. "Bu kapı."

Ofisinde, Roarke masasına otururken o da AutoChef'in başına geçti. Aslında bir fıçısı olmadığı için hesap yaptı ve ardından üç büyük tencere programladı. Bu onları çalıştırmalıydı.

"Kaydırmalı tahta ya da değil," diye mırıldanarak Yancy'nin eskizlerini bir dosyaya tıktırdı.

"Ben hazırlanmaya başlayacağım. Belki kahvenin kalanını da getirebilirsin." Onun cevabını beklemeden dışarı çıktı.

Konferans odasında kaşlarını çatarak bilgisayara baktı. "Kaydırma tahtasını etkinleştirin."

Şu anda bu oda ve bu ekipman için kayıtlı değilsiniz.

"Isır beni. Dallas, Teğmen Eve. Kaydedin, lanet olsun."

Küfür kullanımı değil-

"Seni bir çekiçe öldüresiye döveceğim, sonra da geriye kalanları toz haline getireceğim. Tozu yakacağım. Bu odayı ve bu ekipmanı bu lanet saatte Dallas'a kaydettirin, Teğmen Eve."

Rozetini pedinin üzerine yapıştırdı. "Tarayın. Tarat. Yoksa yemin ederim, iki dakika içinde geri dönüştürücüde olursun."

Kimlik tarandı ve doğrulandı. Bu oda ve bu ekipman Dallas, Teğmen Eve adına kayıtlı.

"Aynen öyle. Lanet olası kaydırma tahtasını çalıştır."

Kurul şimdi etkinleştirildi. Küfür kurallara aykırıdır ve bildirilmelidir.

"Bu sefer beni uçurabilirsin. Ve şu anda ofis bilgisayarımın aktarılan tüm verileri getir."

Görüntüler yanıp sönmeye başladı. Kuralları ve ihlallerini bildiren bilgisayarın sesini duymazdan gelerek onları istediği şekilde düzenlemeye başladı.

"Duvar ekranını etkinleştir." PPC'sine, bilgisayara, ekrana kaşlarını çattı ve Roarke iki büyük tencereyle içeri girdiğinde kendisi için yapışkan olan aktarıma başladı. "Bu bilgisayarın anakartını kaydet ve planları duvar ekranına aktar. Ben sana kahve getireyim."

İşi bittiğinde tencereyi daha yeni eline almıştı ki tencereyi ona doğru itti.

"Bunu görmeliyim."

O ikisine de doldururken, kadın da ona yaklaştı. ekrana baktı, ellerini henüz çıkarmadığı ceketinin içine soktu ve sessizliğe gömüldü.

Bir general gibi, diye düşündü, savaş alanını incelerken. Sonunda başını sallayana kadar hiçbir şey söylemedi, sadece ona bir fincan kahve uzattı.

"Tamam," dedi ve tam Peabody'nin botlarının gümbürtüsünü, McNab'ın zıplamasını duyduğu sırada döndü.

Eve ikisinin de gözlerinin biraz boş baktığını fark etti ama ava çıkmış tazılar gibi havayı kokluyorlardı.

"Bu gerçek kahve kokusu mu?" Peabody sordu.

"Biraz al. Bina burası. Buradan iki blok ötede."

"Orospu çocuğu." McNab, şu anda yeşil ve mavi çizgili bir başka saat şapkasıyla kaplı olan başını eğdi. "Onu nasıl yakaladın?"

"Elektrik faturaları," dedi Roarke. "Mülkün kendisi mi? Mülkiyet, birbirine kenetlenmiş iki kabuğun arkasına gömülmüş ve bunun altında Grace Blake'in büyük büyükannesinin tapusu olduğu ortaya çıkmış ve kadının kızlık soyadını kullanmışlar. Kadının kendisi vefat ettiği için senet emanete alınmıştır. Ve güven-"

Eve, "Bunu sonra konuşuruz," diye emretti.

"Zekice bir numara ve zaman ayırmaya değer, ama şimdilik ısı ve benzeri şeylerin ödemesiydi. Hala onun adına değil, yoksa daha önce bulurdum, ama yine de, büyük-Büyükanne Elizabeth Haversham -kızlık soyadı Pawter- ve kamu hizmetleri Beth Pawter adına açılmış bir hesaba geldi, bu yüzden bağlantı kurmak biraz zaman aldı."

Yine ekranı inceleyen Eve'e baktı.

"Eğer ilgileniyorsanız, Elizabeth Pawter Haversham'ın yaşadığı Iowa'daki bir aracı kurumda bu isimde bir hesabı var. O hesapta iyi para var, hatta Binanın maliyeti ve masrafları buradan çıkıyor. Bir yıl öncesine kadar, merhum Bayan Pawter bu binayı güzel ve düzenli bir gelir karşılığında kiralamıştı."

"Çünkü onu nasıl kullanmak istediğini planlamaya başladı," dedi Eve, hâlâ ekranı inceleyerek. "Diğerlerinden en az biriyle tanıştı, ortak geçmişlerini buldu ve her şey başladı."

Üniformalı Carmichael daha sonra üç kişiyle birlikte geldi. Baxter ve Trueheart onu takip etti.

Onlar kahveyi kısa sürede hazırlarken, Feeney içeri girdi.

"Ondan biraz kalmış olsa iyi olur." Kalmamış olma ihtimaline karşı McNab'ın az önce doldurduğu bardağı çaldı. "Hedef bu mu?"

"Hedef bu ve işte onu nasıl alacağımız." Eve zamanlamayı gözden geçirirken işe yarayacağını düşündü, olasılıklar. Ve ilk önce hedefi vurarak

kadınları gafil avlardı ve muhtemelen hazırlıksız yakalanırlardı.

Baxter ve Trueheart'la birlikte pozisyon almaya çalışırken Roarke'un dışarı çıktığını fark edince kaşlarını çatı. Geri dönüp baktığında, elinde bir yığın fırın kutusuyla içeri girmişti.

Odadaki her polis maya ve şeker kokusunu aldı.

Bilmeliydi.

"Donutlar klişe olabilir ama iş görüyorlar, değil mi?"

Roarke kutuları konferans masasının üzerine koydu. "Ve hepiniz de öyle yapacaksınız."

Eller jöle dolgulu ya da crullers, ayı pençesi ya da bal sırlı için fırlayıp tutarken Eve'e hızlı bir sırtış attı.

"İçlerine doldurun ve giyinin. Feeney, çörek kralı seninle. Peabody, Baxter, Trueheart, benimle gelin. Üniformalı Carmichael, adamlarını ameliyat öncesi yere götür. Sessizce gireceğiz."

Roarke ona çörek vermeyi teklif ettiğinde uzun ve düz bir bakış attı.

"Bavyera kreması, serpiştirilmiş. Yulaf ezmesinin çok uzun süreceği ve hareket halindeyken yenemeyeceği için mutlu olun."

Bu da vardı. Çörekleri aldı ve kendi emirlerini uyguladı. İçine doldurdu ve giyindi.

-

New York nadiren sessizdi, ancak sabah saat beşi biraz geçte ortalık durgunlaştı. Gece vardiyasında çalışanların hala zamanı vardı.

ve gündüz vardiyası yastıklarına sarıldı. Sokaktaki LC'ler geceyi bitirirdi ve daha yüksek seviyedekiler

Gıda zinciri, ödeme planına bağlı olarak kendi yataklarında ya da müşterinin yatağında uyudu.

Dükkânlar karanlıktı ve 7/24 hizmet veren araçlar bile uykulu bir şekilde çalışıyordu.

Belirli bir binanın etrafına barikat kurmak hızlı ve sessiz bir şekilde yapılabilirdi ve soğuk havada neredeyse hiç dalgalanma yaratmazdı.

Ve o bina karanlıktı.

Zamanlamayı, konumlandırmayı ve dikkatlice ortak olmak. Ve şimdi ekip karanlıkta, gölgeler kadar sessiz ilerliyordu.

Baxter ve Trueheart yan kapıda, McNab ve Peabody ön tarafta. Roarke'la birlikte arka tarafa, bodruma ve önsezişine en yakın yere geçti.

Kulaklığında Feeney'nin sesini duydu. "Gözler ve kulaklar için hazırsın."

Roarke onun yanında taşınabilir cihazıyla çalışmaya başladı.

McNab onun da aynı şeyi yaptığını işaret etti. Üçünün iletişim kurarken kullandığı sessiz e- jargonu duymazdan geldi ve sadece düşündü:

Nerede olduklarını göster. Sadece göster.

"Isı kaynaklarınız geliyor."

Eve gözlerini kıstı, çünkü Feeney'nin koordine ederken ağzında bir lokma çörek olduğundan emindi.

"İki tanesi ikinci katta, üç tanesi de bodrum katında. Anladın mı?"

McNab olumlu yanıt verince Roarke, "Evet," diye karşılık verdi.

Roarke kapının altından kıldan ince bir kablo geçirdi ve taşınabilir cihazıyla biraz sihir yaptı. "Bu cephede sessizlik."

"Ve burada," diye cevapladı McNab. "Bodrum katında hareketlilik var."

"Anlaşıldı," dedi Feeney. "Bir denek ayakta, şimdi diğerine bakıyor. O kattaki üçüncü kişi doğuya doğru ilerliyor. Şimdi durdu."

"Vardiya alıyorum." Eve başını salladı. "Yukarıda iki kişi raf zamanı alıyor. İkiisi aşağıda Easterday'de çalışıyor. O hâlâ hayatta.

Peabody, McNab, merdivenlerden yukarı çıkın. Baxter, Trueheart, planlandığı gibi vurun ve ayrılın. Carmichael?"

"Yerinde efendim."

Roarke'a başıyla onay verdi. Hızlı ve hassas bir şekilde kilitler ve onlara bağlı olan alarm üzerinde çalışmaya başladı.

Diğer takımlar hızlı ve gürültülü koçbaşları kullanırdı.

Ama şüpheliler alarma geçmeden bodrum katına

atlayabilirdi.

"Burası temiz," dedi ona.

"İçeri giriyoruz. Pozisyonunuzu koruyun."

Roarke kapıyı hafifçe araladığında, silahını ve el fenerini alarak alçaktan içeri girdi.

Büyük bir mutfak olduğunu fark etti. Boş ve karanlık. Ve hemen ilerideki bodrum kapısı kapalıydı.

"İçerideyiz. Feeney."

"İkinci katta hareket yok. Üçü bir grup halinde, bodrum katında, ana odanın ortasında. Sen onların üstünde duruyorsun."

Kapıya doğru ilerledi, yavaşça tokmağı çevirdi. Kapıyı hafifçe araladığında çığlıkları, hıçkırıkları ve sesleri duydu.

"Tüm ekipler gidin. İçeri girin. İlerleyin."

Easterday'in çığlıkları havayı yararken silahıyla önderlik ederek yere düştü.

Kollarından tavandaki bir kancaya ve makaraya asılmıştı. Vücudu çürükler, yanıklar, ter ve kanla kaplıydı.

Atlet ve spor şortuyla soyunan Charity Downing, elinde ağırlıklı bir sap tutuyordu. Lydia Su, dişlerini göstererek bağırdı,

"Daha sert! Hissetmesini sağla."

"Polis! Eller havaya. Şimdi. Şimdi!"

Eve emri verdiğinde, yukarıdan çarpma sesleri ve alarmdan yeni çığlıklar geldi.

Yukarıdaki merdivenlerin aksine, bodrumun ışıkları tam olarak parlıyordu. Su, Easterday'in bedenini kalkan olarak kullanarak onların arasında döndü.

"İşimiz bitmedi! İşimiz bitmedi!"

Eve vahşi sersemletici akıntıdan sıyrıldı, merdivenlerin geri kalanından aşağı atlarken alçaktan geniş bir akıntıyla geri ateş etti.

"İşiniz bitti. Etrafınız sarıldı. Her şey bitti."

"Hayır." Su ağlayarak Easterday'i sersemletti ve Eve'e başka seçenek bırakmadı.

Downing sapın mide bulandırıcı bir gümbürtüyle düşmesine izin verdiğinde bile Su'yu düşürdü, kendi elleri de havaya kalktı.

"Lütfen yapma. Lütfen yapma. Ona zarar verme. Lydia'ya. Lydia."

Downing dizlerinin üzerine çöktü ve Su'yu kollarının arasına

aldı. "Dur, dur. Grace'in bize ne söylediğini unutma."

Gözleri sersemlemiş halde dönen Lydia ürperdi.
"Bitmedi."

"MT'lere ihtiyacımız var, bir otobüse ihtiyacımız var!
Baxter, bu ikisini zapt et."

Merdivenlerin geri kalanını aceleyle indi. "Onları yakaladım patron."

"Peabody!"

"Blake ve MacKensie elimizde. Güvendeyiz."

Eve, sert hıçkırıklarla ağlayan Easterday'e döndü. "Yardım edin bana. Yardım edin bana."

"Bahse girerim öyle demişlerdir," diye mırıldandı Eve ama silahını kılıfına soktu. "Roarke, onu aşağı indirmeme yardım et."

"Bana zarar verdiler."

"Yaşıyorsun," dedi, bir damla bile sempati duymadan. Onu aşağı indirdiklerinde, hayatta olduğunu düşündü. İşini yapmıştı.

"Kadınları içeri alın," dedi Baxter'a. "Onları ayrı tutun."

Hâlâ sersemlemiş olan Su, Eve'e nefret dolu bir bakış fırlattı. "O ölmeyi hak ediyor. Hepsi ölmeyi hak etti."

"Bu kararı sen veremezsin. Çıkar onları, Baxter."

Easterday yerde yatarken ona baktı, inliyordu. "Tıbbi yardım yolda." "Fred'i öldürdüler. Bana izlettiler."

Roarke kanepeden bir battaniye alıp titreyen adamın üzerine attığında hiçbir şey söylemedi. Ama düşündü: İzlemeyi seviyorsun.

Yere çömeldi ve adamın kararmış, şişmiş gözlerine baktı. "Tıbbi yardım aldıktan sonra tam ifadenizi alacağım, ama şimdilik, Marshall Easterday, birden fazla kez sahte hapis, tecavüz, cinsel saldırı ve tecavüz komplosu suçlarından tutuklusunuz."

"Yapamazsın-yapamazsın-"

"Sadece yaptım." MT'ler koşarak aşağı indiğinde kenara çekildi ama birini kolundan tuttu. "Bu adam tutuklu. Onu götürdüğünüzde, bağlanacak ve

bağlanır. Üniformalı bir memur onunla birlikte otobüse binecek ve her zaman yanında kalacak. Anlaşıldı mı?"

"Anladım. En iyisi üzerinde çalışalım, onu nakledilecek kadar stabil hale getirelim. Kötü durumda görünüyor."

Eve onlara, "Onu iyice iyileştirin," dedi ve Paskalya günü işe gittiklerinde ona gözden geçirilmiş Miranda haklarını okudu.

Baxter aşağı indiğinde Eve'e, "İkimiz Holding'e doğru yola çıktık," dedi. "Diğer ikisi de gelmek üzere. Adamlarımıza hiç sorun çıkarmadılar. Peki ya o?"

"Hakları okundu. Carmichael'a onunla ilgilenmesi için bir memur seçmesini söyleyeceğim." Kelepçelerini Baxter'a uzattı. "Sedyeye yatırdıklarında onu sedyeye kilitleyin. Ekibin geri kalanını kontrol etmem gerek."

"Bende var. Bir yerde," diye ekledi kadın dönerken.

"Evet." Kayıttaki odanın bir kopyası. Bazı Güncellemeler, bazı eklemeler, ama muhtemelen Kardeşlik de aynısını yapmıştı. Adamları kâbusun içine sokmuşlar ve kâbusu onlara çevirmişlerdi.

Eve, kadınların geçmişlerini de beraberlerinde getirdiklerini düşündü.

Yukarı çıktı, Peabody'yi MacKensie ve eskizlerden Grace Carter Blake olarak tanıdığı bir kadınla birlikte gördü.

"Bize ne yaptıklarını bilmiyorsun." MacKensie'nin sesi titriyordu. "Bizi ne hale getirdiklerini bilmiyorsun."

"Sus artık." Blake onu teselli etti. Basit beyaz pijamalarının üzerine Su'nun güvenlik yayınında giydiği paltoyu giymiş, omuzları dik, gözleri bitkin bir halde ayakta duruyordu.

"Bilmesi gerekiyor. Bizi mahvettiler. Hayatlarımızı aldılar."

"Bana söyleme şansın olacak," dedi Eve. "Peabody, onlara haklarını okudun mu?"

"Tamamdır. Onları içeri alabilirim."

"Hayır, sana başka bir yerde ihtiyacım var. Onları naklettirin. Sonra konuşuruz," dedi her iki kadına da.

Blake, "Hepimiz avukat tutma hakkımızı kullanacağız," dedi.

"Sen devam et."

MacKensie, "Anlamıyorsunuz," diye söze başladı ama Blake onun sözünü kesti.

"Carlee, şimdi olmaz. Avukat." Blake gözlerini Eve'e dikti. "Yasal danışmanımız olmadan hiçbir şey söylemeyiz. Ve bir avukat olarak, diğeriyle iletişime geçene kadar ben de aynı görevi üstleneceğim."

"Hayır, yapmayacaksın. Eğer bir avukatsanız ve aptal değilseniz, diğeri şüphelilerle bağlantılı diğeri suçlamaların yanı sıra cinayet komplosu kurmak suçundan tutuklu olduğunuzu anlarsınız. Bu çıkar çatışması, kendiniz dışında avukat olarak hareket etmenizi engeller. Götür onları, Peabody."

Gözlerini ovuşturdu ve 'link'ini çıkardı.

"Sakin söyleme." Yatağında kıvrılmış, video engelini kaldırmış olan Reo gözlerini kapalı tuttu. "Başka bir arama emri."

"Az önce cinayet şebekesini ve tecavüzcü kardeşliği çökerttim ve beş tutuklama yaptım."

Reo'nun gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Patronuna söylemek isteyeceksin ve benimle St. Alban's, Paskalya günü Marshall'ı sorgulayacağım yer."

Tıkladı, neredeyse Roarke'a dönüşüyordu. "Sorma," dedi, onu tahmin ederek. "Cevabım iyiyim. Bunu bitirmem gerekiyor ve bu biraz zaman alacak. Ama . . . Seni ve o lanet helikopteri daha sonra kullanabilirim. Kardeşliğin evini görene kadar bitirmeyeceğim. Fazla zamanımız olmayacak. bulmakta zorlanıyorum."

"Hem de hiç. Biz evi ele geçirirken vuruldu, McNab'in minibüsündeki gibi."

"Bu çok kullanışlı. Daha sonra ulaşım için seni kullanabilir miyim?" "Elbette. Ne zaman hazır olursan, zamanı ayarlarım." "Bana sarılma." Bunu da tahmin edebiliyordu. "Sarılabilirsin."

Yapmışsın gibi davran, ben de yapmışsın gibi davranacağım. Bu iş bittiğinde muhtemelen gerçeğini gerçekten takdir edeceğim."

"Bunun için de zaman ayıracağım." Bu yüzden parmağını çenesindeki çukurun üzerinde gezdirdi. "Sizi yalnız

bırakayım,
Teğmen."

"Yardımanız için minnettarım." Elini tutacak kadar polis ciddiyetini bozdu. "Her yönden."

Adam gittiğinde, yerleşmek için biraz zaman ayırdı ve sonra işine geri döndü.

-

WBir saat içinde Easterday'in hastane odasında Peabody ve Reo ile birlikte durdu. Eve'in zihninde hakkı olandan daha iyi.

"Bunu nasıl yapabiliyorsun?" Yatağa zincirlenmiş elini kaldırdı. "O kadınlar arkadaşlarımı öldürdü, onlara işkence etti, ve bana işkence ettiler. Freddy'ye yaptıklarını izlemem için beni zorladılar."

"Bu sonuçlarla yüzleşecekler. Ama biz buraya sizden ve kardeşliğinizden bahsetmeye geldik. Senin ve kardeşlerinin kırk dokuz yıl önce başlattığı şey hakkında konuşmak için buradayız."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. O kadınlar-" "İlk tecavüzün kaydı elimizde. Kadının adı Tara Daniels." Tanrı Harvo'yu korusun. "Onu hatırladın mı?"

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bu isimde birini tanımıyorum."

"Ve her zaman ilkini hatırladığını söylerler." Sesi tiksintiyle kaynıyordu. "Betz bunu kaydetti ve eski, orijinal diski ve o zamandan beri her kurbanın hatıralarını Bronx'taki banka kasasında sakladı."

Easterday'in banka kasasından haberi yoktu, diye düşündü Eve, onun gözlerindeki hızlı şok sıçramasını yakalayarak.

"Konuştuğumuz gibi tüm kurbanların kimliklerini DNA yoluyla tespit ediyoruz. Hayattasın Easterday, çünkü sana zamanında ulaştık, ne ile yüzleşmektense kaçmayı tercih etmene rağmen yapmıştın."

"Yanılıyorsun. Sadece yanılıyorsun. Ben istiyorum-"

"Kanıtım var." Eğildi, adamın hırpalanmış yüzüne yaklaştı. "Kaydı izledim, Tara Daniels'a tecavüz edişini izledim ve arkadaşların sana tecavüz ederken izledim, güldüm, içtim."

Onu. Frederick Betz'in ona iğne batırmasını izledim, böylece hepiniz sizi istiyormuş gibi yapabilecektiniz.

"Görmek ister misiniz? Tam burada, görüntü ekranınızda gösterilmesini sağlayabilirim."

"Hayır. Hayır. Anlamıyorsun." "Aydınlat beni."

"Biz . . . gençtik ve çok büyük bir baskı altındaydık. Biraz stres atmamız gerekiyordu.

güvenlik çemberinin dışına izinsiz çıkamazdı. Ve o, o, o kışkırtıcı ve alaycıydı. Sarhoştı ve zaten Edward'la birlikteydi. Ve bana asıldı."

"Yani bunu o mu istedi?"

"O zamanlar farklıydı." dedi.

"Bir kadını bağlamayı, tokatlamayı, toplu tecavüzü, iradesi dışında kimyasal madde vermeyi normal kılan farklı bir zaman mı? O zaman neydi? Evet, işiniz bittikten sonra, hepiniz onunla sırayla, istediğiniz şekilde birlikte olduktan sonra, onu kampüse geri atıp 'dangalağı dangalak' yapmakta bir sorun yok muydu?"

"Çok fazla içtik," diye başladı. "Üzerimizde büyük bir baskı vardı. Hatırlamayacaktı. Gerçekten ne zararı oldu ki?"

"Ama hatırladılar." Peabody bu kez yaklaştı. "Elsi Lee Adderman hatırladı ve bu onu o kadar üzdü ki kendini öldürdü."

"Kim? Kim olduğunu bilmiyorum."

"Kırk dokuzdan sadece biri," dedi Eve. "Seni iğrenç insan müsveddesi. Bu hakkı sana kim verdi?"

"Bu bir gelenektir! Yılda bir zararsız geceydi. Onları asla incitmezdik. Sadece seksti. Bir tür bağ, anlıyor musun? Paylaşılan bir şey."

"Sanırım Billy bu şekilde düşünmeyi bıraktı. Elsi gibi o da artık bununla yaşayamazdı."

"I . . . Bizi birbirimize bağladı. Bize şans getirdi. Hepimiz başarılı olduk. Hepimiz dünyada bir iz bıraktık,

O korkunç zamanları atlattık ve izlerimizi bıraktık. Yılda sadece bir geceydi."

"Kırk dokuz kadına tecavüz ettin."

"Tecavüz değildi! Sadece seksti, gelenekti. "Onlara ilaç verdin mi?"

"Sadece-"

"Onlara ilaç mı verdin?"

"Evet, evet, ama sadece onlar için yolu kolaylaştırdığı için. Onlar için," dedi hızla.

"Onları dizginlediniz mi?"

"Evet, ama -sadece heyecanı artırmak için- onlar için de."

"Bu kadınlar dur dedi mi? Hayır mı dediler?"

"Sadece ... başlangıcında. Bu bir tür ritüeldi. Ve onları dikkatle seçerdik. Seçilmek bir tür onurdu."

Kendi sözleri karşısında adamın gözlerindeki paniği görebiliyordu. "Tecavüz bir onur mudur?"

"Seksti."

"Kendine bunu söylemeye devam et. Onlara ilaç verdin, onları zapt ettin, sana durman için yalvardıklarında kendini onlara zorladın. Hayatının geri kalanında kendini hapisanede aynı durumda bulabilirsin. Ve bunun sadece seks olduğunu düşünüp düşünmediğini göreceğiz."

"Beni hapse atamazsınız. Kim olduğumu biliyor musun?" "Kim olduğumu çok iyi biliyorum."

"Benim için çalışıyorsun!" Öfkelenerek ayağa kalkmaya çalıştı ve bağlar takırdadı. "Benim gibi adamlar için."

"New York Belediyesi için çalışıyorum ve senin gibi insanları kafese koyuyorum. İşimi çok seviyorum ve bu gece, tam şu anda, her zamankinden daha çok seviyorum."

"O kadınlar suçlu. Onlar katil. Onlar deli. Beni dövdüler. Beni yaktılar."

"Kafese girmeden önce doktorların sizi iyileştirmesine izin vereceğiz. Sen ve son kardeşin - Ethan MacNamee, şu anda bile New York'a iade ediliyor - geleneklerinizi düşünmek için uzun bir zamanınız olacak. Yeterince anladın mı, Reo?"

"Daha fazlası. Bay Easterday, kayıtlara geçecek şekilde ve usulüne uygun olarak Mirandize edildikten sonra, birden fazla tecavüz suçlamasını itiraf ettiniz."

"Hayır! Tecavüz değildi. Sadece açıklıyordum." Gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Artık seninle konuşmak istemiyorum. İncindim! Söyleyecek başka bir şeyim yok."

"Bu senin hakkın," dedi Reo kolayca. "Öte yandan, Bay MacNamee'nin söyleyecek çok şeyi var. Ve eğer devam ederse, Teğmen Dallas'la konuştuktan sonra, size teklif etmek üzere olduğum anlaşmayı alacak."

"Ne anlaşması?" Eve sanki öfkelenmiş gibi sordu. "Bu benim işim, Teğmen. Ve işimin bir parçası da uzun ve çirkin bir davanın zaman ve masrafından kurtulmuş olacak. Ama Bay Easterday sessiz kalma hakkını kullandığından beri. . ."

"Şartları bilmek istiyorum."

Reo ona baktı ve başını salladı. "Pekâlâ. Bize müsaade ederseniz, Teğmen, Dedektif."

"Bu saçmalık." Ama Eve hışım ile dışarı çıktı, sonra kapıdan çıkarken yavaşladı.

"Olay nedir?" Peabody sordu. "Reo'yla kafa kafaya verdiğiniz biliyordum."

"Müebbet, şartlı tahliye yok, ama gezegende. Muhtemelen bunu alacaktı

Her neyse. Ama kadın onu korkutup vazgeçirecek. İş bitti. MacNamee'nin işi bitti - İskoçya'ya çok şey anlattı ve biz de geri kalanını ondan çıkaracağız."

Bir elini saçlarının arasından geçirdi çünkü işi henüz bitmemişti. "Hadi gidip kadınlarla konuşalım."

22

Blake'in isteği üzerine Eve önce onu aldı, karşısına ve kutunun içine oturdu.

Blake artık hapishane turuncusu giyyordu.

"Avukat veya temsilci talebinizi şimdi askıya mı aldınız?"

"şu an için evet. Sizin de belirttiğiniz gibi, kendimi temsil edebilirim. Müvekkilime sessiz kalmasını tavsiye etsem de, müvekkilimin bir açıklama yapmak için derin bir duygusal ihtiyacı var. Ve bunu yaparken, birazdan burada görüőeđeđiniz üç kadına yardım etmeyi umuyor.

"Onlar kurban, Komiser."

"Dinliyorum."

"Yale Üniversitesi'nde öğrenciydim. Yale'e kabul edilmek için çok çalıştım, orada parlamak için çok uğraştım. Hedefim hukuktu, şirket hukuku. Çok güçlü bir iş istiyordum, Kırk yaşına gelmeden tam ortak olmayı planlıyordum. Büyük, göz alıcı bir daire ve göz alıcı arkadaşlar istiyordum. I Tüm bunları başardım ve memnundum. Kendime memnun olduğumu, tekrarlayan kabusların stres kaynaklı olduğunu söyledim. Gerçekte hiçbir dayanakları yoktu.

"Renkli ışıkların olduğu bir odada yatağa bağlı olduğum kabuslar. Dönen ışıklar, yüksek sesli müzik. Erkek kahkahaları.

Ağladığım ve öfkelenediğim yer. O şoku, o acıyı, o aşağılanmayı yeniden yaşadığım yerde. Yüzsüz adamlar, kendilerini içime sokmaya zorluyorlardı. Her biri beni bir kez aldıktan sonra beni bir hayvana dönüőtüren bir şey içmeye zorluyorlardı, bu yüzden beni tekrar almaları için onlara yalvardım. Ve beni çözebildiklerinde tekrar.

Beni şu dönen ışıkların ortasına bileklerimden asın ve her seferinde ikişer tane alın."

Durakladı ve Peabody'nin masaya koyduğu suyu yudumladı. Eli sabit kalsa da, tekrar konuşmadan önce nefesi titreyerek kesildi.

"Hırslarımda erkekleri hayal etmiştim -uygun erkekleri, eğlenceli erkekleri. İçlerinden bir eş seçerdim ve güzel bir hayat kurdum. Ama gerçekte, o kâbuslar başladıktan sonra, ne zaman bir erkekle birlikte olmaya çalışsam, içimi bir panik kaplıyordu. A korkunç bir hastalık. Belki de bir rahatsızlığım olduğunu düşündüm ve bir terapistle gitmeye başladım."

Bir an durakladı, kendini dengeledi. "Kadınları tercih edebileceğimi düşündüm, ama seçtiğim sevgili ne kadar nazik olursa olsun, o panik beni ele geçirecekti. Bir süre kimseyle birlikte olamayacağımı, yakınlaşamayacağımı kabul ettim, sadece işime, kariyerime odaklandım. Ama kâbuslar bir türlü dinmek bilmiyordu. İşim zarar görmeye başladı ve kabuslar içimde öfkelen-di, tıpkı kabuslardaki erkekler gibi.

"Ve daha fazlasını hatırlamaya, daha fazlasını görmeye başladım. Yüzlerini.

Bir parçam bunun gerçekten olduğuna inanmayı reddediyordu. Böyle korkunç bir şey başıma nasıl gelmiş olabilirdi? Bu korkunç şeyden sonra nasıl yaşayabilir ve her gün çalışabilirdim? Ama olmuştu. Olduğunu anlamaya başladım. Çalışamıyordum, uyuyamıyordum, yemek yiyemiyordum. Buna bir son vermek için intiharı düşündüm. Terapistimin verdiği ilaçları kullandım ama bir türlü geçmedi. Bir gün bir destek grubuna katıldım. tecavüz kurbanları. Tanıdığım en nazik kadın olan CeCe Anson ve onun aracılığıyla Lydia Su ile tanıştım."

"Su'da da aynı kabuslar, aynı anılar vardı." "Evet.

Arkadaş olduk ve ben onunla ... ama Onunlayken bile dokunulmaya dayanamıyordum. Ve hatırladığım ya da hayal ettiğim şey ortaya çıktı. O ortaya çıktı.

Aynı rüyayı gördük. Karanlıkta oturduk, anılar içimizden dökölüp birbirine dolanırken birbirimize sarıldık. İlk başta

imkansız görünüyordu. Ama sonra ..."

"İmkânsız olamayacak kadar çok ayrıntı vardı."

"Evet. Şirketteki işimden ayrıldım, lüks dairemi sattım. Bizi bulduğunuz evi satın aldım, bir gün bir kriz merkezi ya da bir okul kurabileceğimi düşündüm. Bu konuda net değildim. Gruba, kriz merkezine hukuki hizmetlerimi sundum. Gruba katılmaya devam ettim. Bu bir can simidiydi ve Inner Peace için ücretsiz çalışmalar yapmaya başladım. çünkü Lydia'ya yardım etmişlerdi."

"Carlee MacKensie'yi bu şekilde buldun."

"Evet."

"Ve onun da aynı deneyimi yaşadığını fark ettiniz."

"Haftalar, aylar sürdü ama artık yaralı arkadaşlar. Gruptan sonra kahve içer, konuşurduk. Ve sonra, evet, üçümüzün de aynı rüyaları gördüğünü ve bir şekilde üçümüze de olanların tesadüf olamayacak kadar benzer olduğunu görmeye başladık."

Grace öne doğru eğildi. "Kadere inanır mısın?"

"Kaderin bununla ne ilgisi var?"

"Lydia ve ben tanıştık, sonra ben Carlee ile tanıştım ve üç kişi olduk. Bir gün başka bir kadına yasal bir konuda yardımcı olmam için çağırıldım. Charity. Başka bir gruptaydı ve bir seans sırasında bir tür sinir krizi geçirmişti. Diğer kadınlardan birinin peşinden cinsel olarak gitmişti. CeCe yasal konularda ona yardım etmem için benimle temasa geçti. Bana konuştuğunu söyledi, ve bir çeşit geri dönüş yaşadı. Sıcaklık, ihtiyaç ve bu daha önce de bir ya da iki kez olmuştu. Küçük ofisimde yıkıldı, bana tekrarlayan kabuslarından bahsetti."

"O zaman dört tane vardı."

"Evet ve bunun bir modelden başka bir şey olması mümkün değil. Kayıtları incelemeye başladım - ve bu kesinlikle bir ihlaldı - ama daha fazlası olup olmadığını öğrenmek için çaresizdik. Elsi'yi buldum."

"Tüm detayları, elimdeki her şeyi size vereceğim. Zamanlama, yer ve zaman, ama şimdi size sadece genel noktaları vermek istiyorum."

"Devam et."

"Elsi çok gençti ve yaralarının daha taze ve daha yoğun olduğunu söyleyebiliriz. Belki dozu karıştırmışlardır. Belki de deney yapmışlardır. Bunu söyleyemem. Ama o anları yaşardı ve kendini bir yabancıyla uyanırken bulurdu. O kadar şiddetli kabuslar görürdü ki, bu kabuslar sırasında kendine zarar verirdi.

O ... kendini kesmeye başladı."

Blake biraz daha su içmek için durakladı. "Olay daha yeni olmuştu, sadece bir önceki baharda, bu yüzden yüzleri net bir şekilde gördü - şimdi oldukları gibi."

"Ve onları çizmek için Charity'niz vardı."

"Evet. Edward Mira, onu tanıdım ve bu diğerlerine yol açtı. Zaten inandığımız gibi, Yale'e götürdü. Sadece Charity üniversiteye gitmemişti ama ara sıra Yale'den bir adamla görüşüyordu ve bazen partilere ya da etkinliklere katılıyordu.

Dersler. Ziyaretlerinden birinde, şafak sökmeden önce kendini kampüste dolaşırken buldu, ne olduğunu hatırlamıyordu. İlk başta içkiyi fazla kaçırdığını ve bayıldığını ya da muhtemelen uyuşturulup tecavüze uğradığını düşündü.

Ama hatırlayamadı. Hepimiz hatırlayana kadar hiçbirimiz hatırlamadık."

"Yani cinayetleri siz planladınız."

"İlk başta değil. Bizi bulduğün evde buluşurduk çünkü orası bizim evimiz olmuştu. Güvenli bir yerdi, yani bir bakıma kriz merkeziydi. Bunu nasıl kanıtlayabileceğimizi, polise gidersek bize inanıp inanmayacaklarını konuşurduk.

"Biraz daha su alabilir miyim?"

Peabody ayağa kalktı ve suyu almak için dışarı çıktı.

"Biz parçalara ayrılmış beş kadındık. Kanıt bulmak istiyorduk. Adaleti bulmamız gerekiyordu."

"Kanıt bulmak polisin işidir. Adaleti belirleyecek olan mahkemelerdir."

"Elsi'den sonra bir şeyler yapmamız gerekiyordu. . . Bunu atladım. Çok acı verici."

Peabody daha fazla suyla döndüğünde tekrar durdu.

"Teşekkür ederim. Kanunları araştırdım. Şirket avukatıydım ama kendime ceza hukuku dersleri verdim. Elsi ve Charity dışında herkes için zaman aşımı süresi geçmişti. Bir suçun kurbanı olduğumuzu bilmediğimizden, adalet için çok geç olana kadar hiçbir suç duyurusunda bulunmamıştık. Charity için pencere kapanıyordu."

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Görebiliyorum ve o zaman da görmeliydim, Elsi'ye çok fazla yük bindirmişiz. O ve Suç duyurusunda bulunabilecek tek kişi hayır kurumuydu. Hepimiz kendi hikayelerimizi ekleyecektik ve bu da onların bunu yaptıklarını, yaptıklarını ve yaptıklarını kanıtlayacaktı. Bu sadece

Beşimiz. Daha fazla kadın olacaktı ve ortaya çıktığında daha fazla kadın hatırlayacaktı ama ..."

"Elsi bununla başa çıkamazdı."

"Çok kırılındı ve kırıldı." Gözyaşları şimdi kabardı, döküldü. "Basitçe paramparça oldu ve biz bu suçluluk duygusuyla yaşayacağız. Ona tecavüz ettiler, onu mahvettiler ama biz onu kıldık.

Hepimizi tekrar bir araya getirmeye çalışıyorduk. Ve sonra, evet sonra, onun için, hepimiz için adaleti nasıl sağlayacağımızı planlamaya başladık. İlk başta kendimize kanıt bulacağımızı söyledik. Ama bulamadık. Carlee ve Charity size anlatabileceğimden çok daha fazlasını feda ettiler ve biz kanıt bulamadık."

"Carlee'nin Edward Mira ile yatmasını sağladın."

"Güçlüydü, istekliydi. Onu suçlayacak bir şeyler bulabileceğini umuyorduk, daha fazla kurban, daha fazla kurban.

bizim Elsi gibi daha yeni olmuştu. Ama orada dikkatliydi. Ve sonra Charity onun yerini aldı. Carlee daha fazla dayanamadı, bu yüzden Charity devreye girdi. Ama hiçbir şey bulamadık. Sonra, evet, adaleti nasıl sağlayacağımızı planlamaya başladık. Elsi için. Hepimiz için."

Blake suyu bıraktı ve gözyaşlarını sildi. "Kendimi emlakçı olarak tanıttım ve satmak istediği evde onunla buluşmak için randevu aldım. Charity de benimle geldi. Biz Onu sersemlettik, canını yaktık. Kim olduğumuzu ve başımıza gelecekleri bilmesini istedik. Sonra diğer adam

geldi. Bir an panikledik ama onu bayılttık. Ben bayılttım.

onu dışarı çıkardık. Onlardan biri değildi ve ona zarar vermek için hiçbir arzumuz ya da nedenimiz yoktu. Edward'ı zorla Lydia'nın minibüsüne bindirdik ve bodruma getirdik."

"Tecavüze uğradığınız yeri taklit etmek için kurduğunuz bir yer." "Evet. Yaptığımız şey yasalara aykırıydı. Fiyat. Tanrı biliyor ya, biz daha beterini ödedik. Ama yaptığımız şey hak edilmişti, doğrudu, çünkü yasalar onları koruyordu."

"Yanıyorsunuz. İşkence yapamaz ve infaz edemezsiniz. Hangi ödemenin yapılacağına siz karar veremezsiniz. Ve yasalar onları korumazdı."

"Zaman aşımı."

"Bir komplo kurdular ve bu her şeyi değiştirir, Danışman. Şirkete bağlı kalmalıydınız. Uyuşturmak ve etkisiz hale getirmek, kaçırmak, bireyleri iradeleri dışında alıkoymak, tecavüz etmek ve bedensel, zihinsel ve duygusal zarar vermek için bir komplo. Bana bir şans verseydiniz, her birini hapse atardım.

Marshall Easterday ve Ethan MacNamee'yi hapse atacak."

"Onlar varlıklı, güçlü adamlar ve yasalar kaygan, boşluklarla dolu. Onlar-"

"Bana bak!" Eve masaya bir yumruk indirdi. "Ben olsam ve yıllarca ödeyeceklerdi. Bunu bir düşünün. Yıllarca ödeyeceklerdi, bir gece için değil.

Yargıç, jüri ve cellat olmaya karar verdiniz. Şimdi sen de ödeyeceksin. Senin için dururdum, kanun senin için durdum. Şimdi sana tecavüz eden adamların yanında durmak zorundayım. Öldürdüğün adamların yanında durmalıyım."

"Daha fazla dayanamadık." Gözlerinde yaşlar parlıyordu. "Elsi'den sonra dayanamadık. Onlar canavar.

Canavarlar. Bir canavarın içinize zorla girdiğini hayal edin. Bu dehşeti her gece rüyalarınızda yeniden yaşadığınızı düşünün. Daha fazla dayanamadık."

Islak yanaklarını sildi. "Her birimiz size aynı şeyi söyleyeceğiz. Ama sizinle avukat eşliğinde konuşacaklar. Avukatım da hazır bulunana kadar söyleyeceklerim bu kadar."

Eve başını salladı, ayağa kalktı. "Şahıs avukat tutma hakkını kullanmıştır.

Görüşme bitmiştir. Peabody, Bayan Blake'i Holding'e geri götürür müsün, orada seçtiği temsilcisiyle görüşmesine izin verilecek?"

"Evet, efendim. Bayan Blake."

Blake ayağa kalktı. "Her birimiz bir hayata, işe, belki aşka ve aileye giden bir yoldaydık. Çocuklara. Kim biliyor musun? Her birimiz o yoldan koparıldık ve her zaman kabuslar göreceğimiz karanlık bir yere atıldık. Kim olduğumuzu öldürdüler, Teğmen. Olabileceğimiz kişiyi. Kanun bunu nasıl cezalandırır?"

"Geriye kalan iki kişi asla kafesten çıkamayacak - hayvan olma sırası onlarda. Kendinizi olabileceğiniz kişi haline getirmek için bir seçeneğiniz vardı ve bu seçimi yaptınız."

"Elsi bakireydi. Tecavüz onun tek cinsel deneyimiydi. Hiç şansı olmadı."

Peabody Blake'i dışarı çıkarırken Eve ellerini gözlerine bastırdı. Boğazı yanıyor, çiğ ve kuruydu. Başı çirkin bir tempoyla çarpıyordu.

Mira içeri girdiğinde ellerini bıraktı.

"Yani?" Eve omuz silkti. "Azalan kapasite mi? Hesaplamalara rağmen mi?"

"Yıllarını bir tesiste geçirmeleri, tedavi görmeleri, terapi almaları mümkün. Ama cinayet işlemek için komplo kurdular ve üç kişiyle bunu başardılar."

"Ancak yasa kaygan ve boşluklarla dolu."

"Öyle. Ama sen işini ve daha fazlasını yaptın. O kadınları da savundun Eve ve kimlikleri belirlendikçe diğerlerini de savunacaksın."

"Harvo başka isimler de söyledi. Temasa geçeyim mi Onlar mı? Ya hatırlamıyorlarsa, kendi hayatlarını yaşıyorlarsa? Bunun ne yararı olur?"

Mira ellerini Eve'in omuzlarına koydu, omuzlarını ovuşturdu. Geniş aynada Eve'in gözleriyle karşılaştığında kasları düğümlendi. "Hatırlaman gerekiyordu, yoksa hayatını yaşayamazdın,

Tam olarak değil, olması gerektiği gibi değil. Geçebilirsin

"Utanmadan bildirimde
bulunabilirsin." "Bu beni
utandırır."

Eve'i kendisine doğru çeviren Mira, Eve'in yüzünü kavradı.
"Çünkü korkunç bir şeyi seçtin ve kendini olduğun kişi
yaptın. Sen ve ben, Grace Blake için hissediyoruz, hepsi
için.

Ama ona söylediklerin doğrudur. Gerçektir, Eve. Bildirimler
konusunda yardımcı olacağım. Benden isterlerse,
bulduğunuz herkese danışmanlık teklif edeceğim."

"Birbirinizi hak ediyorsunuz."

"Pardon?"

"Siz ve Bay Mira. Birbirinizi gerçekten hak ediyorsunuz.
Bu gerçekleştiğinde şanslısın. Ona her şeyin bittiğini
söyleyeceksin."

"Yapacağım."

"Sanırım ona söylediğimi sana söyledi çünkü ona zaten
söylediğini sanıyordum."

Çok iyi anlayan Mira başını salladı. "Evet, konuştuk. O
senin şampiyonun olacak. O sessiz bir kahraman Eve, ama
kararlı ve dürüst. Güvenine asla ihanet etmeyecek ve her
zaman senin yanında olacak."

Eve bu kez parmaklarını gözlerine bastırdığında,
gözyaşları geri aktı. "Tamam. Bunu bitirmek zorundayım.
Sadece eve gidip birkaç gün uyumak istiyorum."

"Eve git. Biraz uyu."

"Hayır, diğerleriyle görüşmem gerekiyor."

"O zaman gözlemleyeceğim."

"Ve sonra oraya gitmek zorundayım. Tüm bunların olduğu
yere. Görmeli, belgelemeli ve güvence altına almalıyım.
Başka kayıtlar da olacak. Lanet olası gelenek."

"Seninle gelmemi ister misin?"

"Hayır. Hayır. Eve gitmelisin. Bir haftadır uyumamış gibi
görünüyorsun. Alınma ama."

"Aynam olduğu için alınmadım. Benim için bir şey yapar
mısın?"

"Tabii, yapabilirsem."

"Bu iş bittiğinde ve ikimiz de biraz uyuduğumuzda, akşam
yemeğine gelir misin? Sen ve Roarke. Yemeğe gelin."

Dennis ikolatalı trifle yapacak, tadına bakmadan yaşamış sayılmazsınız."

"Ne olduğundan emin değilim."

"İnanılmaz." Eve'in yanağını öptü. Sonra, belki de buna çok ihtiyacı olduğu için, yanağını Eve'in yanağına bastırdı. "Sana ve Roarke'a güzel bir yemek pişireceğim, ardından Dennis'in muhteşem tatlısı. Ve bunların hiçbirisi hakkında konuşmayacağız."

Şimdi geri çekildi. "Bunu benim için yapar mısınız?"

"Evet. Evet, kulağı hoş geliyor."

"Git bitir, çünkü bitirmelisin."

Eve, Peabody'nin kapının dışında ihtiyatlı bir şekilde beklediğı yere gitti. "Avukatı geldikten sonra Downing'i alalım.

Kenara en yakın olan o."

"Onu yukarı çıkaracağım. Avukatla temasa geçti. Kutuda bekleyebilir. Bize güvenmeleri gerekirdi. Kanıtı bulmak ve adalet için çalışmak üzere bizim gibi polislere güvenmeliydiler."

"Evet. Ama yapmadılar."

-

H günler sonra, Connecticut'a doğru uçan helikopterin kokpitinde oturuyordu.

"Hepsi temelde aynı hikayeyi anlattı ama prova edilmiş hissi verecek kadar kesin değildi. Sanırım, evet, her şeyi önceden konuştular. Eğer yakalanırsak, şunu şunu söylemeliyiz. Ama yalan söylemiyorlar."

"Paskalya günü mü?"

"Anlaşmayı kabul etti. Karısıyla temasa geçtim. Aldığım bilgiye göre kadın geldi ve otuz dakika içinde hastane odasından çıkıp gitti. Yürümeye devam etti."

"Peki ya sonuncusu?"

"MacNamee. Reo'nun anlaşmasını kabul etti. İkisi de mahkemenin onları katledeceğini bilecek kadar akıllı. Evin bodrumundaki bir kasada kilitli kırk sekiz tane daha bulunan kayıtlar onları katledecek.

Halkın önünde küçük düşmek istemiyorlar. Gerçek aşağılanmayı bilmiyorlar. Sadece nasıl aşağılanacaklarını biliyorlar."

Bir elini onunkinin üzerine koydu. "Peki ya sen?"

"Bekliyorum. Edward Mira'nın oğlu ve kızıyla konuşmak zorunda kaldım. Ve bu onları katletti. Başka yolu yok. Wyman'nın ailesiyle de aynı şekilde."

Gözlerini kapattı. "Ve Harvo kadınların yarısından fazlasını teşhis etti. Onları araştırdım. İkisi ölmüş, kendi kendini feshetmiş.

Bir talihsizlik sonucu ölüm daha. İkisi sokak asayişçisi. Biri saldırı suçundan hapis yatıyor. İki kişi daha rehabilitasyona girip çıkmış. Ama birkaçının makul derecede istikrarlı hayatları var gibi görünüyor. Mira bilmeleri gerektiğini söylüyor."

"Onların bir kısmı biliyor, tıpkı senin bir kısmının her zaman bildiği gibi. Bunu gün ışığına çıkarmak onlara sizin göremediğiniz şekillerde yardımcı olabilir."

"Belki. Tanrım, umarım öyledir. Şu aşağıdaki yol mu? Betz'in hız cezası aldığı yol. O kasetleri izlemek için buraya kaç kez geldiğini merak ediyorum. Bu da Kampüs?"

Aşağıya baktı - karla kaplı ve zarif, kuleler ve asalet.

"Canavarlar her yerde büyüyebilir," dedi. "Bunu ikimiz de biliyoruz. Yer ya da zaman değildi. Adamlardı."

"Dennis Mira buraya geldi, aynı zamanda, aynı yerde. Bu benim için yeterli."

Roarke yere indiğinde, kar fırtına gibi yükselirken, oturup evi inceledi.

Büyük, eski, asil, güzel bakılmış. Şu anda bile yürüyüş yolları kardan temizlenmiş, ağaçlar karla parlıyordu.

Ana kapının ortasına oyulmuş Kelt kardeşlik sembolünü gördü.

Bu onu hasta etti.

"Su bana onu bulduklarını söyledi. Güvenlikten geçemeyince yakıp kül etmeyi düşünmüşler. Ama

İçinde kanıt olabileceğinden korktular ve onu yok etme riskini almak istemediler."

"Kaydedildiklerini bilmiyorlardı."

"Hayır. İşin içine girdiklerinde, lanet olası kardeşler el kamerası ya da tripod yerine odanın her yerine kamera yerleştirmeye başladılar. Bunu MacNamee'den öğrendim."

"Hazır mısın?"

Öyle miydi? Bir an daha oturup cevabı bekledi.
Buldum.

"Evet. Sen olmadan oraya giremem. Dallas'taki o oda gibi olurdu. Kendimi içeri girmeye zorlardım ama yapmam gerekeni ve doğru olanı sensiz yapamazdım."

O sıcak yıkamanın tekrar üzerinden geçtiğini hissetti.
"Bunu çıkarmalıyım, içeri girmeden önce çıkarmalıyım."

Ona döndü, ellerini tuttu. "Ne?"

"O kadınları buna iten şeyin ne olduğunu anlıyorum, Bunu nasıl yapabildiklerini anlıyorum, hepsini. Kutuda ne söylediysem, kayıтта ne söylediysem hepsini anlıyorum."

"Nasıl yapamazsın? Bir insan nasıl olmaz?
Yasalar, kurallar ne olursa olsun, Eve, onlar için nasıl hissetmezsin?"

"Keşke onları Edward Mira'dan önce durdurabilseydim. Özgürlüklerini ellerinden alacak seçimi yapmadan önce. Ama yardım alacaklar. Özgürlüklerini kaybedecekler, Ama kanunlar, kurallar hayatlarını kurtarabilir. Onlarla konuştum, Roarke, her biri. Ve Elsi Adderman gruplarında buna son vermek için kendini öldüren tek kişi olmayabilir. Bence göz ardı ettikleri yasa, yapmadıkları yasa onları kurtaracağına inanıyorum. Bu da geceleri uyumama yardımcı olacak."

"Onları kurtarmak için ne kadar çaba harcadığınızı bilmelerine gerek yok. Çünkü sen biliyorsun. Bunu biliyorsun." Onun ellerini öptü. "Polisim."

"Polisin oraya gidip bununla ilgilenmeli. O zaman gerçekten eve gitmek istiyor. Seninle birlikte."

"O zaman yaparız. Bu günü atlatalım ve geceyi kendimize ayıralım."

Eve, ayak bileği derinliğindeki kara tırmanırken yapabileceğini düşündü. Günü ve tüm acılarını yakında geride bırakabilirdi. Ve geceyi, biraz da huzuru onunla geçirebilirdi.

Eskiye bırakabileceğini fark etti. Eski bir masa, eski bir sandalye, eski bir hayatın parçaları.

Yeni bir tane vardı. Adamın eline uzandı ve sıkıca kendi elinin içinde tuttu. Gerçek bir tane vardı, ikisi tarafından yapılmıştı.

"O masadan kurtulacağız."

Vahşetin çok uzun süre yaşadığı bir evin kapısına yaklaştıklarında kaşlarını kaldırdı.

"Öyle mi?"

"Evet. Neden biliyor musun?" "Bilmek isterim."

"Çünkü biz birbirimizi hak ediyoruz."

Roarke güldü ve öpmek için elini kaldırdı. "Çok iyi biliyoruz."

J. D. Robb, aralarında fütüristik gerilim türündeki In Death serisinin de bulunduğu iki yüzden fazla romanın New York Times çoksatan bir numaralı yazarının takma adıdır. Yazarın kitaplarının beş yüz milyondan fazla kopyası basılmıştır.

jdrobb.com

facebook.com/jdrobbauthor

Daha fazlasını mı arıyorsunuz?

Bu yazar hakkında daha fazla bilgi ve kitaplarının tam listesi için [Penguin.com](https://www.penguin.com) adresini ziyaret edin.

[Bir sonraki harika okumanızı keşfedin!](#)

